

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

She's bound by tradition, but maybe
they're destined for love . . .

Caste IN THE STARS

A Novel

LEYLAH ATTAR

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

YILDIZLARDAKİ YILDIZLARDAKİ KAST

“Arada sırada, kendi kalbinizin birkaç beden büyüdüğünü hissedeceğiniz kadar duygusal bir aşk romanı okursunuz. *Caste in the Stars*, insan ilişkilerinin güzelliği, hayallere ulaşma cesareti ve ailenin saf iyileştirici gücüyle doludur. Baş döndürücü, seksi ve korkusuz—Bu kitaba bayıldım!”

—Sonali Dev, *There’s Something About Mira* kitabının çok satan yazarı

“En beklenmedik koşullarda aşkı bulan iki insanın keskin, esprili ve mizahi hikayesinde aşk her şeyi yener. Leylah Attar, kültürel beklentilerin ve çelişkili geçmişlerin insan kalbinin birleştirici gücü karşısında hiçbir şey ifade etmediği bu ikinci şans hikayesiyle bir kez daha duygularımızı büyüledi.”

—Anna Gomez, *Moments Like This* ve *In This Life* kitaplarının çok satan yazarı

“Bu kitabı bir solukta okudum! Samimi ve umut dolu *Caste in the Stars*, ikinci şanslar, dünyada yerini bulmak ve aşık olmanın mucizesi hakkında seksi ve baş döndürücü bir hikaye.”

—Bailey Hannah, *USA Today*'in en çok satan kitabı *Alive and Wells*'in yazarı

“*Caste in the Stars* hem bayılmaya değer hem de düşündürücü bir kitap. Bu çocukluk aşkı, film yıldızı romantizmi, samimi anlar, unutulmaz karakterler ve heyecan verici bağlantılarla dolu.”

—Farah Heron, *Accidentally Engaged* ve *Just Playing House* kitaplarının yazarı

LEYLAH ATTAR'IN DİĞER ESERLERİ

The Night Blossoms
Moti on the Water
Serengeti'nin Sisleri
Kağıt Kuğu
Sevgilime 53 Mektup

Caste
IN THEX
YILDIZLA
R

LEYLAH ATTAR

A Novel

DOUBLEDAY CANADA

2025 YILINDA DOUBLEDAY CANADA TARAFINDAN YAYIMLANDI

Telif hakkı © 2025 Leylah Attar

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz, taranamaz, iletilemez veya dağıtılamaz. Ancak, bir eleştirmen, eleştirisinde kısa alıntılar yapabilir. Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerini eğitmek amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Doubleday Canada, Penguin Random House Canada Limited'in bir imtiyazlı şirketi, 320 Front Street West, Suite 1400,
Toronto, Ontario, M5V 3B6, Kanada penguinrandomhouse.ca

Doubleday Canada ve colophon, Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

AB'de ürün güvenliği ve uygunluğu konusunda yetkili temsilci Penguin Random House Ireland,
Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin, D02 YH68, İrlanda, <https://eu-contact.penguin.ie>

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kanada Kütüphane ve Arşivleri Yayın Kataloğu Başlık:

Yıldızlardaki kast: bir roman / Leylah Attar.

İsimler: Attar, Leylah, yazar

Tanımlayıcılar: Canadiana (baskı) 20250154412 | Canadiana (e-kitap) 20250154420 |

ISBN 9780385702270 (yumuşak kapak) | ISBN 9780385702287 (EPUB)

Konular: LCGFT: Romantik kurgu. | LCGFT: Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS8601.T72 C37 2025 | DDC C813/.6—dc23 E-

kitap ISBN 9780385702287

Kapak ve kitap tasarımı: Talia Abramson, e-kitap için uyarlanmıştır

Kapak resimleri: (paisley) malkani, (yıldızlar) OpenDesigner, (kadife çiçekleri) lunika / Adobe Stock

Penguin
Random House
DOUBLEDAY CANADA

a_prh_7.3_154278835_c0_r0

İÇİNDEKİLER

Leylah Attar'ın diğer eserleri

İthaf

Çalma listesi

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm On

Birinci Bölüm On

İkinci Bölüm On

Üçüncü Bölüm On

Dördüncü Bölüm

On Beşinci Bölüm

On Altıncı Bölüm

On Yedinci Bölüm

On Sekizinci

Bölüm On

Dokuzuncu Bölüm

Yirminci Bölüm

[Yirmi Birinci Bölüm](#)
[Yirmi İkinci Bölüm](#)
[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)
[Yirmi Dördüncü](#)
[Bölüm Yirmi Beşinci](#)
[Bölüm Yirmi Altıncı](#)
[Bölüm Yirmi Yedinci](#)
[Bölüm Yirmi Sekizinci](#)
[Bölüm Yirmi](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Otuzuncu Bölüm Otuz](#)
[Birinci Bölüm Otuz](#)
[İkinci Bölüm Otuz](#)
[Üçüncü Bölüm Otuz](#)
[Dördüncü Bölüm Otuz](#)
[Beşinci Bölüm Otuz](#)
[Altıncı Bölüm Otuz](#)
[Yedinci Bölüm Otuz](#)
[Sekizinci Bölüm](#)

Sözlük

[Teşekkürler Yazar](#)

[Hakkında](#)

*Kardeşlerime—
bana kalbimle dinlemeyi 6ğreten*

Caste IN THE STARS

ÇALMA LİSTESİ

Doğru müzik eşliğinde okumak her şeyi daha canlı hissettiriyor.
Bu şarkılar yazarken hikayenin havasına girmeme yardımcı oldu.
Umarım sizin okumanıza da biraz daha sihir katarlar
okumalarınıza da biraz sihir katarlar!

1 Yıldızlar Simply Red

2 Senin İçin Ateş Topları

3 Crush Jennifer Paige

4 Kamariya Darshan Raval;
Chogada Darshan Raval & Asees Kaur

5 Thunderstruck AC/DC

6 Gece Değişiklikleri One Direction

7 Marigold Jelani Aryeh

- 8 Closer Tegan ve Sara
- 9 Elektrik Alina Baraz ft. Khalid
- 10 Hold On, We're Going Home Drake ft. Majid Jordan
- 11 Kuşlar Bir Tüy Billie Eilish
- 12 Ev Michael Bublé
- 13 Kiss Me Sixpence None the Richer
- 14 Hiç Oldu mu Brandy
- 15 Seni Seviyorum Harry Styles
- 16 Darkhaast Arijit Singh & Sunidhi Chauhan
- 17 Love Me Now John Legend;
Dusk Till Dawn ZAYN ft. Sia
- 18 Love on the Brain Rihanna
- 19 Sex on Fire Kings of Leon;
Dreams The Cranberries
- 20 Technicolour Beat Oh Wonder
- 21 Altın Saat JVKE
- 22 Yıldızları Yeniden Yaz Zac Efron & Zendaya
- 23 Kör Eden Işıklar The Weeknd
- 24 Stand by Me Ben E. King
- 25 Birlikte Kalalım Al Green;

Sparks Coldplay

26 Düşüş Harry Styles

27 Başka Biri The 1975

28 Spirit in the Sky Norman Greenbaum

29 Hepsini Okuyun, Bölüm III Emeli Sandé

30 Roar Katy Perry

31 Ateşli Kız Alicia Keys

32 It Must Have Been Love Roxette

33 Yıldızların Dansı Selena Gomez

34 Kötü Rüyalar Teddy Swims

35 Die with a Smile Lady Gaga & Bruno Mars;
Titanium David Guetta ft. Sia

36 Fiziksel Dua Lipa

37 Chaleya Arijit Singh & Shilpa Rao;
You're the Inspiration Chicago

38 Tatlı Mizaç The Temper Trap

SPOTIFY

YOUTUBE

One

Toronto Pearson Uluslararası Havalimanı'ndaki BAGAJ KARUSELİ gürültüyle çalışmaya başladı ve Priya Solanki geri çekilerek, kendi valizi görünene kadar birbiri ardına geçen valizleri izledi. On yıllık hayatı, başarısız bir evlilik, bıraktığı bir iş ve kendisi için kurduğu özgürlük, iki valize sığmıştı. Artık hepsi tamamen gitmişti. Bir daha asla geri dönmeyeceğine söz vermişti, ama işte buradaydı, başka seçeneği yoktu.

Bagajını terminalde sürükledikten sonra dışarı çıktı ve bekleyen bir taksinin arkasına bindi.

"Nereye?" Şoför dikiz aynasından onun gözlerine baktı.

"Moksha Cenaze Evi," diye cevapladı Priya. "Ajax'ta."

"Bugün şehir merkezine gitmediğin için şanslısın," dedi şoför, trafiğe karışırken. "Oradan bir teslimattan yeni döndüm ve çok zorluydu. Yol boyunca araçlar birbirine yapışık gidiyordu."

"Yol çalışması mı?" diye sordu Priya, pencereden dışarı bakarak. Nisan sonu gelmişti ve Toronto'da bu, yol çalışması sezonunun başlangıcı anlamına geliyordu.

"Bu sefer değil," diye cevapladı. "Hazelton'da bir ünlü görülmüş. Şehir dışından gelen büyük bir yıldız. Bütün bölgeyi tam bir trafik felaketine çevirmiş. Trafik otoyola kadar tıkanmış, kimse bir milim bile ilerleyememiş."

Priya arkalarına yaslandı, sadece yarı dinliyordu. Ünlü birinin pahalı bir latte içmesi yüzünden trafik sıkışıklığı olması hem absürt hem de tamamen beklenen bir durumdu. Son on yılını hayatın daha yavaş aktığı Calgary'de geçirmişti. Burada ise, trafik durmuş olsa bile, şehir aciliyetle uğultulu bir hal alıyordu.

Toronto'nun doğusundaki bir banliyö olan Ajax'a yolculuk bir saatten biraz az sürdü. Yol kenarlarında nergis ve çiğdemler açmıştı.

Eski mahallesine yaklaşırken, tanıdık manzaralar Priya'yı eski bir günlüğün sayfaları gibi karşıladı: ilk kez yüzmeyi öğrendiğı toplum merkezi, ailesinin haftalık alışverişini yaptığı No Frills marketi, arkadaşı Brooke ile buluştuğı kütüphane, ancak genellikle caddenin karşısındaki McDonald's'ta son bulurdu. Her yer tam olarak hatırladığı gibiydi, ancak Priya'nın içinde her şey değışmişti.

Taksi nihayet cenaze evinin otoparkına girdiğinde, Priya dikleşti ve gözleri binaya kilitlendi. Önünde bekleyen şeyin ağırlığı göğsünde bir sıkışma hissi yarattı.

"Lütfen arkaya dönün." Priya arka otoparkı işaret etti.

Azalan birikimlerini düşünerek taksimetrenin gösterdiği ücreti görünce yüzünü buruşturdu. Sonra taksicinin çocuklarının gülümseyen fotoğrafını torpido gözünde gördü ve yine de ona cömert bir bahşış verdi.

Cimri, cimri Gujarati ataları mezarlarından onu azarladı.

Şoför, bagajdan valizlerini çıkardı ve birinin üzerindeki etiketi okuyunca kıkırdadı: "Benim bagajımı kaldıramazsın."

Sürücü valizi öfkeyle yere bırakırken Priya suçluluk duydu. Şaka biraz fazla yerindeydi. Valizi, hem gerçek hem de mecazi anlamda, gülünç derecede ağırdı.

Taksi uzaklaşırken, Priya binaya doğru döndü ve morgdan cesetlerin getirildiğı yerde durdu. Omurgasından bir titreme geçti. Ölüm kaçınılmazdı ve onun için bu yer de öyle. Oradan kaçtığını sanıyordu, ama anne babasının ikinci kattaki dairesinin yan kapısına bakarken, bu kesinliğı yıkıldı.

Valizlerini dar merdivenlerden yukarı taşıdı, her adımda merdivenler ağırlığından gıcırdadı. Ahşap yıpranmış ve düzensizdi, bazı tahtalar yılların kullanımıyla pürüzsüzleşmiş, diğerkleri ise kıymıklarla pürüzlüydü, hepsinin boyası dökölüyordu. En üst basamakta tereddüt etti, bunca yıl sonra hala koli bandı onu bir arada tutuyordu. Kendine rağmen gülümsedi. Babasının el emeğı, bir şekilde zamanın sınavından inatla geçmişti.

Kapının yanında duran Priya derin bir nefes aldı ve hemen ardından *rotlilerin* zengin, dumanlı kokusu onu zamanda geriye götürdü. Yıllar boyunca, yıllık ziyaretleri kısa ve görev bilinciyle yapılmıştı, ancak bazı şeyler hiç değışmemişti,

Annesinin yemeklerinin duvarlara yapışıp kalması gibi, tanıdık ve rahatlatıcı. İçeri girmeden bile yumuşak, sıcak yassı ekmeklerin tadını neredeyse alabiliyordu. Kapıyı çalmak için elini kaldırdığında, kapı birden açıldı ve annesi kollarını açmış orada duruyordu.

"Biliyordum!" Annesi gözleri parlayarak gülümsedi. "Senin ayak seslerini her yerde tanırım. Benim Priya bebeğim eve geldi!"

"Anne." Priya annesinin kucağına atladığında, vücudu gevşedi. Boşandığından beri, onları hayal kırıklığına uğrattığı, başarısız biri olarak geri döndüğü için bir yük taşıyordu, ama bu duygu ortadan kalktı ve yerini evin sessiz rahatlığı aldı.

"Ne anne-anne?" Annesi dudaklarını bükerek geri çekildi. "Annemi unuttun. Annemi aramıyorsun, anneme sormuyorsun, annemi sevmiyorsun."

Priya, annesinin sıcak karşılamadan tam bir suçluluk duygusuna geçmesindeki ani değişime gülümsedi. Mumma, tüm aileyi tetikte tutan duygusal drama sanatında ustaydı.

"Yeter, Seema," diye araya girdi babası, karısının arkasında belirerek. "Daha yeni geldi ve sen şimdiden başladın bile. Bırak da rahatlasın ve bir şeyler yesin. Sonra ikimiz *birden* ona yükleniriz."

Priya güldü, ama babasına sarılırken gözlerinin köşeleri yaşlarla doldu. Ne tür bir karşılama beklemesi gerektiğini bilmiyordu, ama bu sıcaklık, bu hafiflik onu rahatlık ve minnettarlıkla doldurdu. Anne ve babasını kendine çekerek yüzünü aralarına gömdü.

"Sizi çok seviyorum," dedi.

Bir an için üçü birbirlerine sarılmış halde kaldılar. Sonra, çok uzun süre kaldıklarını fark etmiş gibi, anne babası geri çekildiler. Seema ve Rakesh Solanki sevgilerini uygun dozlarda gösterirlerdi, ama birbirlerine veya çocuklarına sözlü olarak sevgilerini ifade etmek mi? *Hayır, baba, hayır.*

Mumma, garip durumu ortadan kaldırmak için geceliğini düzeltti. Priya, annesinin evde düğmeli geceliklerden başka bir şey giydiğini hatırlamıyordu. Gecelikler eskidiğinde, Mumma onları parçalara ayırır ve yerleri silmek için *potu* olarak kullanırdı.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu babası, Priya'nın valizlerini alırken.

"Hepsi bu." Priya, altındaki acıyı gizleyeceğini umarak neşeli bir gülümseme zorladı. Yıllarca kendi hayatını kurmaya çalıştıktan sonra eve dönmek, başarısız olduğunun kanıtı gibi geliyordu. Ailesinin arkasında yürüyerek, mütevazı dairelerinin tanıdık oturma odasına girdi.

"Söylesene..." Puppa yemek masasındaki her zamanki yerine oturdu ve Priya'ya da yanına gelmesini işaret etti.

Ama Priya hazır değildi. Henüz değil. Bunun yerine mutfığa girdi, annesi çoktan çay hazırlamakla meşguldü.

"Yardım edeyim." Lavabonun yanındaki dolabı açtı ve bardakları aldı, önündeki konuşmayı ve anne babasının kaçınılmaz olarak evliliğini otopsiye almasını geciktirmek umuduyla.

"Priya," dedi babası, kararlı ve sakin bir sesle.

Priya içini çekti ve fincanları ve şekerliği masaya taşıdı, babasının yanına otururken kendini hazırladı. Yirmi sekiz yaşında olmasına rağmen, babası "konuşmak" istediğinde kalbi hala hızla atıyordu ve tanıdık bir savaş ya da kaç tepkisi vücudunu ele geçiriyordu. Geçmişte, savaşmak saygısızlık olduğu için kaçmıştı, ama şimdi kaçacak hiçbir yeri yoktu. Tüm güç anne ve babasının elindeydi.

Puppa öne eğildi, ellerini masanın üzerine koydu ve bakışlarını Priya'ya sabitledi. "Taksiye ne kadar ödedin?"

Priya'nın omuzları gevşedi. Bunu halledebilirdi. Rakesh Solanki, para biriktirme alışkanlıklarını başkalarına öğretmekten büyük gurur duyan tutumlu bir adamdı. Priya ücreti ikiye böldü ve ona numarayı verdi.

"*Hey Bhagwan.*" Sevgili Tanrım. "Seema, duydun mu?"

"Duydum. Duydum," diye cevapladı annem mutfaktan. "Priya, Ramila *ben no jamai no kaka no nano babu'yu* tanıyor musun?"

"Arkadaşının damadının babasının kardeşinin küçük oğlunu mu? Sanmıyorum."

"Evet, tanıyorsun. Jignesh. Bilirsin. *Jignesh.*"

"Ah, Jignesh." Priya, Jignesh'in kim olduğunu bilmiyordu, ama uzun uzadıya bir açıklama yapmaktansa, annesinin Toronto bölgesindeki tüm Gujarati'leri tanıdığını varsaymasına izin vermek daha kolaydı.

"İnsanları sadece on dolar karşılığında havaalanına götürüyor." Mumma, mutfağı yemek odasına bağlayan kemerli geçitten Priya'ya bakmadan önce çaya zencefil ve kakule ekledi.

"On dolar benzin parasını bile karşılamaz, anne," diye mırıldandı Priya, başını sallayarak.

"O bunu para için yapmıyor. Bu bizim topluluğumuz için bir *seva*. İyi karma yaratıyor. Bir gün bunun karşılığını alacak."

"Yani Jignesh, Bhagwanji'nin gözüne girmeye çalışıyor. İyi bir iş stratejisi. Gelecekteki kazançlar umuduyla şimdi yatırım yapıyor."

"Küstahlık yapma." Annem mutfaktan çıktı ve masaya bir tabak sıcak rotli koydu. "Neden daha erken eve gelmedin? Manoj'dan ayrıldıktan sonra bir yıl boyunca Calgary'de tek başına yaşadın. Ne düşünüyordun?"

Priya hafifçe gülümsedi, bir parça rotli kopardı ve üzerine şeker serpti. "Calgary'de tek başına yaşayan tek kadın ben değildim. Birçok kız arkadaşım da tek başına yaşıyor."

"O farklı." Anne üç fincana çay doldurdu ve yerine oturdu. "Sen bizim kızımızsın. Burada bir ailen varken tek başına mücadele etmene gerek yok."

"Biliyorum. Ama Manoj ve benim kurduğumuz şirketi büyütmek için çok emek verdim," dedi Priya, annesine bakarak sesini yumuşatarak. "Hala birlikte çalışabileceğimizi düşünmüştüm, ama iş konusunda da anlaşılamadık, bu yüzden ayrılmaya karar verdim." Fincanını kaldırdı ve yavaşça bir yudum aldı. Bunların hiçbirisi yalan değildi, ama tam olarak gerçek de değildi. Gerçek şu ki, Calgary ona burada asla sahip olamayacağı türden bir bağımsızlık, iyi niyetli ama sürekli müdahale eden ebeveynlerinden uzak bir hayat yaşama özgürlüğü vermişti — bu yalnızlık anlamına gelse bile. Evliliğini kaybetmek acı vericiydi, ama kariyerini kaybetmek batıda kalan hayatının geri kalanını da paramparça etmişti. Bir partneri ve maaşı olmadan, eve dönmek tek seçeneği idi.

"Doğru olanı yaptın." Pappa çayını fincana döktü, üzerine üfledi ve yüksek sesle, höpürdeterek bir yudum aldı. "Bir kızın yeri, evlenene kadar ya da..." Tereddüt etti, sesi kesildi.

"Ya da ne, Puppa?" Priya fincanını masaya koydu ve babasının gözlerine baktı. "Devam et, söyle." Babası sessiz kalınca, içini çekti. "Boşanma. Bu kötü bir kelime değil, biliyorsun."

"Elbette değil, *beta*." Puppa elini okşadı. "Otuz yıl önce Kanada'ya geldiğimizde, kimse bu konuları açıkça konuşmazdı, özellikle de bizim topluluğumuzda. Ama zaman değişti. Bu, senin için istediğimiz gelecek değil, ama senin mutluluğun her şeyden önemli. Öyleyse, söyle bize..." Sandalyesine yaslandı. "Beş yıl birlikte olduktan sonra, Manoj ile aranızda gerçekten ne oldu? Çok az şey anlattın."

Işıklar aniden titremeye başladı ve etraflarına kısa gölgeler düşürdü, ama Priya neredeyse hiç tepki vermedi. Moksha'da büyüdüğü için, bu tuhaflıklara alışmıştı — boruların garip inlemeleri, açıklanamayan cereyanlar, bazı odaların diğerlerinden daha soğuk olması.

"Anlatacak pek bir şey yok," dedi ve son rotli parçasını ağzına attı. Cevap vermeden önce yutmak için kendine bir dakika verdi. "Hayatta farklı şeyler istiyorduk."

"Ama çok ortak yönünüz vardı." Puppa'nın sesinde inanamama duygusu vardı. "Aynı kast, aynı geçmiş, aynı meslek. İçki içmezdi, kumar oynamazdı. İyi bir aileden gelen iyi bir çocuktuk. Aksi takdirde asla onaylamazdık, biliyorsun."

İşte bu yüzden onunla evlendim, diye düşündü Priya. *Onu sevdiğim için değil, mantıklı olduğu için. Tüm kriterlerimi karşılayan bir adamla evlenmek, özgürlüğümü kazanmanın tek yoluydu. Üniversiteden sonra Calgary'de kalıp kendi hayatımı kurmam için gerekli izin belgesiydi. Ama bunlar, ailesine asla yüksek sesle söyleyemeyeceği sözlerdi.*

"Sana kötü muamele etti mi?" diye sordu annesi. "Kavga ettiniz mi? Tartıştınız mı?" "Hayır, kavga etmedik. Sadece normal iniş çıkışlar vardı." Annesi ellerini havaya kaldırdı. "O zaman ne oldu?"

Priya iç geçirdi. "Kavga etmemek, evliliğin mutlu olduğu anlamına gelmez."

"Ama bu bir başlangıç." Annesi kızının tabağına bir rotli daha koydu. "Huzurlu bir ev, iyi bir evdir."

Priya başını salladı ve parmaklarıyla rotlin kenarını izledi. Eğer ailesi "iyi ev"lerinin gerçeğini bilseydi, dedikodular

ve Manoj'un tüm suçu üstlenmesini istemiyordu. Onun ilişkisi evliliğin sonunu getirmişti, evet, ama sorunlarının sebebi bu değildi. Bu, başından beri eksik olan şeyin bir belirtisiydi.

"Her şeyin bir sebebi vardır," dedi Puppa, konuyu kapatır gibi ellerini çırparak.

Yine, tavandaki ışıklar titredi.

"Durum kötüleşiyor," dedi Mumma, Puppa'ya dönerek. "Hâlâ bankadan haber almadın mı?"

"Dün aradılar." "Ve?"

diye ısrar etti Mumma.

"Bunu sonra konuşuruz," dedi, elini okşayarak. "Priya'nın eve dönüşünü mahvetmeyelim."

"Ne oluyor?" Priya anne babasına baktı.

"Eski bir binada yaşıyoruz," diye açıkladı babası. "Her zaman bir sorun çıkar. Endişelenecek bir şey yok."

"O zaman neden banka işin içinde?"

Puppa başka yere baktı ve Mumma koltuğunda kıpır kıpır oturdu. "Ee?" diye sordu Priya.

"Kablolar eskimiş," dedi babası sonunda iç çekerek. "Sigorta kutuları sürekli atıyor. Moksha'yı standartlara uygun hale getirmek için her şeyi değiştirmemiz gerekiyor: yeni kablolar, prizler, devre kesiciler... Tüm elektrik sistemi. Bu büyük bir iş, bu yüzden kredi başvurusunda bulundum."

Priya'nın midesi düğümlendi. Puppa'nın yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu. Kredi onaylanmamıştı. Konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Bu yenilemeleri yapmazsak, işi devam ettiremeyeceğiz."

"Cenaze evini mi kaybedeceksiniz?" Priya sanki nefesini kesmiş gibi hissetti. Moksha'dan her zaman kaçmak istemiş olsa da, buranın anne babası için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Burası sadece evleri değildi, kim olduklarının ve neyi temsil ettiklerinin kalbiydi.

"Onarımları yapmak için üç ayımız var," dedi Puppa. "Bir yolunu buluruz."

"Neden bana daha önce söylemediniz?" diye sordu.

"Kredinin onaylanacağını umuyorduk," dedi annesi sessizce. "Seni ve kız kardeşlerini boş yere endişelendirmek istemedik."

Priya'nın midesinde bir pişmanlık hissi belirdi. Kendi sorunlarına o kadar dalmıştı ki, anne babasının neler yaşadığını fark etmemişti.

"Biraz birikimim var," dedi. "Çok fazla değil, ama Manoj şirketimdeki hisselerimi satın alıyor, bu işlem tamamlandığında daha fazla param olacak. Ayrıca bazı serbest işler de aldım. Finansmanı karşılamana yardımcı olabilirim..."

"Olmaz," diye Puppa sözünü kesti ve elini Priya'nın elinin üzerine koydu. "Teşekkürler, ama parana ihtiyacımız yok, beta. Sen daha büyük bir amaç için eve geldin. Anlamıyor musun? Zamanlama tesadüf değil. Moksha ihtiyacı olanları çağırmanın bir yolunu bulur. Şimdi senin devreye girip bazı sorumlulukları üstlenmenin zamanı, böylece bir gün tüm sorumluluğu devralabilirsin."

Priya, Puppa'nın elinin altında donmuş bir şekilde ellerini tutan anne ve babasına baktı. "Ciddi misiniz? Her şeyi bırakıp eve dönmemin tek nedeninin, benim için hazırladığınız bu rolü üstlenmek olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Senden hiçbir şeyi bırakmanı istemiyoruz, Priya," dedi annesi nazikçe. "Ama şu anda seni bağlayan hiçbir şey yok. Bu, yeniden başlamak, bir amaç bulmak ve anlamlı bir şey yapmak için bir fırsat."

"Kimin için anlamlı?" Priya, babasının elinden elini çekti. "Boşanmış, işsiz ve çocuksuz olmam, hayatımın anlamsız olduğu anlamına gelmez." Sözleri daha hızlı ve keskin bir şekilde döküldü. "Daha valizimi bile açmadım, sen beni şimdiden işe sürüklemeye başladın. Ailemizde nesiller boyu dönüp duran çarkın bir dişlisi olmak için eve dönmedim — hayatım boyunca beni yıpratın aynı lanet çark. Onun beni de ezmesine izin vermeyeceğim!"

"Ey!" Puppa parmağını uyarı olarak salladı.

Ey'den sonra ne geleceği önemli değildi. Puppa'nın *Ey'i*, Priya'yı aniden durdurmaya yetti.

"Biz Dalit'iz, Priya. Cenaze evi sadece nesiller boyu sürdürdüğümüz bir meslek değil. Bu bizim karmik sorumluluğumuz ve görevimiz."

"Bunlar *senin* inançların, Puppa. Sen ve annem tüm hayatınızı bu inançlar etrafında kurdunuz ve ben buna saygı duyuyorum, ama bunları bana zorla kabul ettiremezsiniz."

Priya sesinin tonunu kontrol etmeye çalıştı. "Benim için Moksha bir iş, ilahi bir görev değil. Para, kaynak, zaman ve ilgi gerektiriyor. Devralmayı kabul etsem bile, açıkça ihtiyaç duyduğu onarımları ödeyemediğimizde ne olacak?"

Ailesi masanın diğer ucunda birbirlerine baktılar, sonra Puppa sandalyesini geri çekip ayağa kalktı. Kanepenin yanındaki çekmecedeki adres defterini çıkardı, sayfalarından bir zarf aldı ve içindeki kağıtları Priya'ya uzattı.

Priya belgeleri incelerken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bir arazi geliştiricisinden cenaze evini satın alma teklifi mi?" Anne babasına baktı. "Bu çok para. Moksha'yı işletmek için krediye ihtiyacınız olmaz." Kalbi hızla çarpmaya başladı. "Satıp emekli olabilirsiniz ve bir daha asla mali durumunuzu dert etmenize gerek kalmaz," dedi, sesi heyecandan parıltıyordu.

"İyice oku," diye ısrar etti Puppa. "Buraya apartmanlar inşa etmek istiyorlar."

"Ee?" Priya kaşlarını çatı. "Bunun ne alakası var anlamıyorum."

Puppa başını salladı. "Moksha, bu bölgedeki Hindu bir aile tarafından işletilen tek cenaze evi, Priya. Her inançtan insanı kabul ediyoruz, ama *topluluğumuz* için son törenleri ve ritüelleri düzenlemek bizim görevimiz. Gujarat'ta çocukken babam bu sorumluluğu üstlenmişti, ondan önce de dedem aynı şeyi yapmıştı. Annen ve ben başka bir ülkeye taşınmış olabiliriz, ama kastımızı ve bununla birlikte gelen sorumluluğu bırakamayız."

Priya derin bir nefes aldı. "Her zaman aynı şey oluyor. Gelenek, görev, yükümlülük..." Gözleri babasına kaydı, kaşları kalktı. "Bunu reddettiğini söyleme sakın?" Teklifi kabul ettiğini işaret ederek başını salladı.

"Henüz değil, ama Moksha'yı devam ettirmek için elimden geleni yapacağım." "Ve bununla bir sorunun yok mu?" Priya annesine döndü.

"Elbette. Baban haklı. Başka seçeneğimiz olmasaydı başka, ama hala bir çözüm bulmak için vaktimiz var. Karmamızdan kaçamayız. Sen de kaçamazsın. Sen de aynı soydan geliyorsun Priya, ne kadar uzağa kaçarsan kaç, kader seni her zaman geri çekecektir."

"Peki ya Meghna ve Deepa?" diye karşılık verdi Priya. "Onlar da sonunda buraya mı gelecekler?"

"Kız kardeşlerin her zaman buraya bağlı olacaklar. Bu senin kanında olduğu gibi onların kanında da var." Annemin sözleri sessiz bir kesinlik taşıyordu.

Priya'nın göğsünde ağır bir iç çekiş belirdi. Ailesi, yetmiş beş yıl önce kaldırılmış olan kast sisteminin merceğinden dünyayı görmeye devam ediyordu. Onlara göre, kast sistemi, yapman gereken işten evleneceğin kişiye ve dünyadaki yerine kadar her şeyi belirliyordu. Aileleri Dalit olduğu için - o kadar düşük kabul ediliyorlardı ki hiyerarşide bile sayılmıyorlardı - Priya'nın anne babası, kızlarının bunu küçük yaştan itibaren anlamalarını sağladılar.

*Çok yüksek hedefler
koyma.*

*Fazla büyük
düşünmeyin.*

Kendi konumunun ötesinde hayaller kurma.

Ama Priya her zaman daha fazlasını istemişti. Sessiz itaatten daha fazlasını. Geçmişin şekillendirdiği bir gelecekte daha fazlasını. Kendisi ve kız kardeşleri için bu döngüyü kırmak istiyordu. Miras alınan sınırların ötesinde bir hayat. Sadece hayatta kalmakla kalmayıp, büyüyen, gelişen, *gelişen* bir hayat. Ama şimdi, anne babasıyla masada otururken, dilini tuttu. Bu bir söz savaşı değildi; bir bakış açısı çatışmasıydı, her iki taraf da beyaz bayrak sallama niyetinde değildi.

Çayını yudumlarırken, telefonunda bir bildirim belirdi. "Brooke'dan," dedi, mesajı okuyarak. "Ve buraya geliyor."

"Buraya mı? Şu anda mı?" diye haykırdı annesi. "Ona ne ikram edeceğiz?"

Misafir ağırlamak Solanki ailesi için bir gurur kaynağıydı. Sıradan bir ziyaret bile *dhokla*, *khakhra*, *bhajiya*s, *patra* gibi yemeklerin tümünün hazırlanmasını gerektirirdi; her biri sevgiyle hazırlanır ve sıcak bir misafirperverlikle servis edilirdi.

"Ona uçuştan yorgun olduğunu söyle ve yarın gelmesini iste," dedi Puppa.

"O da bu gece uçacak ve yazın kadar dönmeyecek," diye cevapladı Priya. "Merak etme, sadece hızlıca merhaba demek için uğrayacak. Onu uzun zamandır görmedim."

Mumma ayağa fırladı ve panik moduna geçti. "*Hai Ram!*
Rakesh, yastıkları getir!"

Puppa dolaba koştu ve dolapta saklanan tüm yastıkları çıkardı.

"Onun uğrayacağını bize söylemeliydin, Priya." Mumma bir mum yaktı ve rotli kokusunu gidermek için mutfak havlusunu havada salladı.

"Bilmiyordum!" dedi Priya, ellerini havaya kaldırarak. "Ona bugün geleceğimi söyledim, ama onun bugün *ayrılacağını* bilmiyordum."

"Çay içer mi?" diye mutfaktan annem seslendi. "Meşrubatımız var mı? Ah, portakal suyu! Portakal suyumuz var," diye ilan etti, buzdolabına bakarak.

"Sadece Brooke, çocuklar. Sakin olun."

"Sadece Brooke," diye mırıldandı annem, dolaptan değerli yemek takımlarını çıkarırken. "Senin için 'sadece Brooke' olabilir, ama o zengin bir aileden geliyor. *Mota loko chhe.*"

"Önemli insanlar," diye tekrarladı babam, mutfak tezgahındaki dağınıklığı toplayıp fırına attı.

Annem Priya'nın önünden koşarak banyoya gitti. "Çekil yolumdan, beta. Bir dakika sonra sen de hazırlanabilirsin." Kapıdan içeri girer girmez hemen seslendi, "*Hai Ram.* Sabunlukta saç mı var?"

Priya içini çekerek valizini koridordan odasına doğru sürdü. Duvara yaslanmış ikiz yatağa bakarken, geçmişteki anıları aklına geldi: Kimseyle konuşamayacak kadar bunalmışken masasında günlük yazdığı günler; Brooke ile yatakta uzanıp odayı kahkahalarıyla doldurdukları günler. Çantalarını yere bırakıp, Priya iç çekerek yatağa yığıldı. Odası tam da bıraktığı gibiydi: lavanta rengi duvarlar, masanın altında tozlanan eski sırt çantası ve bilgisayar, çarşaflara hala sinmiş ucuz deterjan kokusu.

Priya'nın gözleri, bilgisayar kampında geçirdiği yazlardan kalan madalyalarla süslenmiş masanın üzerindeki mantar panosuna kaydı. İlk madalyasını kazandığındaki heyecanı ve ardından gelen üzüntüyü hatırladı. Gözleri yaşlarla doldu, ama bu anıyı bir kenara itti, derin bir nefes aldı ve ayağa kalktı.

Hâlâ ebeveynlerinin koridoru telaşla topladıklarını duyabiliyordu. Eski sırt çantasının fermuarını açtı, içindeki eşyaları boş boş karıştırdı ve yıpranmış bir ders kitabını çıkardı. Kitabı açarak, modası geçmiş şemalara baktı. Ama zihni sayfaların üzerinde değildi, daha önceki bir konuşmanın üzerindeydi.

Moksha'yı satın alma teklifi.

Priya'nın hatırlayabildiği kadarıyla, cenaze evi Priya'nın anne babasını tüketmiş, onların enerjilerini, maddi kaynaklarını ve mutluluklarını emmişti. Onu satmak, onlara nefes alma, işleri yavaşlatma ve duvarlarının ötesindeki hayatı deneyimleme şansı verecekti. Aynı zamanda, kendisi ve kız kardeşleri için özgürlük anlamına da gelecekti — her zaman üzerlerinde baskı yaratan görevden kurtulma, istedikleri hayatı yaşama özgürlüğü. Moksha'yı satmak sadece iyi bir fikir değildi. Tek çıkış yolu buydu. Ailesi teklifi kabul etmezse, hepsi sonsuz bir döngüde sıkışıp kalacaklardı.

"Bu şimdi sona erecek," diye mırıldandı Priya, ders kitabını kapatarak. "Onları satmaya ikna etmeliyim. Eğer onlara bunun bedelini gösterirsem..."

Ama sonra aklına bir düşünce geldi, sessiz, beklenmedik bir düşünce, onu bir anda durdurdu.

Belki de onları ikna etmeme gerek yok.

Kredi onaylanmamıştı. Ailesi, karşılayamayacakları bir şeyi düzeltmezdi. Yenileme süresi geçtikten ve gerekli iyileştirmeler yapılmadığında, kapatmaktan başka çareleri kalmayacaktı. O zorlasa da zorlamasa da, ailesi sonunda gerçeği kendi başlarına kabul etmek zorunda kalacaktı.

Priya yavaşça nefes verdi, durumu düzeltme mücadelesi ondan uzaklaşıyordu. Gözlerini ovuşturdu, şimdiye kadar huzursuzluğundan hissedemediği yorgunluğa teslim oldu. Çantasından kontakt lens setini çıkardıktan sonra lenslerini çıkardı ve gözlüklerini taktı. Seyahatten yıpranmış kıyafetlerini çıkardı ve dolabını karıştırarak eski bir lise sweatshirt'ü ve solmuş bir eşofman altı buldu. En şık kıyafet değildi, ama rahat ve tanıdıktı.

Aynaya bakarken, eskiden olduğu genç kızın izlerini görerek, yansıması ona "*Hoş geldin*" diye fısıldıyor gibiydi. Priya'nın kalbini acı tatlı bir duygu sardı, ama o bunu görmezden geldi. Saçlarını gevşek bir topuz haline getirip banyoya gitti.

"Bitti mi anne?" diye sordu.

"Bir dakika," diye cevapladı annesi, ecza dolabını karıştırarak. "Hema *ben* en son buradayken, babanın ayak tırnağı enfeksiyonu için bir tüp krem gördü ve benim kadınsal bir enfeksiyonum olduğunu sandı."

Priya burnunu kırıştırdı. "Tamam, bu çok garip." Koridordaki duvara yaslanarak annesinin konuşmasını bitirmesini bekledi. Meghna ve Deepa olmadan daire sessiz kalmıştı. Büyürken, kavgaları ve kaosu özleyeceğini hiç düşünmemişti; şimdi ise Priya, kız kardeşlerinin varlığını özlediğini fark etti.

Meghna'nın odasına girdi — soluk yeşil duvarlar, sade bir yatak, komodinin üzerinde solmuş bir derginin üzerinde duran nehir taşları, her şey mükemmel bir şekilde yerli yerindeydi. Deepa'nın odası ise tam tersine, bir gencin ateşli rüyası gibiydi: pembe suni kürk yastıklar, üzerinde adı yazılı metalik bir afiş, her duvara gelişigüzel yapıştırılmış indie müzik grubu posterleri. Priya'nın gözleri Deepa'nın ünlülerin kolajına takıldı ve nefesi kesildi.

Ethan Knight.

Geçmiş, sanki Ethan Knight odaya girmiş gibi, keskin ve beklenmedik bir şekilde Priya'nın üzerine çöktü. Ethan'ın sesi zihninin köşelerinde yankılanıyor, vücudunun ısısı kumaş katmanlarından sızıyordu. Priya, o gece yağmur fırtınasından sonra toprağın kokusunu hatırladı. Farlar, önlerindeki kaygan yolu aydınlatıyordu. Tarlalar karanlıkta sonsuza dek uzanıyordu. Hava serin ve nemliydi, ama Priya'nın cildi heyecandan yanıyordu. Motosiklet altlarında gürültüyle ilerlerken, onun sırtına sarılarak hiç bu kadar canlı hissetmemişti.

Apartmanın kapı zili çaldı. "Brooke geldi!" diye bağırdı annesi.

Anısını silkelemek için Priya dar merdivenlerden aşağı indi ve ön kapıyı açtı. Brooke, Milano podyumlarından çıkmış bir görüntü gibi duruyordu. Güneşten bronzlaşmış teni, jet sosyete lüksünü, Saint-Tropez'de mojito içmeyi, Alpler'de kayak yapmayı yansıtıyordu. Hayat onları farklı yönlerle ve farklı şehirlere sürüklemiş olsa da, o hala Priya'nın çocukluk arkadaşıydı.

Brooke, Priya'yı kucaklayarak gülümsedi. "Pri, bu kadar uzun zaman geçtiğine inanamıyorum! Komşu kızını unutmuşsun."

Priya geri çekildi ve Brooke'un saçını çekiştirdi. "Komşu olabiliriz, ama sen asla komşu kızı olamazsın," diye alay etti. "şu haline bak!"

"Harika değil mi?" Brooke gülümsedi ve elbisesini göstermek için döndü. "Tulum'a gidiyorum, sonra da doğrudan Bali'ye, ama uğramadan gidemezdim."

Priya, sanki sahilde çıplak ayakla dans etmek için yapılmış gibi havadar ve canlı elbiseyi hayranlıkla izlerken gülümsedi. Brooke'un gerçekten her duruma uygun bir kıyafeti vardı.

"Tahmin et kimi getirdim?" Brooke neşeyle, Priya'nın göremediği sol tarafına doğru başını sallayarak dedi.

Priya boynunu uzattı ve yere baktı, Brooke'un ünlü kedisi Lady Whiskerbottom'u görmeyi bekliyordu. Lady Whiskerbottom, Priya'nın hayal bile edemeyeceği kadar çok ülkeye seyahat etmiş bir kedi influencer'dı. Ancak Lady Whiskerbottom'un taşıma çantası yerine, bakışları şık ve rahat bir çift spor ayakkabıya takıldı. Gözleri yukarı doğru kaydı, doğru yerlere yapışan, yıpranmış kot pantolonun uzunluğunu takip etti, ince, heykel gibi bir gövde ve dünyayı taşıyacak kadar geniş omuzlar.

Priya, yüzünü görmeden önce bir tanıdık hissi ile sarsıldı. Tembel bir özgüven, rahat bir havalı tavır - hafızasına derinlemesine kazınmış bir siluet. Çenesinin sert hatlarını incelerken, Priya'nın nefesi belirsiz bir duman gibi dağıldı.

Ethan Knight onun önünde duruyordu, varlığı fırtınanın ortasında yıldız tozu gibi parıldıyordu. Onda sadece şöhretin değil, daha derin, görmezden gelinmesi imkansız bir ağırlık vardı. Hava onun enerjisiyle doluydu ve bir an için Priya, cildinde statik elektriğin dans ettiğini hissettiğine yemin edebilirdi. Sonra, kalbi hızla çarpmaya başladığında, dudakları rahat ve yıkıcı bir gülümsemeye dönuştü.

"Merhaba, Priya," dedi, sesi derin ve yumuşaktı. "Uzun zaman oldu."

iki

PRIYA zamanda geriye gidip genç halini sarsmak istedi. Neden ilk aşkı matematik dehası Rahul, kriket şampiyonu Raj ya da çiftçi pazarında akordeon çalan Lorenzo olmamıştı? Hayır, o en imkansız seçeneği tercih etmişti. Ethan Larger-Than-Life Knight.

"Priya?" dedi Ethan, sanki onun gençlik hayallerine sessiz bir övgü sunar gibi beyzbol şapkasını çıkararak.

Priya, onun yüzünü inceledi, çocuksu cazibesinden ham, sert çekiciliğe dönüşümünü izledi. O yüzü sayısız poster ve reklam panosunda görmüştü, ama onun ilgisinin elektriksiz şokuna hazırlıklı değildi. Çelik grisi gözleri onu süzdü ve aniden, yörüngesinden koparılmış bir kuyruklu yıldız gibi, bağlarından kurtulmuş hissetti. Ethan Knight sadece bir *yıldız* değildi. O, her şeyi kendine çeken bir süpernova gibi, ısı ve yerçekimi gibiydi. Kendini ondan uzaklaştırması gerekiyordu, yoksa onun yörüngesine geri dönüp kalacaktı.

"Ethan," dedi kısa bir baş selamıyla.

Göz teması kurmadan Ethan elini Brooke'a uzattı. "Ben kazandım."

Brooke inledi, sonra isteksizce on dolarlık banknotu Ethan'ın avucuna attı.

"Sana söylemiştim, Brooke." Ethan, kız kardeşine bakarken ağzını yarı gülümsemeye çevirdi.

"Priya Solanki bayılacak biri değil. Hiç olmadı ve asla olmayacak."

"Lanet olsun, Priya." Brooke çantasının fermuarını kapattı. "En azından biraz hayranlık gösterebilirdin. Yıldızları gören bir sessizlik. Ne kadar oldu? Son görüşünüzden bu yana on iki yıl mı geçti?" Gözleri arkadaşı ile kardeşi arasında gidip geldi.

On iki yıl, sekiz ay ve kaç gün olduğunu hatırlamadığım için mutluyum, çünkü bu beni gerçekten acınası bir hale getirir. "Bana danışmadan bahis yaptığım için başına gelen bu." Priya, Ethan'a umursamazca omuz silkti ve Brooke'a döndü. "O onlüğü paylaşabilirdik."

"Hatta senin için üzerine imza bile atardım," diye alay etti Ethan. "Eski günlerin hatrına."

Sözleri Priya'nın kalbini sızlattı. *Eski günlerin hatrına.* Bir zamanlar, Brooke'un bile fark edemediği, sessiz ve sözsüz bir bağları vardı. Ama Priya o zamanlar sadece bir çocuktü, en iyi arkadaşının ağabeyine hayran hayran bakıyordu, şöhret onu alıp götürmeden çok önce.

"Peki, seni Toronto'ya geri getiren nedir?" diye sordu Priya, neşeli görünmeye çalışarak.

"Bir sonraki projem için doğru zihin yapısına girmem gerekiyor," diye cevapladı Ethan. "Ayrıca, Brooke tekrar denize açılmadan önce onu görmek için iyi bir bahaneydi. Ya sen? Brooke yeni taşındığını söyledi."

Gözleri sabit ve meraklı bir şekilde üzerinde durdu ve Priya midesinin sıkıştığını hissetti. Brooke'a baktı, Brooke özür dilercesine yüzünü buruşturdu ve ona garip bir gülümseme attı.

Ah. Demek biliyor. Priya boğazına yükselen utanç dalgasını yuttu. *Harika. Şimdi de benim eve geri dönen üzgün bir boşanmış kadın olduğumu düşünüyor.*

"Evet, yeni bir başlangıç için doğru zaman gibi geldi," dedi Priya, hafif ve rahat bir tavırla. *Sanki Ethan Knight benim hayatımın enkazını dinlemek isteyecekmiş gibi.*

"Bu harika. Peki, bu aralar neyle meşgulsün?" Onun varlığı, Priya'nın hatırladığından daha da yoğundu.

Priya kelimeleri bulmakta zorlandı. "Hayatımı düzene sokmak" bir seçenek değildi.

"Ben, şey, kurucu ortağı olduğum şirketten ayrıldım," dedi. "Web siteleri kurup yönetiyorduk, ama şimdi uygulama geliştirmeye de başlıyorum." Konuşurken, Priya'nın zihninde çoktan yıpranmış bir fantezi canlandı. Yıllar boyunca Ethan'la birçok kez karşılaşacağını hayal etmişti; her zaman kırmızı halıda, muhteşem bir elbise giymiş, saçları sırtına dökülmüş, makyajı mükemmel yapılmış. Ortam: Oscar gecesi

Çünkü dünya, sıradan insanların da hayattaki ikna edici performansları için dlleri hak ettiklerini fark etmişti.

Paparazziler birbirlerinin üzerine düşerek onun adını haykırıyorlardı. Priya, kendine güveniyle ışıl ışıl, sol, saç, ortada poz verirken büyüleyici gülümsemesiyle halıda süzülüyordu. Eh, belki saç değil. Onun en iyi tarafı değil.

İleride, Ethan Knight bir grup gazetecinin etrafını sarmış durumda. Sorularını yanıtlarken, onu fark eder. Sözleri kesilir, çenesi gevşer, gözleri büyür. nndeki büyüleyici kadına, yıllardır göz ardı ettiği kadına hayran kalır. Elini tutar, onu kendine eker ve onun, gerçekten istediği tek kişi olduğunu itiraf eder. Kameralar patlar. Kalabalık, tutkulu bir öpücükle kucaklaşırken coşar...

"Priya, dünyaya dn." Brooke, Priya'nın yüzünün önünde elini salladı.

"Pardon. Ne dedin?" Priya gözlerini kırpıştırdı, sanki biri onun hayallerine bir kova buz dökmüş gibi gerçekliğe geri döndü. Kırmızı halı yoktu, mükemmel makyaj yoktu, görkemli ve ateşli aşk ilanları yoktu. Sadece o, şekilsiz eşofman altı ve gözlükleriyle Ethan'ın önünde duruyordu, çamaşır sepetinin dibinde unutulmuş bir çorap kadar çekici hissediyordu.

"Belki içeri girmeliyiz dedim." Brooke başını kardeşine doğru eğdi.

"Tabii ki." Priya'nın gözleri sokağa kaydı. Ethan'ı tekrar görmenin heyecanıyla o kadar kapılmıştı ki, onun artık sadece Ethan olmadığını, dünyanın yakından izlediği biri olduğunu unutmuştu.

Brooke ve Ethan'ı apartmanın merdivenlerinden yukarı çıkarırken, Priya içten içe utandı. Soyulmuş boya ve sarkmış tırabzan, onların varlığında imkansız derecede daha kötü görünüyordu ve loş ışıklandırma, düşük bteli bir korku filmini andırıyordu. Priya kapıda tereddüt etti. Ailesi Ethan'ı görünce ıldıracaktı, ama onları uyarmak için artık çok geçti. Brooke'u içeri aldı, sonra yolu kapattı. Priya'nın ailesinin içeri girerken ayakkabılarını çıkardığını hatırlayan Brooke, ayakkabılarını çıkardı.

"Merhaba, merhaba," Puppa her zamanki el sıkışması ve yarı selamlamasıyla onu karşıladı. "Uzun zaman oldu. Son görüşmemizde, sen ve Priya..." Ethan'ı görünce sözünü kesip, "Sen... şey..." dedi. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve odada Mumma'yı aramak için etrafa bakındı.

Onu bulamayınca, boğazını temizledi ve Priya'nın yanından geçerek Ethan'ı karşılamak için yaklaştı.

"Bay Ethan." El sıkışma, yarım selam.

Solanki ailesi, saygı göstergesi olarak bir kişinin isminin sonuna *-ji* eklemeyi gelenek haline getirmişti, ancak Puppa, Ethan'ın Kanadalı kökenlerini göz önünde bulundurarak "Bay Knight" yerine "Bay Ethan" demeyi tercih etti. Ethan'ın elini tuttu ve ona bir kez daha yarım selam verdi.

"Lütfen bana Ethan deyin." Ethan da hafifçe eğilerek karşılık verdi. Ancak saygı gösterme konusunda deneyimli bir oyuncu olan Puppa, son sözü söylemek zorundaydı ve elini bırakmadan önce bir kez daha eğildi.

Ethan ayakkabılarının bağcıklarını çözmek için eğildi ve ayaklarının dibinde bir süperstarın durması - geleneksel olarak yaşlılardan bereket dilemek için yapılan bir hareket - Puppa'yı şok etti. Ethan doğrulurken, Puppa yine yarım selam verdi. Kafaları çarpıştı, muson yağmurunda iki hindistan cevizi gibi. Priya yüzünü ellerine gömmek için kendini zor tutarken, yüzü kızardı. *Harika. Harika.*

"İyi misin?" Ethan, Puppa geriye sendelerken onu destekledi.

Priya, gözünün ucuyla Mumma'nın oturma odasına girdiğini gördü. Beklenmedik misafiri görünce donakaldı ve hızla koridora çekildi.

"İçeri gelin lütfen," dedi Puppa, alnını silerek; sanki üç kat merdiven çıkmış gibi terliyordu. "Sen de, Brooke. Oturun."

Brooke ve Ethan kanepeye otururken, Puppa Priya'ya sütü bile kesebilecek kadar ekşi bir bakış attı ve ünlü misafirleri hakkında kendisine önceden haber vermediği için onu sessizce azarladı. Ama sonra, sakinliğini geri kazanmaya çalışarak oturdu ve önce Brooke'a, sonra Ethan'a gülümsedi, parmakları dizlerinde sinirli bir şekilde tıklıyordu.

"Seema," diye zoraki bir neşeyle seslendi. "Bak kim gelmiş." Sakin görünüşünün altında, karısına sessizce SOS sinyalleri gönderiyordu.

Mumma cevap vermedi.

Bir dakika sonra, Priya'nın telefonu annesinden gelen bir mesajla titredi.

Ethan Knight'ı yukarı mı çıkardın? Onu burada ağırlayamayız! Onu ve Brooke'u lobide beklet.

Onlar zaten burada, diye cevapladı Priya. Onları geri götüremem. Ethan'a özür dilercesine gülümsedi, utanç duygusu içini kemiriyordu. Tabii ki böyle olacaktı. Tam da beklendiği gibi, garip bir durum ve drama.

Onun tepkisi durumu daha da kötüleştirdi. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, sanki bunu daha önce de görmüş gibi — insanlar onun huzurunda kendilerini kaybederlerdi.

"Priya," dedi annem tatlı bir sesle, sesi koridordan geliyordu. Priya izin isteyerek banyo kapısını çaldı.

"Ethan Knight'ı geceliğimle karşılamayacağım," dedi annesi kapı aralığından.

"Benim kıyafetim de daha iyi değil ki," diye mırıldandı Priya. Seyahatten yıpranmış kıyafetleri bile, üzerindeki daha iyi olurdu. "En azından onu karşılamadan önce üstünü değiştirebilirsin."

"Yapamam," dedi annesi. "Oturduğu yerden beni görebilir!"

Priya iç çekerek Mumma'nın dolabına doğru yürüdü. Giysilerini karıştırdı ve yeşil bir salwar khomeez seçti. Banyoya geri dönerek, giysiyi annesinin bekleyen eline uzattı.

"O kadar acele etme." Annesi bileğini tuttu ve isteklerini sıraladı. "Ruj lazım. Kırmızı olan. Ve altın bileziklerim. Ve küpelerim. Ve parfümüm."

Priya, kırmızı ruj da dahil olmak üzere eşyaları annesinin şifonyerinden topladı ve oturma odasına dönmeden önce kapı aralığından içeri attı.

Priya, Brooke'un yanına oturur oturmaz annesi banyodan "Priya, beta" diye seslendi.

"Üzgünüm," Priya, Brooke ve Ethan'a dudaklarını hareket ettirerek özür diledi, sonra ayağa kalkıp annesinin yanına geri döndü.

"Sütyenim," dedi annesi alçak sesle.

"Anne..." Priya'nın sesi gerildi, ama yine de anne babasının odasına geri dönüp annesinin iç çamaşırı çekmecesini karıştırdı. Vintage twin-peaks sütyen koleksiyonunu es geçerek, en az vahşi olanı seçti.

Annesinin sütyeni bir sürü serçeyi barındırabilecek kadar büyüktü, bu yüzden Priya onu sıkıca sardıktan sonra kapının aralığından annesine uzattı.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"*Tu ja,*" diye karşılık verdi annesi. "*Maru mathu nai kha.*" Git buradan. Kafamı yorma.

Priya geri döndüğünde Brooke, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Mumma havlusunu unutmuş. Hemen gelir," diye cevapladı Priya ve Pupp'a'dan takdir dolu bir bakış aldı. Yalan söylemek onursuz bir şeydi, ama ailenin onurunu korumak için yalan söylemek tüm kalbiyle onaylanıyordu.

Bir dakika sonra, Mumma yasemin ve gül suyu kokulu bir bulutun içinde odaya girdi.

"Brooke, beta." Brooke'a doğru büyük adımlarla yürüdü, kollarını açarak onu karşıladı. Brooke'u sıkı kucaklamasından kurtardığında, gözleri Ethan'a takıldı ve deneyimli pembe dizi yıldızlarını bile kışkındıracak bir şaşkınlık ifadesini takındı.

"Aman Tanrım! Ethan Knight. Bizim evimizde mi?" Pupp'a'ya döndü, sanki rüya görmediğini doğrulamak istercesine. "Lütfen beni affedin. Çok heyecanlandım!"

Priya bir kahkaha attı. Bu kısım yüzde yüz gerçektir. "Sizi tekrar görmek çok güzel, Bayan Solanki," dedi Ethan kibarca.

"Adımı hatırlıyorsun." Annem o kadar heyecanlandı ki, kendini zar zor tutabiliyordu. "Ve biliyor musun? En sevdiğin atıştırmalığı da hatırlıyorum. Brooke'a her paketlediğimde, senin hepsini yediğini söyleyip şikayet ederdi." Ona gülümsedi. "Otur, otur. Lütfen. Herkes otursun ve konuşsun. Hemen hazırlarım."

"Lütfen zahmet etmeyin," dedi Ethan, ama Mumma tartışmaya yer bırakmadan mutfığa koşmuştu bile. Artık o da yanlarında olduğu için Pupp'a daha rahatlamıştı.

"Biliyor musun, senin filmlerinin hiçbirini kaçırmadım," dedi Ethan'a. "Ne zaman sinemaya gidersek, onlara senin bizim yanımızda büyüdüğünü söylerim. Hala motosikletinle bu sokaklarda koştuğunu hatırlıyorum. Bu, bu bölgeye evler ve dükkanlar gelmeden önceydi."

"Gerçekten baş belası olmalıyım," dedi Ethan gülerek. "Bunu babama anlatacak kadar."

"Oh, hayır, hayır," dedi Puppa, utançtan kızarak. "Öyle bir şey yok. Sadece cenaze evinin huzurlu ve sessiz olmasını sağlamak zorundaydık."

Ethan ve Puppa sohbete dalmışken, Brooke Priya'ya yaklaşıp sesini alçaltarak, "Ailen bu durumu nasıl karşılıyor? Yani, boşanma falan var ya," dedi.

Priya omuz silkti. "Çok da heyecanlı değiller, ama alışmak için biraz zamanları oldu. Şimdi de aile işine katılmam için baskı yapıyorlar." Gözlerini devirdi.

"Of. Aile işi konuşması olmasın." Brooke dudaklarını büzdü, gözleri Ethan'a kaydı.

"Değil mi?" diye cevapladı Priya. "Kapıdan girer girmez başladılar. Ama benim hakkımda bu kadar yeter. Hâlâ İstanbul'daki o adamla birlikte misin?"

"Helsinki'ye taşındım, Montreal'in sağlıklı tarafına." "İstanbul'a ne oldu?"

Brooke sesini iki oktav düşürdü. "Kedi onaylamadı," diye fısıldadı.

Priya güldü. "Yani Lady Whiskerbottom onunla anlaşılamadı mı?"

"Onun majestelerinin onayı olmadan hiçbir şey olmaz, biliyorsun."

Annem mutfaktan çıktı ve herkesi masaya çağırdı. "Herkes gelsin lütfen. Yemek hazır."

Priya'nın annesi kızartma çılgınlığına kapılmıştı. Mutfaktaki tüm sebzeler dilimlenmiş, doğranmış, hamurlanıp kızartılmıştı. Patates bhajiyaları, soğan bhajiyaları, ıspanak bhajiyaları, farklı çeşitlerde chutneyler, *sev puri* ve dhokla. En önemli yemek olarak, tuz, şeker, biber tozu ve diğer baharatlarla tatlandırılmış, ezilmiş pirinç gevreği, daal, fındık ve köri yapraklarından oluşan cıtır cıtır bir karışım olan chevda'yı cömertçe bir kasede sundu.

"İtiraf etmeliyim ki, Bayan Solanki," dedi Brooke gülümseyerek, bhajiyaların yanındaki tabağına chutney koyarken. "Priya ile sadece öğle yemeği konusunda çok başarılı olduğum için arkadaş oldum. Biz diğerleri sandviç ve kafeterya yemekleriyle yetinirken, Priya'nın tiffini duyular için bir ziyafetti."

"Herkes hayran değildi," dedi Priya alaycı bir şekilde. Üç katlı paslanmaz çelik öğle yemeği kabını okula taşımaktan nefret ediyordu ve bunun yerine öğle yemeği parası istemek istiyordu, böylece tiffin'inden gelen güçlü kokularla ilgili alaylardan kurtulabilirdi.

"Herkes benim gibi sofistike bir uluslararası damak zevkine sahip değildi," diye alay etti Brooke.

"Hey, ben her zaman yeni tatlar denemeye hazırdım," dedi Ethan.

"Çeşitli zevklerini çok iyi biliyoruz," diye araya girdi Priya, sözlerinin ardındaki acıyı hafif bir gülümsemeyle gizleyerek. O, Ethan'ın denemek isteyeceği bir yemek olmamıştı. "Dedikodu köşeleri bizi her şeyden haberdar ediyor."

Ethan kaşlarını kaldırdı. "Beni takip ettiğine sevindim, Priya."

Priya hemen geri dönüp başka bir şey, herhangi bir şey söylemek istedi. "Buradaki herkes seni takip ediyor," diye patladı. "Sen bu bölgenin gurur kaynağısın. Yerli bir süperstarsın. Kız kardeşim Deepa'nın sana adanmış bir tapınağı var." Aslında bir ünlü kolajıydı, ama ayrıntıları bilmesine gerek yoktu. "Her sabah senin için bir *diya* yakıp *aarti* yapıyoruz." Masaya otururken sırtı.

"Priya." Puppa ona sert bir bakış attı. "Bay Ethan, lütfen oturun." Masaya doğru geniş bir hareket yaptı. "Buyurun, buyurun."

"Bayan Solanki, sizin börekleriniz benim en büyük zaafım olabilir," dedi Ethan, tabağını doldururken.

Mumma şiddetle kızardı, yanakları koyu pembeye döndü. "Harry nasıl?" diye sordu.

"Babam iyi," diye cevapladı Brooke, dhokla'dan bir parça alarak. "Yakında emekli olmayı düşünüyor olmalı," dedi Puppa.

"Ben olsam buna güvenmezdim," dedi Brooke.

"O kadar büyük bir şey inşa ettiğinizde uzaklaşmak kolay değildir," diye ekledi Puppa.

Brooke ve Ethan birbirlerine baktılar ama hiçbir şey söylemediler. "Lady Whiskerbottom nasıl?" diye sordu annem.

Brooke gülümsedi. "Her geçen gün yaşılanıyor ve daha huysuz oluyor. Hala eskisi kadar enerjik."

Mumma'ya kedisinin fotoğrafını göstermek için telefonunu çıkardığında, ışıklar bir kez daha titredi. Buzdolabının uğultusu kesildi ve ardından, aynı hızla, her şey yeniden canlandı.

"Az önce elektrik kesintisi mi oldu?" diye sordu Ethan.

"Tüm blokta değil," diye cevapladı Puppa. "Sadece burada. Elektrik sistemimiz bozuluyor. Moksha eski bir bina."

"Bu bir para çukuru," dedi Priya açıkça. "Kablolar değilse, çatıdır. Ya da tesisat. Ya da pencereler. Liste hiç bitmiyor."

"Priya haklı," dedi Puppa, boyun eğmiş bir şekilde başını sallayarak. "Moksha'yı ayakta tutmak için elimizden geleni yaptık, ama yenileme için gerekli parayı bulamazsak, kapatmak zorunda kalabiliriz."

Bir dakika... Az önce bunu mu söyledi? Priya, doğru duyup duymadığından emin olamadan gözlerini kırptı. Borçlar, yorgunluk ve sayısız aksiliklere rağmen Moksha'ya inatla bağlı kalan babası, sonunda gerçekte yüzleşiyor gibiydi. Sonunda kaçınılmazı kabul ediyor muydu? Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Moksha kapanmaya doğru gidiyordu ve bu sefer bunu durdurmanın bir yolu yoktu.

Priya'nın içinde bir umut ışığı parladı, sadece Moksha'dan kurtulacağı düşüncesiyle değil, bunun beklediğinden daha erken gerçekleşebileceği ihtimaliyle de. Moksha'yı satın alma teklifi hâlâ masadaydı ve en iyi yanı neydi? Hiçbir şey yapmasına gerek yoktu, sadece olayların kendi akışına bırakması yeterliydi.

"Bunun olmasını hiç istemem," dedi Ethan. "Sen, hatırlayabildiğim kadarıyla bu mahallenin bir parçasısın."

"Bu bizim istediğimiz son şey," diye cevapladı Puppa, üzüntüsü yüzünden okunuyordu.

"O zaman bugün şanslı günün!" dedi Brooke, parlak bir gülümsemeyle. "Ethan'ın duymak isteyebileceğin bir teklifi var."

Priya ona keskin bir bakış attı. *Anlamadım?*

"Brooke haklı," dedi Ethan, gözleri Priya ve ailesinin arasında gidip geliyordu. "Buraya yardımınıza ihtiyacım olduğu için geldim."

"Yardıma mı?" diye tekrarladı Puppa, Mumma ile şaşkın bakışlar alışverişinde bulunarak.

Ethan başını salladıktan sonra devam etti. "Oyuncular sürekli aynı tip rollere sıkışıp kalırlar ve ben bu tuzağa düşmek istemiyorum," diye açıkladı.

"Bir sonraki rolüm, aksiyon filmlerinden tamamen

aksiyon filmlerinden tamamen farklı. Cenaze evinde canlanan ve gün batmadan önce ölümü alt etmek zorunda kalan bir adamı anlatıyor."

Priya gözlerini kırptı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Şaka yapmıyorum," dedi Ethan küçük bir gülümsemeyle. "Bu yüzden Moksha'da biraz zaman geçirmek istedim. Ortamı hissetmek için. Eğer sizin için sorun olmazsa."

"Bay Ethan," dedi Puppa, neredeyse ışık saçarak, "elimizden gelen her türlü yardımı yapmaktan onur duyarız. İstedığınız zaman gelip gidebilirsiniz."

"Mesele de bu, Bay Solanki. Nereye gidersem gideyim dikkat çekiyorum. Bu yüzden düşündüm de, cenaze evini kiralayıp geçici olarak taşınsam nasıl olur? Kendimi role kaptırabilirim, siz de tadilat için ekstra para kazanırsınız. Herkes kazanır."

Priya'nın başı geriye doğru savruldu. *Şu anda gerçek dünyada neler oluyor? Hayır, hayır, hayır. Bu gerçek olamaz.* Ethan Knight, tüm insanlar arasından, onların masasında oturmuş, Moksha'yı ayakta tutmak için ailesine bir can simidi uzatıyordu.

Puppa'nın sesi zihninde yankılandı: *Moksha'nın ihtiyacı olanları çağırmanın bir yolu vardır.*

"Bu... normal mi?" diye sordu Priya. "Yani, aktörler genellikle hazırlık için *bu* kadar ileri gitmezler, değil mi?" Rahatmış gibi görünmek için zorla gülümsedi. Bu arada, düşünceleri tek bir yönde dönüyordu: *Bunun olmasına izin veremem.*

"Buna yöntem oyunculuğu denir," diye açıkladı Ethan. "Birçok oyuncu, performanslarını olabildiğince gerçekçi hale getirmek için bunu kullanır. Robert De Niro, Al Pacino, Daniel Day-Lewis, Hilary Swank..."

Priya, anne babasının onun tarafından tamamen hipnotize olmuş bir şekilde başlarını salladıklarını dehşetle izledi. Bu gidişle, ona tüm arazinin tapusunu teklif edeceklerdi. *Hayır. Kesinlikle olmaz.*

"Üzgünüm Ethan. Cenaze evini bu amaçla kiralayamazsın," dedi kararlı bir şekilde, kollarını kavuşturarak. "Alt katta yatak odamız ya da yaşam alanımız yok ve seni burada ağırlayamayız." Daireyi işaret etti. Ailesi bile bunun korkunç bir fikir olduğunu kabul ederdi — Ethan Knight'ın banyo sürekli dolu olduğu için mutfak lavabosunda dişlerini fırçalaması söz konusu *olamazdı.*

Ethan, hiç etkilenmemiş gibi geriye yaslandı. "Sorun değil. Karakterim gün batmadan önce bir çıkış yolu bulmak zorunda, bu yüzden gündüzleri çalışabilirim."

Puppa kaşlarını çattı. "Saatler ne olursa olsun, sen buradaysan yine de kapatmak zorundayız."

Priya zaferin coşkusu hissetti. Puppa bunu kabul etmeyecekti.

"Cenaze evini hiç kapatmadık," diye devam etti, "ama..."

Hayır. Ama yok, Puppa. Priya zihninde babasına kararından vazgeçmemesi için yalvardı. "Yenileme çalışmaları için zaten kapatmak zorundayız. Başka bir cenaze

bu süre zarfında müşterilerimizi kabul ederse, idare edebiliriz." "Ama bu bölgede Hindu cenazelerini düzenleyen tek yer biziz." Priya'nın sesi keskinleşti. "Bu kadar önemli bir şeyi dış kaynaklara devredemeyiz." "Birdenbire bu konuya çok hevesli oldun." Annem kaşlarını kaldırdı.

kaşını kaldırdı.

"Biraz daha uzakta, bizim topluluğumuza da hizmet veren bir cenaze evi var." Puppa düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Geçmişte onlara birkaç kez yardım ettik. Her şeyi kurallara uygun hale getirirken onların yardım etmeye istekli olacağına eminim. Bunu yapmazsak, Moksha'yı tamamen kaybetme riskiyle karşı karşıya kalırız."

"Öyleyse, anlaştık mı?" Ethan'ın dudakları gülümsemeye

kıvrıldı. "Bir çözüm bulabiliriz," diye cevapladı Puppa.

Priya, aklını kaçırmak üzereyken ortaya çıkan türden histerik bir kahkahayı yuttu. Ailesi nihayet Moksha'nın çökmekte olan mirasından uzaklaşmak üzereydi, ama şimdi Ethan milyon dolarlık gülümsemesiyle ortaya çıkmış ve temiz, kaçınılmaz bir sonun önüne geçmişti. En Müdahaleci Aktör dalında Oscar ödülü olsaydı, şu anda kabul konuşmasını yapıyor olurdu.

"Mükemmel," dedi Ethan, ellerini çırparak. "Müşterilerine ne kadar önceden haber vermelisin?"

"İşleri tamamlamak için yaklaşık bir hafta, ve kendim halletmem gereken bazı işler için kısa bir süre çakışma olabilir." Puppa'nın sesinde, hem bir ayrıcalık hem de bir görev olarak gördüğü sorumluluğu yıllarca üstlenmesinin getirdiği sessiz bir gurur vardı.

"Bir hafta mükemmel. Bu bana da kendi tarafımdaki bazı işleri tamamlamak için zaman verecek."

"Harika. Her şey hazır olduğunda sana haber vermek için babanın malikanesine uğrayacağım."

Ethan cevap vermeden önce bir an durakladı. "Babamın yanında kalmıyorum. Hazır olduğunda bana mesaj at."

"Tabii ki." Puppa başını sallayarak onayladı. "Priya'dan seninle iletişime geçmesini isteyeceğim." Ethan'a, zihninde bir şeyi düşünüyormuş gibi baktı. "Neden babanızla kalmıyorsunuz, Bay Ethan?" diye sordu sonunda, kendini tutamadan. Ailesi yakinken başka bir yerde kalmak fikri, ona çok tuhaf geliyordu.

"Baba!" Priya araya girdi, kısmen azarlayarak, kısmen yalvararak. Ethan'a döndü, yüzünde özür diler bir ifade vardı. "Üzgünüm, cevap vermek zorunda değilsin."

"Sorun değil," dedi Ethan sertçe. "Babamla yıllardır konuşmuyoruz," diye devam etti, Priya'nın anne babasına bakarak.

Brooke koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdanırken, Mumma'nın gözleri inanamama duygusuyla büyüdü. "Harry ile konuşmuyor musun?" diye sordu. Ebeveynle bağları koparmak, cehennemin tam anlamıyla tanımı olan Narak'ın en karanlık katmanlarına giden bir yoldu.

"Maalesef, aile işinden ayrılıp oyunculuğa yöneldiğimde babam benimle konuşmayı kesti," diye açıkladı Ethan.

Priya, bu kısmı Brooke'dan duymuştu, ama Ethan'ın ağzından duyunca farklı bir etki yarattı. Ayrılan çocuk ve bunun bedelini hala ödeyen adam için içten bir üzüntü duydu.

Annem dilini şaklattı. "Oh, ama kesinlikle seninle gurur duyuyordur! Çok şey başardın."

"O da başarılı bir adam," dedi Ethan omuz silkerek. "Ve kolay kolay etkilenmez."

"İkisi de çok inatçı," diye araya girdi Brooke, gözlerini devirerek. "Her şeyi denedim — akşam yemekleri, tesadüfi karşılaşmalar, sahte acil durumlar. Ne ararsan. Bu sefer Ethan'ı bizimle kalmaya ikna etmeye bile çalıştım, ama olmadı. Olmayacak."

"Eğer komşumuz değilseniz, nerede kalıyorsunuz, Bay Ethan?" diye sordu Puppa.

"Şehir merkezinde. Hazelton'da," diye cevapladı.

Priya gözlerini kırptı, zihni parçaları birleştiriyordu. Otoyoldaki kaos *onun* yüzündendi. Ethan Knight, bütün bir şehri diz çöktürebilecek türden bir yıldızdı. Ben *de durup bakakalırdım*, diye itiraf etti kendi kendine.

"Paparazziler gece gündüz orada kamp kurmuş durumda," dedi Brooke. "Onları atlatmak tam bir kabus. Her gün buraya gelmek için onlardan nasıl kurtulacağını bilmiyorum." Kardeşine baktı.

"Bir çözümüm var," dedi Puppa.

Priya burnunun köprüsünü sıktı. Bu gün sadece kaybedilmiş bir gün değildi, aktif olarak ona karşı komplo kuruyordu.

"Koç evinde kalabilirsiniz, Bay Ethan. Şu anki konaklamanız kadar lüks değil, ama bizim mülkümüzün içinde ve ihtiyacınız olan tüm mahremiyete sahip olacaksınız."

"Koç evinin bir seçenek olmadığını söylemiştin," dedi Priya, sesinden hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak. Geri taşınmayı planlamaya başladığında, biraz mahremiyet ve alan umuduyla koç evinden bahsetmişti, ama ailesi onu hemen reddetmişti. Ve şimdi Ethan'a hoş geldin halısı mı seriyorlardı?

"Koç evi yıllardır kullanılmıyor ve bizim mükemmel bir üç yatak odalı dairemiz var," diye cevapladı Puppa, sonra Ethan'a döndü. "Biraz tadilat gerekiyor, ama o halledildiğinde harika bir küçük alan olacak. Aydınlık, rahat ve bağımsız. Bence çok beğeneceksin."

"Kulağa mükemmel geliyor," dedi Ethan. "Ama sadece payımı ödememe izin verirsiniz." "Bay Ethan, siz buradayken sizi misafir etmek bizim için bir ayrıcalık olacaktır.

burada olduğunuz sürece bizim misafirimiz olmanız bizim için bir ayrıcalık olur."

"Onur, yeni bir elektrik sistemi için ödeme yapmaz, Bay Solanki," Ethan hafifçe şaka yaptı. "Ve bir ay kalmayı planladığım için, karşılıklı olarak faydalı olacak bir rakam üzerinde anlaşmamızı öneririm."

Puppa'nın gözleri parladı. Pazarlık ve müzakere, Gujarati damarlarında dolaşıyordu. "Sakıncası yoksa, otele ne kadar ödüyorsunuz?" Ses tonunda, Priya'nın anında tam bir pazarlık seansının başlangıcı olarak tanıdığı kibar bir masumiyet vardı.

Miktarı öğrendikten sonra, Puppa kalem ve kağıt aldı ve hesaplamaya başladı. Son rakam onu memnun etmiş gibiydi, ama

Ethan'a söylediğinde, düşünceli bir şekilde dudaklarını

büzdü. "Bir sorun mu var?" diye sordu Ethan.

Puppa çenesini kaşıdı.

Priya, babasının bu anlamlı hareketini fark edince içini çekti.

Hollywood'un sevilen yıldızı ile sert bir pazarlık yapmaya hazırlanıyordu.

"Amerikan doları olsun. Nakit," dedi, anlaşmayı imzalamış gibi iki elini havaya kaldırarak.

"Ama otelde Kanada doları ödüyorum," diye karşılık verdi Ethan.

"Ama ben sana onların yarı fiyatını alacağım ve yemeklerini de dahil edeceğim." "Fritterleri de dahil mi ediyorsun?"

"Arey, börekleri unut. Her şey dahil. Kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği. Theplas, muthiyas, samosas, fafdas, pendas, ganthias... Ne istersen."

"İşte şimdi konuşuyoruz!" Brooke sırtıttı. "Uçuşumu iptal edip ben de taşınabilirim."

"Harika," diye mırıldandı Priya. "Beş dakika önce geldim ve birdenbire pansiyon işletmeye başladık."

"Priya!" Annem ona uyarıcı bir bakış attı.

Ethan güldü. "Peki, cenaze evi kiralamanın güncel fiyatı ne kadar?"

Puppa, daha büyük rakamı unuttuğunu fark edince donakaldı. Zenginlik tanrıçası Laxmi, ona yeni basılmış yeşil ABD banknotlarıyla para yağıdırıyordu.

"Defterlere bakıp size haber vereceğim," diye cevapladı.

"Bana fazla ücret talep etmeyeceksiniz, değil mi Bay Solanki?" Ethan'ın gözlerinde bir ışıltı belirdi.

"Fazla ücret mi? Asla. Moksha'da fazla ücret yok. Sadece yaratıcı fiyatlandırma var. En iyi fiyatı alacaksın, söz veriyorum."

"Öyleyse..." Ethan kadehini kaldırdı. "Moksha'ya." "Ve bir sonraki filminize." Puppa da kadehini kaldırdı.

"Şeref." Mumma ve Brooke de onlara katıldı.

Priya, Ethan'ın teklifinin ebeveynleri için ilahi bir müdahale, Moksha'yı en karanlık saatinde kurtarmak için gönderilmiş bir mucize gibi geldiğinden şüphe duymuyordu. Ancak Ethan'ın teklifini kabul etmek, açık bir yaraya yapıştırılan bir yara bandından başka bir şey değildi. Ebeveynleri parayı tadilata harcayacak ve bir dahaki sefere başka bir şeyin tamir edilmesi gerektiğinde yine aynı zor durumda kalacaklardı. Borç

ve mücadele döngüsü asla sona ermeyecekti. Moksha'yı satmak sadece daha akıllıca bir seçenek değil, tek gerçek çözümdü. Babası mantıklı davranmazsa, işi kendi eline almak zorunda kalacaktı.

Priya'nın bakışları Ethan'a takıldı. Sinir bozucu derecede mükemmel çene hattı ve rüya gibi gözlerinin altında, tüm sorunlarının kaynağı yatıyordu. Priya, Moksha için yapılan teklifin süresi dolmadan ondan kurtulmak zorundaydı.

Işıklar tekrar vızıldamaya başladığında, zihninde bir plan oluşmaya başladı. Kadehini kaldırarak, Ethan Knight'ı hayatlarından çıkarmak ve onu bir an önce Tinseltown'a göndermek olan görevine özel bir kadeh kaldırdı.

Üç

PRIYA, kanepelerine karate vuruşu yaptı ve tatmin edici bir çukur bıraktı. Moksha'nın terk edilmiş koç evini Hollywood kraliyet ailesine yakışır bir dinlenme yerine dönüştürmekle görevlendirilmişti. Bu yüzden, bir merdiven, bir paspas ve temizlik ürünleriyle donanmış olarak çöpleri dışarı çıkardı, yüzeyleri temizledi ve zemini cilaladı. Toz ve kiri temizlemek tam bir hafta sürdü, ama işini bitirdiğinde mekan pırıl pırıl olmuştu. Artık son rötuşlar kalmıştı.

Priya'nın gözleri bal rengi zeminler, rahat mobilyalar ve pencerelerden içeri sızan güneş ışınları üzerinde dolaştı. Koç evi kompakt bir yapıdaydı, sadece bir yatak odası, bir banyo ve küçük bir mutfığa açılan bir oturma alanı vardı, ancak açık planı sayesinde çok daha geniş hissettiriyordu. Büyük pencereler, ötesindeki açık alanın manzarasını çerçevesiyordu ve mülkün arka tarafında gizlenmiş olmanın verdiği mahremiyet, burayı kendi başına bir dünya gibi hissettiriyordu.

Priya ve kız kardeşleri için burası her zaman ulaşılması zor bir hazine, ebeveynlerinin gözetiminden uzak, rahat bir sığınak olmuştu. Hafta sonu burada kalmak için yalvarır, temizlik yapıp ortalığı düzenli tutacaklarına söz verirdiler, ama ebeveynleri her zaman reddederdi.

"Ekstra elektrik faturasını mı ödeyeceğiz?" Puppa bir keresinde alaycı bir şekilde sormuştu. "*Tara baap ni electricity company chhe?* Babanın elektrik şebekesi olduğunu mu sanıyorsun?"

Mumma ve Puppa evi kiraya vermek istemişlerdi, ama kimse cenaze evinin bulunduğu bir arsayı paylaşmak istememişti. Böylece ev tozlanmaya devam etti, ta ki Kral Ethan gelip kalenin kilidini açana kadar. Ama evi hazırlamak için harcanan tüm emek boşa gidecekti, çünkü Ethan'ı gönderdikten sonra, ebeveynlerinin Moksha'yı satmaktan başka seçeneği kalmayacaktı.

Bunu göz önünde bulunduran Priya, içeride akıllı bir aydınlatma sistemi kurdu. Hub'ı gizli bir yere sakladı ve aydınlatma armatürlerine akıllı ampuller taktı. Hala internet olmadığı için kurulumu test edemese de, bu sistem sayesinde telefonundaki bir uygulama aracılığıyla ışıkları uzaktan kontrol edebilecekti.

Annesinin hazırladığı sepetten bir elma aldı, tatmin edici bir ısırık aldı ve son bir kontrol için yatak odasına gitti. Elmayı komodinin üzerine koydu ve çarşafı düzeltmeye başladı, ama dirseği elmayı düşürdü ve elma yatağın altına yuvarlandı.

Priya yere çömeldi ve kolunu yatak altına olabildiğince uzattı. Boynunu uzatıp gölgelerin içine baktı, ama elma hala ulaşamayacağı bir yerdeydi. Ağırlığını kaydırarak, daha iyi bir açı elde etmek için kendini daha aşağıya sıkıştırmaya çalıştı.

"Vay canına," kapıdan zengin, eşsiz bir ses geldi, "ne hoş bir karşılama ama."

Priya donakaldı, poposu havada, tüm vücudu gerginleşti. O ses. Tanıdık, tehlikeli, güven dolu. Sadece bir ses değildi; bir silahtı. Ve kadife bir tuzak gibi onu sardı, nefesini kesti.

Kendini toparlamak için aceleyle ayağa kalktı, ancak kafasını yatak çerçevesinin altına çarptı.

"Ah!" diye bağırdı, elini kafasına bastırarak.

Arkasında alçak bir kahkaha duyuldu. "Yardım ister misin?" Ethan, çok eğlenmiş gibi seslendi.

"Hayır, teşekkürler." Priya, elinden geldiğince zarif bir şekilde dört ayak üzerinde yataktan çıktı. Elmayı sonra alırdı. Yoga pantolonunun kumaşının vücuduna nasıl yapıştığının farkında olan Priya, Ethan'ın bakışları altında sinirleri kıvılcımlar gibi ateşlendi. Kendini toparlayarak, ona rahat bir gülümseme attı. "Son birkaç dokunuş daha yapıp, seni rahat bırakacağım."

Ne kadar da güzel saçlar, diye düşündü, parmakları saçlarını okşamak düşüncesiyle karıncalanıyordu. Kendini zihinsel olarak sarsarak, Ethan'ın yanından geçip mutfığa yöneldi.

"Burası harika görünüyor," dedi Ethan, onun arkasında dolaşırken mekanı inceleyerek.

"Beğendiğine sevindim." Priya bir kase alıp içine tuz doldurdu. *Keyfini çıkarabiliyorken çıkar*, diye düşündü, içinde kabaran kötücül sevinci bastırmaya çalışarak. *Çünkü birkaç dakika sonra kaçmak için can atacaksın.*

Priya yatak odasına dönmek için döndüğünde, Ethan'ın sert ve sağlam göğsüne çarptı.

"Sakin ol, havalı kız," dedi Ethan, onu dengeleyerek. Dokunuşunun sıcaklığı, Priya'nın cildini ürpertti.

Ohhh. Çok güzel kokuyor. Odunsu, baş döndürücü, dikkat dağıtıcı derecede güzel. "Üzgünüm." Ethan'ın, sadeliğine rağmen pahalı görünümlü, arduvaz grisi kapüşonlu sweatshirtinden tuzu silkeledi.

basit olmasına rağmen pahalı görünüyordu. Eşofman altı da aynı derecede mükemmel duruyordu, *kahve almaya çıkan bir ünlünün* giyeceği türden bir görünüm.

"Kase ne için?" Ethan onu takip ederek yatak odasına girdi. Yatağın etrafında dolaşan Priya, yere bir daire şeklinde tuz serpti. eski büyüler gibi sesler çıkarıyordu.

"Kötü ruhları uzaklaştırmak için," diye cevapladı. "Çember, onların geçemeyeceği bir bariyer oluşturur. Seni Bhooa'dan koruyacaktır."

"Kimden?"

"Bhooa'dan, buradaki hayaletten. Ama merak etme. Gündüzleri biraz yaramazlık yapabilir, ama genellikle sen uykuya daldıktan sonra ortaya çıkar. Nefesi biraz hırıltılıdır, ama seni uyandıracak kadar yüksek sesli olduğunu sanmıyorum. Sallanan sandalyeye oturup izlemeyi sever. Yüzü örtülü olduğu için, uyanırsanız, kolçaklara kıvrılmış kemikli parmaklarını göreceksiniz. Dolunay olmadığı sürece yerinden kıpırdamaz. O zaman yanağınıza bir şeyin dokunduğunu hissedebilirsiniz. Ama tuz bunun için var." Priya Ethan'a kaseyi uzattı ve gülümsedi. "Tuz çemberini her zaman kapalı tutun, o zaman bir şey olmaz."

"Dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Çok ciddiym," dedi Priya, yüzünde ciddi bir ifadeyle. "Çocukların geceleri cenaze evine gizlice girmeye cesaret ettiklerini hatırlıyorsun, değil mi?"

Ethan ona şüpheyle baktı. "Yani bu yerin gerçekten hayaletli olduğunu mu söylüyorsun?"

"Sadece ko evi." Moksha'nın tuhaflıklarından yararlanma zamanı gelmişti. Priya, Ethan'ı uydurduğu hayalet hikayesine inandırmak için tüm becerilerini seferber etti. "Bizce orijinal bahçıvanın karısı, ama komşudan biri de olabilir."

"Komşudan mı?" Ethan kaseyi komodinin üzerine koydu.

"Oh, Puppa sana söylemeyi mi unuttu? Kimse tarafından alınmayan insan kalıntılarını yan odadaki depoda saklıyoruz." Bu kısım doğruydu ve Ethan'ın yüzünde şok ve şaşkınlığın karışımı bir ifade belirdi. Priya yatak odasından çıkarken zihninde kendine bir high-five yaptı.

"İnsan kalıntıları mı?" Ethan onu takip ederek tekrarladı.

"Sadece küller," dedi omzunun üzerinden. "Ve merak etme. Seninle ölüler arasında sağlam bir tuğla duvar var." Parmak eklemleriyle bölmeyi tıklattı. "Ama bazı küller havalandırmadan içeri sızıyor. Ara sıra." Olasılığı tartar gibi elini ileri geri salladı. "Tezgahın üzerinde ince bir toz tabakası fark edersen, ona iyi dileklerini ilet. Oh, ve geceleri yiyeceklerini kapalı tut ve ağzını kapalı tut."

"Şunu bir netleştirelim." Ethan kollarını göğsünde kavuşturdu. "Odamda bir hayalet var ve muhtemelen ölenlerin külleri ortalıkta dolaşıyor mu?"

"Ona hayalet demezdim." Priya sesini alçalttı. "Buna çok kızar. Biz ona Bhooa masi diyoruz."

"Bhooa... masi?" Ethan kelimeyi telaffuz etmeye çalıştı.

"Teyze anlamına geliyor. Bhooa teyze. Ona saygıdan Bhooa masi diyoruz." "Bhooa masi," Ethan tekrarladı.

"Çok iyi. Bunların hiçbirini anlamayı bozacak bir şey değil, değil mi?" Priya, mutfak lavabosunun altına bir kova temizlik malzemesi koydu ve ona masum bir bakış attı.

"Hayır, hiç de değil," dedi Ethan, sözleri heyecanla doluydu. "Ölü bir adamı oynuyorum, o da diriliyor, bir de hayalet mi var? Bu, umduğumdan bile daha iyi oldu."

Priya'nın planı, kaktüs kongresinde bir balon gibi yüzüne patladı. Ethan'ı korkutup hızlıca kaçırmak yerine, sahte hayalet hikayesi onun heyecanını daha da artırmıştı.

"Seni hiçbir şey korkutmuyor mu?" diye sordu Priya, sesinde hayal kırıklığı belirliyordu. Yine de, sinirinin altında, Ethan'ın o korkusuz enerjisi her zamanki gibi onu kendine çekiyordu.

"Oh, ben de korktum. Ve kaçtım. Hem de birçok kez."

"Sen mi?" Priya alaycı bir şekilde sordu. "Güçlü Ethan Knight mı?"

"Yapma." Sesi alçaldı, öfke sayılmayacak ama ham bir şeyin ağırlığını taşıyan bir ton vardı. "Beni herkes gibi gördüğünü iddia etme. Sen benim gerçek halimi biliyorsun. Gerçek beni *gördün*. Kimse görmeden çok önce."

Priya'nın kalbi
durdu. Çünkü bu
doğruydı.

O, kameralar ve çığlık atan hayranlar ortaya çıkmadan önce Ethan'ı tanıyordu, o zamanlar Ethan sadece Brooke'un ağabeyiydi; gece gökyüzüne bakarken yakaladığı, sanki kendinden daha büyük bir şeyi çözmeye çalışan çocuktü. Ona yer açmak için sessizce kenara kayan, gözleri başka bir hikaye anlatmasına rağmen dudağındaki yarayı umursamayan, o iyi olduğunu ısrarla söylemesine rağmen onu eve kadar geçiren çocuktü. Ona bunun ne kadar önemli olduğunu fark etmeden çok önce, kendini görölmüş hissettiren çocuk.

O zamanlar, rüyalarında ona yer vermese de, onun hakkında hikayeler uydurmuştu; gözlerinde yansıyan yıldızlar kadar güzel ve imkansız hikayeler. Ama rüyalar sadece rüyaydı. Onun ve Ethan Knight'ın birlikte olacağı bir evren yoktu.

Priya keskin bir nefes aldı. Bu, anıları yad etmek için bir yürüyüş değildi. Buraya Ethan Knight'tan kurtulmak için gelmişti, onun büyüüne tekrar kapılmak için değil.

"Affedersiniz, Bay Knight," diye bir adam kapıdan seslendi. "Bagajınızı getireyim mi?"

Ethan, koyu renk takım elbiseli adama baktı. Priya, onun şoförü olduğunu düşündü. "Evet, tabii," dedi Ethan, sanki beklediğini yeni hatırlamış gibi. Priya'ya dönerek, midesini düğümleyen bir gülümseme attı. "Eğlenirken zaman gerçekten çok hızlı geçiyor."

"Ben de gitmeliyim," dedi. "Puppa yakında gelip yerleşmenize yardım edecek." Henüz bir adım atamadan Ethan uzandı ve parmaklarını koluna doladı.

"Bekle," dedi, ceketini çıkarıp omuzlarına koydu. "Göründüğünden daha soğuk."

Parmakları, saçlarını serbest bırakmak için otomatik olarak uzanırken, kadının ensesini okşadı. Saçları sırtına dökülüp ışığı yakalarken, Ethan hareketsiz kaldı.

"Ethan?" Priya başını eğdi ve Ethan'ın gözlerindeki uzak bakışları fark etti.

"Özür dilerim." Ethan gözlerini kırptı. "Az önce bir anı canlandı... ilk tanıştığımız an."

Sesi yumuşamıştı, sanki o anı onu içine çekmiş gibiydi. "Gözlerimi açtığımı hatırlıyorum, tamamen kendimden geçmiştim ve senin yanımda çömeldiğini gördüm. Güneş o kadar parlaktı ki yüzünü göremedim. Tek gördüğüm saçların... etrafında bir hale gibi dalgalanıyordu."

Priya'nın göğsünde garip bir sıkışma hissetti. *Hatırlıyordu.*

"Senin bir tür rüya olduğunu sanmıştım," dedi, Priya'nın saçından bir tutam kaldırarak. "Hatıraların işleyişi ne garip. Ayrıldığımda pek çok şeyi unutmuştum, ama bu anı birdenbire geri geldi."

Priya içinde bir şeylerin değiştiğini hissetti, özenle yerleştirilmiş savunma duvarları tek tek yıkılıyordu. Geçmiş, dokunacak kadar yakın geliyordu, tüm dünyası onun etrafında dönüyordu — her geçici bakış, her sıradan gülümseme analiz edilip değerli bir şey gibi saklanıyordu.

Ama bu bir ömür önceydi.

Hayatına devam etmişti, en azından denemişti. Bir hayat kurmuş, onun parçalanışını izlemiş ve şimdi, bir şekilde, başladığı yere geri dönmüştü. Tüm bunların acı-tatlı ağırlığı göğsüne çöktü ve onu gerçeğe geri çekti.

Priya omuzlarından ceketini rahat bir hareketle çıkardı. "Teşekkürler, ama ben deri giymem," dedi, sesine hafiflik katmaya çalışarak. "Ve dürüst olmak gerekirse? Sen de Puppa'nın yanında giymemelisin. Hayvanlara karşı şiddet uygulamamaya çok önem veriyoruz."

"Özür dilerim." Ethan ceketini geri aldı ve arkasında top haline getirdi. "Saygısızlık etmek istemedim."

Priya suçluluk duygusunu bastırdı. Elbette, ailesi tamamen vejetaryen bir yaşam tarzını benimsemişti, ama *asla* kendi görüşlerini başkalarına dayatmazlardı. Yine de, çaresiz durumlar çaresiz önlemler gerektirirdi. Ve hayalet hikayeleri Ethan'ı sarsmayacaksa, işleri bir adım daha ileri götürmesi,

onun burada kalışını olabildiğince rahatsız hale getirmeliydi. Onun buradan bir an önce gitmesi gerekiyordu. Ethan'ın burada kaldığı her gün, yenileme fonuna daha fazla para akıyordu. Ondan ne kadar çabuk kurtulursa, Moksha'nın tamamen kapanma şansı o kadar artardı.

"Merak etme," dedi Priya, sırtını dönerek uzaklaşmaya başlarken, dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. "Bu sadece ilk günün."

Ama adımları onu kapıya doğru götürürken, havadaki garip bir değişiklik dikkatini çekti. İnce ama inkar edilemez bir değişiklikti. Ethan'ın bakışlarını üzerinde hissediyordu, bu da tüylerini diken diken ediyordu. Düşünmeden pencereye döndü ve tam zamanında onun yansımasını yakaladı. Oradaydı, gözleri üzerindeydi, her hareketini izliyordu.

Priya'nın damarlarında bir heyecan dalgası yayıldı. O, Ethan'ın geride bıraktığı, sözlerini karıştıran ve bol giysilerle saklanan garip genç kız değildi artık. Artık büyümüştü ve Ethan'ın ona bakışlarından anlaşıldığı kadarıyla, Ethan'ın bunu fark ettiği şüphe götürmezdi.

Priya başını çevirdi ve yüzüne yayılmak üzere olan gülümsemeyi zorla bastırdı. Ethan haklıydı, Mayıs başındaki esinti güneş ışığına rağmen hala soğuktu, ama Priya bunu neredeyse hissetmiyordu. Bir coşku dalgası onu sardı ve o da bu coşkunun tadını çıkarmaya başladı. Ama Ethan'ın varlığı sadece Moksha'yı kapatma planını karmaşıktırmakla kalmıyordu. Aynı zamanda ona tekrar aşık olma riskini de doğuruyordu; onun ruh dolu gözleri, kalbi eriten gülümsemesi, kaya gibi sağlam omuzları...

Şehvetin uyandırdığı sersemlik içinde kaybolan Priya, yüzüne çarpan alçak dalı görmedi. Acı veren his, hızlı bir tokat gibi hissettirdi ve ona yerini hatırlattı.

Çok yükseğe uzanma.

Çok büyük düşünme.

Kendi konumunun ötesinde hayaller kurma.

Yanağını ovuşturarak daireye girdi ve saati kontrol etti. Akşam, ağır bir bulut gibi önündeydi. Kaçınmak istediği bir etkinliğe ailesiyle birlikte gitmek zorundaydı. Ama şimdi eve döndüğüne göre, ailevi yükümlülüklerin ağı etrafını sıkıca sarmış, kaçacak yer bırakmamıştı.

Priya, chaniya'sının dökümlü eteğini giydi ve bel kısmını ayak bileklerine zarifçe düşene kadar ayarladı. Kollarını choli'sinin kollarından geçirip, kumaşı takılmamasına dikkat ederek önündeki kancaları bağladı. Dupatta'yı alıp omuzlarına sardı ve aynada kendine baktı.

Kıyafeti mavi ve eflatun renkli mücevher tonlarıyla parıldıyordu, şeffaf dupatta boncuk işçiliğiyle ışıldıyordu. Priya, karnını açık bırakıp bırakmamayı tartışıyordu. Bu stil vücuduna yakışıyordu, ama Solanki Alçakgönüllülük Ölçeği kafasında polis sireni gibi çığlık atıyordu. Ailesinin kabul edilebilir kıyafet ölçütü, "iyi kızları" "kötü kızlardan" ayırıyordu. Garip olan şey, aslında kimse onu oturup bu kuralları açıklamamıştı. O sadece *biliyordu*. Ve bir şekilde, boşanması çitayı daha da yükseltmişti. Cildini ört. Kusurlarını ört. Başarısızlıklarını ört.

"Priya, beta?" Annesi kapısını çaldı. "Gitmeye hazır mısın?"

"Gitmek zorunda mıyım?" Priya, annesini içeri alırken inledi.

Annesi onu onaylamayan bir bakışla baktı. "Tartışmaya açık bir konu değil. Anandji'ye ne kadar borçlu olduğumuzu biliyorsun. O olmasaydı burada bile olmazdık. Hadi, *çabuk ol*."

Anand Sharma söz konusu olduğunda, annesi sadece *ji* eklemekle kalmaz, aynı zamanda dilini de değiştirirdi — İngilizce kelimeleri Gujarati baharatıyla süslerdi. Normal hız Anandji için yeterince hızlı değildi. "Fastum fass" olmalıydı.

"Ama Mumma, biz Anandji'nin çevresine ait değiliz." Priya, annesi dupatta'yı yeniden düzenleyip eteğinin beline sokarak karnını örtürken kollarını kaldırdı.

"Öyle olabilir, ama Anandji çağırdığında gideriz. Konu kapanmıştır. Bunun senin istediğin bir şey olmadığını biliyorum, ama bizim için de kolay değil. Herkes senin boşandığını ve eve döndüğünü biliyor. Onlardan sonsuza kadar kaçamayız, o yüzden bununla yüzleşip bu işi bitirelim." Bir adım geri çekilerek Priya'yı baştan aşağı süzdü.

"Daha az gösterişli bir şeyin yok mu?" Priya'nın dolabına doğru yöneldi ama fikrini değiştirdi. "Şimdi telaşlanacak zaman yok. Çıkmadan önce Bay Ethan'ın akşam yemeği tepsisini bırakmanı istiyorum."

Priya'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. Saatler sonra bile Ethan'ın gözlerinin üzerinde durduğunu hissedebiliyordu, sanki gözleri derisine kazınmış gibiydi. Bu düşünceyi kafasından silip attı ve bir dizi bileziği alıp tek tek bileklerine taktı. Alnına altın bir binti koydu, yüzünden bir tutam saçını çekip geriye attı, saçları sırtına mürekkep dalgaları gibi dökülüyordu.

Priya işini bitirdiğinde, annesinin gözlerinde bir parça hüznle onu izlediğini fark etti. "Ne oldu anne?" diye sordu.

"Zamanın bu kadar hızlı geçtiğine inanamıyorum," dedi annem. "Okula hazırlanışını izlediğimi dün gibi hatırlıyorum. Ama üniversitede dört yıl, Manoj'la beş yıl ve bir yıl daha geçti..." Bir an durdu, yüzünde sessiz bir hüznü belirdi. "Priya, boşanmak için çok gençsin."

Priya küpelerini düzelterek annesine baktı. "Bana çıkmaya başlamam için yeşil ışık mı yakıyorsun?" diye alay etti.

"Sözlerimi çarpıtma Priya. Sadece hayatın hızlı aktığını söylüyorum. Puppa ve ben senin yalnız yaşlanmanı istemiyoruz."

Priya, ebeveynlerinin çizdiği yol haritasını takip etmeye çalışmıştı: eğitim, evlilik, kariyer, çocuklar... istikrarlı, öngörülebilir adımlarla çizilmiş bir hayat. O da bunu kendisi için istemişti, ama planları ayaklarının altında parçalanmıştı. Ve şimdi onu yine o hayata doğru itiyorlardı. İyi niyetli olduklarını biliyordu, ama onların çatısı altında yaşamak, her konuda onların fikirlerini dinlemek anlamına geliyordu.

"Ben yirmi sekiz yaşındayım anne, seksen sekiz değil. Gençliğimin yasını tutmak için biraz erken," dedi Priya, annesinin arkasından çıkmadan önce son bir kez aynadaki görüntüsünü kontrol ederek.

Mutfağa girerken "Babam nerede?" diye sordu.

"Aşağıda Bay Ethan'la birlikte, ama duşunu alıp tıraş oldu bile. Sen dönene kadar hazır olur."

Annem, Priya'ya Ethan için güzelce hazırlanmış bir akşam yemeği tepsisi uzattı: patates ve bezelye ile doldurulmuş çıtır samosalar, mükemmel şekilde kızartılmış pakoralar,

buhar çıkan daal ve pilav kaseleri ve ghee ile parıldayan taze rotli yığını. Soğuk mango lassi sürahisi yemeğı tamamladı.

Tepsiyi mutfak havlusuyla örten Priya, ko evine doğru yola ıktı. İçeri girmeden önce kapıyı nazikçe çaldı. Gözleri odayı taradı ve sessizce nefes verdi. Neyse ki oda boştu. Ethan hâlâ babasıyla birlikteydi.

Priya tepsiyi masaya koyarken, Ethan'ın ceketinin kanepede buruşuk bir şekilde durduğunu fark etti. Deri spor ayakkabılarını da bırakmıştı. *Demek Ethan Knight o kadar da sarsılmaz değilmiş. Hayalet hikayelerine gülüp geçse de, babamın yanında dikkatli davranıyordu.* Ceketini alıp dolaba asarken gülümsedi. Parmakları yumuşak derinin üzerinde gezerken, gülümsemesi bir iç çekiçe dönüştü. Ethan, neye bulaştığının farkında değildi, ailesini cenaze işinden kurtarma planının önünde Hollywood filmlerindeki gibi bir engel oluşturduğunun haberi yoktu.

Priya dolabın kapısını kararlı bir şekilde kapattı. Artık kendini kötü hissetmeyecekti. Artık suçluluk yoktu, artık sempati yoktu. Ethan Knight, onun uğruna mücadele ettiği her şeyi mahvetmeden önce, onu ortadan kaldırmak için ne gerekiyorsa yapmalıydı.

Dört

PRIYA ve ailesi ziyafet salonuna vardıklarında, parti çoktan başlamıştı. Dışarıda, hoparlörlerden Gujarati ve Bollywood melodileri karışık olarak çalıyordu. Renkli bir tabela, konukları müzik, dans ve kutlamalarla dolu bir akşam vaat eden düğün öncesi töreni olan *sangeet'e* davet ediyordu.

"Hoş geldin, Rakesh." Anandji, Pupp'a'yı kucaklayarak selamladı. "Bize katıldığın için çok mutluyuz."

"Kızınızın sangeet'ine katılmak bizim için bir onur," diye cevapladı Pupp'a ve Anandji'nin karısına hafifçe eğildi. "Bizi davet ettiğiniz için teşekkürler, Meeraji."

"O zevk bize ait," dedi sıcak bir şekilde, sonra Mumma ve Priya'ya döndü. "İkinizi tekrar görmek çok güzel." Priya'ya gülümsedi. "Uzun zaman oldu, Priya. Yerleşmeye alışabildin mi, beta?"

Yaşlı kadın onun boşandığını biliyordu ve Priya, bu konuyu telaşlanmadan ve garip davranmadan ele aldığı için ona minnettardı.

"İyiyim," diye cevapladı Priya, Meeraji'nin arkasındaki parlak ışıklı salona bakarak. "Eğlenceli bir akşam olacak gibi görünüyor."

Meeraji'nin gülümsemesi daha da parladı. "Umarım eğlenirsiniz. Gelin, Anand ve ben sizi masanıza götürelim."

Onları salona götürdü, temiz masa örtüleriyle donatılmış masaların önünden geçti. Duvarlar parlak sarılarla kaplıydı ve yukarıda peri ışıkları yıldızlarla dolu bir gökyüzü gibi parıldıyordu. 6 numaralı masaya vardıklarında, Meeraji ve Anandji onları masada oturan üç kadına tanıttı, sonra diğer konukları selamlamak için masadan ayrıldılar.

Solankiler yerlerine oturdular ve dekor hakkında birkaç nazik yorum yaptıktan sonra, kadınlardan biri gülümsedi ve sahnenin arkasında perde gibi asılı duran dikey

"Bana her zaman memleketimi hatırlatırlar," dedi. Diğerleri başlarını salladı ve konuşma, herkesin Hindistan'ın neresinden geldiğine kaydı.

"Bana her zaman memleketimi hatırlatırlar," dedi. Diğerleri başlarını salladı ve konuşma herkesin Hindistan'ın neresinden geldiğine kaydı.

"Peki ya siz?" diye Mumma ve Puppa'ya sordular.

Puppa bir an tereddüt etti. Priya, Puppa'nın konuşmayı sürdürürken rahatsız olduğunu hissetti, kadınların üst kast kökenlerine işaret eden ince ipuçlarının farkındaydı. Solanki yaygın bir Dalit soyadı olmasa da, Puppa'nın ailesinin kökenleri ve mesleği hakkında paylaştığı küçük bilgiler, kadınların kastlarını anlamaları için yeterliydi.

"Bizim için kadife çiçekleri her zaman cenazelerle bağlantılı olmuştur," diye devam etti. "Hala mümkün olduğunda onları kullanıyoruz — çelenklere dokunarak ya da sadece yapraklarını kullanarak. Sanırım onların bizim çiçeğimiz olduğunu söyleyebiliriz."

Priya altın rengi dallara baktı. Kadife çiçekleri, kültürlerindeki her törende yer alırdı: doğum, dua, kutlama, yas. Başından sonuna kadar her zaman oradadırlar, kutsal ve kalıcıdırlar.

Konuşma, sanki hiçbir şey açığa çıkmamış gibi, hafif ve keyifli bir şekilde devam etti. Ancak Priya, babasının içe kapanık bir hal aldığını gördü, sanki söylenmemiş sözler onun içindeki bir şeyi parçalamış gibiydi. Ailesi rahat bir maske takmak için ellerinden geleni yapıyordu, ancak Priya, seçim şansları olsaydı, Dalit kimliklerini saklayacaklarını biliyordu, umursamayan insanlar etrafında bile.

"Merhaba, merhaba!" Güzel bir sari giymiş bir kadın masaya yaklaştı, boynunda altın kolyeler parıltıyordu. Durduğunda küpeleri ışıltadı, arkasında genç bir adam vardı.

"*Kem chho?* Herkes nasıl?" diye sordu, masanın etrafına bakarken sesi neşeli bir tondaydı.

"Shruti," diye selamladı kadınlardan biri. "Çok güzelsin. Damadın annesi gibi."

"Çok güzel!" dedi Mumma, herkes Shruti'yi oğlunun Anandji'nin kızıyla evlendiği için tebrik etmek için ayağa kalktı.

"Teşekkür ederim," dedi gülümseyerek. "Diğer oğlum Ravi ile tanıştınız mı?" Yanındaki adama işaret etti. "MIT mezunu. Birinci sınıf. Silikon Vadisi'nde kıdemli yazılım mühendisi."

Priya donakaldı, bakışları Shruti'ni'nin yanındaki adama kaydı. Yüz hatları değişmiş olsa da, Ravi Tiwari'yi tanıyamadan geçmezdi. Çocukken birlikte katıldıkları bilgisayar kampından onu hatırlıyordu. Annesi onu tarif ettiğı gibi, her yönüyle yakışıklı ve başarılı bir adamdı.

"H a v e h taaro vaaro chhe," dediler kadınlar, neredeyse aynı anda. Sıra sende.

Ravi kibarca güldü ve Priya onun için biraz üzüldü. Hiçbir Hint düğünü, bekar konukların üzerine çullanmış bir sürü çöpçatan teyze olmadan tamamlanmış sayılmazdı.

"Gerçekten." Shruti'ni, övünmesinin ardındaki gerçek amacı, yani oğlu için uygun bir eş bulmak olduğunu anlamış olmalarından memnun olarak gülümsedi. "Ravi çok iyi bir parti. Sadece en iyisi ona yakışır."

Ravi'nin gözleri Priya'ya kaydı ve yüzünde bir anlık bir tanıma ifadesi belirdi.

"Priya?" diye sordu, yüzünde bir gülümseme belirdi. "Priya Solanki?"
"Merhaba, Ravi." Priya ona gülümsedi. "Nasılsın? Uzun zaman oldu."

"Merhaba beta," Pappa araya girdi ve elini uzatarak öne çıktı. "Kardeşinin düğünü için tebrikler."

"Teşekkürler," dedi Ravi, Pappa ve Mumma'nın ellerini sıkarak. Sonra Priya'ya döndü, elini uzattı ve parmaklarını gereğinden fazla bir süre tuttu.

"Seni uzun zamandır görmedim. Nasılsın?" diye sordu.

Priya cevap veremeden Shruti'ni araya girdi. "Gel Ravi," dedi, elini Ravi'nin koluna koyarak. "Joshiji'nin kızıyla tanışmalısın. Londra'daki eğitimini yeni tamamladı. Artık sana daha uygun biriyle tanışmanın zamanı geldi. Sakıncası yok, değil mi?" Priya'ya kısa ve küçümseyen bir bakış attıktan sonra Ravi'yi yanına aldı.

Priya, Ravi'ye romantik bir ilgi duymuyordu, ama Shruti'ni'nin küçümsemesi yine de canını yakmıştı. Prestijli olmayan bir aileden gelen boşanmış bir kadın olarak, Shruti'ni'nin oğlu için uygun bir eş olarak gördüğü profile uymadığını biliyordu. Kendine bunun önemli olmadığını söyledi, ama yine de ağızda kötü bir tat bırakmıştı.

"Bir şeyler yiyeceğim," dedi ve hızla uzayan büfe kuyruğuna doğru yöneldi.

"Priya." Annesi elini uzatarak onu koltuğuna geri çekti. "Sıramızı beklemeliyiz."

Priya, bu rutine alışkın olduğu için içini çekti. Büfeye kimin gidebileceğine dair bir kural yoktu, ama ailesi diğer tüm konuklar gitmeden beklerdi.

"Peki," diye mırıldandı. "Gidip ellerime mehndi yaptıracağım." Arkasını dönüp, geriye bakmadan uzaklaştı.

Kına standında sırada beklerken, önce Shrutiji'nin küçümsemesi, sonra annesinin onu hala kontrol edilmesi gereken pervasız bir genç gibi davranması yüzünden sinirleri daha da bozuldu. Garba müziğinin canlı melodileri onu sardı, her yerde nabız gibi atıyor ve çınılıyordu. Dansçıları, mükemmel bir uyum içinde dönüp alkışlayan dansçıları izledi. Renk ve ışıkların bulanık bir karışımı içinde hareket ediyorlardı, kahkahaları canlı ritimle karışıyordu.

Müzik bulaşıcıydı, onu içine çekiyor, hareket etmeye teşvik ediyordu. Priya'nın ayakları ritimle birlikte vuruyor, vücudu ritme göre sallanıyordu. Sonra müzik değişti ve eğlenceli, tanıdık bir melodi havayı doldurdu. Kalbi hafifçe sıçradı. Eskiden sevdiği bir şarkıydı. Kendini kaygısız bir kız olarak görebiliyordu, bilezikleri ritimle birlikte çınılıyor, dönüyor ve yanakları ağrıyana kadar gülümsüyordu.

Priya kendini kına sırasından çıkıp garba'ya katılırken buldu. İlk birkaç adımı küçük ve temkinliydi, ama kısa sürede dönüp alkışlamaya başladı, her dönüşünde kahkahaları yayılıyordu. Dans ettikçe ruh hali daha da yükseldi, önceki hayal kırıklıkları yavaş yavaş kayboldu.

Sonra Ravi'nin kenardan onu izlediğini fark etti. Gülümsedi ve bir dans adımı taklidi yaparak, hızlı hareket eden çembere katılabilir mi diye sordu. Priya ona yer açtı ve Ravi hızla onun yanına geldi.

"Yetişebilir misin?" diye sordu Priya, sesini duyurmak için sesini yükselterek.

"Ayağıma basmadığın sürece!" diye bağırdı Ravi, hareketleri uyumlu hale gelirken sırtarak. Küçük adımlar, sonra büyük adımlar, diğer dansçılarla senkronize olarak. Müziğin temposu hızlandıkça, Ravi'nin gözleri parladı.

"Bakalım ayak uydurabilecek *misin!*" Priya'nın elini tuttu ve onu dairenin ortasına çekti.

Priya, Ravi'nin tek arkadaşı olarak garba çemberinin ortasında dans ederken bir anlık bir utanç hissetti. Ancak müzik hızlandıkça tereddütleri dağıldı.

"Bahse girerim bunu yapamazsın!" Ravi şarkının sesini bastırarak bağırdı ve karmaşık bir adımlara geçti.

"Öyle mi? İzle de gör!" Priya, şakacı bir hareket ekleyerek karşılık verdi.

Birlikte dans ederken, ritme göre gülüp alkışlarken, kalabalığın renkleri canlı bir girdap halinde birbirine karıştı. Priya'nın dupatta'sı çözülerek karnını ortaya çıkardı, ama o anın büyüüne kapılmıştı ve umursamadı. Sadece dans etmek ve her şeyi unutmak özgürleştirici bir şeydi. Boşanmasının, başarısızlıklarının ve onu engelleyen görünmez kısıtlamaların yükünü atmış gibi, hafif ve zincirsiz hissediyordu. Hareketleri daha cesur hale geldi ve geleneksel adımlara kendi tarzını ekleyerek, vahşi, dizginlenmemiş bir enerjiyle hareket etti.

Parça bittiğinde Priya yavaşlayarak durdu, nefesi düzensizdi ve *gerçekten* dans etmenin heyecanından yanakları ısınmıştı. Ravi'ye döndü, dudaklarında nefes nefese bir gülümseme vardı.

"Sakin bana şimdiden bittiğini söyleme?" dedi Ravi, alnındaki teri silerek. "Sanırım bu raundu ben kazandım."

"Kazandım mı?" Priya, nefesini toparlamaya çalışırken alaycı bir şekilde sordu. "Bütün zaman boyunca iki vuruş gerideydin."

"Strateji," diye cevapladı Ravi. "Kendimi ayarlıyordum. Buna dayanıklılık denir."

"Peki." Priya güldü. "Eski günlerdeki gibi berabere sayalım." Garba'dan ayrılmadan önce ona hızlıca başını salladı. Ama masasına doğru ilerlerken, aniden sayısız gözün onu takip ettiğini fark etti. Fısıltılı konuşmaların uğultusu daha yüksek geliyordu ve Priya, Ravi ile dansının uyandırdığı ilgiyi hissedebiliyordu.

Shrutiji kalabalığın kenarında duruyordu, gözlerindeki keskin bakış dışında her haliyle sakin görünüyordu. Priya'nın

'nın oğluyla dans eden kişi olacağını beklemediği açıktı ve bundan hiç memnun değildi

. Priya'nın adımları, gözleri buluştuğunda yavaşladı. Kendi gözlerine sızan meydan okuma ifadesine karşı koyamadı.

Sakıncası yok, değil mi? Priya başı dik, kalbi hala heyecanla çarparak yanından geçti.

Masaya geri döndüğünde, Mumma ve Puppa ortalarda yoktu. Priya büfe masasındaki kalabalığı taradı, ama orada da onlardan hiçbir iz yoktu.

"Eğer anne babanı arıyorsan, dışarı çıktılar," masalarındaki kadınlardan biri ona bilgi verdi.

"Teşekkürler." Priya ziyafet salonundan çıktı ve onları lobide gördü. Gözleri buluştuğunda yüzündeki gülümseme anında kayboldu. Puppa sert bir şekilde duruyordu, vücudu gergindi, Mumma ise kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Priya bunun ne anlama geldiğini tahmin etmek zorunda değildi. Kendine çok fazla dikkat çekmişti. Priya yaklaşırken, onların hoşnutsuzluğu havada ağır bir şekilde hissediliyordu.

İzlendiklerinin farkında olan Priya'nın ailesi dilini tuttu. Ancak bu, Mumma'nın dupattasını yerine çekip beline sıkıca tutturmasını engellemedi.

"Mumma," diye dişlerinin arasından tısladı Priya. "Yapma, olur mu? Ben çocuk değilim."

"O zaman öyle davran," dedi annesi, dudaklarını sıkıca kapatarak.

Arabaya geri dönerken, sangeet'in canlı notaları gecenin içinde kayboldu. Priya sürücü koltuğuna otururken içini bir boşluk hissi kapladı. Dans ettiği için pişman değildi, ama ardından gelen suçluluk duygusu onu derinden etkiledi ve anne babasını bir kez daha hayal kırıklığına uğrattığını hissettirdi. Onların yargıları hâlâ onu küçük hissettirme gücüne sahipti, sanki yeniden çocuk olmuş gibi. Ve bunca zaman geçmesine rağmen hâlâ onların onayını istediğini fark etmek onu acıttı.

Priya, Moksha'ya girdi, yol boyunca sessiz ve gergin bir sürüş oldu. Motoru kapattıktan sonra bile, Mumma ve Puppa koltuklarında hareketsiz kaldılar.

Sonunda Puppa konuştu, sesi keskin ve sertçeydi. "Seni böyle mi yetiştirdik?" diye sordu. "Yaptığın şey umurunda olmayabilir, Priya. Sen ve

kız kardeşlerin gelip gidiyor, ama annen ve ben burada yaşıyoruz. Sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda olanlar biziz."

Priya'nın kalbi, tıpkı çocukken babası ona kızgın olduğunda olduğu gibi, göğsünde güm güm atıyordu. Ama o artık çocuk *değildi*.

"Sadece eğleniyordum," diye karşılık verdi. "Ne zamandan beri bu bir suç oldu?"

"Eğlenmek mi?" Puppa'nın sesi gergindi. "İnsanlar şu anda ne diyor biliyor musun? Rakesh Solanki'nin kızının bir utanç kaynağı olduğunu. Ailesinin onu doğru yetiştirmediği için kendine ve başkalarına saygısı olmadığını." Her kelimeyle sesi yükseliyordu.

Priya direksiyona bakarak çenesini sıktı. Söylenmemiş beklentiyi hissedebiliyordu. Bu, özür dilemesi gereken andı. Ama içindeki bir şey isyan etti. Her zaman iyi bir kız olmaya çalışmıştı; bu gece, o role geri dönmeyi reddetti.

"Garba'ya katılma demiyoruz," dedi annesi. "Ama sanki cin girmiş gibi çılgınca dans etmek? Böyle *vahşi bir şekilde*? Anandji ve Meeraji'nin karşısına nasıl çıkacağız? Ya da seni o kadar pervasızca dans ederken gören tüm o insanların?"

"Her zaman fısıldayan ve yargılayan insanlar olacaktır, ama bu başkalarının ne düşündüğüyle ilgili değil. *Senin* ne düşündüğünle ilgili," diye karşılık verdi Priya. "Öyleyse, söyle hadi. Boşanmış kızının daha yüksek bir kasttan biriyle dans etmeye cesaret etmesinin ne kadar utanç verici olduğunu söyle bana. Ve sadece dans etmekle kalmayıp, sanki hiç umursamıyormuş gibi dans etmesini..."

"Priya!" Puppa'nın sesi keskin bir şekilde yükseldi. "Hemen özür dile."

"Neden dileyeyim?" Priya, ses tonunu yükselterek cevap verdi. "Sence Ravi

benimle dans ettiğin için özür dilemek mi? Neden hep özür dileyen ben olmak zorundayım? Muhtemelen bilgisayar kampından Ravi'yi tanıdığımı bile hatırlamıyorsun. Beni ilk kez kaydettirdiğin yıl, bütün yaz boyunca final projesi üzerinde çalıştım ve onunla birinci sırayı paylaştım. Çok gururlu ve heyecanlıydım, ama o gün hakkında en çok neyi hatırladığımı biliyor musun?

Bir an durdu, anısı zihninde net bir şekilde canlanmıştı. "Sen beni görmezden gelip Ravi ve ailesini tebrik etmeye gittin, ben ise orada durmuş sana madalyamı göstermek için bekliyordum. O gün bana ilk kez kast sistemini ve

onunla olan ilişkimizi anlattın. Bu, ikimiz de birinci olsak da Ravi'nin daha değerli olduğunu hissettirdi bana. İçimdeki o ses hâlâ orada, ama bu gece, birkaç dakikalığına, kendimi özgür hissettim ve Ravi ile eşit olarak dans ettim. Ve bunun için özür dilemeyeceğim."

Priya nefes vererek kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Seninkinden farklı bir dünyada büyüdüm, ama nedense senin kuralların tek önemli olan kurallar. Kanatlarımı açıp kendi seçimlerimi yapabileceğim bir alan yok."

Puppa'nın ifadesi sertleşti. "Kendi seçimlerini yapmak için fazlasıyla alanın vardı. Ve bak, bu seni nereye getirdi. İşin yok, kocan yok. Elinde hiçbir şey yok. Ama tabii, devam et, bizi suçla. Çünkü sana hayranlık duymak yerine, Ravi ve ailesine saygımızı göstermek için bir dakikanızı ayırdık." Emniyet kemerini çözdü ve arabadan indi. Sonra, sertçe kapıyı çarparak kapattı ve uzaklaştı.

Mumma irkildi, yüzü buruşarak onun arkasından baktı. "Bu kavgalardan nefret ediyorum." Priya'ya baktı, gözleri hayal kırıklığıyla keskinleşmişti. "Neden tartışmak zorundasınız? Neden sadece özür dileyemiyorsunuz?"

"Neden her zaman barışı sağlamak bana düşüyor?" diye cevapladı Priya. "Neden o da hatalı olabileceğini kabul edemiyor?"

Mumma'nın yüzü, gergin bir sitar teli gibi gerildi. "Belki de Calgary'de kalmalıydın."

"Belki de öyle yapmalıydım," diye cevapladı Priya. "Belki de neden ayrıldığımı hatırlamam gerekiyordu."

Mumma keskin bir hareketle emniyet kemerini çözdü ve arabadan indi.

Priya, annesinin cenaze evinin gölgesinde kayboluşunu izlerken bir hüznün dalgası onu sardı. Her şey parçalanıyordu: hayalleri, ilişkileri, hatta nihayet bir araya getirmeye başladığını sandığı kendi parçaları bile. Ailesinin onun hayatının nasıl olması gerektiğine dair fikirleri, onun olmasını istedikleri kızı, aralarında bir uçurum yaratıyordu. Priya, çatışmayı önlemek için sonunda pes edeceğini korkuyordu.

Moksha'da ne kadar uzun kalırsa, orası ona bir savaş alanı gibi geliyordu — onu pes edene kadar yıpratmaya kararlı bir savaş alanı.

Beş

PRIYA ARABA KAPISINI AÇTI ve dışarı çıktı. Arka kapıya uzandı, annesinin şalını aldı ve omuzlarına sardı. Ay ışığı yeri kaplamış, ağaçlara ve çiçek tarhlarına gümüş bir parıltı saçıyordu. Priya ağır boncuklu eteğini toplayıp mülkün sınırını geçerek yürürken, havada leylak kokusu vardı. Terk edilmiş tren raylarını takip ederek, tekerlekleri solmuş çimlerin arasında gömülü olan eski bir yük vagonuna ulaştı. Her iki tarafta da uzun süredir açık kalan kapılar, yılların yağmur ve rüzgârının yıprattığı boş kabuğun içini karanlık ile dolduruyordu.

Priya ayakkabılarını çıkardı ve vagonun yan tarafına tırmandı, daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi tanıdık basamaklara tutundu. Kendini yukarı çekerken parmaklarının altında paslı metal parçaları ufalanıyordu. Kendini tavana çekerek, nefesini toplamak için bir dakika durdu. Bulunduğu noktadan, yakındaki mülk ağaçlarla örtülüydü, ancak ışıkları hala karanlığı deliyordu. Yorgun bir nefesle, gecenin duygusal yükünden bitkin düşmüş bir şekilde tavanda uzandı.

Gökyüzü onun üzerinde derin ve sonsuz bir şekilde uzanıyordu, ancak Priya bu güzellikte hiçbir teselli bulamıyordu. Ailesi yıldızların kaderi belirlediğine inanıyordu. Bu gece ise yıldızlar acımasız bir şaka gibi geliyordu.

"Siktirin gidin," diye bağırdı Priya onlara. "Hepiniz siktirin gidin." Sesi tarlalarda yankılandı ve sessizliği bozdu.

"Zor bir gece mi?" diye bir ses gölgelerin arasından duyuldu.

"Ethan?" Priya o kadar hızlı bir şekilde doğruldu ki, neredeyse çatıdan düşecekti. "Burada ne yapıyorsun?" Ethan, karanlıkta zar zor görülebilen, yüzü kapüşonlu sweatshirtinin gölgesinde gizlenmiş bir şekilde, birkaç metre uzağında oturuyordu.

"Eski alışkanlıklar." Bir duman bulutu üfledi ve karanlık gökyüzünde dağılmasını izledi. Tanıdık, keskin esrar kokusu anında burnuna çarptı. "Hiçbir şey değişmemiş gibi, değil mi?" Gözleri, ona bakmak için döndüğünde, parlayan esrarın ucundan kaydı. "Sen ve ben, aynı eski, harap yük vagonunda buluşuyoruz."

"Hiç de değil." Çok tanıdık olan kalp çarpıntısını gizlemeye çalıştı. "Sen hayatında bir şeyler başardın Ethan. Herkes adını biliyor. Ben ise hala burada, her zaman olduğum yerde oturuyorum."

"Burası o kadar da kötü değil." Derin bir nefes aldı ve etraflarını işaret ederek —ay ışığının aydınlattığı tarlanın parıltısı, yaprakların hışırtısı, gecenin sakın sessizliği. "Elbette, büyük hayallerin peşinden koştum ve yanlış anlama, bu inanılmaz bir şey, ama geçici. Rüzgarda uçup giden duman gibi."

"Lütfen, sen resmen bir şenlik ateşi gibisin."

"Şenlik ateşi, ha?" Ethan güldü. "Sonunda benim seksi olduğumu kabul etmenin yolu bu mu?"

Priya başını eğdi ve düşünüyormuş gibi yaptı. "Sen daha çok yangın tehlikesi gibisin, gerçekten. Kimseye yararı olmayan aşırı bir sıcaklık."

"O zaman *biraz* ısıya ne dersin? Güvenli ve kontrollü?" Ona esprili bir gülümsemeyle esrarını uzattı.

"Heathen Knight," diye alay etti Priya. "Hâlâ herkesi karanlık tarafa çekmeye çalışıyorsun."

Ethan alçak bir kahkaha attı. "Kafir Şövalye... Vay canına, bunu yıllardır duymamıştım. Bana böyle seslenen tek kişi sensin. Ve şuna bak. Hâlâ aynı iyi kızsın, ha?"

Priya hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, elinden esrarlı sigarayı kaptı ve cesurca bir nefes çekti, duman boğazını yaksa da onu güldürdü.

"Tamam, sen kimsin ve Priya'ya ne yaptın?" Ethan sırtıttı. Küçük bir kahkaha atarak dumanı dışarı üfleyen Priya, arkasına yaslandı. "Oh, bu Priya 2.0. Boşanmış, işsiz ve dün gece aile adını neredeyse ateşe veren biri."

"İtiraf etmeliyim ki, bunu hiç beklemiyordum." Kısa bir kahkaha attı. "Yani, Brooke bana söylediğinde... Priya Solanki, boşanmış mı? İmkanı yok."

"Al." Priya ona esrarı uzattı. "Anlamana yardımcı olabilir. Derin nefes al, Ethan."

Gülümsedi ve yavaşça bir nefes çekti, başını salladı.

Birlikte otururken, gece garip bir şekilde nostaljik hissettirdi, sanki eski bir süveter giymiş gibi. Bir an için Priya, tüm dünyanın tanıdığı birinin yanında oturuyormuş gibi hissetmedi. Ethan'la oturuyordu, tam burada, bu tren raylarında, ikisinin evleri arasındaki kimsenin olmadığı yerde tanıştığı çocukla. Hâlâ kot pantolonundaki tozu, iyi olduğunu ısrarla söylerken bile kolunu sertçe tutuşunu, hayatına güzel bir şekilde dağınık bir şekilde girmesini görebiliyordu. Anılar bir anda, keskin ve canlı bir şekilde aklına geldi ve onu o güne geri götürdü.

Priya, yük vagonunun çatısında uzanmış kitabını okuyordu. Güneş alçalmış, tarlaya altın rengi bir ton düşmüştü. On iki yaşına yaklaşan Priya, ölüm ve kayıplarla çevrili bir ortamda büyümeyen yaşıtlarından farklı olduğunu fark etmeye başlamıştı. Günün bu saatini çok seviyordu. Cenaze evinden kaçmak için mükemmel bir zamandı. Çatı günün sıcaklığını tutuyordu ama rahatça uzanabilecek kadar serindi.

Sıcaklık kemiklerine işlerken, uzaklardan bir gürültü kulağına ulaştı ve yaklaşırken giderek yükseldi. Priya dik oturdu ve gözlüklerini burnuna itti. Uzağa gözlerini kısarak baktığında, krom bir parıltı gördü: bir motosiklet tam hızla yük vagonuna doğru geliyordu. Priya'nın midesi yükselen panikle kasıldı.

Hızını kesmiyor.

Hareket etmek, güvenli bir yere kaçmak istedi, ama bacakları kurşun gibi ağırlaşmış, kaçınılmaz çarpışmaya hazırlanırken olduğu yerde donakalmıştı.

Olamaz, olamaz...

Felaket gerçekleşmeden bir saniye önce, sürücü motosikleti sarsıcı bir frenle durdurdu. Lastikler yere sürtünerek gürültü çıkardı ve havaya bir toz bulutu yükseldi. Sis dağılınca, sürücü yavaşça

ortaya çıktı, yüzü kirle kaplı, saçları rüzgardan dağınık. Sonunda yüzünü kaldırdığında, Priya'nın nefesi kesildi.

Ethan Knight.

Brooke'un ağabeyini hemen tanıdı. Anneleri vefat ettikten sonraki birkaç ay içinde Ethan, sorun çıkaran biri olarak ün salmıştı. On beş yaşında, sadece üç yaş büyüktü, ama bambaşka bir dünyadaydı. Okulu asıyor, ödevlerini yapmıyor ve sürekli müdürün odasındaydı. Brooke, babası ve ağabeyi arasındaki şiddetli tartışmalardan kaçmak için kendi evinden çok Priya'nın evinde vakit geçiriyordu.

Görünmez bir yerden, Priya Ethan'ın gözlerindeki tozu silkelemesini izledi, kıl payı kurtulmuş olmasına rağmen hiç sarsılmamıştı. Motorunu çalıştırdı, tarlayı hızla geçip keskin bir dönüş yaptı. Bir saniye durakladı, gaz kolunu sıktı, sonra doğrudan yük vagonuna doğru fırladı. Yaklaştıkça rüzgar giysilerini yırtıyordu.

Priya inanamadan bakakaldı, tüm dünyası tek bir korkunç görüntüye daraldı: Ethan Knight, pervasız ve durdurulamaz bir şekilde yük vagonuna doğru hızla ilerliyordu. O sahnenin gözlerinin önünde canlandığını gördü: motosikletin parçalara ayrılması, Ethan'ın havada uçması, kan ve yağın metalik kokusu. Motor ölüm çanı gibi gürledi ve Ethan vagona çarptığında Priya ellerini kulaklarına kapattı.

Ama sonra, sanki sihir gibi, Ethan yük vagonunun diğer tarafında belirdi. Bir an için havada asılı kalmış gibi göründü, motosikleti mükemmel bir dengede donmuştu. Sonra yerçekimi onu geri çekti ve lastikleri yere düzgün ve emin bir şekilde çarptı, kusursuz bir iniş yaptı.

Priya'nın beyni olanları anlamaya çalışıyordu. Sonra anladı: Ethan çılgın bir numara yapmıştı, yük vagonunun açık kapılarından geçip diğer tarafa tek parça halinde çıkmıştı.

Ama sonra her şey korkunç bir şekilde ters gitti.

"Oh, lanet olsun!" Priya, çarpmanın motosikleti yana doğru kaydırmasıyla nefesini tuttu. Mide bulandırıcı bir gıcırta ile Ethan'ın vücudunu da beraberinde sürükledi. Et ve çeliğin bulanık bir karışımı halinde tarlada yuvarlandılar.

"Lütfen iyi ol," diye fısıldadı Priya, çatıdan aşağı inerek. Ethan'a doğru koştu, parçalanmış aynayı ve tarlaya saçılmış keskin

Parçalar tarlaya dağılmıştı. Bisiklet yan yatmış, tekerlekleri hala dönüyordu. Ethan altında sıkışmış, hareketsiz ve korkutucu bir şekilde hareketsiz yatıyordu.

"Hadi, hadi." Priya parmaklarını bisikletin şasisinin altına sıkıştırdı. Kasları protesto ederek çığlık attı, ama bisiklet neredeyse hiç kıpırdamadı. "Sakın ölmeye cesaret etme," diye dişlerini sıkarak homurdandı. Ayaklarını yere sağlam basarak, tüm gücüyle itti. Zorlu bir çığlık atarak, bisikleti Ethan'ın üstünden kaldırdı ve onu kurtarmayı başardı.

Kalbi deli gibi atarken, gözleri Ethan'ın vücudunu taradı: alnındaki yara, ayak bileğinden sızan kan, yırtık ceket, kaybolan ayakkabı. Ethan düşük bir inilti çıkardı ve gözlerini araladı, güneşten yüzünü koruyarak ona gözlerini kısarak baktı. Priya'yı keskin ve ani bir rahatlama kapladı, başı dönmeye başladı. İçinde binlerce küçük kanat çırpınıyormuş gibi bir heyecan hissetti. Neden nabzının hızlandığını veya düşüncelerinin dağıldığını bilmiyordu, ama ondan uzaklaşamıyordu.

Ethan hareket etmeye çalıştı ama irkildi ve yere geri yığıldı. Gözleri, rüzgarda sallanan Priya'nın saçlarına kaydı. Bu hareket onu sakinleştirmiş gibiydi.

"İyi misin?" diye sordu Priya.

"Hayatta kalırım," diye mırıldandı Ethan, tekrar kalkmaya çalışırken omzunu tutarak. Priya yardım etmek için elini uzattı, ama Ethan onu geri çevirdi. "Ben hallederim," dedi ve dört ayak üstüne çökerek ayağa kalktı.

Priya, onun kendisini incelerken yüzünde bir kızarıklık hissetti.

"Seni tanıyorum," dedi, başını eğerek. "Kız kardeşimle arkadaşsın, değil mi?"

"Priya," diye kendini tanıttı. "Priya Solanki." Ethan, el sıkışırken yüzünü buruşturdu.

"Oldukça çılgın bir numara yaptın," dedi kız.

Ethan güldü. "Kimsenin izlediğini düşünmemiştim."

"Çatıda duruyordum." Priya yük vagonunu işaret etti. "Ailem yan taraftaki cenaze evini işletiyor. Bazen buraya kaçmak için geliyorum." Sözleri gergin bir telaşla döküldü. Garip bir his onu sarmıştı. Ethan'ın yanında olmak onu tedirgin ve telaşlı hissettiriyordu.

"Güzel bir saklanma yeri." Ethan ayakkabısını aldı ve yüzünü buruşturarak ayağına giydi.

"Brooke'u aramamı ister misin?" diye sordu Priya.

"Hayır," dedi Ethan hızlıca, aynanın kırık parçalarını toplayarak. Çenesini sıkarak bisikletine doğru topallayarak yürüdü. "Bana yardım ederse, kendisi de başını belaya sokar."

Priya başını salladı. "Bisikletin için üzıldüm."

Bisikletin etrafında dolaşarak hasarı inceledi. "Çok kötü değil. Çalıştırabildiğim sürece sorun yok."

"İyi olduğundan emin misin?" Priya'nın gözleri Ethan'ın üzerinde kaldı. Kolu garip bir şekilde sarkıyordu ve ayak bileğinden kan damlıyor, kot pantolonunu lekeliyordu. "Muayene olmalısın."

Ethan başını salladı. "Babam yine onun motosikletini kullandığımı öğrenirse çılgına döner. Zaten az önce bana bağırdı. Eve gidip temizlenip, o dönmeden motosikleti saklamam lazım."

Ethan motosikleti yerden kaldırmaya çalıştı, ama ağırlığı yaralı kolunun kaldıracabileceğinden fazlaydı. Dişlerini sıkarak tekrar denedi. Priya yanına koştu ve birlikte motosikleti dikleştirdiler.

Ethan bacağını motosikletin üzerine attı ve koltuğa otururken yüzünü buruşturdu. Öne eğilerek kontağı çevirdi. Motor zayıf bir şekilde öksürdü, sonra sustu.

"Hadi ama. Bana yardım et," diye homurdandı ve bir kez daha denedi. Zayıf bir tekleme dışında hiçbir şey olmadı.

Ethan, içinden küfrederek bir kez daha denedi. Bu sefer motosiklet gürültüyle çalışmaya başladı. "Evet, lanet olsun!" Yüzünde rahatlama belirdi.

Motor sabit, boğuk bir gürültüye dönüştüğünde, Ethan yüzünde kir izleri olan Priya'ya baktı.

"Teşekkürler," dedi, sesi kaba ama samimiydi. Gaz kolunu çevirerek, keskin bir yüz buruşturma ile ileri doğru sıçradı. "Bir dahaki sefere görüşmek üzere, Priya Solanki."

Priya, adının sayısız kez söylendiğini duymuştu, ama Ethan Knight'ın adını söyleme şekli, sıcak yağa atılan jalebi gibi duyularını kızıştırdı. Ethan'ın uzaklaşmasını izlerken, tatlı, baş döndürücü bir heyecan onu sardı.

Ethan uzaklaşıp kaybolana kadar Priya ne hissettiğini anlamadı. Hayatına ilk aşk girmişti ve o tamamen ve tamamen büyülenmişti.

Altı

ŞİMDİ, ON ALTI YIL SONRA, Priya Ethan ile aynı yük vagonunun çatısında otururken, yıllardır duymadığı eski bir şarkı gibi, yumuşak ama inkar edilemez, tanıdık eski heyecanın geri döndüğünü hissetti. Ethan her zaman insanları kendine çeken bir yanı vardı, varlığı manyetik ve görmezden gelinmesi imkansızdı. Şimdi bile, yüzeyin altında onu çeken o ham enerjiyi hissedebiliyordu. Gelgitlerin çekilmesi gibi, onu hem rahat hem de gergin hissettiren bir gücü vardı.

Ethan, ağaçların arasından parıldayan babasının malikanesinin ışıklarına bakıyordu. Parmakları arasında unutulmuş olan esrar, közün ısısı cildine ulaşana kadar yandı. Gözlerini kırptırdı ve neredeyse mekanik bir hareketle esrarı söndürdü. Priya, Ethan'ın içindeki derin üzüntüyü, onarılamaz gibi görünen babasıyla olan ilişkisine duyduğu sessiz acıyı hissedebiliyordu.

"Baban, yıllar önce o bisikleti gördüğünde çılgına dönmüş olmalı," dedi.

"Hiç kızmadı." Ethan'ın dudakları acı tatlı bir gülümsemeye büküldü. "Bana bir bakış attı ve kavga ettiğimi düşündü. Beni bir ay boyunca evden çıkarmadı. Ki bu, onun fark etmeden bisikleti tamir etmek için yeterli bir süreydi." Priya'ya dönerek baktı. "Onu son gördüğümde veda partimdeydi.

Üniversiteye gitmeyi kabul ettiğim için çok mutluydu," diye devam etti. "Mezun olduktan sonra aile işini devralmamı istiyordu. Ama ben onun izinden gitmeye hiç niyetim yoktu. Yalvardım, rica ettim, notlarımı düşürdüm, ama babanız zengin ve güçlü olduğunda kapılar açılır, bu yüzden onun gittiği üniversiteye kabul edildim. Bu konuda epik kavgalar ettik, ama o taviz vermedi. Ben de onun kazandığını düşünmesine izin verdim."

Ethan'ın sözlerinde bir kararlılık belirdi. "Ama üniversiteye gitmem gereken gün, bunun yerine New York'a gittim. Bencilce bir hareket olabilir, ama kendimi kapana kısılmış hissediyordum. Ve o beni asla affetmedi. O günden beri benimle konuşmuyor." Ethan'ın sesinde hâlâ acı vardı.

Priya elini uzattı ve Ethan'ın koluna koydu. "Neden hayal kırıklığına uğradığını anlıyorum," dedi, "ama bu çok uzun zaman önceydi. Belki de yeniden bağlantı kurmanın zamanı gelmiştir."

"Denemedim değil ki Priya. Los Angeles'a taşınıp dublörlik yapmaya başladığımda, Brooke'a benim işe yaramaz bir riskçi olduğumu söyledi. Sonra büyük bir fırsat yakaladım ve fikrini değiştireceğini düşündüm. Onu her galaya davet ettim ama hiç gelmedi. Sanırım beni her zaman bir hayal kırıklığı olarak görecektir."

Priya, omuzlarındaki yükü görebiliyordu, bu yüzden konuyu değiştirdi. "Hey, neden ben hiç o galalara davet edilmedim?" diye takıldı.

"Sen randevu için evden çıkmaya bile izin verilmiyordu." Ethan güldü.

"Doğru." Priya güldü. "Ailem çok paranoyaktı.

Okul dışında her şey kesinlikle yasaktı. Sanırım bunun nedeni, Hindistan'dan uzakta, buradaki yeni kültüre alışmaya çalışıyor olmaları ve kız kardeşlerimin ve benim yoldan sapacağımızdan korkmalarıydı. Yanlış arkadaşlarla takılmamız, yolumuzu kaybetmemiz, geldiğimiz yeri unutmamız. Onlar bilmiyorlardı ki, gizlice gittiğim partiler, havalı görünmeye çalışan bir grup garip çocuktan ibaretti."

"Benim veda partim hakkında da böyle mi düşündün? Birbirlerini etkilemeye çalışan bir grup çocuk mu?"

Priya, o gece Ethan'ın dikkatini çekmeye çalışıp başarısız olmanın acı verici hissini hatırladı. Ethan'ın onu kız kardeşinin arkadaşından daha fazlası olarak görmesini sağlamak için kararlıydı, gözlüklerini atmış ve bütün hafta boyunca kontakt lenslere alışmaya çalışmıştı. Ayrıca vücudunun hatlarını vurgulayan yeni bir kazak almak için para biriktirmişti.

"O gece benimle neredeyse hiç konuşmadın," dedi Priya, sesinde eski anıların acısı vardı.

"O gece kimseyle neredeyse hiç konuşmadım," diye cevapladı Ethan. "New York planlarımı gizli tutmaya çalışıyordum. Sana bir şey söyleseydim,

Brooke'un kulağına giderdi ve o da ya beni durdurmaya çalışırdı ya da daha kötüsü, babamızı da bu işe karıştırırdı."

"Chloe Thompson'a New York'a gideceğini söyledin mi?" diye sordu Priya keskin bir şekilde.

"Hangi Chloe?" Ethan şaşkın görünüyordu.

"Partiden sonra buraya getirdiğin kız. İkinizin öpüştüğünü gördüm."

Ethan'ın ağzının köşelerinde alaycı bir gülümseme belirdi. "Bu yüzden mi geldiğimden beri bana soğuk davranıyorsun? O gece Chloe Thompson'la öpüştüğümü gördüğün için mi?"

"Kiminle öpüştüğün umurumda bile değil."

"Yine de bunca yıl sonra onun adını hatırlıyorsun." Ethan ona eğlenerek baktı.

"Onu bizim mekanımıza getirmen kabalık olduğunu düşündüm," dedi Priya, sesinde gizleyemediği öfkeyle.

"*Bizim* mekanımız, ha?" Ethan'ın gülümsemesi

daha da genişledi. "Kapa çeneni," diye mırıldandı Priya, yüzü kızardı. "Neden itiraf etmiyorsun?"

"Neyi itiraf edeyim?"

"Seni sinirlendirdiğimi."

"Siktir git, Heathen." Priya şakacı bir tonla konuştu, ama Ethan'ın sözleri onu çok etkilemişti. Şalını daha sıkı sardı, bunu önemseymiş gibi davranmaya çalıştı, ama Ethan onun ruh halindeki değişikliği fark etti.

"Hoşça kal demeden çekip gittiğim için özür dilerim," dedi, Priya'nın incinmesinin sebebine doğrudan değinerek. "Genç ve aptaldım, o gece sandığımdan çok daha zordu."

Ethan'ın sözleri, Priya'ya daha önce hiç düşünmediği bir şeyi fark ettirdi. O gece kendi üzüntüsüne boğulmuşken, Ethan tüm hayatını, evini, ailesini, bildiği her şeyi geride bırakmanın ağırlığıyla başa çıkmaya çalışıyordu.

Özrü, Priya'nın hiç iyileşmemiş bir yerini etkiledi. Bu, sadece göz ardı edilmenin ya da her zaman ikisinin yeri olduğunu düşündüğü bir yerde onu başka biriyle görmenin acısı değildi. Onun ortadan kayboluş şekliydi, sanki

o için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi ortadan kaybolmasıydı. Oysa Ethan, onun ilk aşkıdan daha fazlasıydı. Aynı zamanda arkadaşıydı. En azından Priya öyle inanıyordu, ama sonra Ethan ortadan kayboldu. Hiçbir uyarı olmadan. O kıvılcımı da yanında götürdü ve Priya'yı, onun ardında bıraktığı sessiz boşlukla baş başa bıraktı.

"Takma kafana," dedi. "Bu gece her şeye ve herkese küfrediyorum."

"Seni bu kadar kızdıran ne?"

Priya içini çekip dizlerini kucakladı. "Diyelim ki, ailemin beni sürüklediği bu partide ortalığı karıştırdım."

"Ah, Priya 2.0 yine iş başında." Ethan sırıttı. "Devam et."

"Ravi Tiwari ile dans ettim."

Ethan kaşlarını kaldırdı.

"O bu bölgenin en gözde erkeği, en uygun evlilik adayı, ben ise başka bir kasttan boşanmış bir kadınıym."

"Kast mı?" diye sordu Ethan. "Farklı bir din gibi mi?"

"Aynı din, ama farklı bir grup gibi, bir zamanlar meslek ve statüye göre ayrılmışlardı," diye açıkladı Priya. "Bu ayrımlar artık resmi olarak yok. Artık hepimiz eşit sayılırız, ama evlilik gibi konularda, bu ayrımlar tekrar ortaya çıkıyor. Ailem de benim kendi kastımızdan biriyle evlenmemi istiyordu."

"Yani eski eşin de seninle aynı kasttan mıydı?"

"Evet, Manoj da Dalit. Eskiden bize 'dokunulmazlar' denirdi ve başkaları için kirli sayılan işler verilirmiş. Çok şey değişti, ama geçmişin yankıları hala devam ediyor. Bir zamanlar büyük büyükbabam ve büyükannem okul ve tapınaklara girmelerine izin verilmezmiş. Büyükbabam ve büyükannem doğduğunda okula gidebiliyorlardı, ama sınıfın arkasında oturmak zorundaydılar ve diğer çocuklar gibi aynı kuyudan su içemezlerdi."

"Vay canına, bu çok çılgınca," dedi Ethan, yüzü gerginleşerek. "Böyle bir şeyin varlığından bile haberdar değildim. Ailenizin böyle bir şey yaşamış olmasına üzüldüm. Şimdi durum farklı olsa da, bu olayın izleri hala devam ediyor gibi görünüyor."

"Bu sistem, ailem doğmadan önce kaldırılmıştı, ancak topluluğumuzdaki çoğu insan hala kendi kastını belirleyebiliyor." Priya içini çekti. "Ailem

ailem, kastın geçmiş yaşamdaki karmayla bağlantılı olduğuna inanıyor. Bu yaşamda görevlerini yerine getirmezerse, bir sonraki yaşamlarında daha st sınıfa geemeyecekler."

"Bu... Çok ilginç," dedi Ethan, yavaşça nefes vererek.

"Değil mi?" Priya başını salladı. "Ama herkes ailem gibi düşünmüyor. Babamın arkadaşı Anandji, bu akşam kızının sangeetine katıldığımız kişi, daha yüksek bir kasttan geliyor ve babamı her zaman Dalit etiketinin ötesinde düşünmeye teşvik ediyor."

"Peki, Dalitlerin geleneksel olarak yapması beklenen işler ne tür işlerdi?" diye sordu Ethan.

"Kanalizasyon temizlemek, çöp toplamak, ölülerin bakımını yapmak gibi işler," diye cevapladı Priya. "Babamın ailesi, Gujarat'taki köylerinde son törenleri düzenlerdi. Cesedi yıkar, sarar, ateşin üzerine koyar ve ateş sönene kadar başında beklerlerdi. Anandji büyükannesini kaybettikten sonra, babam ona zor zamanlarında yardım etti ve o zamandan beri arkadaşlar. Anandji Kanada'ya taşındığında, babamın çalışma izni almasına ve yeni bir hayata başlamasına yardım etti. Babam bildiği işe sadık kaldı, bu yüzden hala cenaze işindeyiz. Bazı şeylerin hiç değişmemesi ne garip." Priya sessizleşti, sonra hafifçe güldü. "Oğlunuzla dans ettiğimde Shrutiji'nin yüzünü görmeliydiniz."

"Shrutiji mi?" diye sordu Ethan.

"Ravi'nin annesi," diye açıkladı Priya. "Dürüst olmak gerekirse, olay çıkarmak istememiştim, ama evet, en iyi anım değildi."

"Hayatındaki konumunu terk ettiğin için hak ettin," dedi Ethan.

"Hayattaki konumum mu?" Priya gözlerini kırptı. *Ethan az önce annemle babamın kitabından bir sayfa mı aldı?*

"Bu konum." Ethan gülümsedi ve tavanı işaret etti. "Bu eski yük vagonu. Bu unutulmuş tren rayları. Zamanda donmuş gibi hissettiren bu toprak parçası. Eğer kaderimiz gerçekten yildızlarda yazılıysa, ondan kurtulmanın tek yolu yildız olmak. İçindeki tüm o dağınık, öfkeli, hayal kırıklığına uğramış şeyleri al ve kendini daha yükseğe it."

"Demek sırrın *bu*, ha?" Priya alaycı bir şekilde sordu. "Bütün o ergenlik öfkesini büyük başarıya ulaşmak için mi kullandın?"

"Babam bana bu kadar sert davranmasaydı, bugün bulunduğum yerde olmazdım," dedi Ethan, düşünceli bir sesle. "Sadece ona değil, kendime de bir şeyleri kanıtlamam gerekiyordu. En zorlu mücadelelerimizin, gerçekte neler yapabileceğimizi ortaya çıkarması ne garip." Bakışları, babasının malikanesinin uzaktaki ışıklarına kaydı.

Priya, sanki geçmişin anıları ağır bir pelerin gibi onu sarmış gibi, Ethan'ın içindeki derin kederi hâlâ hissedebiliyordu. Tekrar denemesi gerekiyordu. "Ethan, buradayken neden ona ulaşmıyorsun? Belki bir kez daha denemelisin?"

Ethan başını salladı, yüzünde pes etmiş bir ifade vardı. "Artık bu onun elinde." "Belki de senin her şeye sahip olduğunu ve ona ihtiyacın olmadığını düşünüyor."

"Her şeye sahibim." Ethan boş bir kahkaha attı. "Ona ihtiyacım yok." "Yani bu kadar mı? Şöhret, servet ve hayranlar. Başka hiçbir şeyin önemi yok mu?"

"Bu yeterli olmalı," diye cevapladı yorgun bir iç çekişle. "Ama hayat böyle işlemiyor. Hayallerinin peşinde çok çalışıyorsun, ama onlara ulaştığın anda, başka bir hayalin daha var. Sonra bir tane daha. Bu sonsuz bir döngü ve her zaman peşinde koşacak başka bir şey olduğu için, bulunduğun yerin tadını tam olarak çıkaramıyorsun. Sonunda bu seni yıpratıyor ve tek istediğin, tüm ışıklardan uzak, karanlık bir gökyüzünün altında sessizce oturmak oluyor."

Sessizliğe büründü ve sessizliğin kendisini sarmasına izin verdi. "Biliyor musun, hep buraya dönmeyi istedim," dedi, uzanarak yıldızlara bakmaya başladı.

Priya'nın boğazında bir yumru belirdi. Bu yer hala eviymiş gibi konuşması, onu derinden etkiledi. Yine de o, onu göndermek niyetindeydi. Zorlukla yutkundu, yanına uzandı ve sırt üstü yattı. Birlikte gökyüzünün altında uzandılar ve gece havasının ciğerlerini doldurmasına izin verdiler.

"Herkes yıldızların parlamasını izlemeyi sever, ama kimse onların içten nasıl yandığını görmez," dedi Priya, o kadar ani bir şekilde ki, kendisi bile şaşırdı.

Ethan yavaşça ona döndü. Gözlerinde, onun elini tutmak istemesine neden olan sessiz bir acı vardı. Ama yapmadı. Çünkü Ethan, daha önce olduğu gibi gidecekti ve onun çekiciliğine kapılırsa, kendisi ve ailesi için hiçbir şey değişmeyecekti.

Nasıl oldu da bu noktaya geldi? Onun kalmasını istemekle, onu göndermekten başka seçeneği olmadığını bilmek arasında kalmıştı.

Yedi

Ertesi gün, Priya Wi-Fi yönlendiricisini ambalajından çıkardı ve onu kurmak için en uygun yeri bulmak için koç evini taradı. Kitap rafına yerleştirip fişe taktı ve modeme bağladı. Ön paneldeki ışıkların değişmesini beklerken, Priya'nın dikkati Ethan'a kaydı. Ethan, egzersizine dalmış, rutinini yerine getirirken kaslarını esnetiyordu.

Priya, onun görüntüsünden etkilenmemiş gibi davranarak dikkatini yönlendiriciye çevirdi. Ama gözleri yine onun karın kaslarına kaydı.

O kadar gülünç derecede kaslıydı ki, üzerinde ksilofon melodisi çalabilirdim.

Ethan başını kaldırıp onun bakışlarını yakaladı, sinsi ve bilmiş bir gülümsemeyle.

"Biraz daha gergin olursan damarların patlayacak," dedi Priya. "Ama hey, bu seni beni etkilemekten alıkoymasın. Çok eğleniyorum."

"Oh, anlıyorum. Ve beni internete bağlamanın ne kadar uzun sürdüğüne bakılırsa, biraz *fazla* eğlenceli olabilir. Biraz yavaşlamamı mı istiyorsun, yoksa bütün gün burada kamp kurmayı mı planlıyorsun?" Ethan bir sonraki hamlesine geçti, gözleri onun gözleriyle şakacı bir meydan okumayla buluştu.

Tepki verme dürtüsüne direnen Priya, ondan uzaklaştı ve telefonundaki Wi-Fi ayarlarını açtı. Yeni ağa bağlandı, şifreyi girdi ve bağlantı çubuğunun dolu olduğunu görünce tatmin duygusu hissetti.

Ha! Priya, bir. Ksilofon karın kasları, sıfır.

Telefonunu bir kenara koyduğunda, kız kardeşinden gelen bir video görüşmesi için titredi.

"Selam Pri," diye selamladı Deepa, Priya cevap verdiğinde. "Sınavlarım neredeyse bitti ve düşünüyordum da..." Cümlesinin ortasında donakaldı ve öne doğru eğildi.

"Bekle... bu...? Vay canına, bu Ethan Knight! Aman Tanrım! Onun orada olduğunu bilmiyordum."

"Dün aramama cevap verseydi, haberdar olurdun," diye cevapladı Priya. Ancak Deepa, konuşmaya olan ilgisini tamamen kaybetmişti.

"Aman Tanrım, gömleksiz," diye fısıldadı, yüzünü ekrana neredeyse yapıştırarak. "Pri, nasıl bu kadar sakinsin? Telefonunu çek! Tamam, tamam!"

"Ben senin kişisel kameramanın değilim, Dee."

"Neredeyse oldu, Pri," dedi Deepa, ablasını görmezden gelerek. "Biraz daha aşağı."

"Kes şunu," diye fısıldadı Priya. En küçük çocuk olan Deepa her zaman daha fazla şey yapıp paçayı kurtarırdı, bu da onun hiç çekinmeden konuşmasının nedenini açıklıyordu. "Bizi duyacak."

Deepa'nın ifadesi aniden dondu, gözleri fal taşı gibi açıldı. Priya arkasını dönmesine bile gerek yoktu. Ethan'ın egzersizden sonra ter içinde, arkasında durduğunu biliyordu.

"Neyi duyacak?" diye sordu Ethan, Priya'nın omzunun üzerinden bakarak.

Kaçınılmazı kabul eden Priya iç geçirdi ve onu hayranlık dolu kardeşiyle tanıştırdı. "Ethan, bu benim kardeşim Deepa, şu anda nasıl davranacağını unutmuş gibi görünüyor. Üniversitenin son sınıfında."

"Deepa mı? Olamaz! Seni son gördüğümde bu kadar uzundun," dedi Ethan, eliyle onun boynunu göstererek.

"Beni hatırladın mı?" Deepa çığlık attı. "Seni kelimenin tam anlamıyla *her şeyinde seni sevdim!*"

"Ailede destekçilerim olduğunu bilmek güzel." Ethan başını Priya'ya doğru eğdi.

"Onun seni kandırmasına izin verme. Priya'nın hedef listesindeyim, çünkü senin bir filmini bölmüştüm ve inan bana, beni paramparça etmeye hazırdı," dedi Deepa, sırıtarak.

"Vay vay." Ethan, Priya'ya alaycı bir bakış attı. "Görünüşe göre, ben etrafta olmasam bile seni kızdırma gücüm var."

"Lütfen üstünü örtür müsün?" Priya, göğsüne keskin bir bakış atarak cevap verdi. "Küçük kız kardeşimin önünde böyle dolaşma. Ve sen..."

dikkatini Deepa'ya çevirdi. "Final sınavlarına çalışman gerekmiyor mu?"

"Gidiyorum, gidiyorum," diye cevapladı Deepa, gözlerini devirerek. Ethan'a sanal bir high five yapmak için elini uzattı, Ethan da karşılık verdi.

"Unutma, onun burada olduğunu kimseye söyleyemezsin," diye hatırlattı Priya.

"Hayatımın en önemli anı ve bunu gizli tutmam gerekiyor," diye mızızlandı Deepa. "Ama ağzımı sıkı tutacağım. Hoşça kal Pri. Hoşça kal Ethan. Tekrar görüşene kadar o karın kaslarını formda tut!"

Priya, kardeşi telefonu kapattığında başını salladı. *Sadece Deepa bir film yıldızına onun için karın kaslarını sıkı tutmasını söyleyip paçayı kurtarabilirdi.* Ethan'ın uzaklaştığını düşünen Priya, arkasını döndü, ama burnu onun gövdesine birkaç santim uzaklıktaydı. Derisinden yayılan ısı, sanki alevler duyularını yalıyor gibi hissettirdi. Gözleri, şortunun bel kısmının altında kaybolan V şekline kadar onun hatlarını takip etti.

"Manzarayı beğendin mi?" diye sordu Ethan.

Priya geri çekildi ve ona baktı. "Mümkün olduğu kadar. Annemin kızartmaları senin karın kaslarını *khichdi*'ye çevirmeden önce fazla zaman kalmadı."

"Khichdi nedir?"

"Yumuşak, lapa lapa bir şey." Priya sırtıttı. "Şimdi, sakıncası yoksa, internet ayarlarını tamamlamam gerekiyor."

"Ayarlamaya devam et. Sen sihrini yaparken ben duşa gireceğim."

Oturma odasında yalnız kalan Priya, duşun sesini duyana kadar bekledi, sonra daha önce yüklediği uygulamaya girerek koç evindeki ışıkları kontrol etmeye başladı. Uygulamayı Wi-Fi ağına bağlayarak akıllı ampulleri desenler ve diziler halinde gruplandırdı. Banyo kapısına hızlıca bir bakış atarak sistemi test etti ve telefonundan ışıkları açıp kapattı. Deneme çalışmasından memnun kalan Priya, telefonunu kaldırdı ve çıkmaya hazırlandı.

Ethan için Wi-Fi şifresini not alırken, Ethan banyodan çıktı, havlu zar zor duruyordu, saçları ıslak ve geriye taranmıştı. Çene hattı daha da belirgin görünüyordu ve göğsünden aşağı akan su damlacıkları da buna katkıda bulunuyordu.

Priya donakaldı, kalemi not defterinin üzerinde asılı kaldı.

"Her şey hazır," diye patladı, gözlerine bakmaya cesaret edemedi kağıdı ona doğru uzattı. "İşte... şey... şifre." Parmakları birbirine değdiğinde, Priya onun cildindeki taze sabun kokusunu aldı.

"Teşekkürler, Pri," dedi, telefonunu alıp şifreyi girerek.

Onun takma adını kullanması çok doğal geldi, sanki tekrar birbirlerine ayak uydurmuş gibiydiler. Priya'nın yanaklarında beklenmedik bir kızarıklık belirdi, bu rahat samimiyet sanki çok daha samimi bir şey söylemiş gibi onu etkilemişti.

"Ben gidiyorum," dedi, eşyalarını toplayarak. Kapıya uzanırken, gelecek için başarılı bir şekilde zemin hazırladığını düşünerek kendini tebrik etti. Ancak, çıkmadan önce Ethan'ın sesi onu durdurdu.

"Bir dakika bekle," dedi, telefonuna yapışık kalarak.

Priya'nın kalbi sıkıştı, keşfedilme olasılığı aklını meşgul ediyordu.

"Bugün bir teslimatım var galiba," diye devam etti Ethan. "Senin adına yazdım, bu yüzden imza atman gerekecek."

"Tabii ki." Priya, elinde tuttuğu telefonu bıraktı, suçlayıcı uygulama avucunda köz gibi yanıyordu.

Koç evinden ayrılırken damarlarında heyecanlı bir heyecan dalgası dolaştı. Ethan'ı uzaklaştırma planı artık harekete geçmişti. Uzaktan kumanda uygulamasına erişti ve programladığı sekanslardan birini başlattı. Sonra koç evine geri dönerek kapıyı hafifçe çaldı ve içeri girdi.

"Sormayı unuttum," dedi, kapıya rahatça yaslanarak. "İlk gecen nasıldı?"

"Komik bir soru," dedi Ethan, kaşlarını çatarak. "Dün gece yeterince iyi uyudum. Bhooa masi'den iz yoktu, ama çok garip bir şey oldu. Girişteki ışık kendiliğinden yandı. Sonra odanın diğer tarafındaki ışıklar da tek tek yanmaya başladı. Ve aynı hızla, hepsi söndü. Bu hariç." Zemin lambasını işaret etti.

"Ah, evet." Priya başını salladı. "Bazen Bhooa masi gündüzleri varlığını belli etmek için başka yollara başvurur. Işıkların yanıp sönmesi,

televizyonda parazit, garip sesler... Bilirsin, olağan paranormal olaylar."

"İlginç." Ethan lambanın etrafında dolaştı, gözleri daha mantıklı bir açıklama arıyordu.

Priya, Ethan'ın içindeki korkaklığı kabul edip kaçmasını diledi. Ama endişelenmiyordu; bu sadece buzdağının görünen kısmıydı. Sahne hazırды ve oyun yeni başlamıştı. Bu, Hollywood yıldızı kadar çekici bir şeytanla yüzleşmek anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Odasına geri dönen Priya, Ethan'a bir dizi doğaüstü ışık daha gönderdi. Geceleri daha da eğlenceli olacaktı, ama parmaklarını şıklatarak Ethan'ı korkutma gücüne sahip olduğunu bilmek, onu yaramaz bir zevkle doldurdu.

Koltuğuna yerleşirken, ekranında eski sevgilisinden beklenmedik bir mesaj belirdi. Eve döndüğünden beri ondan haber almamıştı.

Rahatsız ettiğim için üzgünüm, ama bir müşterinin sitesine yeni bir ödeme ağ geçidi entegre etmekte zorlanıyorum. Bana yardım edebilir misin?

Meraklanan Priya, dizüstü bilgisayarını açtı ve engeli bulana kadar kodu analiz etti. Kodu yeniden yazdı ve Manoj'a cevap vermeden önce test etti.

Bitti, diye mesaj attı ve çözümü ekledi. Manoj'un cevabı neredeyse anında geldi. *Seni özledim.*

Priya ekranına baktı. Onun sadece iş ortaklıklarından bahsetmediğini biliyordu, ama bu önemli değildi. Onunla geçmişi yeniden yaşamaya niyeti yoktu.

Bir dakika sonra Manoj başka bir mesaj gönderdi: *Şirket hisselerinizi nakde çevirmek için çalışıyorum. Sizinle iletişime geçeceğim. Teşekkürler.*

Priya nefes verdi ve dizüstü bilgisayarında bir dosya açarak, Manoj'dan ayrıldığından beri aldığı serbest sözleşmelerin listesini gözden geçirdi.

Hızlıca hesap yaptı ve dudağını ısırıldı. İşe minnettardı, ama hayatını yeniden kurmak için yeterli değildi. İhtiyacı olan şey yeni bir başlangıçtı ve Manoj şirketin hisselerini ona devretmeden bu mümkün değildi. Parasız kalmak onu köşeye sıkıştırmış ve ailesinin yanına taşınmak da dahil olmak üzere bir dizi taviz vermeye zorlamıştı. Onlarla kalabilmeyi çok takdir etse de, bu durum onu onların istek ve beklentilerine bağımlı hale getirmişti. Bağımsızlığını geri kazanmak için bir an önce ayağa kalkması gerekiyordu.

Priya'nın düşünceleri kapı ziliyle kesintiye uğradı. Normalde annesi ona kapıyı açması için bağıırdı, ama dün geceki sangeet'ten beri ailesi onunla pek konuşmuyordu. Sessizlik her zaman en sevdikleri kontrol yöntemiydi: soğuk, ağır ve görmezden gelinmesi imkansız. Priya ve kız kardeşleri büyürken, anne babalarının bunu hem silah hem de kalkan olarak kullandıklarını öğrenmişlerdi. Tek yapabileceği, öfkeleri dinene kadar beklemektir.

Yorgun bir iç çekişle Priya aşağı indi ve kapıyı açtı.

"Priya Solanki?" diye sordu teslimatçı üniformalı bir adam, elindeki cihazın ekranına bakarak.

"Evet, benim."

"Özel teslimat. Kimliğinizi görmem gerekiyor."

"Tabii, hemen geliyorum," dedi Priya ve yukarı çıktı. *Ethan'ın teslimat gibi basit bir şey için bile kendi adını kullanamaması çok saçma. Başka ne tür tavizler vermek zorunda kalıyor acaba?*

Teslimatçı, Priya'nın kimliğini kontrol etti ve ardından ona dışarıdan onu takip etmesini işaret etti. Nakliye kamyonunun yanında park edilmiş yepyeni motosikleti görür görmez, ağzı açık kaldı. Ethan'ın eski motosikletinin tıpatıp aynısıydı, uyumlu bir kask da vardı.

Hâlâ kafası karışık bir halde, evrakları imzaladı. Kamyon gürültüyle uzaklaşırken, annesi Priya'nın üzerine çullandı. Önceki geceki tartışmalarından hâlâ kızgın olan annesinin sesi yeni bir seviyeye çıktı.

"Aa su?" Elleri kalçalarına gitti. "Motosiklet mi aldın?" "Aslında, Bayan Solanki, ben aldım," Ethan'ın yumuşak sesi araya girdi.

Mumma ve Priya hızla döndüler.

"Oh, ne kadar güzel!" Mumma'nın elleri hızla göğsüne gitti, tavrındaki değişiklik bir cenazede Bollywood dansı kadar belirgindi.

"Onayladığınıza sevindim," dedi Ethan, dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı. "Nasıl ses çıkardığını bir dinleyelim, olur mu?"

Motosiklete bindi, motoru çalıştırdı ve Priya'nın ayakkabılarını titreten derin bir gürültü çıkardı. Priya yüzünü buruşturmaya bile zaman bulamadan cenaze evinin kapısı açıldı ve Puppa dışarı çıktı.

"Oh oh," diye düşündü.

"Özür dilerim, Bay Solanki." Ethan motoru durdurdu ve utangaç bir gülümsemeye motosikletten indi. "Görünüşe göre yine motosikletimle huzuru bozdum."

"Önemli değil," dedi Puppa. "Moksha resmi olarak kapandı. Az önce müteahhitlerle görüşüyordum." Yakınlarda park etmiş minibüsü işaret etti. "Eski kabloları söküp, geri kalan tadilat işlerine devam edecekler."

"Daha fazla gürültü," dedi Ethan.

"İki hafta daha yok. En erken o zaman başlayabilirler. Ekip burada olduğu sürece bazı alanlar kullanılamayabilir, ama planlarınızı etkilememesini sağlayacağım."

"O günlerde dışarıda halledebileceğim birçok işim var. Mahremiyetim ihlal edilmediği sürece sorun yok."

"Tabii ki," diye cevapladı Puppa, ama sonra ifadesi değişti. "Onlara bir şey imzalatmalı mıyım? Gizlilik anlaşması falan?"

"Bu muhtemelen iyi bir fikir," dedi Ethan, yavaşça başını sallayarak. "Asistanıma bu konuyla ilgilenmesini söyleyeceğim." Dikkatini yeni motosikletine geri çeviren Ethan, Mumma'nın seleyi incelediğini fark etti. "Deriden rahatsız olduysanız özür dilerim Bayan Solanki."

Priya, ebeveynlerinin deriyi sevmediğini iddia eden uydurma hikayesinin çökmek üzere olduğunu bilerek yüzünü buruşturdu.

Mumma endişesini eliyle savuşturdu. "Sadece dikişlerin ne kadar düzgün olduğunu hayranlıkla izliyordum. Bizim arabamızın koltukları da deri. İkinci el araba olduğu için

fazla seçeneğimiz yoktu. Ama düşünceli olduğun için teşekkür ederim."

Ethan başını Priya'ya doğru eğdi ve gözleri buluştuğunda kaşlarını kaldırdı. Onun yalanını anlamıştı ve Priya, intikamın yaklaştığını hissedebiliyordu. Anne babasına baktı ama onlar motosikleti hayranlıkla incelerken bunu fark etmediler. Motosiklet gerçekten Priya'ya ait olsaydı, tutumluluk başını gösterir ve anne babası muhtemelen o anda bayılırlardı.

"Daha önce hiç motosiklete binmedim," diye itiraf etti annesi.

"Öyle mi?" diye cevapladı Ethan. "Benimle bir tur atmak ister misiniz?"

"Oh, hayır!" diye başını sallayarak cevapladı annem. "Benim yaşımda motosiklet sürmek mi?"

Benim yaşımda mı? *Baap re.* Belki başka bir hayatta."

"Ah, Bayan Solanki." Ethan sırttı. "Galibiyet serimi mahvettiniz.

Birinin beni reddetmesi uzun zaman olmuştu."

Priya, Mumma'nın yanaklarının kızarmasını hayretle izledi.

"Ne fikir ama." Utangaç bir şekilde güldü. "Sizi reddetmek."

"Sizin içinizde bir maceracı olduğunı söyleyebilirim Bayan Solanki ve şimdi onun parlama şansı. Ne dersiniz?"

Priya sessizce burnunu çektirdi. *Maceracı mı? Lütfen. Annem un markasını değiştirirken bile gergin oluyordu.*

"Kask olmadan mı?" Puppa araya girdi. Solankiler tam olarak heyecan arayan insanlar değildi; yeni şeylere çok tereddütle ve büyük bir dikkatle yaklaşırlardı.

"Benimkini takabilir," dedi Ethan. "Tam olarak uymayabilir, ama sadece bahçede kısa bir tur atacağız."

Puppa tereddütle başını salladı ve Priya annesinin bu fikri reddetmesini bekledi — tahmin edilebileceği gibi "*Hayır, teşekkürler*" diyecektir. Ancak Mumma'nın yüzü ışığa dönen bir ayçiçeği gibi aydınlandı.

Priya şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve Ethan'ın annesinin çenesinin altına kaskı sabitleyip onu bisiklete bindirmesini izledi.

"Utangaç olma. Sıkı tutun," dedi, omzunun üzerinden bakarak. "Hazır mısın?"

"Hazırım." Mumma'nın sesi korku ve sevincin karışımıydı. Salwar khameez'inin üzerine bir hırka giymişti, dupatta'sı rüzgarda uçmaması için sıkıca sabitlenmişti.

Ethan güven verici bir şekilde başını salladı ve motoru çalıştırdı. Mumma bir çığlık attı. Ethan'ın omuzlarına çekingen serçeler gibi konmuş elleri, aniden onu sıkıca kucakladı.

Yavaşça hareket eden Ethan, motosikleti mülkün dolambaçlı yollarında sürerken, her yıl anne babasının diktiği turuncu ve sarı kadife çiçekleriyle dolu çiçek tarhlarının etrafından dolaştı. Mumma, sola, sonra sağa döndüklerinde çığlık attı.

"Eğleniyor," dedi Puppa, Priya ile arasındaki soğuk gerginlik, izledikçe eriyip gidiyordu.

"Evet..." Priya gülümseyerek başını salladı. "Şuna bakın."

Annesinin gerginliği eridi ve tutuşu gevşedi. Sadece motosiklete binmeyi tolere etmekle kalmıyordu. Çok seviyordu! Sonunda Ethan motosikleti başlangıç noktasına geri sürdü. Heyecanla parıldayan annesi Ethan'a teşekkür etti ve motosikletten indi.

"Rakesh, bu inanılmazdı!" diye Puppa'ya heyecanla söyledi. Priya, annesinin tamamen farklı bir yönünü gördü: her zaman tanıdığı katı ebeveyn değil, hayata karşı heyecan duyan bir kadın. Bu, Mumma'yı Priya'nın hayal ettiğinden çok daha yakın hissettirdi.

"Priya, beni gördün mü?" Annesi, kızına dirseğiyle hafifçe dokundu, bu da tartışmalarını geride bıraktığının bir işaretiydi.

"Gördüm anne. Çok eğleniyormuşsun gibi görünüyordu." Priya Ethan'a baktı ve ona hem minnettarlık hem de şaşkınlık dolu bir gülümseme attı.

Mumma Ethan'a döndü, gözleri parlıyordu. "Priya'ya sana özel bir öğle yemeği tepsisi getirmesini söyleyeceğim," dedi, onu bildiği tek yolla, yani yemekle şımartmak için sabırsızlanıyordu.

Ethan gülümsedi ama başını salladı. "Teşekkürler Bayan Solanki, ama sanırım akşam yemeği ile yetineceğim. Buzdolabımı o kadar iyi doldurdunuz ki, kahvaltı ve öğle yemeğini kendim halledebilirim." Sonra, annesinin hayal kırıklığına uğramış ifadesini fark eden Ethan, hemen ekledi: "Ama akşam yemeğinde size katılmayı çok isterim."

Mumma ve Puppa kısa ve belirsiz bir bakış değiştirdiler — ikisi de Ethan'ın yemeklerinin ko evine teslim edileceğini varsaymışlardı.

"Sizi ağırlamaktan onur duyarız," dedi Puppa tereddütle, "ama evimiz muhtemelen alıştığınız yerlerden çok daha mütevazı. Sakıncası yoksa, Moksha'nın misafir odasında yemek yeriz."

"Eviniz, benim gittiğim birçok yerden daha samimi ve davetkar," dedi Ethan. "Sizin masanızda akşam yemeği yemek benim için büyük bir zevk olur."

Priya, Ethan'ın sesindeki yumuşaklık karşısında hazırlıksız yakalandı. Sadece kibarlık etmek için söylemiş gibi gelmiyordu. Sanki... minnettar gibi geliyordu. Sanki gerçekten içinden geliyordu. Göğsü garip bir şekilde sıkıştı ve gözleri onun gözleriyle buluştuğunda, kalbi yeniden hızla çarpmaya başladı.

Puppa ve Mumma sessiz bir gururla parıldadılar. "O zaman karar verildi," dedi Puppa. "Bu akşam yukarıda görüşürüz."

"Harika," diye cevapladı Ethan. "şimdi, izin verirseniz, yeni arabamı denemeye gidiyorum. Binmek ister misin, Priya?"

Priya cevap veremedi. Puppa araya girdi. "Sanırım ailem zaten yeterince zamanını aldı."

Ethan, Priya'ya biraz şaşkınlıkla baktı. Babasının onun adına konuşacağını beklemiyordu. Yine de, Priya başını hafifçe sallayana kadar bekledi. Ethan'ı ağırlamak için yapılacaklar listesi çok uzundu ve Priya, akşam yemeğini hazırlamak için ailesinin yardımına ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünen Ethan, kaskını taktı ve vizörünü yüzüne indirdi. Parlak yüzeyi yüzünü gizledi ve etrafındaki manzarayı yansıttı: gri bina, araba yolunu çevreleyen laleler, izleyen üç kişi. Bisikletini araba yoluna doğru sürerken lastikleri çakılları ezdi. Sonra motoru çalıştırdı, motorun gürültüsünü dinledikten sonra hızla uzaklaştı. Motosikletinin uğultusu hızla uzaklaşırken yavaş yavaş kayboldu. Mumma, Puppa ve Priya, sanki yıldız tozunun kalıntıları tarafından büyülenmiş gibi, olduğu yerde donakaldılar.

Ailesinin yanında duran Priya, yüzlerindeki gülümsemeleri fark etmeden edemedi. Ethan, hayatlarına ve Moksha'ya uzun zamandır hissetmedikleri bir heyecan kıvılcımı getirmişti. Ailesi, onun Ethan'a karşı hissettiklerini, ona karşı her zaman hissettiklerini bilselerdi ne derlerdi acaba?

Onlar için, Priya ile Ethan arasında romantik bir şey olması fikri sadece uzak bir ihtimal değil, saçma bir şeydi. Ethan sadece bir yabancı değildi. Tamamen farklı bir dünyada yaşıyordu.

Yine de Ethan'ın varlığında Priya'nın dünyası, bir duygu kaleydoskopuna dönüşüyordu. Gözleri buluştuğunda, tüyleri diken diken oluyordu. Ethan'ın sesi onu heyecanlandırıyordu. Ethan etrafta olduğunda kalbi hızla atıyordu. Yıllar, Ethan'a olan ilgisini daha da yoğunlaştırmıştı. Ama tüm bunları derinden hissetse de, Priya şu anda birlikte geçirdikleri zamanın kısa bir kesişimden ibaret olduğunu biliyordu. Ethan Moksha'dan ayrıldığında, dünyaları yeniden birbirinden uzaklaşacaktı. Priya'nın tek yapması gereken, o zamana kadar kendini tutmaktı. Zaten evliliğini ve kariyerini kaybetmişti. Geriye sadece kalbi kalmıştı ve dikkatli olmazsa, o da bir sonraki kurban olacaktı.

Sekiz

SOLANKIS AİLESİ, Ethan'ın akşam ziyaretine hazırlamak için evlerini hazırlamak için . Annem evdeki yeni bir moduna moduna temizlik ve düzenleme yaparken, Puppa yerleri cilaladı ve her yüzeyi parlak bir şekilde sildi. Priya odalar arasında gidip geldi — sebzeleri doğradı, peçeteleri düzgün üçgenler halinde katladı ve banyoyu pırıl pırıl olana kadar ovdu. Tek bir toz topu bile kalmadı. Akşam yemeğine oturduklarında, Ethan'ın ilk ziyaretinden farklı bir enerji hissediliyordu. Ailesi daha hazırlıklıydı, ancak Puppa'nın heyecanı taşıyordu. "İkinci filmdeki araba kovalamacası? İnanılmazdı," diye coşkuyla konuştu. "O dar sokaklarda yarışman, kaçırmanı yakalaman ve o drift'i yapman? Sıcak dosa'dan kayan ghee kadar pürüzsüzdü. *Eni ma ne!*"

Priya, sadece dil değiştirdiği için değil, aynı zamanda kabaca "Orospu çocuğu!" anlamına gelen bir ifade kullandığı için de irkildi.

"Rakesh," diye fısıldadı annem, onu sakinleştirmek için dirsek attı. "Filmlerini seviyoruz Ethan. Bana çocukluğumdaki Bollywood kahramanı Amitabh Bachchan'ı hatırlatıyorsun. O da senin gibi sürekli *dishoom-dishoom* yapıp kötü adamlarla savaşırdı." Havaya şakacı bir şekilde birkaç yumruk attı. "Neyse ki sen kaza pornosu değilsin."

Ethan'ın kaşları yukarı kalktı ve Priya hemen araya girdi. "O, kazaya meyilli demek istiyor."

Ethan'ın kahkahası odayı doldurdu. "Pek çok rol oynadım ama kazara pantolonumu düşürdüğümü söyleyemem."

Mumma ve Puppa'nın yüzleri kıpkırmızı oldu. Masayı temizlediler ve rekor sürede mutfağa kayboldular.

Ethan Priya'ya döndü. "Az önce kültürel bir mayına mı bastım?"

"Cinsel içerikli her şeye karşı çok hassastırlar. Öpüşme sahnesi olduğunda Puppa hemen uzaktan kumandayı kapar, Mumma ise banyoya koşar. Çocukken, ekranda herhangi bir samimi sahne olduğunda, ben ve kız kardeşlerim otomatik olarak yatmaya gönderilirdik. Bu yüzden, pantolonunu düşürdüğünü söylediğinde..."

"Bay Ethan," dedi annem mutfaktan. "Tatlı veya çay ister misiniz?"

"Teşekkürler Bayan Solanki, ama ben tamamen doydum," diye cevapladı Ethan. "Yemekler gerçekten inanılmazdı."

"En azından biraz shrikhand denemelisiniz." Mumma'nın sesi sevinçle doluydu.

"Alın." Puppa, Ethan'ın önüne bir kase koydu. "Yunan yoğurtuna benziyor ama safran, şeker ve biraz kakule ilave edilmiş."

Priya, annesinin çay fincanlarını doldurduğu mutfığa gitti. Bir fincan aldı ve Puppa ile Ethan'ın shrikhand yedikleri masaya geri döndü.

"Çayınız geldi, Puppa." Fincanı önüne koyduktan sonra yerine oturdu. Mumma da kendi shrikhand kasesi ve Priya için bir fincan çay ile masaya katıldı. Oturduğunda, tavandaki ışıklar titredi. Puppa, Mumma'ya hızlıca bir bakış attı. Mumma, izin veriyormuş gibi hafifçe başını sallayınca Priya kaşlarını çatı. *Neler oluyor?* Babası dikleşti ve boğazını temizledi.

"Hepimiz buradayken, size bir şey sormak istiyorum Bay Ethan," dedi.

"Lütfen bana Ethan deyin," dedi Ethan, kaşığını bırakıp Priya'nın anne babasına gülümseyerek.

"Bay Ethan," Puppa, Ethan ile eşit duruma gelmek istemediği için devam etti, "Moksha'yı ilk kez kapatacağımız için, Seema ve ben bunun tatile çıkmak için mükemmel bir fırsat olduğunu düşündük. Windsor'da okuyan en küçük kızımız Deepa'yı ziyaret etmek istiyoruz. Ondan sonra da kardeşim Vinod ve ailesiyle biraz zaman geçirmek istiyoruz. Diğer kızımız Meghna şu anda Hindistan'da, bu yüzden onu göremeyeceğiz. Ama Priya, siz buradayken her şeyin yolunda gitmesini sağlamak için burada kalacak.

"Donmuş gibi oturmuş, şaşkınlık içinde sessiz kalan Priya'ya bir bakış attı.

Onlar gidip Ethan'a bakmam için beni burada mı bırakıyorlar?

"Her şeyi kesinleştirmeden önce, bizim gitmemize bir sakınca olmadığını emin olmak istiyoruz," diye devam etti babası. "Yenileme çalışmaları başlamadan iki hafta sonra geri döneceğiz."

Priya, engelleyemeden içinde bir öfke dalgası yükseldi. Ailesinin tatile çıkmasını umursamıyordu. Bunu kesinlikle hak ediyorlardı. Sorun, sanki Ethan'a yatak ve kahvaltı hizmeti vermekten başka yapacak işi yokmuş gibi, onun devreye gireceğini varsaymalarıydı.

"Bir saniye," diye araya girdi. "Bana bundan hiç bahsetmediniz."

"Bunun bir sorun olacağını düşünmedik," diye şaşkın bir şekilde cevapladı Puppa. "Sadece iki hafta. Mumma tüm yemekleri dondurup saklayacak, böylece yemek pişirme konusunda endişelenmene gerek kalmayacak."

"Gerekli her şeyi stokladık, Priya," diye araya girdi annem. "Bol bol atıştırmalık hazırlayacağım ve Ethan Bey için temiz çarşaf ve havlu temin edeceğim."

"Cenaze evinin kapalı olduğunu herkese bildirdim bile.

Hiçbir şeyle uğraşmana gerek kalmayacak," diye ekledi Puppa.

Bu, Priya'ya hiçbir mazeret bırakmayan, iyi planlanmış bir plandı. Sessizce konuşmaları izleyen Ethan'a baktı. Puppa ve Mumma'nın bunu ona rastgele söylemediklerinden emindi. Ethan'ın varlığının gerginliği azaltacağını düşünerek bunu planlamışlardı. Ethan orada otururken nasıl itiraz edebilirdi ki?

Siniri kaynamak üzereydi, ama sonra bir şey fark etti. Bunu kendi lehine çevirebilirdi. Ailesi ortada olmadan, onların müdahalesi olmadan Ethan'dan kurtulabilirdi. Onlar farkına vardıklarında, iş çoktan bitmiş olacaktı. *Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi.*

"Harika," dedi Priya parlak bir gülümsemeyle. "Ben varım. Senin için de sorun yoksa?" Ethan'a baktı.

Ethan, Priya ile anne babası arasında bakışlarını gezdirdi. "Tabii ki benim için sorun yok," diye cevapladı. "Seninle birlikte olmanın keyfini kesinlikle özleyeceğim" —Puppa ve Mumma'ya doğru başını salladı—"ama eminim Priya her isteğimi yerine getirecektir."

Priya'nın göğsünde bir sıcaklık hissetti, ama cevap veremedi babası ellerini çırpı.

"O zaman karar verildi," dedi. "Yarıdan sonra yola çıkacağız."

Priya, Ethan'ın gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti ve bakışları kesiştiği anda, sanki tüm oda yok olmuş ve sadece ikisi kalmış gibi hissetti. Hızla gözlerini çay fincanına indirdi, kalbi göğsünde çarpıyordu. *Ethan'la iki hafta yalnız* kalmak. Priya, ailesinin tam olarak neyi harekete geçirdiğini bilmiyordu, ama Ethan'dan kurtulma kararlılığına rağmen, zor bir durumun içinde olduğunu biliyordu.

Işıklar, havadaki gerginliği yansıtıyormuşçasına titriyordu.

"Bu sorunun çözülmesini sabırsızlıkla bekliyorum," dedi annem, tavana bakarak. "Işıklar her söndüğünde, her şeyi yeniden ayarlamak zorundayım."

"Koç evindeki ışıklar da arızalanıyor," dedi Ethan.

Priya, masanın altında sessizce suçluluk duygusunu itiraf edercesine ayağını yere vurdu. Ethan'ı ürkütücü bir şeylerin döndüğüne ikna etme planı işe yaramaya başlamıştı.

"Bu garip," dedi Puppa, kaşlarını çatarak. "Koç evi ana binadan ayrı, kendi şebekesine bağlı. Herhangi bir sorun yaşamamanız gerekir."

"Rastgele gibi görünmüyor. Burada olanlar öyle değil," diye cevapladı Ethan. "Işıkların açılıp kapanışında belirgin bir düzen var. Bunun Bhooa masi ile bir ilgisi olabileceğini düşünmeden edemiyorum."

"Senin de bir masi var mı?" Mumma'nın yüzü aydınlandı. "Benim altı masi var, bunlardan sadece Manjula masi ve Kokila masi hayatta. Telefona çıktıklarında dedikoduları bitmek bilmez. Ama bana senin masi'nden bahset. O nerede..."

"Oh, bak!" Priya sözünü keserek büfeyi işaret etti. "Geçen hafta aldığın piyango bileti hâlâ orada duruyor, Puppa."

"Ah. Tamamen unutmuşum." Puppa'nın gözleri parladı ve bilete uzandı. "Biliyor musun, Bay Ethan, bu her cuma harcadığım en iyi beş dolar. Bana bir hafta boyunca rüyalar satın alıyor."

Ethan o an izin isteyerek koltuğundan kalktı. "Sizi yalnız bırakayım, Bay Solanki," dedi. "Harika bir akşam için teşekkürler,

Bayan Solanki."

"Bu kadar erken mi gidiyorsunuz?" diye sordu Mumma.

Priya gözlerini devirdi. Ethan güneş doğana kadar kalsaydı, o da aynı soruyu sorardı. Gerçek Gujarati tarzında, ev sahibi gizlice onların gitmesini istese bile, hiçbir misafir sembolik bir protesto olmadan ayrılamazdı. Bu, kalınması beklenen ve her ayrılığın törenle dirençle karşılanan karmaşık bir veda dansıydı.

"Sizin sayılarınız kazanırsa kutlamaya geri geleceğim," dedi Ethan şakacı bir gülümsemeyle.

Puppa gülerek ayağa kalktı ve onu kapıya kadar geçirdi. "Siz bizim uğurlu tılsımımızsınız, Bay Ethan. Bizi kapanmaktan kurtardınız bile."

"Oh, dur!" diye bağırdı Mumma, sesi heyecandan parıldıyordu. Odasına koştu ve birkaç dakika sonra elinde bir şey tutarak geri döndü.

"Sana küçük bir hediyem var. İyi şans ve koruma sembolü. Ve bugün bizi bıraktığın için küçük bir teşekkür." Elinde, fil başlı Hindu tanrısının minyatür figürünün bulunduğu bir anahtarlık tutuyordu. "Bu Lord Ganesh. Yeni başlangıçları kutsaması ve engelleri kaldırması için ona dua ederiz. Yeni motosikletinde seni güvende tutacaktır."

Ethan başını hafifçe eğerek anahtarlığı aldı. "Teşekkür ederim Bayan Solanki. Çok düşüncelisiniz."

Mumma ellerini birleştirirken gözleri parladı.

"İyi geceler, Bay Ethan," dedi Puppa. "Priya sizi uğurlayacak. Biz gitmeden önce ev sahipliği görevine başlayabilir." Priya ona sert bir bakış attı, ama o masumca omuz silkti.

"İyi geceler," dedi Ethan ve Priya'nın ardından merdivenlerden aşağı indi. Priya, Ethan'ın bakışlarını sırtında bir yük gibi hissetti. "Görünüşe göre senin resmi sorumluluğun oldum, Pri," dedi Ethan, sadece Priya'nın duyabileceği kadar alçak sesle. "Bil diye söylüyorum, bu durumdan kesinlikle yararlanacağım."

Priya'nın omurgasından bir titreme geçti ve cildi karıncalandı, partiye katılmaması gereken yerleri de dahil.

Kapıya vardıklarında, Priya dönüp Ethan'a baktı. "Kimin kimi kullanacağına bakacağız," dedi sinsi bir gülümsemeyle.

"Benimle flört mü ediyorsun, Priya Solanki?" diye sordu Ethan, sesi şakacı bir tonla alçaldı.

Priya'nın parmakları kapı kolunu biraz daha sıkı kavradı, gözleri onun için planladığı yaramazlıklarla parladı. "Hayal kurmaya devam et, Heathen Knight," dedi. Ama Ethan'ın ifadesindeki kendini beğenmiş parıltıdan şüphe yoktu - kesinlikle onun flört ettiğini düşünüyordu.

Ve belki de öyleydi. Sadece birazcık.

Ethan yaklaştı, nefesi Priya'nın yüzündeki gevşek saç tellerini dalgalandırdı. "Oh, hayal edeceğim," diye mırıldandı, dudakları Priya'nın kulağına değdi. "İyi geceler, Pri."

Yanakları kızardı, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, Ethan'ın bunu duyup duymadığını merak etti. Bu artık sadece şakacı bir alay değildi. Bu çok açıktı. Ethan Knight ona ilgi gösteriyordu. Bu nasıl olabilirdi? Priya elini kapı çerçevesine dayadı.

Nefes al. Nefes ver.

Ethan dışarı çıktığında, ona hızlıca bir bakış atmaktan kendini alamadı. *O popo bir film olsaydı, gişede büyük başarı elde ederdi.* Kendini fark eden Priya, başını hafifçe salladı. *Hayır. O yöne gitmeyeceğim. Plana sadık kalacağım. Bye-Bye Knight projesi kendi kendine gerçekleşmeyecek.*

"Bu gece dolunay var," diye seslendi Priya arkasından. "Tüm hayaletler ve goblinler oynamaya çıkmış. Arkandan dikkat etsen iyi olur."

Ethan durdu, yarı dönerek ona baktı. "Gerek yok." Gülümsedi. "Sen zaten benim için yapıyorsun." Dönüp uzaklaştı, gölgesi koç evine giden yolu kapladı.

Priya kapıyı kilitledi ve kapıya yaslanarak, ailesiyle tekrar yüzleşmeden önce kendini toparlamak için bir dakika bekledi. Ama yüzündeki gülünç gülümseme kaybolmak bilmiyordu. İsteksizce kapıdan uzaklaştı ve yukarı çıktı.

Annesine ve babasına temizlikte yardım ederken, Priya'nın dikkati Moksha'yı satın alma teklifinin bulunduğu zarfa kaydı. Ailesi gittiğinde, yolu temizleyip yenileme çalışmalarını geciktirebilirdi. Ethan'dan başlayarak. O rüya gibi ve büyüleyiciydi, ama onun için gereksiz bir karmaşaydı.

Yoksa ihtiyacı var mıydı?

Cildinde hissettiği nefesinin sıcaklığı, sesinin düşük tınısı, onda tamamen uygunsuz bir Şey uyandıran küstah gülümsemesi bir anda geri geldi.

Priya anne babasına baktı. Ethan Knight'ın teklifini kabul ederek ve Şimdi de onu Ethan'la yalnız bırakarak dünyasını alt üst ettiklerinin farkında değillerdi. Sinirlenmesi gerekirdi - ve *sinirlenmiŐti* de - ama bunun altında yeni bir düşünce filizlendi. Neden bundan en iyi Şekilde yararlanmasın ki? Neden planına sadık *kalıp*, bu arada biraz eğlenmesin ki?

Bu sıradan bir adam değildi. Bu Ethan Knight'tı — yürüyen, konuşan bir adrenalin bombası. Günlük hayatın sıkıcı rutininde asla bulamayacağınız türden bir heyecan. Kadın, yeni boşanmış, hayatını yeniden düzene sokmaya çalışan, dibe vurmuş bir durumdaydı. Ve Şimdi hayat, tüm insanlardan Ethan'ı tam da onun kucağına bırakmıştı. O, kadının ilk aşkı, gençlik yıllarındaki takıntısıydı — ve bir mucize eseri, o da kadına ilgi duyuyor gibiydi. Bu fırsatı kaçırmak için fazla mükemmeldi. Boşanmasından sonra ayağa kalkmak için fantezisini gerçeğe dönüŐtürmekten daha iyi bir yol olabilir miydi?

Dokuz

PRIYA, daire sessizleşene ve ailesi derin uykusuna dalana kadar bekledi. Sonra elinde el feneriyle kapıyı yavaşça açtı ve serin geceye çıktı. Ay ışığı ağaçların arasından süzülerek, o koç evine doğru ilerlerken yumuşak ışık lekeleri oluşturuyordu.

Taş bina hareketsiz ve karanlıktı, duvarları gölgelerin içinde kayboluyordu. Daha önce çaldığı anahtarları karıştıran Priya, depo alanına açılan yan girişten içeri girdi. Kapı hüzünlü bir gıcırtı ile açıldı.

İçeride, kül ve yaşlı ahşabın ağır kokusu ile dolu hava ona bir dalga gibi çarptı. Tanıdık bir his onu sardı ve çocukluk anılarını canlandırdı. Puppa'nın krematoryumdan döndüğünde, ince bir toz tabakasıyla kaplıyken üzerinde kalan kokuyu hatırladı. Bu koku, ailesinin geleneklerine kök salmış, solmayı reddeden bir hayalet gibi havada asılı duran bir kokuydu.

Priya'nın el feneri, karanlığı yarıp, kimsenin almadığı kremasyon kalıntılarının sıralarını aydınlattı. Alanı tararken, aradığı açıkta duran boruyu gördü. El fenerini dişlerinin arasına sıkıştırarak, bir rafa çıktı ve ona ulaşana kadar yukarı tırmandı. Bir eliyle dengede dururken, el fenerinin metal gövdesini boruya tekrar tekrar vurdu. Her çınlama, zincirlenmiş bir ruhun ayak sesleri gibi, boş ve ürkütücü bir şekilde koç evinde yankılandı.

Priya, Ethan'ın yataktan fırlayarak kalktığını, hayalet gibi gürültünün onun sarsılmaz özgüvenini paramparça ettiğini hayal ederken, dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. Tam hızını yakalamışken, kapı birden açıldı. Şaşkınlıkla dengesini kaybetti, kollarını dengede tutmak için çırpındı. Eli uzandı ve raftaki bir çömleği yakaladı, ama

geriye doğru düşerken parmaklarından kayd1. Priya sert bir şekilde sırt üstü düştü ve küp kafasına çarptı, kapağı açıldı.

Havaya bir kül bulutu yükseldi ve Priya'yı baştan aşağı uzun zaman önce ölmüş birinin kalıntılarıyla kapladı. İnce toz kirpiklerine yapıştı ve ağzında tozun tadını aldı.

Ethan kapıda durmuş, bir anlığına donakalmıştı.

"Merhaba?" diye seslendi, sesi havada asılı duran külleri yarıp geçti.

Priya, keskin bir öksürük krizine kapılmadan önce boğuk bir sesle cevap verdi.

"Priya?" Ethan duvar boyunca el yordamıyla ilerleyerek ışık düğmesini buldu ve açtı. Onu görünce, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ben... şey..." Ethan onu ayağa kaldırırken Priya kekeleydi. Gözleri etrafta dolaştı ve sonunda boş küle takıldı. "Bunun için geldim," dedi ve küleyi kaparak kaldırdı.

"Gecenin bu saatinde mi?"

"Acil bir durum," diye patladı

Priya. "Acil bir küllerin geri alınması mı?"

"Evet, aslında." Gözleri urnanın üzerindeki etikete düştü. "Bu kişinin kardeşi kalıntıları almak için bizimle iletişime geçti. Sabah ilk iş olarak gelip alacak."

Ethan kabı onun elinden aldı. "Babulal Gupta," diye okudu. "Otuz yıl önce, seksen dokuz yaşında vefat etmiş yazıyor. Kardeşi hala hayatta mı diyorsun?"

"Kardeş mi dedim?" Priya geri adım attı. "Kardeşinin ailesini kastettim. Daha spesifik olarak, kardeşinin oğlunu. Yani Babulal'ın yeğenini. Küçük kardeşinin en büyük..."

"Priya." Ethan parmağını Priya'nın dudaklarına bastırdı. "Babulal'ı kafandan çıkaralım. Ve benim de," diye mırıldandı, parmağındaki külleri fark ederek.

Babulal'dan kurtulmak için aynı derecede istekli olan Priya, Ethan'ın peşinden dışarı çıktı.

"Oldukça sert bir düşüş oldu," dedi Ethan, ona bakarak. "İyi misin? Neden ışığı açmadın?"

"Seni rahatsız etmek istemedim," diye yalan söyledi.

"Oh, peki tüm o gürültü beni rahatsız etmedi mi?" "Ne gürültüsü?"

"Gürültü ve çınlama. Tanrım, Pri, bir ölüler ordusu diriliyor sandım."

"Ben hiçbir şey duymadım," dedi masumca.

"Nasıl duymadın? Duvarlar titriyordu resmen."

"Belki de duvarlarda bir şey vardır?" Priya omuz silkerek önerdi. "Seni uyarmıştım, değil mi?"

"Hala senin Bhooa masi'ni tanımak için bekliyorum," dedi Ethan ve onu koç evine aldı.

Kapı arkalarından kapandığında, Priya'nın düşünceleri yüzlerce yöne dağıldı. *Şimdi ne olacak?* Ethan'ı korkutma girişimi ters tepmişti. Ethan hiç de sarsılmış görünmüyordu. Aslında, her zamanki gibi sakin ve soğukkanlıydı. Ve sonra aklına geldi. Bu tamamen bir kayıp olmak zorunda değildi. Gece yarısı Ethan Knight ile baş başa kalmıştı. Bu, *diğer* planı için mükemmel bir fırsattı: hayatında sıfırlama düğmesine basmak için eğlenceli, heyecan verici, sıradan bir kaçamak. Bu, cesur, spontane ve biraz da pervasız olma şansıydı.

"Duşa girmemin sakıncası var mı?" diye sordu Priya, kalbi göğsünde çarpıyordu. Bu anı değerlendirmek istiyorsa, hızlı davranması gerekiyordu.

"Oh, ısrar ediyorum," diye cevapladı Ethan, ayakkabılarının bıraktığı tozlu izleri işaret ederek.

Priya utangaç bir gülümsemeyle ayakkabılarını çıkardı ve banyoya yöneldi. İçeri girince kapıyı kapattı, kapıya yaslandı ve derin bir nefes aldı.

Tamam, birinci adım tamam, diye düşündü, tozlu giysilerini çıkararak. Etrafta dolaşmak için bir bahane bulmuştu.

Priya cildini ovuşturup saçlarına şampuan sürerken, ayaklarının etrafında bir kir havuzu oluştu. *İğrenç.* Titreyerek ağzını çalkaladı. Öpüşme ihtimali en ufak bile olsa, Ethan'ın dudaklarında Babulal'ın tadını almasına izin vermeyecekti. Bir sonraki hamlesini planlarken, heyecan ve gerginlik karışımı onu sardı.

belirgin olmak istemiyordu, ama çok da temkinli davranamazdı. Denge mükemmel olmalıydı. Flörtöz ama çaresiz değil, kendinden emin ama abartılı değil.

Suyu kapatıp havluya uzanan Priya donakaldı. Raf boştu. Kaderin bir sonraki hamleyi ona çoktan verdiğini fark edince hafifçe güldü.

Kafasını kabinin kenarından uzatarak, "Ethan? Bana bir havlu uzatır mısın?" diye seslendi.

"Tabii ki."

Priya beklerken kalbi hızla atıyordu. Duştan çıkan buhar cildine yapışmıştı, ama başını döndüren sıcaklık değildi. *Neden bu kadar önemli geliyor?*

Kapı çalındığında, sanki bir şok dalgası gibi sarsıldı.

Ve başla, dedi içinden gelen ses.

"Şey, tezgahın üzerine bırakır mısın?" dedi kendini. Aniden, ıslak ve çıplak olarak duştan çıkma fikri midesini altüst etti. Kendini toparlamak, ensesindeki sıcaklığı atmak için bir saniyeye ihtiyacı vardı.

Ethan banyoya adım attığında sisli camdan silueti belirdi ve varlığıyla odayı doldurdu. Priya, havluyu bıraktıktan sonra onun gideceğini sandı, ama gitmedi. Aralarındaki mesafe elektriklenene kadar yaklaştı ve durakladı.

Priya yutkundu, zihni hızla çalışıyordu.

Ne yapıyor?

Onu içeri davet etmemi mi bekliyor?

Ya duş kapısını açıp içeri girerse? Ethan Knight'ın beni çıplak görmesine hazır mıyım?

Tıraş olmadım.

Aman Tanrım.

Sessizlik uzadı, gergin ve ağırdı, yanaklarını kızartıyordu.

Sonra Ethan'ın gölgesi geri çekildi ve kapı arkasında yumuşak bir ses çıkardı.

Priya titrek bir nefes verdi, eli sanki kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi göğsüne gitti.

Neyim var benim? diye düşündü, yarı kendine gülerek, yarı da farklı bir şey, *herhangi* bir şey yapmayı dileyerek.

Kurulanmayı bitirip kıyafetlerini aradı, ama hiçbir yerde bulamadı. Kanca üzerinde Ethan'ın tişörtünü görünce onu giydi. Islak saçlarını başının üstünde bir havluyla sardığında, onun kokusu onu sardı — kolonya ve inkar edilemez bir şekilde ona ait olan bir şeyin baharatlı, temiz karışımı.

Banyodan çıkan Priya, Ethan'ı aradı. Çamaşır makinesinin hafif uğultusu kulağına çarptı ve olduğu yerde durdu.

Oh. Ethan, banyoda onun kıyafetlerini toplamış. O, Hollywood filmlerinde görülen bayılma anlarına hazırlık yaparken, Ethan düşünceli bir şey yapmıştı. Bu jest, Priya'nın içini ısıttı ve göğsünde yumuşak bir ısıltı yayıldı.

Akan suyun sesi Priya'yı mutfağa götürdü. Ethan ocak başında durmuş, bir tencereye eğilmişti. Yaklaşana kadar onun ne kadar az giyinik olduğunu fark etmemişti. Az önceki kargaşayı kontrol etmek için aceleyle, boxerının üzerine sadece bol bir gömlek giymeyi başarmıştı.

Priya'nın bakışları onun üzerinde dolaştı. Kolları, ön kollarını ortaya çıkarmak için yukarı sıyrılmıştı. Omuzları dikti. Bacakları sağlam hatlıydı. Yutkundu, düşünceleri parmaklarının altında onun teninin nasıl hissedileceğine ya da eğilip boynunu öpersen ne kadar sıcak olacağına kaydı.

Sanki onun varlığını hissetmiş gibi, Ethan arkasını döndü.

"Sıcak çikolata ister misin?" diye sordu, ama gözleri ona takılınca sözleri kesildi ve bir anlığına şaşkın bir ifadeyle ona baktı.

Onun büyük beden tişörtünü, yani *kendi* tişörtünü, omzunu ortaya çıkarmak için hafifçe kayan yakasını fark etti. Etek ucu, bacaklarını çıplak ve açıkta bırakarak, uyluklarının üst kısmına kadar uzanıyordu. Saçları havluyla sarılmıştı, ama yüzünü çevreleyen saç telleri, ışığı yakalayan parlak su damlacıklarıyla parlıyordu. Kumaş, meme uçlarını gizlemeye yetmiyordu ve Priya'nın altında hiçbir şey giymediğine dair hiçbir şüphe bırakmıyordu.

"Bu, erkeklerin daha fazla çamaşır yıkaması için gizli bir strateji mi? Çünkü işe yarıyor." Ethan'ın sesinde alaycı bir ton vardı, ama Priya, yutkunduğunda boğazındaki hafif titremeyi fark etti.

İşe yarıyor, diye düşündü. *Onun dikkatini çektim.* Hem güçlü hem de gergin hissediyordu. *Onunla* bir ilişkiyi gerçekten kaldırabilir miydi?

"Eğer işe yarıyorsa, ben kimim ki itiraz edeyim?" dedi, çenesini kaldırarak, onun kendisine bakışlarından zevk alarak. İçinde, neredeyse titriyordu, cildi onun bakışları altında karıncalanıyordu. "Giysilerime baktığın için teşekkürler," dedi, uzattığı bardağı alarak. Topuklarını döndürerek kanepeye doğru yürüdü.

Arka manzarayı keyfini çıkar, Ethan Knight.

Köşeye kıvrılıp fincanından bir yudum aldı, Ethan yanına gelip minderlerin üzerine oturup bacaklarını pufun üzerine uzatınca kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Henüz teşekkür etme." Ethan geriye yaslanarak ona baktı. "Yıllardır çamaşır yıkamadım. İnsan kalıntıları için bir seçenek yoktu, ben de buharlı programı seçtim. Umarım narin çamaşırların parçalanmaz."

Priya ağzını açtı ama Ethan'ın gömleği kayarken kelimelerin nasıl çalıştığını unuttu. Kumaş kayarak göğsünü ortaya çıkardı. Parmakları fincanı sımsıkı kavradı. *Sakin ol kızım, sakin ol. Bırak olsun. Bırak kaynayın.*

Ancak düşünceleri, kaçak bir treni kovalayan bir Bollywood kahramanı kadar hızlıydı. Gözleri Ethan'ın çıplak tenine kaydı.

"Son zamanlarda Brooke ile konuştun mu?" diye sordu, daha güvenli bir konuya geçerek. "Son birkaç gündür konuşmadım," diye cevapladı Ethan.

"Sen konuştun mu?"

"Dün konuştuk. Lady Whiskerbottom'un pek iyi olmadığını söyledi."

Ethan güldü. "Kız kardeşimin kedisi çok yaşlı. Pluto gezegen olduğu zamandan beri var."

Priya nefesini tuttu. "Kötü olma! Brooke'un o kediyi ne kadar sevdiğini biliyorsun."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, ben onu pek sevmiyorum ve o da beni sevmiyor. Brooke her ziyaret ettiğinde kasıtlı olarak kaos yaratıyor. Sanki tüm ilgiyi kendine çekmek istiyor gibi."

"Klasik bir kıskançlık vakası gibi görünüyor," diye alay etti Priya.

Ethan cevap vermek için ağzını açtı, ama telefonu aniden kanepenin üzerinde çalmaya başladı. Ekranda *Babydoll'un aradığı* yazıyordu. Hızlıca silerek reddetti

, ama Priya kaşlarını çattı. *Babydoll mu?*

"Kimdi o?" diye sordu, ses tonunu hafif tutmaya çalışarak. Ethan'ın bir kız arkadaşı varsa, onun kaçamak fikri suya düşerdi.

"Sienna Deville," diye cevapladı Ethan. "Son çalıştığım filmdeki rol arkadaşım, henüz vizyona girmedi."

"Tüm rol arkadaşların gece yarısı seni arıyor mu?" Priya kendini durduramadan sözler ağzından döküldü.

"Sakın kışkırtıldığını söyleme." Ethan'ın dudakları eğlenceli bir gülümsemeye kıvrıldı.

"Sadece merak ettim," diye cevapladı Priya, yüzünü ifadesiz tutarak. Ama içten içe, Priya o kadar da ifadesiz değildi. Ethan'ın başka biriyle ilişkisi olma ihtimali en ufak bile olsa, bunu bilmek zorundaydı.

"Sadece merak ettim, ha?" diye tekrarladı Ethan. "Filmde birlikte çalıştık, hepsi bu."

"O zaman neden telefonunda adı 'Babydoll' olarak görünüyor?" diye sordu Priya.

"Çünkü filmdeki karakterinin adı bu."

"Oh." Masum bir cevap gibi geliyordu, ama yine de bir şey onu rahatsız ediyordu. "Ve normal çalışma saatlerini bekleyemedi de seni aradı?"

"Orada küçük yeşil gözlü bir canavar mı görüyorum?" Elini uzattı, başparmağını Priya'nın yanağına sürttü ve parmağını kaldırdı. "Evet. Kahrolasica yeşil," dedi. "Bunu hemen halledeceğiz. Dikkat et!" Bir yastık kapıp ona fırlattı.

Priya içgüdüsel olarak onu yakaladı, ama cevap veremeden bir tane daha geldi ve kafasındaki havluyu düşürdü.

"Ciddi misin?" diye bağırdı, saçları dağınık bir şekilde. "Yastık savaşı başlatmadın, değil mi?" Az önce kendisine çarpan yastığı aldı ve nişan aldı. Yastık Ethan'ın yüzüne tam isabet etti ve onu bir anlığına sersemletti. Ethan kasıtlı olarak yavaşça ona döndü.

"Oh, şimdi başını belaya soktun," dedi ve ona saldırdı.

Priya çılgılık attı ve saldırısını engellemek için dizlerinin üzerine çöktü. Yastıkları yüksek sesli, tatmin edici bir gürültüyle birbirine çarptı. Priya sağlam bir vuruş yapınca sırtıttı.

"Yakaladım!" diye bağırdı ve Ethan'dan abartılı bir inilti duydu, ardından Ethan onu neredeyse yere devirecek kadar hızlı bir dizi yumruk attı.

Ethan aniden durduğunda, nefes alamayacak kadar çok gülüyorlardı. Yastık ellerinden kaydı ve Ethan donakaldı.

"Ne oldu?" Priya gözlerini kırpı. Sonra onun bakışını takip etti ve tişörtünün omzundan tamamen kayarak göğsünün üst kısmını ortaya çıkardığını fark etti. Bir an için ikisi de kıpırdamadı. Aralarındaki hava gerginleşti, oyunbazlıkları yerini değişken ve tehlikeli bir şekilde patlamaya yakın bir şeye bıraktı.

"Kabul et, Priya," dedi Ethan, sesi artık daha sert çıkıyordu. "Sen beni hep istedin."

"Hayal kuruyorsun," diye karşılık verdi, ama sözleri titrek çıktı.

"Eğer gerçekten kayıtsızsan, bunu yaptığımda hiçbir şey hissetmeyeceksin." Eli kalktı ve kasıtlı bir yavaşlıkla, boğazının yanından aşağı doğru bir çizgi çizdi.

Priya titrediğini hissetti ama ona tepki göstererek tatmin olmasını istemedi.

"Huh," dedi Ethan, onu ele veren tüylerinin diken diken olduğunu fark etmemiş gibi davranarak. "O zaman bunu deneyelim mi?" Eğildi ve elini Priya'nın saçlarına götürdü. Parmakları nemli saçlarını taradı, köklerinden uçlarına kadar kaydı.

Priya'nın kafa derisi karıncalandı. Kendini tutmaya çalışarak yumruklarını sıktı. *Bu gerçekten oluyordu.* Ethan ona doyamıyormuş gibi dokunuyordu. Bu, onun istediği, planladığı şeydi, ama kontrolün tamamen kendisinde olduğunu hissetmiyordu.

Priya alaycı bir şey söylemeye çalıştı, ama sözler boğazında takıldı. Ethan'ın parmakları yavaşça saçlarından ayrıldı ve bir an için geri çekileceğini sandı. Bunun yerine, eli yanağına dokundu ve şaşırtıcı bir hassasiyetle tenini okşadı.

"Hâlâ tepki yok mu?" diye mırıldandı, gözleri onun gözlerine kilitlenmiş, ona ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi.

"Bu adil değil," diye patladı ve kanepeye geri çöktü.

Ethan eğildi, bir elini onun yanına koyarak başının üzerinde belirdi. "Ne adil değil?" diye sordu, bir kaşını kaldırarak.

"Haksızlık yapıyorsun," diye fısıldadı boğuk bir sesle.

"Haksız mı? Oh, Priya, seninle oynamaya daha başlamadım bile." Başparmağı bileğini okşadı ve koluna bir heyecan dalgası yayıldı.

Priya'nın göz kapakları titredi, vücudu ay ışığı altındaki gelgit gibi onun dokunuşuna karşılık vermek için yükseldi. Ethan, sanki onu parçalanmasını izlemek için dünyadaki tüm zamanı varmış gibi, sinir bozucu bir sakinlikle onun üzerinde durdu.

"Söyle, Priya," diye fısıldadı. "Beni istediğini söyle."

Priya elini uzattı, parmakları onun gömleğine dokundu, ama o, mesafeyi kapatamadan çekildi.

"Söylemelisin." Yüzünü ellerinin arasına alırken ifadesi yumuşadı. "Açıkça sözlü rızanı istiyorum."

Priya bir anda her şeyi anladı. Elbette kendini koruması gerekiyordu. O sadece Ethan değildi. O *Ethan Knight*'tı ve tüm bu şöhretin bir bedeli vardı. Onun dünyasında, bir öpücük bile sadece bir öpücük değildi. Bu, dedikodulara ve tartışmalara yol açabilirdi.

Priya onun ihtiyatının ağırlığını hissetti, ama bunun altında, onun kısıtlamasının sınırlarının yıprandığını hissetti. Bu onun anıydı, tam olarak istediğini elde etme şansıydı.

"Seni istiyorum," dedi.

Ethan hareketsiz kaldı, gözleri onun ifadesini araştırıyordu. "Peki tam olarak neye evet diyorsun, Priya? Çünkü ben, bir öpücüğün gelinlik seçmek anlamına geldiğine inanan bir kız hatırlıyorum."

Priya yumuşak bir kahkaha attı. "O aşamayı geçtim. Ve sonuç ne oldu, görüyorsun. Artık o kız değilim, Ethan. Unutma, şimdi Priya 2.0 ile uğraşıyorsun. Bağlanma yok, beklenti yok. Hayat boyu değil, iyi vakit geçirmek için evet diyorum. Bununla başa çıkabilir misin?"

Ethan başını eğdi, onu gerçekten ciddi olup olmadığını anlamaya çalışır gibi inceledi. "Gerçekten sürprizlerle dolusun," diye mırıldandı, bakışları dudaklarına düştü.

Onu öptüğünde, Priya bunun için hiç hazırlıklı değildi. Dudakları yumuşak ve telaşsızdı, sanki ona geri çekilme şansı veriyor gibiydi

ama Priya geri çekilmedi. Onu daha sert öptü, parmakları gömleğine dolandı, sanki uçup gidecekmiş gibi ona tutundu.

Dünya uzak bir sisin içinde kayboldu. Priya'nın hissedebildiği tek şey Ethan'ın ağzının sıcaklığı, vücudunun ağırlığı ve tüm hayatı boyunca bu anı beklemiş gibi çarpan kalbi idi. Ethan'ın elleri sırtında aşağı doğru kaydı ve onu kendine doğru çekti. Çıkardığı sessiz, boğuk ses dizlerinin titremesine neden oldu. Hiçbir hayal onu bu ana hazırlayamazdı. Canlı, parlak, elektrikliydi, sanki Holi'nin dönen renklerine kapılmış gibiydi. Ethan'ın eli uyluğuna kayınca, nefesi kesildi, içinden derin bir sıcaklık yükseldi.

Telefon tekrar çaldı. Ethan farkında değil gibiydi, dudakları çenesini okşuyor, sakalları cildini okşuyordu. Ama *Babydoll* adı Priya'nın zihninde parladı ve bu sefer onu bir kenara itemedi. Ya Ethan ona yalan söylüyorsa?

Elleriyle Ethan'ın göğsüne bastırarak onu geri itti. "Ethan, dur."

Ethan dondu, dudakları bir anlığına Priya'nın cildinde kaldıktan sonra geri çekildi. "Ne oldu?" diye sordu, nefesi düzensizdi.

"Fikrimi değiştirdim." Tişörtünü uyluklarının üzerine çekti. Adam kaşlarını çatı, elleri yanlarına düştü. "Ne oluyor?" Telefon tekrar yüksek sesle ve ısrarla çaldı.

"Muhtemelen cevap vermelisin," dedi, kalkmadan önce telefona bir göz attı.

Telefon çalmaya devam etti, ama Ethan, onun kapıya doğru yürüdüğünü izlerken, şaşkınlıktan tepki veremeyecek kadar sessiz kaldı.

Priya ayakkabılarını giydi, kendini dengelemek için kapı kolunu parmaklarıyla kavradı. Arkasına bakmadan dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Gece havası çıplak tenine çarptı ve titredi, Ethan'ın tişörtünü daha sıkı sararak hızla daireye geri döndü.

Kapıdan girip arkasından kilitlediğinde içini bir rahatlama dalgası kapladı. Ailesi hâlâ uyuyordu, onun Ethan'ın tişörtünden başka bir şey giymeden eve geldiğinden habersizdi. Garip

, onaylamayan bakışlar ve beceriksiz açıklamalar yoktu. Tanrıya şükür.

Yatağa girip tavana bakan Priya'nın kalbi hâlâ hızla atıyordu. Dünyanın en büyük film yıldızıyla bir kaçamak yaşama planı, daha başlamadan suya düşmüştü. Ama belki de en iyisi böyleydi. Her zaman istediği şeyi elde etmişti: Ethan Knight'ı öpmüş, gençliğinden beri zihninin derinliklerinde sakladığı fantezisini gerçekleştirmişti. Artık bunu geride bıraktığına göre, tüm enerjisini Ethan ve Moksha'dan kurtulmaya harcayabilirdi.

Ama Ethan'ın öpücüğü zihninde tekrar tekrar canlanıyordu: dudaklarının dudaklarına değdiği his, ellerinin sıcaklığı, vücudunun vücuduna mükemmel bir şekilde uyum sağlaması.

Priya inleyerek yüzünü elleriyle kapattı.

Bir öpücükten sonra bile böyle hissediyorsa, o kanepede, onun kollarında kucaklanmış olsaydım nasıl hissederdim?

Bu düşünce onu titretti. Sorun da buydu. Ethan, onun savunmasını aşmakta çok iyiydi. Onunla bir ilişki yaşamak artık bir seçenek değildi, bu yüzden bunun bir daha olmaması için elinden geleni yapmalıydı.

On

PRIYA, Ethan'dan kaçınmanın tamamen geçerli bir strateji olduğuna karar verdi. Sonraki iki gün boyunca, ailesi seyahat hazırlıklarını yaparken, o odasında kalarak işleriyle meşgul gibi davrandı. Ama onun sesi sürekli aklına girerken konsantre olmak imkansızdı.

Kabul et, Priya. Beni istediğini söyle.

Priya şakaklarını ovuşturarak, "Kafamdan çık, Heathen" diye mırıldandı. Ama o çıkmadı.

Söylemek zorundasın.

Parmakları klavyede dondu, Ethan'ın başparmağının bileğinde yavaşça daireler çizdiğini hatırladı. Saçını kulağının arkasına attığında, Ethan'ın parmaklarının saçlarını okşadığını hissedebiliyordu.

Priya, arama çubuğuna *Sienna Deville Ethan Knight* yazdığında, merakı onu internetin labirentine sürükledi. *Bu mantıksız değil. Sadece araştırma.* Şüphelerinin arkasında bir gerçek olup olmadığını anlaması gerekiyordu. Yoksa Sienna, filmlerinin çekimleri bittikten çok sonra, neden gece geç saatlerde onu arıyor olabilirdi?

Bulduğu her makale, teorisini daha da güçlendiriyordu. Sienna'nın Ethan ile birlikte yapacağı ilk çıkış, onu şimdiden gündeme taşımıştı. "Yıldızlığa hazır" ve "çıgır açan performans" gibi ifadeler her yerdeydi. Ama Priya'nın dikkatini çeken, "Ethan Knight ile arasındaki olağanüstü kimya" ifadesinin tekrar tekrar kullanılmasıydı. Priya bu ifadeye alaycı bir şekilde güldü ve ekrana somurtarak baktı. İlişkileri hakkında somut bir kanıt yoktu, ama onu rahatlatacak bir şey de yoktu. Bir sekmeyi daha kapattı ve kendini işine dönmeye zorladı.

Koridorda bir valizin yuvarlanma sesi Priya'yı düşüncelerinden kopardı. Ailesi neredeyse çıkmaya hazırdı. Aceleyle odasından çıktı.

odaya girdiğinde, koridorda bir dizi çantaya takılıp düştü. Sayısız market alışverişinden yıpranmış alışveriş çantaları, fermuarları çoktan kopmuş ve yerine çengelli iğneler takılmış iki tozlu bavul ve klasik Solanki tarzında, annesinin hazırladığı atıştırmalıklarla dolu, düğümlü çarşaflardan yapılmış üç potla vardı.

Hasır sepetin içinden, kız kardeşini bir hafta boyunca beslemeye yetecek kadar yiyeceklerle dolu bir tiffın görünüyordu. Yanında, yolculuk için kaçınılmaz olan çay termosuydu. Bagaj yığınının bakılırsa, ebeveynleri Deepa'yı ziyaret etmek için Windsor'a dört saatlik bir yolculuğa çıkmıyor, Himalayalar'a trekking yapmaya gidiyor gibi görünüyordu.

"Priya?" annesi mutfaktan seslendi. Priya görünürdeyken, dondurucu kapısını açarak, düzgünce paketlenmiş kapların sıralarını gösterdi. "Bunlar Ethan Bey için hazırladığım tüm akşam yemekleri. Bilgisayarın başında o kadar kaptırma ki onun programını takip etmeyi unutma. Dikkatli ol, tamam mı?" Priya'nın başını sallamasını bekledikten sonra ekledi: "Şimdi acele et ve çantaları aşağıya indir, yoksa Deepa'ya zamanında varamayız. Baban gece araba kullanmaktan nefret eder."

Priya masadan iki valiz ve araba anahtarlarını aldı, sonra merdivenlerden aşağı indi. Valizleri garaj yolunda yuvarlayarak arabanın yanına koydu. Geri kalan çantaları almak için içeri dönmek üzereyken, Puppa ve Ethan'ın Moksha'dan çıktığını görünce donakaldı.

Ethan'ı görür görmez içinden bir sıcaklık yayıldı. Kot pantolon, tişört ve beyzbol şapkası giymiş olsa bile, onu görmezden gelmek imkansızdı. Şapka yüzüne gölge düşürüyordu, bu da ifadesini okumayı zorlaştırıyordu. Priya'nın bakışları dudaklarına kaydı, öpücüklerinin hatırası bir anda aklına geldi.

"Priya, Ethan Bey'e cenaze evinin giriş kodunu verdim, böylece istediği zaman gelip gidebilir," diye bilgilendirdi Puppa. Babası bütün günü Ethan'a mekanın her köşesini gezdirerek geçirmişti, Ethan'ın karakterinin önemli bir sahne için "uyanacağı" hazırlık odası da dahil.

"Anladım," dedi Priya, Ethan'ın bakışlarından kaçınarak.

"Biri bana ulaşmak isterse diye telefon mesajlarını kontrol etmeyi unutma," diye devam etti Puppa. Priya'nın yanındaki çantaları fark ederek, "Annen çıkmaya hazır mı?" diye sordu.

"Neredeyse," diye cevapladı Priya. "Hala birkaç çanta daha var."

"Gidip ona bir bakayım." Ethan'a hızlıca başını sallayan Puppa, Priya'yı Ethan'la yalnız bırakarak odadan çıktı.

Hava birden ağırlaştı. Priya araba anahtarlarıyla uğraşıyordu. "Benden kaçınıyorsun." Ethan doğrudan konuya girdi.

"Meşguldüm," dedi Priya, gözleri ona bakmadan her yere bakıyordu.

"Benden kaçmakla meşguldün."

"Hiç de değil," diye cevapladı Priya. "Sadece yapacak çok işim vardı. Ya sen? Umarım telefonun gece boyunca hiç susmamış değildir." Aşırı neşeli ses tonunda alaycı bir ima vardı, ama kendini tutamadı.

Ethan kaşlarını çattı. "Bir dakika... *Bu* yüzden *mi* kaçtın? Sienna'nın beni yine aradığını düşündüğün için mi?"

Priya'nın yanakları kızardı, ama cevap vermedi. Bagajı açmakla meşgul oldu. Ethan elini uzatıp bileğini tuttu.

"Sana Sienna ile aramızda romantik bir ilişki olmadığını söyledikten sonra neden aramızda bir şey olduğunu düşündün?"

"Çünkü... Sienna çok güzel ve yetenekli. Herkes sizin aranızdaki kimyadan bahsediyor," dedi Priya titrek bir nefesle. "Ama sadece bu değil," diye ekledi Ethan cevap vermeden. "Ben de aynı şeyi yaşadım. Eski kocam beni bir müşterisiyle aldattı. Unuttuğumu sanıyordum, ama galiba hala içimde taşıyorum." Omuz silkti ve sonunda Ethan'ın gözlerine baktı.

Ethan, Priya'nın bileğini bıraktı ve yüzündeki ifade yumuşadı. "Bunu yaşadığın için üzgünüm. Ama ben senin eski kocan değilim, Pri." Derin bir nefes aldı, düşüncelerini topladı. "Bak. Kendimi açıklamaya alışkın değilim, ama tam da bunu yapacağım. Çünkü sen benim için sıradan biri değilsin, Pri. Bana her şey değişmeden önceki halimi hatırlatıyorsun, ve o geçmişti? O, sadece seninle paylaştığım bir şey."

Priya başını salladı, onun sözleri kafasına yerleşirken zorlukla yutkundu.

"Kaçmadan önce gelen arama?" Bir an durdu. "Sienna değildi. Brooke'du. Sienna dünyanın öbür ucunda, başka bir zaman diliminde. Brooke da öyle. Hayatım böyle işliyor. İnsanlar tuhaf saatlerde arıyor. Ama mesele şu," dedi, gözlerine bakarak. "Yüzüm morarana kadar kendimi açıklayabilirim, ama bir şey tetiklediğinde

bir şey seni tetiklediğinde kaçacaksan, bir önemi olmaz. Kafadaki şüpheleri susturamam, Priya. Bunu sadece sen yapabilirsin."

Priya'nın verebileceği herhangi bir cevap, Puppa'nın geri dönmesiyle kesildi. Ayaklarının dibine iki potla bıraktı ve aralarındaki gerginliğin farkında olmadan ona ve Ethan'a sırtıttı.

"Bu seyahatte Hindistan'dan Kanada'ya taşındığımız zamankinden daha fazla eşya taşıyoruz. Ben de biraz ekstra bagaj ekledim." Kıkırdayarak karnını okşadı ve geri kalan bagajları almak için içeri girdi.

Priya bagaj kapağını açtı ve bir valizi tuttu, parmakları valizin sapını kavradı. Valizi kaldırmadan önce Ethan onu elinden aldı. Valizi arabaya yükledi, sonra diğer bagajları da arabaya yerleştirerek her şeyin sığığından emin oldu.

"Ailenin getirecek başka bir şeyi var mı diye bakayım," dedi ve eve girerek ortadan kayboldu.

Priya arabanın yanında donakaldı, onun söylediği her kelime onu kendine daha da yaklaştırırken, onu nasıl gönderebileceğini merak ediyordu. Düşüncelere dalmışken, yaklaşan bir arabanın sesi onu gerçeğe geri döndürdü.

Karga kanadı gibi parlak, şık siyah bir sedan araba, garaj yoluna girdi. Camları koyu renk olduğundan içinde kimlerin olduğu belli değildi. Kapı açıldığında Priya şaşkınlıkla gözlerini kırptı ve Ravi Tiwari arabadan indi. Etkileyici bir kıyafet giymiş olan Ravi'nin şervanisi altın işlemelerle parıldıyordu, dar pantolonu geleneksel kıyafete şık ve modern bir hava katıyordu.

"Selam." Ravi, parlak kırmızı bir karton kutu tutarak yaklaşırken yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Merhaba, Ravi." Priya, annesinin arabadan izleyip izlemediğini merak etti. "Burada ne yapıyorsun? Kardeşinin düğününde olman gerekmiyor mu?"

"Yoldayım. Anand Amca, sen ve ailenin katılmayacağını söyledi."

"Doğru," diye onayladı Priya, açık bagajı işaret ederek. "Ailem şehirden ayrılmak üzere."

"Ben de biraz tatlı bırakayım dedim," diye açıkladı Ravi, kutuyu uzattı.

"Çok nazıksın." Priya, özel günleri kutlamak için bilinen bir kültürel gelenek olan tatlıları aldı. "Geldiğin için teşekkürler."

Ama Ravi, kutuyu bir pazarlık kozuymuş gibi elinde tuttu. "Aslında, ben... şey... telefon numaranızı alabilir miyim diye merak ediyordum."

Ah, demek mesele bu, diye düşündü Priya. Ravi düğüne gitmeyeceğimizi öğrenmiş ve şekerleri bahane olarak kullanarak uğramış. Kardeşinin büyük gününde rastgele ziyaretler için hiç vakti olamaz.

Bir cevap bulmaya çalışırken, Ethan yanına geldi. Taşdığı valizi yere bıraktı ve bakışları ikisi arasında gergin bir şekilde gidip gelen Ravi'ye keskin bir bakış attı.

Bu çok garip, diye düşündü Priya ve boğazını temizledi. Ethan, Ravi'nin benden numaramı istediğini mi gördü?

"Dediğim gibi..." diye başladı Ravi, ama o konuşurken Ethan beyzbol şapkasını çıkardı, düzeltti ve tekrar başına taktı. Ravi şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

"Dur. Sen Ethan Knight'sın. Aman Tanrım," diye haykırdı, yüzünde şok ve hayranlık karışımı bir ifadeyle. Yıldızların parladığı bir anda, Ravi tatlıları Ethan'a uzattı. Ethan kabul etmeden önce kutu iki adam arasında garip bir şekilde havada asılı kaldı.

"Ben Ravi Tiwari," diye ekledi Ravi. "Lütfen bugün kardeşimin düğünü şerefine tatlıların tadını çıkarın."

"Ravi Tiwari mi? Geçen gece Priya'nın dans partneri olan mı?" Ethan, gözlerini Priya'ya çevirerek sordu.

"Evet, benim." Ravi, Ethan'ın adını bildiğine sevindi. "Moksha'ya ne işin var?" diye sordu. "Babanla her şey yolunda mı?"

Ethan kaşlarını kaldırdı. "Babam hayatta ve gayet iyi."

Ravi'nin yüzü kızardı. "Oh hayır, demek istemedim... ima etmedim..." Sözlerini karıştırarak, gafını düzeltmeye çalıştı.

"Alınmadım." Ethan eliyle işaret etti. "Koç evinde kalıyorum. Bir süre dikkat çekmemeye çalışıyorum." Ravi'ye, gizlilik beklediğini açıkça belli eden bir bakış attı.

"Tabii ki, daha fazla bir şey söyleme!" Ravi başını sallayarak dedi. Ama Priya, Ravi'nin sadece yakın ailesine değil, aile ağacının her dalına, budakına ve yaprağına da her şeyi anlatacağını biliyordu.

"Peki, Ravi, bunlar için teşekkürler." Ethan elindeki tatlıları işaret ederek başını salladı. Sesi kibardı, ama mesajı açıktı. Ravi'nin gitme zamanı çoktan gelmişti.

"Evet, evet, tabii ki." Ravi başını salladı, kardeşinin düğününün gerçeği, hayranlık dolu sersemliğini dağıttı. "Gitmeliyim. Sizinle tanışmak büyük bir onurdu."

Priya'ya hızlıca veda ettikten sonra, Ravi arabasına doğru yöneldi, zihni ünlüyle karşılaşmasının heyecanıyla açıkça dönüyordu. Arabası garaj yolunda kaybolurken, Priya'nın ailesi son valizlerini taşıyarak evden çıktı.

"O kimdi?" diye sordu annesi, gözleri lüks arabanın gözden kaybolmasını izlerken.

"Ravi Tiwari," diye cevapladı Priya.

Babasının gözleri kısıldı. "Ne istiyordu?"

"Kardeşinin düğünü için tatlılar getirdi." Priya, Ethan'ın elindeki kutuyu işaret etti.

"Hepsi bu mu?" Puppa, hikayenin daha fazlası olduğunu sezmiş gibi sordu. "O ve... şey, telefon numaramı istedi," diye itiraf etti Priya.

Puppa'nın bakışları sertleşti. "Başını belaya sokuyorsun Priya. Ravi'nin ailesi seni asla kabul etmeyecek. Sen sadece geçici bir eğlence olacaksın."

"Babanı dinle," dedi annesi. "Zaten boşandın. Gerçekten başka bir hata daha yapmak mı istiyorsun?"

Sözleri Priya'yı midesine yumruk yemiş gibi etkiledi. Hem de Ethan'ın önünde böyle konuşmak? Kendini tamamen aşağılanmış hissetti. Ethan'a gizlice bir bakış attı ve onun kaşlarını çatmış bir şekilde izlediğini gördü.

"Belki de seyahati iptal etmeliyiz, Rakesh," dedi annesi. "Ya biz yokken bir şey olursa?"

"Ne olursa ne olur, anne?" diye sordu Priya sertçe, öfkesi alevlenerek.

"Priya, gerçekten biriyle tanışmaya hazırsan, söylemen yeter," diye cevapladı annesi. "Sana daha uygun birini tanıtmaktan mutluluk duyarız. Belki daha yakın oturan birini bile."

Evet, böylece beni gözetleyebilirsin, değil mi? diye düşündü Priya, ama Ethan'ın önünde bu durumun ortaya çıkmasından utanarak dilini tuttu.

Puppa boğazını temizledi ve araya girdi. "Belki bunu başka bir zamana bırakmalıyız, Seema," dedi ve Ethan'a döndü. "Bay Ethan, biz yokken lütfen Priya'ya göz kulak olun."

Priya'nın çenesi neredeyse yere düşecekti. *Göz kulak olmak mı?* Kafasını çevirip, ne diyeceğini bilemeyen Ethan'a baktı.

Priya buna kendisi de inanamıyordu. Ailesi, Ravi ile ilişkiye girmesinden korkuyordu ama onu Ethan Knight ile yalnız bırakmayı hiç sorun etmiyordu. Onların gözünde, Ethan Priya'dan o kadar üstündü ki, ona bakacağını bile düşünemiyorlardı. Ethan'ın Priya'ya ilgi duyabileceği fikri saçma, hatta gülünçtü. Ve *bu*, onların gitmelerine izin vermelerinin tek nedeniydi. Çünkü onlara göre, Priya onun liginde bile değildi.

Ethan'ın gözleri kısa bir süre Priya'ya kaydı. Bakış hızlıydı, neredeyse fark edilmezdi, ama Priya onun gözlerinde bir şey yakaladı. İroni mi? Anlayış mı? Eğlence mi?

"Priya'nın bakıma ihtiyacı olduğunu sanmıyorum, Bay Solanki," dedi. "Ama bana güvendiğiniz için teşekkür ederim."

"Siz iyi bir adamsınız, Bay Ethan." Puppa, Ethan'a onaylayarak başını salladı ve geri kalan bagajları yüklemeyi bitirdi.

Mumma arabanın kapısını açtı ve hasır sepeti ön yolcu koltuğunun zeminine koydu, çay ve atıştırmalıkların kolayca ulaşılabilir olduğundan emin oldu. Ethan'a sıcak bir gülümsemeyle döndü. "Hoşça kalın, Bay Ethan. Priya unutursa diye, tüm akşam yemeklerinizi ve ekstra atıştırmalıklarınızı da hazırladım. Bir telefon kadar uzağız, ihtiyacınız olursa lütfen arayın. Herhangi bir şey için." Dikkatini Priya'ya çevirerek, bir dizi talimat sıraladı. "Aramayı unutma. Kapıyı kilitle. Ve geç saatlere kadar ayakta kalma. Oh, ve çiçekleri sulamayı unutma." Priya'nın iki yanağına da öpücük kondurduktan sonra

arabaya binip kapıyı kapattı ve pencereden ona el salladı.

Puppa arabayı son bir kez dolaşarak, her zamanki titizliğiyle lastikleri ve aynaları kontrol etti, sonra sürücü koltuğuna oturdu.

"Oraya vardığımızda ararız," dedi Priya'ya. "Bay Ethan'a iyi bak." Ethan'a iyi bak."

Priya, arabayı geri çıkarırken başını salladı ve anne babası gözden kaybolana kadar arabayı izledi.

"Bu ilginç bir gelişmeydi," dedi Ethan. "Ne demek istiyorsun?" Priya ona döndü.

"Bir bakalım," diye başladı. "Seni beladan uzak tutmakla kalmıyorum, aynı zamanda ailenin standartlarının o kadar yüksek olduğunu da öğrendim ki, üst kattan biri bile bu standartlara uymuyor."

"İlgilendiğimden değil, ama evet, birini düşünürsem, o kişi ailemin tüm kriterlerini karşılamalı. Aynı kast, aynı geçmiş." Priya gözlerini devirdi.

"Yani ben uygun değil miyim?" Ethan alaycı bir şekilde sordu.

"Sen *benim* tüm kriterlerimi karşılıyorsun," diye karşılık verdi Priya gülümseyerek.

"Yine aynı konuya mı döndük? Bir sıcak bir soğuk, Priya. Ne istediğine karar veremiyormuşsun gibi."

Haksız değildi. Priya çok kararsız davranmıştı. Kalbi sıkıştı. Onunla olan şansını mahvetmiş miydi?

"Tamam," dedi. "Geçen gece aşırı tepki verdiğimi kabul ediyorum. Sen ve Sienna hakkında hemen sonuca varmamalıydım." Derin bir nefes alarak devam etti, "Gerçek şu ki, kendimi bildim bileli sana aşığım. Brooke bile bunu bilmiyor. Ama sen anladın, değil mi? İşte anlaşmamız şöyle. Artık rol yapmayalım." Gözlerinin içine baktı. "Seninle bir ilişki, kendimi toparlamak için tam da ihtiyacım olan şey. Yani..." Kalbi hızla çarparak ona yaklaştı. "Ne dersin, Heathen Knight?"

Ethan kaşlarını kaldırdı, dudakları sanki gülümsemeyle mücadele ediyormuş gibi seğirdi. "Baban iki dakika önce beni senin vasın ilan etti ve sen beni sınırı aşmaya mı teşvik ediyorsun? Utanmalısın, Priya Solanki."

Elini uzattı, yüzündeki bir saç telini kenara itti, parmakları ona bir kıvılcım gönderdi. Sonra, abartılı bir iç çekişle geri adım attı, ellerini alaycı bir şekilde havaya kaldırarak teslim olduğunu gösterdi.

"Tamam, Pri. Beni ikna ettin," dedi. "Ama babanın güvenini bozamam, o yüzden şöyle yapalım. Beni istiyorsan, ilk adımı sen atmalısın. Tamamen hazır olduğunu bilmem lazım. Artık tereddüt yok. Eğer geçici bir ilişki istiyorsan, bununla başa çıkabileceğinden emin olsan iyi olur, Pri. Çünkü ben işimi bitirdiğimde, bunu hayatının sonuna kadar hatırlayacaksın."

Priya'nın kalbi hızla çarpmaya başladı ve bacakları titremeye başladı.

"Acele etme. Düşün," dedi Ethan kışkırtıcı bir gülümsemeyle. "Ama şunu bil ki, bana direnmek senin sahip olduğundan daha fazla irade gerektirecek, bu yüzden bunu yapmaya karar verirsen, ailen geri dönene kadar kendini en yakın sabit bir nesneye zincirlemenı öneririm."

Herkesin kararlılığını eritebilecek bir göz kırpmasıyla, dönüp koç evine doğru yürüdü. Priya, onun gidişini izlerken yüzü kızardı, sözlerinin elektriksel etkisi hala havada çınlıyordu.

Bundan sonra nasıl mantıklı düşünebilirim ki?

Ethan Knight sadece bir yıldız değildi. Tek bir bakışıyla insanı çözebilen, kuralları ve sonuçları unutturabilen türden bir adamdı. Priya'nın başı beladaydı. Ama lanet olsun, bu belaya daha da batmak için sabırsızlanıyordu.

Bunu, *onu* kendine izin verecekse, hızlı davranmalıydı, ailesi geri dönmeden önce. Fazla düşünmemeli, bağlanmamalı ve pişman olmamalıydı. Ethan'ın ayrılışından sonra hayatta kalmıştı ve şimdi daha hazırlıklıydı. Daha yaşlı, daha akıllı ve onun sunduğu şeye açtı: vahşi, geçici ve tamamen ona ait bir şeye. Bu düşünce damarlarında erimiş bir sıcaklık dalgası yarattı, kalbi olacakları bekleyişle çarpıyordu.

On bir

PRIYA'NIN TELEFONU, ertesi sabah anne babasının aramalarıyla çalmaya başladı. Cenaze evindeki çiçekleri sularken telefonu omzuna koydu.

"Yaseminlerin iyice sulanması lazım," dedi annesi. "Ve solmuş çiçekleri süpürmeyi unutma."

Hoparlörden Puppa'nın sesi geldi ve kendi talimatlarını ekledi. "Tüm ışıkları kapattığından emin ol. Resepsiyon alanındaki ve dışarıdaki iki ışık hariç."

"Biliyorum, Puppa," dedi Priya. "Bana üç kopya talimat bıraktın." "Ravi ne yapıyor?" diye sordu annesi. "Aradı mı?

Sen aradın mı?"

"Ravi'ye bir şey yok," dedi Priya yorgun bir iç çekerek saksıdaki eğrelti otuna su dökerken. "Aramadı. Mesaj atmadı. Hiçbir şey yok. Yemin ederim."

"Peki ya Bay Ethan?" dedi Puppa. "Ona bakıyorsun, değil mi?" Priya'nın midesi biraz bulandı. "O iyi. Her şey kontrol altında.

Dee ile vakit geçir ve endişelenme."

"Sprinkler sistemi doğru zamanda çalışıyor mu? Ben onu ayarladım..."

"Üzgünüm Puppa, başka bir arama geldi." Priya, . Telefonunu masaya bırakıp derin bir nefes aldı. Bazen, akıl sağlığını korumak için meşgul gibi davranmak gerekiyordu.

Boş sürahiyi yerine koyan Priya, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için cenaze evinde dolaştı. Arka planda müzik çalmadığı için, her köşe sessizliğe bürünmüştü. Tabut sergi salonunun önünden geçerken, Priya kapının altından ışık sızdığını fark etti.

Garip, diye düşündü, dün gece tüm ışıkları kapattığından emindi. Kapıyı açtığında, ciddi atmosferden etkilendi.

Penceresiz ve sessiz odada, malzemelerine ve tasarımlarına göre değil, fiyatlarına ve kültürel geleneklere göre düzenlenmiş tabutlar sıralanmıştı. Raflarda, basit kil kaplardan özenle tasarlanmış seçeneklere kadar çeşitli urnlar sergileniyordu.

Priya anahtara doğru ilerlerken, ışıklar düzensiz bir şekilde titreyerek odaya gölgeler düşürdü. Priya istemeden titredi. Elektrik arızaları Moksha'yı daha da ürkütücü hale getiriyordu. Anahtarı çevirdi ve odayı karanlığa gömdü, sadece koridordan gelen zayıf bir ışık vardı.

"Ah, böyle çok daha iyi," diye bir ses sessizliği bozdu.

Priya başını sesin geldiği yöne çevirdi, gözleri loş ışığa alışmaya çalıştı. Odanın ortasında Ethan, saten astarlı bir tabutta uzanmış, elleri göğsünde kavuşturulmuş halde yatıyordu. Priya sayısız tabutta ceset görmüştü ama tabutta yaşayan Ethan Knight'ı görmek farklı bir etki yarattı.

"Gitmeden önce kapağı kapatır mısın?" diye sordu. "Ciddi misin?" Priya, onun isteği karşısında şaşkınlıkla ona baktı.

"Buna araştırma denir ve ben bu yüzden buradayım." Gözlerini araladı. "Hadi ama, bana yardım et."

Priya, tam onun üzerine gelene kadar yaklaştı. Ethan gözlerini kapattı, kirpikleri yüzünde koyu renkli hilaller gibi duruyordu. Priya ellerini kapağın üzerine koydu ve yavaşça indirmeye başladı. Ethan gözden kaybolurken, Priya'nın göğsü sıkıştı. Onun gölgelerin içinde kayboluşunu izlemek, beklediğinden daha fazla etkisini gösterdi. Onsuz bir dünya düşüncesi neredeyse dayanılmazdı. Onun geçmişinin bir parçası olduğuna kendini ikna etmişti, ama gerçek, Ganj Nehri kadar zamansız ve kutsal bir şekilde içinde yükseldi. Onu seviyordu, hiç inanmaya cesaret edemediği kadar derinden.

"Yeter," dedi Priya, kapağı tekrar açarak.

Ethan'ın gözleri açıldı. "Bu garip bir şekilde... terapötikti," dedi. "Huzur verici. Ama aynı zamanda insanı düşündürüyor... Bundan sonra hiçbir şey yoksa, tüm bunların ne önemi var ki?"

"Sen öyle mi düşünüyorsun? Öbür tarafta hiçbir şey yok mu?"

Ethan oturdu ve onun sorusunu düşündü. "Çocukken annemin bana söylediği her şeye inanırdım. İyi bir Hıristiyan hayatı sürmenin cennette bir yer garantilediğini söylerdi. Hala buna saygı duyuyorum. Ve zamanı geldiğinde, tıpkı onun gibi aile mezarlığına gömüleceğim. Ama diğer bazı konularda daha şüpheliyim. Öbür tarafta bizi bekleyen huzur ve mutluluk olduğunu düşünmek istiyorum."

"Ateş gölü yok mu? Kötülerin cezası yok mu?"

"Ateş gölü mü?" Ethan güldü. "Öbür dünya hakkında ilginç bir görüş, zeki kız."

Priya omuz silkti. "Ben bir cenaze evinde büyüdüm." Sesi rahat olsa da, zihni hızla çalışıyordu. Ethan'ı korkutmak için bir fırsat varsa, bu oydu. *Aşk* duygularıyla dikkatinin dağılmasına izin veremezdi. "Bazı şeyler görürsün, bazı şeyler duyarsın. Bütün ruhlar cennete gitmez, biliyorsun. Bazıları burada sıkışıp kalır. Ya da cehennem ateşinde."

Ethan kaşlarını kaldırdı. "Anlat bakalım."

"Tabutta yatarken bu konuşmayı yapmak istediğinden emin misin?"

"Neden olmasın? Mükemmel bir ortam, sence de öyle değil mi? Denemelisin."

Priya tereddüt etti ve yanındaki tabuta baktı. Biraz ürkütücü gelse de, Ethan'ı oradan uzaklaştırmak için her şey mubahtı. Derin bir nefes aldı, ayakkabılarını çıkardı ve tabutun içine girdi. Saten beklenmedik bir şekilde serindi ve sırtında bir ürperti hissetti. Dar bir alandan dünyayı izlemek rahatsız ediciydi, ama garip bir şekilde de büyüleyiciydi.

"Rahat mısın?" Ethan, tabutuna yerleşerek alaycı bir şekilde sordu.

"Evet, ama bu benim için pek alakalı değil," diye cevapladı, gözlerini kapatıp babasının sayısız cesedi son yolculuğuna uğurlamasını gördüğü gibi kendini düzenledi. "Ben yakılacağım, gömülmeyeceğim."

"Yani, sen ateş, ben toprak," dedi Ethan.

Priya hafifçe güldü. Dünyaları zaten çok farklıydı ve ölümden bile yolları ayrılıyordu.

"Öbür dünyada bile zıtlar," diye şaka yaptı.

"Belki de hazır olduğundan emin olmak için bir sonraki adımda krematoryumu denemeliyiz."

"Neden orada duralım? Mumyalama da yapalım. Ya büyük yap ya da yapma, değil mi?"

Ethan'ın kahkahası odayı doldurdu. "Dürüst olmak gerekirse, Viking usulü bir veda törenini hep sevmişimdir. Ufka doğru yanan bir gemi? Çok görkemli olurdu."

"Viking savaş lordu görünümü sana çok yakışır. Kürkler ve kasvetli bakışlar."

"Kasvetli, ha?" Ethan, sesinde eğlenceyle cevap verdi. "Söylesene, ailenin yıllar boyunca tanıştığı tüm insanlar arasında, sence kim haklı?"

Priya, soruyu düşünerek bir an durdu. "Herkes. Ve aynı zamanda, hiç kimse. Çünkü kendi yolunun tek yol olduğunu söylediğin anda, sınırsız olan bir şeyi - Tanrı, yüce güç, ne dersen de - sadece kendi bakış açına uyan bir kutuya hapsediyorsun. Bu, güneşin sana ait olduğunu söylemek gibi bir şey. Güneş herkese parlıyor. Benim için ilahilik budur, hepimizin içindeki bir ışık."

Priya konuşurken, sohbetin kontrolünden çıktığını fark etti. Bir şekilde, hayalet hikayelerinden daha derin bir konuya geçtiler.

"İlginç," dedi Ethan. "Öyleyse, eğer Tanrı — ya da bu evrensel ışık — hepimizin içinde yaşıyorsa, bir katil de bir aziz kadar kutsal mıdır?"

"Vay canına. Doğrudan derinlere dalıyorsun, ha?"

Ethan güldü, ama tekrar konuşmaya başladığında ses tonu değişmişti. "Bunu özlemişim, Pri. Seninle konuşmayı. Birlikte vakit geçirmeyi. Şimdiye kadar bunun farkında değildim."

Priya'nın nefesi kesildi. Sesinde alaycılık yoktu, şakacı bir ton yoktu. Sadece dürüstlük vardı. Bunu önemsememek, şaka yapmak, onu etkileyen bu duyguyu başka yöne çekmek istedi. Ama yapamadı. O da onu özlemişti.

"Zoe Clompson'ı bizim mekanımıza götürdüğüm için özür dilerim," dedi.

"Chloe Thompson," diye hatırlattı Priya bir kez daha. "O seni hep gözüne kestirmişti. Bütün kızlar öyle. Sanki daha büyük bir şeye doğru gidiyormuşsun gibi bir havan vardı. Sen öylece gitmedin Ethan. Bir sıçrama yaptın. Keşke benim de o kadar cesaretim olsaydı. Senin yaptığın gibi kalıbı değiştirmek için."

"Ne şablonu?"

"Doğduğumuzda sahip olduğumuz şablon. Bir web sitesinin ana sayfası gibi. Başlangıçta sahip olduğumuz düzen; aile, din, etnik köken, koşullar, doğum yeri. Hayatımızın varsayılan tasarımını oluşturan tüm parçalar."

"Hayatı bir web sitesine benzetmek ancak sana yakışır." Ethan hafifçe güldü. "Devam et."

"Şey," diye devam etti Priya, "ayrıldığında sadece açılış sayfası değiştirmedin. Tüm kodu yeniden yazdın. Çoğumuz varsayılan ayarlara bağlı kalırız. Bir şeyin değişmesini istiyorsak, bir bilet göndeririz: 'Sayın Webmaster, lütfen sayfamdaki "daha fazla para" seçeneğini etkinleştirin.' Ya da 'Sayın Webmaster, lütfen önbelleğimi temizleyin, böylece baştan başlayabileyim. Onaylanmasını umarak birbiri ardına istekler göndermeye devam ederiz. Bazen pazarlık bile yapmaya çalışırız. 'Bu özelliği etkinleştirirseniz içkiyi bırakacağım' veya 'İsteğimi daha hızlı onaylarsanız her gün bir iyilik yapacağım'. Ama mesele şu ki, tüm webmasterlar aynı evrensel sunucuya bağlı."

"Yani, dinlerin ve inançların farklı webmasterlar gibi olduğunu, ama hepsinin aynı kaynağa bağlı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Aynen öyle." Priya gülümsemeden edemedi. Ethan'la birlikte zihninin en geek köşelerine dalabilir, başka kimseyle paylaşmayı hayal bile edemeyeceği şeyler söyleyebilir ve yine de tamamen anlaşıldığını hissedebilirdi. Yargılama yok. Alay yok. Bunca zaman geçmesine rağmen.

"Ve doğduğumuzda bize verilen şablon bir nevi önceden belirlenmiş bir yol, ama kodları değiştirecek kadar cesursak, bunu değiştirmek için özgür irademiz var," diye devam etti Ethan.

"Doğru, ama tüm sayfalarımıza sabit olarak yazılmış bir şey var. O da ölüm," dedi Priya. "Karakterinin bunu nasıl alt edeceğini bilmiyorum, Ethan."

"Ben de," dedi Ethan sessizce gülerek. "Son senaryoyu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Benim son senaryom çoktan yazıldı ve tahmin et ne oldu?" dedi Priya. "Ben küle dönüştüm."

"Ben de toza dönüşüyorum," dedi Ethan.

"Lütfen," diye inledi Priya. "Daha çok yıldız tozu gibi, Bay Hollywood."

"Küller küllere, tozlar tozlara."

"Açılış sayfaları ve son sayfalar," diye espri yaptı Priya.

Ethan yavaşça nefes verdi, sesi yumuşadı. "Karakter araştırması için senden daha iyi bir yer seçemezdim, Pri."

Priya'nın dilinin ucundaki hayalet hikayeleri buharlaşıp, yerini beklemediği bir acıya bıraktı. Kaçma ihtiyacı hızla arttı, bu yüzden tabuttan çıktı.

"Peki," dedi, "sen rolüne geri dön."

"Beni bu kadar çabuk terk mi ediyorsun, Ashes?" Ethan gülümseyerek kendini destekledi.

Priya kapıda durdu ve omzunun üzerinden veda eden bir bakış attı. Koridordan gelen ışık Ethan'ın yüzünün hatlarını çizdi ve ona hem etkileyici hem de güzel bir ışıltı verdi.

"Yalnızlığının tadını çıkar, Stardust," dedi Priya, dışarı çıkmadan önce.

On iki

RESEPSİYON MASASINA DOĞRU YÜRÜYEN Priya, Moksha'nın sesli mesajlarını kontrol etti. Bir mesaj vardı. Mesajı dinledi ve ardından Tekrar Çal düğmesine bastı.

"Merhaba, Bay Solanki," dedi arayan kişi. "Ben Jeremy Foster. Size bıraktığım teklifle ilgili olarak arıyorum. Müşterim Moksha ile anlaşmayı imzalamak için sabırsızlanıyor. Lütfen en kısa zamanda beni geri arayın."

Numarayı not alan Priya, sandalyeye geri çöktü ve kalemını not defterine vurmaya başladı. Babasını Moksha'yı satmaya ikna etmesi gerekiyordu, bu da anlaşma bozulmadan Ethan'ın ayrılmasını hızlandırması anlamına geliyordu. Gözlerini kapattı, sonra birden dikleşti. *İşte bu!* Bunu yapmanın kolay bir yolu vardı. Basına bir telefon açıp Ethan'ın yerini ihbar etse, paparazziler akbaba gibi üzerine çullanırdı. Ethan'ın gitmekten başka seçeneği kalmazdı. Basit ve kusursuz bir plan.

Ama bunu yapmaya kendini ikna edemedi. Bu, çok büyük bir kişisel ihanet olurdu. Ve içten içe, onun kalmasını *istiyordu*. Ethan gittikten sonra onu bir daha görebileceğinin garantisi yoktu. Aynı zamanda, bu satışın ailesi için ne anlama geleceğini düşünmek zorundaydı, sadece maddi güvenlik açısından değil. Bu, ailesini nesiller boyu hapseden döngüden kurtulmak için bir fırsattı.

Priya düşünceleriyle boğuşurken, telefonu Brooke'un aramasıyla titredi. Merhaba bile diyemeden, Brooke "Ethan'la her şey yolunda mı?" diye sordu.

Priya kaşlarını çatı. "Neden?"

"Çünkü az önce beni aradı. *Tabutun* içinden. Beni sevdiğini söylemek için."

"Ne tatlı." Priya güldü.

"Tatlı mı? Tuhaf de daha doğru olur. Sanki varoluşsal bir krize girmiş gibi geliyor. Umursamıyormuş gibi davranıyor, ama açıkça bazı şeytanlarla mücadele ediyor, evimize çok yakın ama babamızdan kopuk. Bana bir iyilik yap. Ona göz kulak olur musun?"

Priya kendi kendine güldü. *Önce ailem Ethan'a beni gözetlemesini söyledi, şimdi de Brooke Ethan'ı gözetlememi mi istiyor? Hayat, olaylara nasıl bir dönüş vereceğini iyi biliyor.*

"Tamam," diye cevapladı Priya. *Kardeşinden gözlerimi alamadım, Brooke.* "Şimdi bana senin tarafında neler olduğunu anlat."

Brooke, tuhaf deneyimleri ve olası yeni bir aşk hakkında hikayeler anlatmaya başladı.

"Ses banyolarına çok meraklı," dedi. "Gong çalarken beni hep yatırıyor. Adaçayı konusuna hiç girmeyelim bile. Her birlikte olduğumuzda, *aşağısı* da dahil olmak üzere her şeyi adaçayıyla tütsülememizi istiyor."

Priya gülmekten kendini alamadı. "Ne, bütün bir tören gibi mi?"

"Evet. Tütsü, ilahiler ve Kanada Çevre Bakanlığı'nın dikkatini çekecek kadar duman var."

Brooke, "Oh, kahretsin, gitmem gerek! Lady Whiskerbottom ile Paw-lates seansıma geç kaldım" diyene kadar, hafif ve eğlenceli bir sohbetle kıkırdadılar.

"Paw-lates mi? Sormaya neredeyse korkuyorum."

"Pilates gibi ama senin merkezini ve kedinin enerjisini uyumlu hale getirmek için tasarlanmış." "Ah, kedin sessizce seni yargılarken plank pozisyonunda durmanın eski sanatı
seni yargılarken plank pozisyonunda durmanın eski sanatı."

"Lütfen, Lady Whiskerbottom yargılamıyor. O denetliyor. Neyse, gitmem lazım. Özleyeceğim seni, Pri!"

"İyi eğlenceler! Amirinize su şişenizi devirmemesini söyle," dedi Priya telefonu kapatmadan önce.

Telefonunu masaya koyarken, Ethan showroomdan çıktı, yüzünde bir görevi olduğunu belirten bir ifade vardı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Priya, onun kapıya doğru ilerlemesini izlerken.

"Bunu zaman gösterecek."

"Ethan?" Priya onun peşinden cenaze evinden dışarı koştu. "Ne oluyor?"

Ne?

"Ya şimdi ya da asla." Kapüşonunu başına geçirdi ve yol boyunca babasının evine doğru koşmaya başladı.

Priya ona yetişmek için koştu, Knight Estates'in girişine yaklaşırken nefesi kesildi — yüksek tuğla duvara yerleştirilmiş iki heybetli kapı, demir işçiliğinde parıldayan aile arması. Önlerinde, eski nöbetçiler gibi mülkü koruyan şeker akçaağaçlarıyla çevrili geniş bir araba yolu uzanıyordu.

Ağaçların yarı gizlediği malikaneyi görünce Priya'nın zihninde bir dizi anı canlandı. Hâlâ uzun koridorlarda dolaştığını, Brooke'un odasına gitmeden önce Ethan'ın odasına gizlice baktığını görebiliyordu. O zamanlar fark ettiği her ayrıntı - masasındaki kitaplar, duvardaki posterler - bir ipucu, ona olan hayranlığını besleyen bir yapbozun parçaları gibi gelmişti.

Şimdi arazinin dışında durarak Ethan'a baktı. Bir zamanlar takıntılı olduğu çocuk, milyonlarca kişinin hayran olduğu bir adam olarak geri dönmüştü. Ancak şöhret, onunla babası arasındaki uçurumu daha da genişletmişti ve önlerindeki demir kapı, bu uçurumun ne kadar derin olduğunu acı bir şekilde hatırlatıyordu. Ethan, artık hoş karşılanmadığı bir eve geri dönmek üzereydi. Yine de, dik ve kararlı bir şekilde durarak bir kez daha şansını deniyordu.

Duvara monte edilmiş pirinç kutuyu uzattı ve çağrı düğmesine bastı. İnterkomun üzerinde, sarmaşıklarla kısmen gizlenmiş bir güvenlik kamerası güneş ışığında parlıyordu. Ethan başlığını geri çekti ve kameranın bakışlarıyla karşılaştı, omuzlarını dikleştirerek bekledi.

Hoparlörden hafif bir parazit sesi geldi, ardından bir ses duyuldu. "Hoş geldiniz, Efendi Knight."

"Sebastian." Ethan sesi hemen tanıdı ve Priya'ya umutla gülümsedi. "Hâlâ işleri yolunda tutuyorsun, görüyorum."

"Hâlâ ayaktayım, Efendi Şövalye, ladin ağacı kadar uzun," diye cevapladı Sebastian mizah katarak.

"Babamı görmeye geldim," dedi Ethan.

"Elbette, efendim. Bir dakika, müsait olup olmadığını kontrol edeyim."

Uzun bir sessizlik oldu. Ethan boynunun arkasını ovuşturdu ve beklerken ayaklarına baktı. Priya kolundaki gevşek bir ipliği kopardı, gözleri Ethan ile hoparlör arasında gidip geliyordu. Sebastian sonunda geri döndüğünde, sesinde hafif bir tereddüt vardı. "Korkarım Bay Knight evde değil." Ethan'ın çenesi gerildi, gözleri kameraya doğru çevrildi. "Anlıyorum," dedi. "Lütfen babama, annemin mezarını ziyaret etmek için izin istediğimi söyleyin." mezarını ziyaret etmek istediğimi iletin."

Sebastian cevap vermeden önce, bu sefer daha kısa bir duraklama oldu. "Elbette, efendim."

Kapılar hafif bir gıcırta ile açıldı. Ethan, Priya'ya baktı. "Geliyor musun?"

Priya tek kelime etmeden Ethan'ın yanına geldi ve onunla aynı hızda yürüyerek araba yolunda ilerlediler. Malikanenin yarısına geldiklerinde Ethan, ailesinin mezarlığına giden yola saptı. Birkaç dakika sonra yol hafifçe eğimli bir açıklığa çıktı. Burada özenle bakılmış yolların kenarlarında cilalı mezar taşları sıralanmıştı.

Ethan, annesinin mezarına yaklaşırken adımlarını yavaşlattı. Mezar taşına vardıklarında dizlerinin üzerine çöktü ve parmaklarıyla harfleri okşayarak Priya'nın göğsünde bir acı uyandırdı. Priya sessizce durdu ve Ethan'ın bastırmaya çalıştığı duyguların fırtınasını hissetti. Bir kez daha, adamın altında yatan çocuğu gördü. Kimsenin yaşamaması gereken bir kalp kırıklığına katlanmış bir çocuk.

"Senin suçun değildi Ethan," dedi yumuşak bir sesle, elini Ethan'ın omzuna koyarak.

"Eğer zamanında eve gelseydim, beni almaya çıkmazdı," dedi. "O kamyonun yoluna çıkmazdı."

Priya'nın kalbi sıkıştı. Hâlâ annesinin ölümünden kendini sorumlu tutuyordu. Sesindeki acıyı duyabiliyor, yüzünde kazınmış olduğunu görebiliyordu.

"Babam da beni suçluyor," dedi Ethan bir süre sonra, sesi daha da alçalmıştı. "Hiç açıkça söylemedi, ama öfkesini, kızgınlığını hissedebiliyorum. Kazada sadece annemi kaybetmedim. Babamı da kaybettim. O evde her yemek, her an dayanılmazdı. O kadar acı çekiyordum ki, ona benden nefret etmesi için daha fazla neden verdim ve ilk fırsatta kaçtım.

benim için yaptığı planları bozduğum için beni affetmiş olabilir, ama annemin ölümünü asla affetmeyecek. Bu yüzden beni görmek istemiyor."

"Bunu bilemezsin Ethan," dedi Priya, üzüntü dalgası onu sardı. "Eminim evde olsaydı seni görürdü."

"O evde, Pri," dedi Ethan, sesi gergin. "Brooke burada olduğunu söyledi. Gidersem, o da..." Sözleri boğazında düğümlendi. "Ama hiçbir şey değişmedi. Beni dışladığı için onu suçlamıyorum. Ben de kendimi asla affetmeyeceğim."

Priya, Ethan'ın omzunu sıktı. Babasıyla barışmanın bir yolunu bulana kadar Ethan bu yükü taşımaya devam edecekti. Annesinin ölümünün acısını hiçbir şey hafifletemezdi, özellikle de babasının onu da sorumlu tuttuğuna inandığı için. Priya geri çekilerek ona biraz mahremiyet tanıdı. Bakışları etrafındaki geniş arazide dolaştı. Malikanenin duvarları, ikinci kat pencerelerine doğru kıvrılan sarmaşıklarla yumuşatılmıştı.

Ethan mezarın yanında diz çöktü, başını eğdi ve parmaklarıyla toprağı okşadı. Bir süre sonra mezarlığın etrafındaki çayırlara doğru yürüdü ve bir avuç dolusu kır çiçeği topladı. Geri döndüğünde, çiçekleri annesinin mezarına nazikçe bıraktı. Özenle düzenlenmiş çevreye karşı, küçük armağanı sade ve ham haliyle göze çarpıyordu.

Ethan Priya'ya dönmek için arkasını döndüğünde, Priya pencerelerden birinde bir hareket gördü. Perde hareket etti ve Priya, yerine geri düşmeden önce Harry Knight'ı, Brooke ve Ethan'ın babasını gördü. Ethan başından beri haklıydı. Babası evdeydi ve gölgelerden izliyordu.

Priya kendi anne babasını düşündü. Bazen onu çılgına çevirirlerdi, ama bu tür soğuk bir reddedilmeye katlanmaktansa, onların sürekli müdahalesiyle uğraşmayı tercih ederdi.

Ethan'la birlikte çıkışa doğru yürürken, demir kapılar açıldı. Ethan eşikte durdu ve malikaneye son bir kez bakmak için geri döndü. O sessiz anda Priya anladı: Ethan buraya geri dönmeyecekti.

Kaldırımı vardıklarında Ethan, yüzünü kapüşonuyla örttü ve ellerini ceketinin ceplerine soktu. Priya bu ironiyi fark etti. Ethan

onu seven yabancılardan saklanmak zorundaydı, ama kendi babası tarafından dışlanıyordu. Dünya ayaklarının altındaydı, ama en çok ihtiyaç duyduğu tek şey ulaşamayacağı bir yerdeydi.

Priya, Ethan'ın adımlarına uyum sağlayarak kolunu Ethan'ın koluna taktı. Ethan ona bir bakış attı, sonra Priya'nın elini cebine soktu ve parmaklarını onun parmaklarıyla birleştirdi. Birlikte Moksha'ya geri yürüdüler. Arabalar hızla geçerken, Priya başka bir gerçekliğin tadını kısa bir an için aldı; Ethan'ın olağanüstü bir ünlü olmadığı, kendisinin de sıradan bir komşu kızı olmadığı bir gerçekliğin. Onlar sadece el ele sokakta yürüyen iki insandılar.

Priya o anı sıkıca tuttu, sanki elini sıkarak zamanı dondurup, parmaklarının arasından kum gibi kayıp gitmesini engelleyebilecekmiş gibi Ethan'ın elini sıktı.

On üç

O ÖĞLEDEN SONRA, yük vagonunun üstündeki avantajlı konumlarından Priya ve Ethan, Moksha ile Knight Estates'i ayıran tarlanın panoramik manzarasını seyrediyorlardı. Gökyüzü bulutluydu, ama güneş ışınları bulutların arasından sızıyordu. Priya manzarayı içlerine çekmeye çalışırken, telefonu çaldı ve ailesi aradı.

"Merhaba tekrar," diye cevapladı.

"Sormayı unuttum," dedi annesi. "Bay Ethan yemeği beğendi mi? Her şey yolunda mı?"

Priya, Ethan'ın samosayı tamarind chutney sosuna batırırken ona bir göz attı. Ethan bir ısırık aldı ve gözlerini kapattı, yüzünde saf bir memnuniyet ifadesi vardı.

"Her şey mükemmel," diye cevapladı Priya, çatı katındaki sofrayı gözden geçirerek.

Baharatlı yoğurtta marine edilmiş ve mükemmel şekilde kızartılmış paneer tikka, kaju fıstığı ve kuru üzüm serpilmiş kokulu pulao, sebze köri ve tabii ki Ethan'ın zevkle yediği samosalar vardı.

"Sen ve Puppa nasıl gidiyorsunuz?" diye sordu Priya.

"Pri!" Deepa araya girerek telefonu Mumma'dan aldı. "Ethan nasıl?"

"Kız kardeşine 'Merhaba, nasılsın?' demene ne dersin?"

"*Nasıl* olduğunu çok iyi biliyorum. Ben Mumma ve Puppa ile burada sıkışıp kalmışken, sen Ethan Knight ile takılıyorsun."

"Hayat adil değil, Dee," diye karşılık verdi Priya gülümseyerek.

"Oh, hiç bilmiyorsun," dedi Deepa, sesi yumuşayarak. "Sana anlatmam lazım. Olanlara inanmayacaksın."

"Anlat bana."

"Mumma ve Puppa'nın gelecek hafta Vinod Amca'yı ziyaret edeceklerini biliyorsun, değil mi? Şey, onlar..."

Cümlesini bitiremeden Puppa telefonu elinden aldı. "Priya, beta. Nasılsın?"

Arka plandan Deepa bağırdı, "Pri! Vinod Amca'nın senin için düşündüğü bir adamı inceliyorlar!"

Priya'nın içini bir tedirginlik kapladı. "Puppa, ne diyor bu?"

"Beta, adres defterimi kaybettim," dedi Puppa. "Ofisimde olup olmadığını kontrol eder misin?"

"Konuyu değiştirme," diye ısrar etti Priya. "Vinod Amca'yla ne oluyor?"

"Önemli bir şey değil." Puppa iç geçirdi. "Sadece oradayken biriyle tanışmamızı istiyor. Zaten ziyarete gittiğimiz için hayır demek kabalık olur, Priya. O yüzden bu adamla çay içeceğiz. Hepsi bu."

"Hepsi bu mu?" Priya öfkeyle sordu. "Peki, *çöpçatanlık* çay partisinde iyi eğlenceler, ama beni bu işin dışında bırakın. İlgilenmiyorum ve sizinle annemin benim adıma birini değerlendirmenize ihtiyacım yok."

"Rahat ol, senin arkanızdan düğününü planladığımız falan yok. Şimdi, o adres defterine gelelim. Onu arayıp bulursan bana haber verir misin? Bay Foster'a Moksha'yı satma teklifini reddettiğimi bildirmem gerekiyor."

Priya'nın kalbi sıkıştı. "Bu kadar mı? Kararını verdin mi?"

Babasının sessizliği, Priya'nın daha fazla tartışmanın anlamsız olduğunu anlamasına yetecek kadar uzun sürdü. "Peki," dedi sert bir sesle. "Adres defterini arayıp sana geri döneceğim." Telefonu kapattı ve çantasına geri koydu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Ethan, tabağını kenara koyarak.

"Sadece aile meseleleri." Priya bakışlarını kaçırdı ve başarısızlık listesine bir yenisini daha ekledi. Babasını Moksha'yı satmaya *ya da* Ethan'ı göndermemeye ikna edememişti.

Kendini zorlayarak konuyu değiştiren Priya, Ethan'ın tabağına baktı. "Annem yemeği beğenip beğenmediğini merak ediyor. Ona, sen de dışarıdan yemek sipariş ettiğini söylemedim."

"Dinle, annenin yemeklerini çok seviyorum, ama vejeteryan yaşam tarzına uygun değilim. İnsan sadece patates samosayla yaşayamaz." Ethan sırtıttı ve çatalla bir parça biftek aldı.

Priya, alaycı bir şekilde kalbine elini koydu. "Gerçekten mi, Heathen? Benim önümde biftek mi yiyorsun? İneklerin bizim için ne kadar kutsal olduğunu biliyorsun!" "Dinle, ben bu tuzağa bir daha düşmeyeceğim. 'Deri giyme Ethan, babamı gücendireceksin. Biftek yeme, Ethan, bana saygısızlık ediyorsun. Sen tüm PR ekibimden daha kötüsün."

"Böyle devam edersen, Bollywood sana dokunmayacak bile," diye alay etti Priya. "Hintli hayranlara *ihtiyacın var*, Ethan. Birer birer samosa ele geçiriyoruz. Doktorlar, CEO'lar, teknoloji milyarderleri. Bir taş at, muhtemelen bizden birine isabet eder."

Ethan'ın gülümsemesi fazlasıyla kendini beğenmişçeydi. "Taşlar konusunda bir şey bilmiyorum Pri, ama benimle vurmaya hazır birini kesinlikle tanıyorum."

"Bunu konuşmamıza öylece sokma." Priya ona bir kaju attı. "Çok rahatladın Ethan. Arkana yaslanıp, kadınların seni kovalamasını bekliyorsun, sen ise parmağını bile kıpırdatmıyorsun. 'İlk adımı sen at Priya. Emin olmam lazım Priya.'" Gözlerini devirdi.

Ethan alçak ve derin bir sesle güldü. "Bağlanmadan teklifler alıyorum. Ama bu *sensin*, Pri. Ve bahse girerim ki, böyle bir şeyi ilk kez düşünüyorsun. Yani, eğer bunu yapacaksan, herhangi biriyle yapamazsın. O Ravi denen adam mı?" Ethan başını sallayarak yumuşak bir kahkaha attı. "O hiçbir şeyden haberi yok. Ben olmalıyım. Neye ihtiyacın olduğunu tam olarak biliyorum."

"Peki tam olarak neye ihtiyacım var?" Priya'nın kalbi hızla çarpmaya başladı, Ethan'ın gözleri onun gözlerine sabitlenmiş, sarsılmaz ve sessiz bir yoğunlukla bakıyordu.

"Seni aceleye getirmeyecek, ama önemli anlarda geri durmayacak birine ihtiyacın var." Ethan'ın sesi daha boğuk hale geldi. "Bir dokunuşla düşüncelerini kapatabilecek birine. Nefesini kesecek, kontrolünü tamamen kaybetmenin nasıl bir his olduğunu gösterecek ve her saniyesini seveceğin birine."

Priya'nın boğazı düğümlendi, gerginlik fırtına kopmadan önceki hava gibi içini kapladı.

"Sana birine ihtiyacın var," dedi Ethan, sesi kadife bir kurdele gibi onu saran dumanlı bir fısıltıya dönüştü, "seni kendinden o kadar emin, o kadar canlı hissettirecek ki, bir odaya girdiğinde insanlar durup sana bakmaktan kendilerini alamayacaklar. *İşte* böyle toparlanacaksın. Ama bana güvenmelisin, Pri. Seni incitmeyeceğime güvenmelisin. Ya da aldatmayacağıma. Ya da yalan söylemeyeceğime. Ve daha da önemlisi? Bunun tam olarak istediğin şey olduğunu bilecek kadar kendine güvenmelisin."

"Ethan?" dedi Priya, her zerresi ışıkla dolmuş, canlı, yerçekimi gibi ona doğru çekiliyordu.

O, sanki ne olacağını tam olarak biliyormuş gibi hareketsiz kaldı ve bekledi.

Çünkü bu kısım ona aitti.

"Konuşmayı kes," diye fısıldadı. Harekete geçmek için bir saniye daha beklemek istemiyordu, Ethan ona öyle bakarken, *o* sesle konuşurken.

Aradaki mesafeyi kapatarak, yüzünü elleriyle kavradı. Öpücüğü garip ve şiddetliydi, tüm kenarları ve duyguları, yıllarca süren özlem bir anda yüzeye çıkmıştı. Priya utançtan neredeyse geri çekilecekti, ama bunu yapamadan Ethan'ın elleri beline kaydı ve onu dizlerini titretiren bir sıcaklıkla kendine çekti.

Giysilerinin kumaşı üzerinden hissettiği elleri, sakallarının sürtünmesi, boğazından çıkan yumuşak ses... Hepsi birbirine karışarak onu sersemletti. Geriye yaslandı ve Ethan'ı da kendisiyle birlikte aşağı çekti.

Priya'nın dünyası, Ethan'ın altında yatma hissi, nefeslerinin karışması, vücudunun ağırlığı, öpücüklerinin sıvı ateşi ile yoğunlaştı.

Aniden Priya'nın alnına bir yağmur damlası düştü ve onu o andan çıkardı. Gözlerini açtığı anda, başının üzerinde kara bulutların belirdiğini gördü.

Geçici bir yağmur, diye düşündü.

Ama doğanın başka planları vardı. Saniyeler içinde, yağmur metal çatıya yumuşak bir şekilde vurmaya başladı.

Ethan, yağmur damlası ensesine çarptığında donakaldı. Ona bakmak için geri çekildi, dudakları onunkilerden birkaç santim uzaktaydı. Saçları çoktan ıslanmaya başlamıştı

ıslanmaya başlamıştı, koyu renkli saçları gözlerine düşüyordu. "Şu anda gerçekten yağmur mu yağıyor?"

Priya nefes nefese bir kahkaha attı, parmakları hala onun gömleğinin kumaşını sıkıca tutuyordu. "Tabii ki yağmur yağıyor. Göklerin zamanlaması kusursuz."

Ethan güldü, sonra eğilip onu tekrar öptü. Dudakları sıcak ve yumuşaktı, ve o yağmuru tamamen unuttu. Cildine düşen her damla, kaynar sıcak bir tavaya çarpan suyun cızırtılı sesini andırıyordu. Ama kısa süre sonra, yağmur daha şiddetli ve hızlı yağmaya başlayınca giysileri vücuduna yapıştı.

Ethan geri çekildi, alnı hafifçe kadının alnına değdi. "Burada kalmayı çok istesem de, gitmemiz gerekiyor."

Ayağa kalktı ve ona yardım etti, diğer eliyle ıslak çatıda sendeleyeni onu destekledi. "Tutuyorum," dedi.

"Islak zırhlı şövalyem," diye alay etti Priya, yüzündeki yağmur damlalarını silerek.

Yıkılmış pikniklerine döndüklerinde Ethan tabağını aldı. "Eh, bifteğim gitti," dedi ve tabağını tiff'in'e boşalttı.

"Her şey lapa oldu," diye bağırdı Priya, kalan yiyecekleri kazıyarak. Tiffini kapatıp ayağa kalktı, sırtından yağmur damlalarının aktığını hissederek.

"Beklediğimden daha iyi gitti." Ethan arkasına geçip onu kendine çekti.

"Nasıl böyle düşünüyorsun?" Priya kollarında döndü ve sanki aklını kaçırmış gibi ona baktı. "Sen sırılsıklamsın, ben titriyorum ve sen burada sanki romantik bir Bollywood yağmur şarkısının ortasındaymışız gibi davranıyorsun."

Ethan ise onu kendine daha da yaklaştırdı. "Beni öptün, Pri." Dudakları boynunun kıvrımlarını takip etti.

Sırılsıklam olan Priya, Ethan'ın kollarında eridi. Kollarında kendini kaybetti, dünyadan habersizdi, ta ki ani bir gök gürültüsü büyüğü bozana kadar.

"Şuna bakar mısın?" Ethan güldü. "Tanrılar bile alkışlıyor."

"Ya da bize acele etmemizi söylüyorlar." Priya çantasını aldı ve merdivenden inmeye başladı. Yarıya geldiğinde, ona gülümsedi. "Yarışalım

"

"Hey, bu hile! Sen önde başladın," Ethan, Priya çatı kenarından ona bakarken bağırdı. Eşyalarını piknik battaniyesine toplayıp, uçlarını düğümledi ve Priya'nın peşinden koştu.

Priya merdivenden atladı, Moksha'ya doğru koşarken kahkahası yağmurda yankılandı. Ethan ona yetişmeden çok uzağa gidemedi. Elini yakaladı ve onu döndürdü, bu da ondan şaşkın bir çığlık kopardı.

"Sakin ol, havalı kız," dedi. "Çamur banyosu yapmak istemiyorsan, bu şekilde asla başaramayız."

Priya'nın gözleri, önündeki çamurla kaplı, suyla dolu zemine düştü.

"Daha iyi bir fikrim var." Ethan onu belinden yakaladı ve tek bir hızlı hareketle kaldırdı.

Priya'nın bacakları içgüdüsel olarak Ethan'ın kalçalarına dolandı, kolları da boynuna dolandı ve Ethan onu yağmurda yük vagonuna taşıdı. Ethan'ın sıcaklığı ona işledi ve yağmurun soğuşunu unutturan yavaş bir yanma hissi uyandırdı. Priya ona daha sıkı sarıldı, etraflarındaki fırtına, içindeki fırtınaya kıyasla hiçbir şeydi.

Terk edilmiş vagona vardıklarında, Ethan onu içeri indirdi ve Priya anında vücudunun sıcaklığını özledi. Ethan'ın sıırsıklam piknik sepetini yere koyup onun ardından vagona tırmanmasını izledi. Yağmur, Ethan'ın giysilerine yapışmış, her kıvrımını ve kaslarını vurgulamıştı. Priya'nın vücudunu bir titreme sardı, ama bu soğuktan değildi.

Vagonun içi bambaşka bir dünyaydı. Yağmur tavana vuruyordu. Açık kapılardan karanlık, loş bir ışık sızıyordu. Priya, Ethan'la birlikte, onunla birlikteyken imkansız derecede küçük görünen bir alanda kendilerini sarılmış hissetti. Ethan kendi başına bir fırtına gibiydi, enerjisi ikisinin arasında çatırdıyordu. Ethan'ın bakışları ona sabitlendiğinde, Priya'nın cildi karıncalandı, nabızı hızlandı.

"Çok sessizsin," dedi Ethan, yüzünü inceleyerek. "İlk adımı atmak konusunda tereddüt mü ediyorsun?"

"İmkanı yok." Priya'nın elleri terliydi ve midesi gerginlikten kasılıyordu, ama kafasında tek bir şüphe bile yoktu. Ethan'la birlikte,

bir zamanlar saklandıkları yerde oturmak, eve dönüş gibi hissettiriyordu — sanki uzun zamandır beklenen bir şey nihayet gerçekleşiyormuş gibi.

Öne eğilerek, ellerini Ethan'ın saçlarına kaydırды, parmakları ıslak saç tellerine dolanırken Ethan'ın yüzünü kendine doğru çekti. Dudakları buluştu ve dünya eksenini üzerinde eğildi. Yağmur, soğuk, dış dünya... hepsi kayboldu.

Ethan ilk başta yavaşça karşılık verdi. Elleri, sırtının kıvrımlarını buldu ve aralarında hiç boşluk kalmayana kadar onu kendine çekti. Öpücük derinleştikçe, karnının altındaki ağrı da derinleşti ve her yerinde hissettiği bir zincirleme reaksiyon başlattı.

Ethan ayrılırken ceketini çıkardı ve onu Priya'nın altına serdi. "Soğuk metale uzanmana izin veremem," dedi.

Priya'nın nefessiz kahkahası, Ethan başını eğdiğinde kesildi. Öpücüğü daha açgözlüydü, vücudunun hissi başını döndürüyordu. Dudakları ağızından çene hattına, sonra daha aşağıya, boynunun çukuruna doğru kayarken nefesini tuttu. Her santimi titriyordu, her siniri onun dokunuşuyla canlanıyordu.

"Hâlâ benimle misin?" diye fısıldadı, sözleri onun cildine çarparak boğuk bir sesle çıktı.

Priya, Ethan'ın ona bir çıkış yolu, emin değilse geri çekilme şansı verdiğini biliyordu. Ama o çıkmak istemiyordu. *Onu* istiyordu.

"Evet," diye fısıldadı, parmakları onun gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Kumaş açıldıkça, Ethan'ın cildi santim santim ortaya çıkarken, Priya'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. Son düğmeye ulaştığı anda, Ethan gömleğin eteğini tutup başının üzerinden çıkardı. Cildi loş ışıktaki parıldıyordu, sanki yağmurla ıslanmış bir rüyanın parçasıymış gibi.

Priya'nın gözleri onun üzerinde dolaştı, omuzlarının genişliğini, kollarının uzunluğunu, göğsünün hatlarını inceledi. Bu Ethan'dı — ilk aşkı ve aynı zamanda sayısız dergi kapağını süsleyen adam. Ve şimdi, işte karşısındaydı, keşfedilmeyi bekleyen bir şaheser gibi.

Priya, üstünün kenarını tutarak onu çıkarmaya çalıştı. Ethan, Priya kollarını kaldırırken üstün kenarlarını tuttu. Üst yukarı kayarak karnını ortaya çıkardığında, Priya aniden bir utanç dalgası hissetti.

Ya ben yeterli olamazsam? Aklına Ethan'ın yıldızlarla dolu flört geçmiş geldi. Kendini, Ethan'ın dünyasına ait olan kadınlarla karşılaştırmaktan alıkoyamadı.

Daha da kötüsü, Priya'nın üstü boynuna takıldı. Yağmur kumaşı çekmiş ve vücuduna yapışmıştı.

"Bir daha deneyelim." Ethan bir kez daha çekti, ama kumaş gevşemek yerine gerildi ve Priya'ya daha sıkı sarıldı. Ethan ayağa kalktı, bir ayağını diğerinin önüne koydu ve daha sert bir şekilde çekti.

O anda, açıklıktan Priya'nın yüzünü gördü: gözleri fal taşı gibi açılmış, kolları neredeyse komik bir şekilde yardım istemek için havaya kaldırılmıştı. Bakışları bir an için buluştu. Sonra durumun absürtlüğü farkına vardılar ve kahkahalara boğuldular.

"Tamam, tamam." Ethan, hala gülerek Priya'nın yanına oturdu. "Açıkkçası, işler böyle yürümemeli. Bunu daha uygun bir yerde, daha az... rustik bir yerde yapmalıyız." Metal konteynerin etrafını işaret etti. "Sen, ben, uygun bir yatak ve sıfır gardırop arızası."

Priya, nabızı düzelirken başını sallayarak güldü. Havada konuşulmamış bir enerji vızıldıyordu, ama aralarındaki gerginlik yavaş yavaş azalmaya başladı. Sessizce iç çekerek, üstünü yerine çekip bakışlarını dışarıya çevirdi.

"Hey, bak," dedi. "Yağmur durdu."

Ethan açık kapılara ve yağmurla ıslanan tarlaya doğru döndü. Fırtına bulutları dağılmış, ufukta yumuşak ışık çizgileri bırakmıştı. Yağmurla ıslanan toprağın kokusu havayı doldurmuş, Priya'nın anılarını canlandırmıştı.

Ethan başını eğdi. "Uzaklara dalmışsın Pri. Aklından ne geçiyor?"

"Eğer bilmek istiyorsan..." Priya hüzünlü bir gülümsemeye öne eğildi. "*Seni* düşünüyordum. Bu yağmurlu hava beni hep o motosiklet yolculuğuna götürüyor. Hani okul gezime davetsiz gelip beni adeta kaçırdığın zamanı hatırlıyor musun?"

"Kaçırdım mı?" Ethan alaycı bir şekilde güldü. "Lütfen. O, ders kitaplarına geçecek bir kurtarma operasyonuydu. Kendini görmeliydin, su kenarında otururken. Çok üzgündün. Şu anda giydiğin bluzdan bile daha kederli görünüyordun."

"Vay canına, teşekkürler," diye karşılık verdi Priya, ceketini kapıp ona fırlatarak. "Mutsuz değildim. Sen sadece beni... derin düşüncelere dalmışken yakaladın."

Ama şaka yapsa da Priya gerçeği biliyordu. O gün çok mutsuzdu, iskelede oturmuş, gezinin bitmesine kadar saatleri sayıyordu. Ama sonra Ethan geldi. Ve bir anda gölgeler dağıldı, motosikletin gürültüsü ve yüzündeki gülümseme onu kasvetinden kurtardı. Anı onu sardı, geçmişe geri götürdü.

On dört

PRIYA İSKELENİN KENARINA oturdu, botları gln yüzeyine değiyordu. Fırtına geçmişti ve yağmur damlaları kıyı şeridindeki ağaçların üzerinde parıldıyordu. Batan güneş suya hafif bir parıltı saçıyordu, ancak kampın ortak alanından gelen yumuşak kakhaha sesleri göğsünü daha da acıtıyordu.

Yıllardır, ailesinden bu bir haftalık okul gezisine gitmesine izin vermesi için yalvarıyordu. Brooke her yıl gidiyordu ve Priya'nın tek istediği de bu gezinin bir parçası olmaktı. Kamp ateşinin etrafında toplanıp, aptalca şakalarla kıkırdayarak, gece geç saatlere kadar fısıldaştıklarını hayal etmişti. Hatta kamp koordinatörünü, başka bir okuldan Rachel adında bir kızla aynı odayı paylaşmalarına izin vermesi için ikna etmeyi bile başarmıştı.

Ama gezi Priya'nın düşündüğü gibi geçmemişti. On beş yaşına girmesi tüm dinamikleri değiştirmişti. Brooke ve Rachel, her şeyden çok erkeklerle ilgileniyor gibiydiler: kim kimi öpmüş, nasıl hissettirmiş, kampta en yakışıklı erkekler hangileriymiş. Brooke da kendi ilgisini çekecek birini bulmuştu: gitar çalan ve rahat tavırlarıyla tüm kızları kendine hayran bırakan bir erkek.

Bir akşam, dramatik bir i çekişle Priya'nın ranzasına uzandı. "Biliyor musun," dedi, "bu senin için mkemmел bir zaman."

"Ne için mkemmел zaman?" Priya kitabından başını kaldırdı.

"İlk pcğn!" diye haykırdı Brooke. "Düşünsene. Evden uzaktasın, her hareketini izleyen anne baban yok ve kimse seni ispiyonlamayacak. Bir kez olsun biraz eğlenebilirsin!"

"Sırf evden uzaktayım diye birini pmeyeceğim." Priya hafifçe güldü.

Brooke'un gülümsemesi yaramaz bir hal aldı. "Ryan seni soruyor."

"Ryan kim?" Priya temkinli bir şekilde sordu.

"Caleb'in arkadaşı. Çok tatlı ve sana aşık. Senin de ondan hoşlandığını söylemiş olabilirim."

"Brooke!" diye bağırdı Priya ve ona yastıkla vurdu.

"Sakin ol! Önemli bir şey değil." Bir an durdu, gülümsemesi genişledi. "Aslında... Caleb, Ryan ve onların arkadaşlarından birini yarın bizimle takılmaya davet ettim. Rachel de var. Eğlenceli olacağını düşünüyor."

Priya ona baktı. "Ciddi misin?"

"Bu bir randevu falan değil, Pri. Eğer ondan hoşlanmıyorsan, bir bahane uydur ve gitme. Çok kolay."

Ama Priya için bu hiç de kolay değildi. Hiç de bile. Onun hoşlandığı tek erkek Ethan'dı. Gözlerini kapatıp birini öptüğünü hayal ettiğinde, karşısına çıkan yüz onun yüzüydü — dağınık saçları, eğri büğrü gülümsemesi, onu kızdırdığında kıvrılan gözleri.

Bu sır, göğsünde bir taş gibi ağırlık yapıyordu, kurtulamadığı bir yük gibi. Brooke en iyi arkadaşıydı. Birbirlerine her şeyi anlatırlardı. Ondan saklamak yanlış geliyordu, ama ne diyebilirdi ki? "Bu arada, bu zamana kadar senin kardeşine gizlice aşkıttım." Ya Brooke gülüp onu ciddiye almazsa? Daha da kötüsü, ciddiye alıp Ethan'a söyleyse?

Tüm bu yük Priya'nın üzerine çöktü ve kendini kapana kısılmış hissetti. Brooke'a söylemeye çok korkuyordu ama bunu kendine sakladığı için de kendinden nefret ediyordu.

Ertesi gün, yağmur herkesi içeriye soktu, bu yüzden Brooke, sanat ve el sanatları kulübesinin dışındaki kapalı verandayı kapladı — ahşap banklar ve çıkıntının altına yerleştirilmiş birkaç küçük masa ile rahat bir küçük alan. Priya, bankın kenarında sert bir şekilde oturdu, erkekler geldiğinde parmakları kapüşonlu sweatshirtinin iplerini büküyordu.

"Selam!" Caleb, Brooke'a şakacı bir selam verdikten sonra yanına oturdu. "Hediye getirdik." İki ezilmiş Skittles poşeti ve bir avuç granola barını masanın üzerine bıraktı.

"Vay canına," diye cevapladı Brooke. "Ne kadar centilmensiniz."

"Elimizden gelenin en iyisi bu," dedi Caleb gülümseyerek, bakışları Priya ve Rachel'a kaydı. "Arkadaşlarım Ryan ve Tyler ile tanıştınız mı?"

Priya, Tyler'ın Rachel'ın bankının üzerine kapüşonlu sweatshirt'ünü atarak o yeri sahiplenir gibi yaptığını izledi. "Umarım arkadaşlarımızın eşlik etmesine aldırmazsınız," dedi.

Ryan, Priya'ya gülümsedi ve yanına oturdu. Boğazını temizledi ve ona yaklaşıp kolunu Priya'nın koluna sürttü. "Brooke, senin... bir ara takılmak isteyebileceğini söyledi," dedi.

Priya'nın gülümsemesi kayboldu. "Oh!" dedi, ayağa kalkarken. "Tamamen unutmuşum. Bayan Harper'a kayıkhanenin temizliğini yapacağımı söylemiştim."

"Cidden mi?" Rachel ona inanamayan bir bakış attı. "Bizi bırakıp balık ağlarını çözmeye mi gidiyorsun?"

"Söz verdim," diye cevapladı Priya, gözleri özür dilercesine grubun etrafında dolaşarak.

"Ben de seninle gelirim," dedi Ryan, ayağa kalkmaya başlamıştı bile.

"Oh, hayır!" Priya elini kaldırarak hemen cevap verdi. "Aslında sadece su birikintilerini temizleyeceğim ve can yeleklerini kurumaya asacağım. Oldukça sıkıcı işler." Zoraki bir gülümseme attı. "Ama hey, işim çabuk biterse, sonra uğrarım."

"Elbette." Brooke ona anlamlı bir gülümseme attı.

Priya belirsiz bir veda işareti yaptı ve yüzü kızarmış bir şekilde kayıkhaneye doğru koştu. En iyi arkadaşından sır sakladığında olan buydu. Ve ne kadar uzun süre sessiz kalırsa, gerçeği söylemek o kadar zorlaşırdı.

Ana kulübeyi hızla geçip, içeride çıtırdayan ateşin sıcak ışığını görmezden gelirken, gözlüklerine hafif bir sis çöktü. Kayıkhaneye vardığında, diğerlerinin onu göremeyeceği kadar uzağa, iskeleyle doğru yöneldi. Tahtalar ayaklarının altında gıcırdadı ve kenara oturdu, bacakları kenardan sarkıyordu. Dünya parıldayan bir yarı saydamlıkla kaplıydı ve her şey sessizdi. Göl önündeki uzanıyordu, yağmur damlaları yapraklardan sessizce damlıyordu.

Priya dizlerini göğsüne çekti ve kollarını etrafına doladı. Gölün dalgalarına bakarak zihnini boşaltmaya çalıştı, ama düşünceleri sürekli tek bir şeye dönüyordu: Sadece eve gitmek istiyorum.

Brooke ve Rachel gibi eğleniyor olabilirdi, ama bunun yerine burada, soğuk, mutsuz ve sonsuz bir döngüde sıkışmış, her erkeği Ethan'la karşılaştırıyordu. Kalbi

zaten onunla doluyken, Ethan bunu fark etmese ve onun duygularına karşılık vermese bile.

Ağır ayak sesleri düşüncelerini böldü, titreşimler ahşabı sarsıyordu. Priya döndü ve donakaldı, Ethan'ın ona doğru yürüdüğünü görünce kalbi hızla çarptı. Fırtınanın ortasından gelmiş gibi görünüyordu, deri ceketinde yağmur izleri vardı, koyu renk saçları alnına yapışmıştı. Yine de, bir şekilde, hala inanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu. Gözleri kilitlendiğinde, dudaklarının köşelerinde yavaş bir gülümseme belirdi. Priya'nın midesinde karıncalanma hissi uyandı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Brooke telefon şarj aletini unutmuş, ben de getirmeyi teklif ettim. Ofise gidiyordum ki seni burada tek başına otururken gördüm. Her şey yolunda mı?" Yanına oturdu, bacaklarını kenara sallandırdı.

"Evet." Priya, kalbi acı bir şekilde çarparken bile rahat bir gülümseme takındı. Ona, ona takıntılı olduğu için üzgün olduğunu nasıl söylemeliydi? "Sanırım burayla pek uyuşamıyorum. Bir şey yapmak istediğinde, ama arkadaşların tamamen farklı bir şeyle ilgileniyorsa, bu zor bir durum."

Ethan kuru bir kahkaha attı. "Ben de burayı hiç sevmezdim. Takım ruhu olan biri değilim."

"Yine de, nedense bu seni daha popüler yapıyor."

"Görünüşe göre kızlar yalnız ve asi tavırları seviyor."

Sözleri şakacıydı, ama Priya, okul koridorunda yanlarından geçerken herkesin adeta eridiğini görmezden gelmiyordu. Ethan her zaman dikkat çeken biriymiş, ama şimdi, on sekiz yaşına yaklaşırken, inkar edilemez bir şekilde daha da çekici hale gelmişti. Çenesinin kenarındaki sakalları ona sert bir hava katıyordu. Vücudu dolgunlaşmıştı — omuzları genişlemiş, göğsü belirginleşmişti — bu da onun her hareketini fark etmemek imkansız hale getiriyordu. Karamsar, içten içe yanan enerjisi, onu görmezden gelmeyi imkansız hale getiriyordu. Herkesin ona çekilmesine şaşmamak gerek. Priya da dahil.

Ethan geriye yaslanıp bileğini dayadığında, Priya bakışlarını kaçırdı ve sudaki kendi yansımasına baktı.

Ethan'ın yanında olmak, kalbinin yıpranmış kenarlarını onaran bir şey vardı. Duyguları, fırtınadan sonra gölün yüzeyi gibi sakinleşti. Etraflarında her şey canlı ve canlı hissediliyordu - ağaçlardan sessizce damlayan su, yağmurun yoğun kokusu, suyun altına kayarken güneşin yansımalarının parıltısı.

Priya Ethan'a gülümseyerek baktı. "Kot pantolonun tamamen ıslanmış, biliyor musun?"

"Muhtemelen dışarı çıkmak için en iyi zaman değildi, ama hey, işte buradayım." Ona eğik bir gülümseme attı.

"İçeri girip kurulan." Priya, kulübeden sızan ışığa doğru eliyle işaret etti.

"İyi karar." Ethan ayağa kalktı ve Priya'ya elini uzattı. "Bu sayede ıslak popoyla geri dönmekten kurtulacağım."

Priya güldü ve ikisi iskeleden uzaklaştılar. Botları toprağa batıyor, her adımında çamur sıçırıyordu. Ethan, kulübenin girişinde bir musluk gördü ve onu açarak Priya'nın botlarındaki çamuru yıkadı.

"Sen gir," dedi, kendi botlarını temizlerken. "Ben hemen gelirim."

Priya içeri girdiğinde, çam ve sıcak çikolata kokusu onu karşıladı. Ortak alanda çocuklar gülüşüyor, sohbet ediyor ve masa oyunları oynuyorlardı. Bazıları kanepelerde uzanmış, telefonlarını karıştırıyordu. Priya şöminenin yanında boş bir kanepede gördü ve oraya doğru yöneldi. Yarı yola gelmişti ki tanıdık bir ses onu durdurdu.

"Priya! Buraya gel!" Rachel'in sesi kalabalığın gürültüsünün üstüne çıktı.

"Rachel?" Priya gözlerini kırptı. "Burada ne yapıyorsun?"

Rachel'in gülümsemesi utangaç bir hal aldı. "Ryan sen gittikten hemen sonra çekip gitti ve Tyler da çok sinir bozucu çıktı, ben de gittim."

Priya odayı gözden geçirdi. "Brooke hala Caleb'le mi?"

Rachel eğilip sesini fısıldayacak kadar alçaltarak konuştu. "Aslında, birlikte kaçtılar. Eminim bizim kulübeye dönmüşlerdir."

"Hay aksi!" dedi Priya. "Brooke'a haber vermeliyiz. Kardeşi geldi..." Rachel'in gözleri onun yanından geçip

ve arkasında bir şeye takıldığında, sözleri yarıda kaldı.

Etraflarındaki sohbetler yavaşladı, sonra bir plak çalmayı keser gibi tamamen durdu. Priya, Ethan'ın geldiğini bilmek için arkasına dönmesine gerek yoktu. Sessizlik daha da artmış gibiydi, sadece onun ayak sesleri bozuyordu. Onun varlığı atmosferi değiştirdi, odada merak dalgaları yayıldı.

Ethan'ın dikkatleri üzerine çekmesine aldırmadan, görüş alanına girip kanepeye doğru yürüdüğünü izledi. Ceketini çıkardı, kol dayama yerine astı ve minderlere çöktü. Botlarını çıkarıp bacaklarını ateşe doğru uzattıktan sonra, Priya'nın gözlerine bakarak ona bir gülümseme attı.

"Geliyor musun?" diye sordu, yanındaki koltuğu okşayarak.

Priya'nın yanakları kızardı. Yanında duran Rachel'ın ağzı açık kaldı. Priya'ya şaşkın bir bakış attı. Priya yutkundu ve zorla gülümsedi, sonra odayı geçerek yanına oturdu. Herkesin gözlerinin üzerlerinde olduğunu fark ederek, onun yanına oturdu.

"Resmen odayı sessizliğe boğdun," diye fısıldadı Priya, boynuna yayılan kızarıklığı görmezden gelmeye çalışarak.

"İyi." Ethan sırttı. "Sohbet havasında değildim." Priya cevap veremedi Rachel araya girdi.

"Beni arkadaşınla tanıştıracak mısın, Priya?" diye sordu, gözleri merakla parıldıyordu.

"Oh, pardon Rachel," dedi Priya. "Bu Brooke'un kardeşi Ethan."

Rachel, Ethan'a takdir dolu bir gülümseme attı. "Brooke benden saklıyormuş."

Priya'nın göğsünü ani, sahiplenici bir sıcaklık kapladı. Düşünmeden Ethan'a yaklaştı ve omuzlarının birbirine değmesine izin verdi. Rachel'ın bakışları ikisi arasında gidip geldi, kaşları kalktı.

"Yani... siz ikiniz bir çift misiniz?" diye sordu. "Hayır," diye mırıldandı Priya.

"Henüz değil," diye ekledi Ethan, dudaklarında bir gülümsemeyle. "Sürekli soruyorum, ama Priya beni reddedip duruyor."

Priya'nın çenesi neredeyse düşecekti, ama Rachel o bir şey söylemeden araya girdi. "Priya, sen ve Brooke paylaşma konusunda resmen en kötüsünüz." Abartılı bir şekilde kırgınmış gibi başını salladı. Sonra yaramaz bir gülümseme attı ve odadaki diğerlerine bu dedikoduyu anlatmak için uzaklaştı.

"Neden öyle dedin?" Priya, Rachel ayrılır ayrılmaz Ethan'a tısladı.

"Böylesi daha kolay." Ethan kollarını kanepenin arkasına uzattı. "Eğer seninle ilgilendiğimi düşünürse, beni rahat bırakır. Sohbet yok. Flört yok. Kimsenin duyguları incinmez. Herkes kazanır."

"Peki ya ben?" diye karşılık verdi Priya.

Ethan yaklaşarak sesini alçaltarak konuştu. "Herkesin beni parmağında oynattığını düşünmesinden hoşlanmıyor musun?"

Priya'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. Ethan'ın yalan söylediği için kızgın değildi. Bir anlığına Ethan'ın gerçekten ondan hoşlandığını düşünmesine izin verdiği için kızgındı. Kalbi, patlamak üzere olan, çalkalanmış bir soda kutusu gibi hissediyordu.

"Boş ver," diye mırıldandı.

Ethan botlarını giydi ve ceketini giymeden önce silkeledi. "Hadi Pri. Gidelim buradan," dedi ayağa kalkarak.

Priya omuzlarını dikleştirdi ve bakışların ağırlığını hissetmiyormuş gibi davranarak onu takip etti. Kapı arkalarından kapanır kapanmaz, keskin bir nefes verdi. "Sen tam bir baş belasısın, Heathen Knight."

"Sorun çıkaran mı?" Ethan güldü, yüzü gece gökyüzünün altında yumuşak ve belirsizdi. "Oradaki herkesin senin sorun çıkaran olduğunu düşündüğünden eminim. Beni sağdan soldan reddedip duruyorsun."

"Evet. Eminim bu konuda çok üzölmüşsündür," dedi Priya kuru bir şekilde, ellerini ceplerine sokarak. "Brooke bu gece olanları duyana kadar bekle. Bana olan büyük aşkını ona söylemediğin için çok kızacak."

"Neden hemen şimdi gidip ona söylemiyoruz?" Ethan sırtarak dedi. "Odan nerede? Hazır gitmişken telefon şarj aletini de bırakabilirim."

Priya'nın kafasında alarm zilleri çalmaya başladı. Ethan'ın Brooke ve Caleb'i görme riskini göze alamazdı.

"Uh, gerek yok!" Elini reddedercesine salladı. "Brooke muhtemelen çoktan uyumuştur. Az önce başı ağrıyordu. Sen bana ver, ben ona iletirim. Huysuz Brooke ile uğraşmak istemezsin."

"Seninle uğraşmak benimle uğraşmaktan iyidir." Ethan şarj aletini ona uzattı. "Bu gece çok güzel, kız kardeşimin öfkesini göze alamam."

Ethan'ın Brooke'u görmek için ısrar etmemesine rahatlayan Priya, şarj cihazını cebine attı. "Burası gerçekten çok güzel," dedi, etrafına bakarak. Hava, az önce yağan yağmurdan gelen bir tazelik taşıyordu ve onlar otoparka doğru yürürken ay, çakılların üzerine gümüş gölgeler düşürüyordu.

"Çıkmadan önce bir tur atmaya ne dersin?"

"Seninle birlikte binmemi ister misin?" Priya daha önce hiç onunla motosiklete binmemişti.

"Tek başına gitmeyi tercih etmiyorsan tabii," diye alay etti Ethan.

"Tabii. Gizli motosiklet ehliyetimi çıkarayım," dedi Priya, eşofmanını taklit bir şekilde okşayarak.

"Gördün mü? Biliyordum, Priya Solanki, gizli motosikletçi." "Yakalandım." Ellerini havaya kaldırarak sırttı.

"Al, bunu giy." Ceketini çıkardı ve ona uzattı. "Peki ya sen?" Priya, onun ince tişörtüne bakarak sordu.

"Ben alışkınım." Ethan, Priya'nın kollarını ceketin kollarına soktu. Ceket omuzlarına oturduğunda, Ethan fermuarını çenesine kadar sıkıca kapattı.

Priya, sweatshirt'ünün içinden bile Ethan'ın ceketinden yayılan vücut ısınısını hissedebiliyordu. Bu onu hazırlıksız yakaladı ve gözlerini kaçırarak kollarıyla oynadı ve onun yanında alışılmadık bir utangaçlık hissetti.

Ethan, Priya'nın yüzünü kapatan kapüşonu çekti. "Gitmeye hazır mısın?" diye sordu ve Priya'nın gözlüklerini yerine itti.

Yuvarlak gözlük camlarının arkasından ona göz kırpan Priya başını salladı. Ethan durakladı, ona gülümseyerek baktı, sonra bacağını motosikletin üzerine attı ve gidonu kavradı. Motor gürültüyle çalışmaya başladı ve yankısı geceyi doldurdu.

Priya motosiklete bindi ve ağırlığını kaydırarak ayaklarını ayaklıkların üzerine koydu, kollarını Ethan'ın boynuna doladı. Yapabilseydi, kendini ona yapıştırmak için seve seve vakum yapardı.

"Hey, sakin ol, havalı kız," dedi Ethan.

"Üzgünüm." Gergin bir kahkaha attı ve tutuşunu gevşetti.

"O kadar gevşetme." Ethan, ellerini tekrar beline yönlendirdi, motora hızlıca gaz verdi ve otoparktan çıktı.

Hızla uzaklaşırken, Priya'nın kalbi hızlandı. Farlar karanlığı delip geçerek önlerine bir ışık yaydı. Yol, açık tarlaların arasından geçen yağmurla ıslanmış bir şerit gibi uzanıyordu. Fırtınanın ardından yıldızlar daha da parlak görünüyordu. Ay ışığıyla yıkanmış, herhangi bir ışıktan uzak, sanki dünyada sadece ikisi varmış gibi hissettiler.

Priya daha önce hiç bu tür bir özgürlük hissetmemişti, sınırsız ve heyecan verici, sonsuz bir ufka doğru süzülüyordu. Rüzgar kapüşonunu çekip aldığı anda, içinde bir şey kıpırdadı - tam olarak anlayamadığı bir arzu. Bu, on beş yaşındaki bir gencin nazik özlemi değildi. Şiddetli ve heyecan vericiydi.

Her virajda, Priya Ethan'ın tişörtünün altındaki kaslarının hareketini, ona sarılma isteğini ve altındaki motorun sabit, güçlü titreşimini keskin bir şekilde fark etti.

Gece havası yüzünü ısıırıyordu. Gölge çimlerin arkalarında sallanıyordu ve dünya, ay ışığıyla aydınlanan tarlaların mozaikinde hızla geçip gidiyordu. Priya daha da yakınlaştı, kolları Ethan'ın gövdesinden göğsüne doğru kaydı. Kısa bir an için Ethan gerildi ve Priya yanağını omuzlarının arasına yerleştirirken omzunun üzerinden baktı.

Sonra gülümsedi ve tekrar yola döndü. "Lütfen, kendini evinde hisset," dedi, motorun gürültüsünün üstüne.

Priya gülümsedi ve gözlerini kapattı. Ethan'ın ceketinin kokusu ve taze ıslak toprağın kokusu duyularını sardı ve zihnine kazındı.

Sonraki yıllarda, deri ve nemli toprağın karışımı kokusu burnuna geldiğinde, onu doğrudan bu ana götürdü — Ethan'ı sıkıca tutma hissi, rüyanın sınırında dans etme hissi, yolun hiç bitmemesini isteme hissi.

On beş

"Benimle sadece o zaman yolculuk yaptın," dedi Ethan, elini saçlarında gezdirerek.

"Kısa süre sonra gittin," diye cevapladı Priya, yük vagonunun zemininde kurumuş bir dal parçasıyla oynayarak. "Brooke, kampta geçirdiğimiz o geceden sonra peşimdeydi. Herkes aramızda bir şey olduğunu düşünüyordu."

"Şu anda beni görebilselerdi, gömleğimi paramparça ediyorsun," dedi Ethan, gömleğini omuzlarına geri geçirirken alaycı bir şekilde.

"En azından senin gömleğin hala gömlek. Sen benim bluzumu *mahvettin*."

"Tutkunun sunağında kahramanca bir fedakarlık," dedi Ethan. "Hemen son ayini yapmalıyız. Geri dönmenden önce onu tarlaya gömelim."

Priya, Ethan gömleği tekrar çıkarmaya çalışırken çığlık attı.

Ethan güldü, sonra onu kendine çekti, yan yana uzandıklarında şakacı enerjileri daha yumuşak bir şeye dönüştü. Parmaklarını onun parmaklarının arasına kaydıran Ethan, birbirine dolanmış ellerini kaldırdı ve onlara baktı.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu Priya, elinin onun elinde duruşunu, saatinin parlaklığını, tenlerinin renklerinin kontrastını çok iyi fark ederek.

"Sadece elinin benim elimde hissettirdiği duyguyu tadını çıkarıyorum."

Bu an, Ethan'ın telefonunun rahatsız edici zil sesi ile kesintiye uğradı. Ethan iç geçirdi ve oturdu.

"Evet, Zach?" Bir süre durakladıktan sonra saatine baktı. "Kahretsin. Bugün mü? Hayır, sorun değil. Onlara biraz geç kalacağımı söyle."

"Her şey yolunda mı?" Priya, Ethan telefonu kapattığında sordu.

"Asistanım, Sienna ve benim PR ekibiyle bir konferans görüşmemiz olduğunu hatırlattı. Korkarım gitmem gerek." Ayağa kalkarak Priya'ya yardım etti.

Işık değişmiş, tarlaya uzun gölgeler düşmüştü. "Öğleden sonra bu kadar çabuk geçtiğine inanamıyorum," dedi Priya, henüz gitmeye hazır değildi.

"Biliyorum." Ethan gülümsedi ve Priya'nın omzundaki yaprağı silkeledi. "Ama çabuk olacağım, söz veriyorum."

Eşyalarını toplarken, bulutların arasından puslu bir güneş ışığı sızdı. Yük vagonundan atlayarak, araziye geçip Moksha'ya doğru yürüdüler, zemin hala yer yer biraz çamurluydu. Ethan piknik sepetini merdivenlerden yukarı taşıdı ve onu dairenin kapısına kadar geçirdi.

"Sen, ben ve hiçbir engel. İşimi bitirir bitirmez," dedi, sesi alçak ve kararlıydı. "İki saat sonra koç evinde ol." Boynuna burnunu sürtmek için eğildi, ama telefonu yine çaldı.

"Merhaba, Sienna," diye cevapladı. "Evet, bensiz başlayın. Bir dakika sonra ben de gelirim." Kızın söylediği bir şeye gülerek cevap verdi. "Eh, birlikte bol bol yapacağımızı söylemişlerdi."

O konuşmaya devam ederken, Priya eliyle onu uğurladı ve kapıyı kapattı. Alnını soğuk ahşaba dayadı ve Ethan merdivenlerden inerken sesinin uzaklaşmasını dinledi. Bir süre sonra, Priya aşağıdaki kapının hafif bir çarpma sesini duydu. Derin bir nefes aldı ve sessizliğe alışmaya çalıştı. Yaklaşmakta olduğunu bildiği bir gün için prova yapıyordu.

Priya duşa girdi ve suyun üzerine akmasına izin verdi. Bu sıradan bir duş değildi. Biriyle çıplak kalmanın öncesiydi. Ve bu herhangi biri değil, Ethan Knight'tı. Bu, tartışmasız, şimdiye kadar aldığı en önemli duş olacaktı.

Lifine saçma sapan miktarda vücut şampuanı sıktı. Bu, Solanki ailesinin kullandığı standart sabun değildi. Bugün onun için ucuz malzeme yoktu. Bu, başka bir satın alımla birlikte bedava verilen lüks bir üründü, çünkü akli başında hiç kimse bunun tam fiyatını ödemezdi. Lifini kremi bir köpük haline getirerek, zamanını aldı

köpüğün cildinde kaymasına izin verdi. Madem bu kadar uğraşıyordu, en azından keyfini çıkaracaktı.

Saçını yıkayıp kremini sürdüğünde, Priya büyük liglere hazırды. Bikini bölgesi. Bu kadar çaba sarf etmesinin üzerinden çok uzun zaman geçmişti. Manoj'dan ayrılmadan önce bile, yatak odaları sıkıcı bir yerdi. Kağıt üzerinde mükemmeldiler ve birlikte iyi çalışıyorlardı, ama kıvılcım? Yoktu. Priya bunu en başından beri biliyordu, bu yüzden kendini suçlamaktan başka bir seçeneği yoktu. Manoj güvenli bir seçimdi ve o zamanlar, güvenli olan tam da onun ihtiyacı olan şeydi. Ama Ethan? Ethan, ciğerlerinden havayı çalan bir şekilde tehlikeliydi. Ona baktığında, sanki yerçekimi değişmiş gibi oluyordu ve dengede kalmak için mücadele etmek zorunda kalıyordu. Ve *şu anda* tam da ihtiyacı olan şey buydu.

Priya devam etmeden önce koltuk altlarını hızlıca kontrol etti.

Hala iyi, şükürler olsun.

Tıraş bıçağını eline alırken, koyu renkli, inatçı tüyleri için genlerini lanetledi. Bu arada, Sienna Deville muhtemelen tüysüz bir bikini çizgisine sahipti ya da en azından hızlı aramada bir profesyonel ekibi vardı. Bir ayna ile donanmış olan Priya, kendini tımar ederken olimpik düzeyde contorsiyonlar yaptı. Sonuç, belirgin bir eğimle sapmış bir iniş pisti oldu. Priya, Ethan yakınlarda bir yere inerse bunun yeterli olacağına karar verdi.

Priya duşu kapattığı anda, ışıklar uğursuz bir şekilde titredi ve söndü.

"Dalga geçiyorsun!" diye bağırdı Priya.

Neyse ki, elektrik kesintisi kısa sürdü ve bir dakika sonra elektrikler geri geldi. Yine de, Moksha onunla dalga geçiyormuş gibi hissediyordu, sanki Ethan ile sıcak bir randevusu olduğunu *biliyor* ve planlarını sabote etmek için elinden geleni yapıyormuş gibi. Duştan çıktı, havluyu sıkıca sardı. *Acele et, Priya. Bu ışıkların ne kadar süre yanacağı belli olmaz.*

Kurulanıp, nemli saçlarını havluyla sardı. Hayatının en önemli düşünün birinci perdesi tamamlandıktan sonra, ikinci perdeye geçme zamanı gelmişti.

Losyon.

Bol bol losyon.

Bacaklarına losyonu sürerken, Ethan'ın ellerinin cildinde dolaştığını hayal ederek hafif bir heyecan hissetti. Priya en sevdiği parfümü havaya sıktı ve içinden geçti. Ethan'ın, sanki doğal kokusuymuş gibi, birkaç alaycı notayı yakalamasını istedi. Sonra çok önemli kararın zamanı geldi.

İç çamaşırı.

Priya çekmecesine bakıp iç geçirdi. Cesur ve seksi bir şey istiyordu, ama hiçbir şey gecenin elektrikli potansiyeline uymuyordu. Çekmeceyi sinsî bir gülümsemeyle kapattı. Hayır, bu gece iç çamaşırı giymeyecekti, komando gibi olacaktı.

Bol bir kazak ve bacaklarına zarifçe düşen geniş paça pantolon giydi. Saçlarını bigudilere taktı, aynaya eğildi ve maskarasını sürdü. *Göz teması kur*, diye düşündü, biraz allık ve dudak parlaticısı ekledi. *O* anlarda birinin gözlerine bakmanın inkar edilemez bir çekiciliği vardı.

Geri adım atarak, yansımasını inceledi. Makyajıyla ilgisi olmayan bir şekilde parlıyordu — Ethan'ın içinde yaktığı kıvılcımdan kaynaklanıyordu.

Saçlarını sallamaya başladığında telefonu çaldı. Ekranda kız kardeşinin adı belirdi ve Priya hemen cevap verdi.

"Megs!" diye bağırdı, sonunda ortanca kız kardeşine ulaşabildiği için heyecanlanarak. "Sana hiç ulaşamıyorum."

"Üzgünüm, Pri," diye cevapladı Meghna. "Bulunduğum yerde şebeke yok. İletişim kurmak için en yakın kasabaya gitmem gerekiyor."

"Annemle babamı aradın mı?" diye sordu Priya. "Endişeleniyorlar." Meghna, Hindistan'ın ücra bir bölgesinde bir işi kabul ettiğinden beri, anne babasının endişesi yeni boyutlara ulaşmıştı.

"Az önce onlarla konuştum. Mümkün olduğunca herkesi arıyorum." Meghna kısa bir kahkaha attı.

"Evden bu kadar uzakta öğretmenlik yapmak nasıl bir şey?"

"Artık interneti asla hafife almayacağım diyelim. Telefon hizmetinin olmaması da hayal ettiğimden çok daha fazla izolasyon yaratıyor. Bu bir şeydi.

birbiri ardına geliyor, ama idare ediyorum." Meghna durakladı, sonra sesi neşelendi. "Hey, Dee az önce *Ethan Knight*'ın Moksha'da olduğunu söyledi..." Meghna sözlerini havada bıraktı. "Pri, bu çılgınca!"

"Biliyorum. Dee de buraya gelmek için can atıyor," dedi Priya, fazla konuşmak istemeden. Ethan ile olan ateşli planlarını kimseye anlatmayacaktı. Bu onun kararıydı, onun anıydı ve kimsenin karışmasını istemiyordu.

"Peki ya sen?" Meghna ısrar etti. "Boşanma, eve geri taşınma, Ethan Knight'ı Moksha'da ağırlama... Bunlarla nasıl başa çıkıyorsun?"

"Ben... şey... idare ediyorum." Priya'nın zihninde, Ethan onu çıkarmaya çalışırken boynuna ters takılmış bluzunun görüntüsü canlandı. "Ama benim hakkımda bu kadar yeter. Senin nasıl olduğunu duymak için can atıyorum."

Meghna, Hindistan'ın kırsal kesimindeki yeni hayatı hakkında, işlerin planlandığı gibi gitmediğini ve şimdi yeni bir yerde olduğunu anlattı. "Ah, bir şey daha var," dedi ve telefonu kapattı. "Puppa ile konuştuğumda, sana adres defterini bulmanı hatırlatmamı istedi."

"Oh, doğru!" Heyecandan Priya neredeyse unutmuştu. "Hemen hallederim." *Ailemin uygunsuz zamanlarda arama yapma becerisinin Ethan'la geçireceğim akşamı mahvetmesine izin veremezdim.*

Priya bir çift düz ayakkabı giydi ve bir kolye taktı. Kapıya uzanırken durakladı, sonra odasına geri dönüp kolyeyi çıkardı. Ethan'ın onun çok uğraştığını düşünmesini istemiyordu. İronik olarak, doğal bir şekilde rahat görünmek çok çaba gerektiriyordu.

Kapıyı arkasında kilitleyen Priya, heyecanla merdivenlerden aşağı koştu. Ethan'la sıcak bir randevusu vardı ve kafası pek çalışmıyordu. Moksha'ya girince, doğrudan bodruma indi ve babasının ofisine girdi. Nem alma cihazının tanıdık uğultusu odayı dolduruyordu, her zamanki gibi kayıtları küf ve mantardan korumak için vızıldlıyordu. Priya, Puppa'nın masasında adres defterini aradı, çekmeceleri karıştırdı. Sonunda, ışıklar titremeye başladığında, bir defterin altında adres defterini buldu. Adres defterini kaparak çekmeceyi kapattı ve kapıya doğru yöneldi ama kapıya ulaşmadan ışıklar tamamen söndü ve bodrum karanlığa gömüldü.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Priya. Hâlâ Puppa'nın el fenerini nereye koyduğunu hatırlamaya çalışırken, elektrikler yeniden geldi.

Priya iç geçirdi. Elektrik kesintileri giderek daha sık hale geliyordu. Gerekli yükseltme yapılmasa bile, Moksha'nın elektrik tesisatı tamamen yenilenmesi gerekiyordu. Bu, küçük bir servete mal olacaktı ve Priya bunun doğru bir karar olduğuna ikna olmamıştı.

Priya elindeki adres defterine baktı ve bulamadığını söylemesi gerekip gerekmediğini düşündü. Bu ona biraz zaman kazandıracaktı, ama aynı zamanda Ethan'ı buradan çıkarmak için planını daha hızlı uygulaması gerektiği anlamına da geliyordu.

Ani, keskin ve cızırtılı bir vızıltı onu düşüncelerinden sıçrattı. Priya donakaldı, gözleri nem alma cihazına güç sağlayan eski prize odaklandı. Havada bir duman bulutu belirdi, ardından yanık tel kokusu geldi. Bir saniye içinde, prizden bir kıvılcım yağmuru patladı ve karton kutuya yağdı. Kömürler tutuştu, bir an için titreyip sonra alevlere dönüştü.

Priya'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. Çöp kutusunu kaparak, alevleri söndürmek için kendini hazırladı. Ama sonra, sinsî ve inkar edilemez bir düşünce aklına geldi. *Ya ben... yanmasına izin versem? Ya bu kazara çıkan yangın, gizli bir lütüfsa?* Moksha alevlere teslim olursa, ailesi oradan ayrılmaktan başka çaresi kalmazdı. Geliştirici zaten binayı istemiyordu, sadece arsayı istiyordu. Bu yangın her şeyi çözebilirdi.

Alevler yükselirken, Priya'nın bakışları odanın içinde dolaştı. Duvarda, babasının kazandığı ilk Kanada iki dolarlık banknot çerçevelemişti; iki dolarlık banknotların hala dolaşımda olduğu zamanlardan kalma bir hatıra. Yanında, Moksha'nın açılış gününden bir fotoğraf asılıydı, etrafına kurutulmuş kadife çiçeklerinden bir çelenk sarılmıştı. Priya'nın bakışları, ebeveynlerinin Hindistan'dan getirdikleri tek fotoğrafların bulunduğu yıpranmış albümün bulunduğu rafa kaydı. Puppa'nın masasında, çocukluğundan kalma bir stüdyo fotoğrafı duruyordu: Mumma, Puppa, kız kardeşleri ve çok daha genç halinin, hepsi de katı bir ciddiyetle sıralanmışlardı. Oda yoğun bir sisle dolarken, duman alarmı çalmaya başladı.

Isı Priya'nın cildine baskı yapıyordu, ama o tereddüt etti ve alevlere bakakaldı. Bu sadece bir bina değildi. Bu, hikayelerin, hayatların, tarihin eviydi. Her kutu, her dosya, yas tutulan, kutlanan ve burada hatırlanan insanların kayıtlarını içeriyordu.

kutlanan ve burada hatırlanan insanların kayıtlarını içeriyordu. Aynı zamanda, ailesi için inanılmaz zorlukların ve kısıtlamaların yaşandığı bir yerdi. Priya, geçmiş ve gelecek, görev ve özgürlük arasında sıkışıp kalmış, olduğu yerde donakalmış halde dururken kalbi hızla atıyordu.

Alevler şiddetini arttırırken, Priya'nın içinde bir şey değişti. Ailesinin ona aşılammaya çalıştığı sorumluluk duygusu, içgüdüsel bir hisse dönüştü; kutsal, korunmaya değer bir his. Priya çöp tenekesini alevlerin üzerine çarptı, ama alevler kenarlarından dışarı fırlayarak, canlı bir varlık gibi süpürgelik boyunca yayıldı.

Priya geriye sendeledi, duman burnunu yakıyordu. *Perde! Perdeyi kullan!* Panelin bir köşesini yakaladı ve sertçe çekti. Ama onu kurtaramadan, bacağına ani bir acı saplandı.

"Siktir!" diye bağırdı, dehşetle aşağıya baktı. Alevler pantolonunun kenarından yukarı doğru yayılıyordu. Çılgılık attı ve pantolonunu çıkardı, kumaşı kullanarak ateşi söndürmeye çalıştı.

Ama duman galip geliyordu. Sıcak, ağır ve keskin. Priya'nın göğsünde panik dalgası yükseldi. *Kaçmak istediğim yeri kurtarmaya çalışırken öleceğim.*

Nefesi kısa ve çılginca kesik kesik geliyordu. Başı dönüyordu, oda bulanık bir sis içinde yüzüyordu. *Eğil*, diye bağırdı beyni, eski yangın tatbikatlarından belli belirsiz hatırladığı bir şey.

Priya dizlerinin üzerine çöktü ve kendini yere bastırdı. *Kapı nerede?* Bilemiyordu, ama doğru yönde sürünerek ilerlediğini umarak kendini ileriye doğru sürükledi.

Arkasındaki bir yerde, ahşap çatırdadı ve keskin bir sesle parçalandı. Ateş büyüyordu, ısısı cildini yakıyordu. Ter damlaları boynundan aşağı akıyordu. Priya şiddetli bir şekilde öksürdü, boğazı yanıyordu, gözleri o kadar çok yanıyordu ki zar zor açık tutabiliyordu.

Sonra ani bir tıslama sesi duyuldu. Soğuk bir sis havaya yayıldı ve etrafındaki alevleri geri püskürttü. Priya gözlerini kırptırdı, gözyaşları yüzünden süzülüyordu. Sislerin arasından, Ethan'ı yangın söndürücüyü tutarak alevlerle mücadele ederken gördü. Rahatlama hissi onu sardı ve yere yığıldı, bitkin ve yorgun.

Ethan metodik bir şekilde çalışarak her püskürtüşünde ateşi geri püskürttü. Alevler cızırdadı ve küçüldü, sonunda sadece küçük duman kümeleri kaldı. Yangın söndürücüyü bir kenara atan Ethan, Priya'nın yanına diz çöktü ve ellerini onun omuzlarına koydu.

"Pri," diye seslendi, sesi endişeyle titriyordu. "İyi misin?" Etraflarında çalan alarm, sesindeki aciliyeti bastıramıyordu.

Priya başını salladı, nefesi kesik kesik geliyordu. Ethan keskin bir nefes verdi, yüzünde rahatlama belirdi. Ayağa fırladı ve bodrum penceresini açtı. Soğuk hava içeri doldu, Priya'nın boğazını rahatlattı. Ethan'ın bakışları keskin, vücudu gergin ve tetikteydi.

"Lanet olsun, Pri," dedi, elini yüzüne götürürken sesi çatladı. "Beni çok korkuttun." Kolunu onun altına sokarak ayağa kalkmasına yardım etti. "Ne oldu?"

Priya cevap veremedi, odada yüksek bir çatırtı yankılandı ve başka bir prizden kıvılcımlar sıçradı.

"Kıpırdama! Ve hiçbir şeye dokunma!" Ethan bağırdı, yangın söndürücüyü kapıp alevin olduğu yere koştu.

Priya'nın başı, kafatasını titreten alarmin çığlığından zonkluyordu. Uzuvarları ağırlaşmış, dengesi bozulmuştu, masanın üzerine tırmandı. Oda eğilmiş gibi görünüyordu, ama duman dedektörünün altına bir klasör sallamayı başardı. Keskin ses sonunda durduğunda rahatladı.

Ethan'ın bakışları ona çevrildi, gözleri kısıldı. "Sana az önce söylediğimin tam tersini yapamaz mısın?" Ona doğru koştu, onu aşağı indirmeye hazırdı, ama aniden durdu.

"Ne?" Priya kaşlarını çatı.

Ethan gözlerini ovuşturdu, gözlerini kırptı ve tekrar baktı. "Priya Solanki, babasının masasında çıplak kışınla mı duruyorsun?"

Priya hızla klasörü kullanarak kadınlık organlarını korudu. "Hayır," dedi. "Ten rengi iç çamaşırı giyiyorum."

Ethan eğildi, yanmış pantolonunu yerden aldı ve parmakları arasında tuttu. "Yalancı, yalancı, pantolonun yanıyor."

"Ethan," diye inledi Priya.

"Sakin ol, ben varım." Artık eğri duran perdeyi yırttı ve ona yaklaştı.

"Yaklaşmayı aklından bile geçirme," diye bağırdı Priya, onu azarlayan bir öğretmen gibi parmağıyla işaret ederek. Şu anki yönüyle, onun mahrem bölgelerine yüz yüze gelecekti.

"Tamam," diye kabul etti Ethan, perdeyi ona doğru uzatarak. "Sanki 'çıplak iç çamaşırı' görmemişim gibi."

"Arkanı dön," diye talimat verdi Priya.

"Gerçekten mi?" Ethan kaşlarını kaldırdı, ama onun dediğini yaptı.

Priya masadan atladı, süveterini olabildiğince aşağı çekti ve perdeyi beline bağladı.

Ethan arkasını döndü, onun geçici eteğini gördü ve dikkati hızla ayak bileğine kaydı. "O bir yanık mı?"

"Sadece bir batma." Priya önemsemedi. "Sen gelmeseydin çok daha kötü olabilirdi." Birkaç dakikadan fazla sürmemiş olduğunu bildiği halde, sanki sonsuza kadar dumanla boğuluyormuş gibi hissetti. Yangın hızla yayılmıştı, ama Ethan daha hızlı davranmıştı.

"Duman alarmını duydum ve hemen koştum," diye açıkladı Ethan. "Baban bana evi gezdirirken merdivenlerin yanında bir yangın söndürücü gördüğümü hatırladım, bu yüzden içeri girerken onu aldım."

"Yangın o prizden başladı." Priya yanmış prizi işaret etti.

Ethan, kömürleşmiş kutuyu botuyla dürterek içinde köz kalmadığından emin oldu. "Durum kontrol altında, ama bunu bildirmemiz gerekiyor."

"Puppa ile konuşana kadar bekleyelim," dedi Priya. "Moksha zaten zor durumda. Eğer öğrenirlerse, Puppa yenileme çalışmaları başlamadan önce lisansını kaybedebilir."

"Tamam. Ama müteahhitler gelene kadar elektriği keseceğiz."

"Ama bu, apartmanın elektriğini de kesecek."

"Sen benimle kalacaksın." Ethan tartışmaya yer bırakmadı. "Burası tekrar güvenli hale gelene kadar buraya girmen mümkün değil. Şimdi gidip elektriği keselim."

Priya'yı elektrik panosuna kadar takip etti. Pano, bir kıvılcımla parçalanacakmış gibi görünen eski bir kutuydu. İçinde kablolar birbirine dolanmış bir karmaşa vardı. Priya

ana şalteri buldu ve kapattı. Metalik bir ses odada yankılandı ve her şey karanlığa gömüldü.

"Hadi." Ethan, Priya'nın elini tutup onu yukarı çıkardı. Telefonunun ışığı yolu aydınlatırken, Priya onu uzaklaştırmayı başarabilseydi, bu gecenin hem kendisi hem de Moksha için bir felaket olacağını fark etti. Ona hayatını borçluydu.

Dışarıda Priya derin bir nefes aldı ve serin havayı içine çekti. Ethan'la birlikte Moksha'nın önünde dururken, burası eskisi kadar tehditkar gelmiyordu. Her zaman uyanık gözler gibi parlayan pencereler artık sönmüştü. Ama değişim sadece Moksha'da değildi. Onun içindeki bir şey de değişmişti. Yangın, olaylara bakış açısını değiştirmişti ve bundan en çok şaşkın olan kişi kendisiydi.

"Hadi. Seni koç evine geri götürelim," dedi Ethan, kolunu güvenli bir şekilde onun etrafına dolayarak.

Priya direnmedi. Tartışacak kadar gücü kalmamıştı, ama Ethan'ın onu tutuşunda farklı bir şey vardı; daha sağlam, daha koruyucu. Vücudu, sanki onu bu anın dışındaki her şeyden korumak istercesine, içgüdüsel olarak onun etrafına kıvrılmıştı. Ve her zamankinden daha koyu ve okunması imkansız bir yoğunlukta olan gözleri, Priya'nın kalbini hızlandırdı.

Onda da bir şey mi değişmişti? Yoksa sadece yorgunluğun etkisiyle hayal mi görüyordu? Belki. Ama koç evine doğru yürürken, Priya bir şeyi kesin olarak biliyordu: Artık Ethan'ı uzaklaştırmak istemiyordu.

On altı

PRIYA duşun altında durup suyun üzerine akmasına izin verirken buhar etrafında dönüyordu. Bu, gecenin nasıl geçeceğini hayal ettiği gibi değildi. Ve şimdi, ikinci kez, Ethan'ın banyosunda külleri yıkarken buldu kendini. Ancak bu sefer, kapı açılıp Ethan duş kabinine onunla birlikte girdiğinde, bu tamamen doğal geldi. Elinden lif aldı ve sırtını yavaş dairesel hareketlerle yıkamaya başladı.

Priya'nın kasları gevşedi ve ateşin etkisi azaldıkça, düşünceleri nihayet yavaşladı. Ve o anda farkına vardı. *Tanrım, ne kadar ikiyüzlüymüşüm.*

Her zaman ailesinin seçimlerine güvenmesini, kendisi için en iyisinin ne olduğunu bildiğine inanmasını istemişti. Ama şimdi, onlara aynı güveni göstermediğini fark etti. Onların arkasından Moksha'yı satmak cesur, kahramanca bir hareket değildi. Sanki daha iyi biliyormuş gibi, onların *yerine* karar vermişti. Bunun onların iyiliği için olduğunu, daha sonra ona teşekkür edeceklerini söylemişti kendine. Çünkü derinlerde, onların kendileri için en iyisinin ne olduğunu bilebileceklerine güvenmemişi.

Her şeyi düzelttiğimi sanıyordum, ama aslında onların geleceğinin nasıl olması gerektiğine dair kendi fikrimi dayatıyordum, tıpkı onların her zaman benim hayatımı şekillendirmeye çalıştıkları gibi. Gerçek onu sert bir şekilde vurdu, nefesini kesip onu boşlukta bıraktı.

Ethan, onun değiştiğini fark etti. Lifi yere bıraktı ve kollarıyla onu sardı, ama bu onu daha da kötü hissettirdi. O da ona yalan söylemişti.

"Ben korkunç bir insanım, Ethan." Priya yüzünü Ethan'ın göğsüne gömdü, sözleri üzerlerine yağın su sesinden dolayı zar zor duyuluyordu.

"Hayır, değilsin," diye mırıldandı, sırtını okşayarak. "Az önce korkunç bir şey yaşadın. Ve bu seni çok sarsmış. Sorun yok, bebeğim. Ben yanıdayım."

Priya ona sarıldı ve daha da şiddetli bir şekilde ağlamaya başladı.

"Şşş." Ethan saçlarını okşadı ve bu, Priya'ya daha önce buklelerinin ne kadar mükemmel olduğunu hatırlattı. Şimdi ise perişan bir haldeydi.

"Böyle olmamalıydı," diye ağladı.

"Öyle mi?" Ethan, gözlerine bakabilmek için çenesini kaldırdı. "Nasıl olması gerekiyordu peki?"

Ethan gözyaşlarını silerken, Priya parmağındaki maskara lekesini fark etti. Dökülen saçları ve bulaşmış makyajıyla, boğulmuş bir rakun gibi görüldüğünü biliyordu. Oysa Ethan'ın üzerindeki her su damlası, bir stilist ekibi tarafından stratejik olarak yerleştirilmiş gibi görünüyordu.

Onun yenilmiş bakışlarını yakalayan Ethan, suyu kapattı. "Hadi buradan gidelim. Çok yorgunsun."

"Bekle," dedi Priya, kalbi çarpıyordu. "Sana söylemem gereken bir şey var." Artık aralarında asılı kalan yalanları, onu terk ettirmek için gizli girişimlerini saklayamazdı. Ethan, ondan uzaklaşsa bile, gerçeği hak ediyordu.

"Pri." Ethan'ın gözleri yavaşça ve aç bir şekilde onu süzdü, sonra tekrar gözlerine kilitlendi. "Burada bir saniye daha durursak, seni bu duvara yapıştıracam. Ve seni tamamen elde edene kadar durmayacağım."

Priya'nın dudakları sessiz bir "Oh" ile açıldı. Derin bir kızarıklık onu sardı, her şeyi aşırı derecede fark etmesine neden oldu — çıplak vücutları ısı yayıyor, su parıldayan izler bırakarak derilerinden aşağı akıyordu.

"Ethan..." diye fısıldadı.

Ethan yavaşça nefes verdi ve aralarına biraz mesafe koydu. "Çok zor bir gece geçirdin. Hadi seni yatağa götürelim, tamam mı?" Ona bir havlu uzattı ve duştan çıktı.

Onlar kurulanıp, aralarında buhar yükselirken, Ethan beline bir havlu sardı ve onu yatak odasına götürdü. Yorganı çekip, onun yatağa girmesini bekledi. Gözleri kapandı, günün yorgunluğu onu bastırıyordu. Gözlerini tekrar açtığı anda, Ethan ilk yardım çantasıyla geri dönmüştü.

bir ilk yardım çantasıyla geri dönmüştü. Yatağın ayak ucuna diz çöküp, kadının ayak bileğini ellerine aldı.

"Acıyor mu?" diye sordu, ona bakarak.

"Hayır." Ethan, cildine serin bir jel tabakası sürerken, kız hafifçe irkildi.

"Kolay kurtuldun." Yanığı tekrar inceledi ve gazlı bezle sardı. "İyileşecek."

Yatağın yanına uzandığında, yatak onun ağırlığıyla sallandı. "Buraya gel," dedi, kollarını ona açarak.

Priya uzun bir nefes verdi ve onun sıcaklığına doğru hareket ederek başını göğsüne yasladı. Kalbinin düzenli atışı onu sakinleştirdi, zihnini susturdu ve her şeyi eritip yok etti. Hiçbir şey söylemediği için mutluydu. Bu anı kaçırmak dayanılmaz olurdu. Yarın ona gerçeği söyleyecekti. Uykuya dalarken, başka bir düşünce aklına geldi. Ya Ethan anlamazsa? Ya aralarındaki her şey mahvolursa?

On yedi

PRIYA, perdelerden süzülen sabah ışığının yumuşak parıltısıyla uyandı. Bir an hareketsiz yatarak, nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Önceki gecenin olayları aklına gelince, Ethan'ın kolunun beline dolandığını, boynunun arkasına yavaş ve düzenli nefesini hissetti. Havlu gece boyunca açılmıştı ve Ethan'ın sırtına yaslanarak ona sarılırken göğsünün sıcaklığını hissedebiliyordu. Gözlerini kapattı, vücutlarının birbirine uyumunu, battaniyenin altında birbirine dolanan bacaklarını tadını çıkardı.

Ama sonra merakı galip geldi. Ethan'ın uyurken nasıl görüldüğünü görmek istedi. Ethan'ın kolunu kaldırıp kenara koydu ve bacaklarını santim santim çözdü. Gizli manevrasını kutlayarak, Priya nefesini tuttu ve yatağın gıcırdamamasını umarak yuvarlandı.

Ancak Ethan'ın onu eğlenceli bir bakışla izlediğini gördü. "Hey," diye boğuk bir sesle konuştu.

"Günaydın," dedi, sesi boğuk ve alçaktı. "İyi uyudun mu?" Sabahları Ethan görülmeye değer bir manzaraydı. Sakalları ile yumuşak dudaklarının kıvrımları arasındaki kontrast büyüleyiciydi.

"Evet," diye cevapladı. "Sen?"

"Gözümü bile kırpmadım."

"Öyle mi?" *Horladım mı? Utanç verici bir şey mırıldandım mı?*

"Nasıl uyuyabilirdim ki?" diye mırıldandı, eğilerek. "Tek istediğim bu iken..."

Hızlı bir hareketle onu kendine çekti ve dudaklarını yavaş, ateşli bir öpücükle ele geçirdi. Her duygu büyüdü. Bacaklarının onun bacaklarına sürtünmesi, havlunun tamamen düşmesinin fısıltısı, dilinin baştan çıkarıcı oyunu.

Ethan'ın ağız boynunun çukuruna ulaştığında Priya nefesini tuttu. Ayak parmakları kıvrıldı. Parmakları onun saçlarına dolandı. arşaflar kayarak, onu onun ateşli bakışlarının altında çıplak bıraktı. Onun her santimini izlerken yanıyorlardı.

Priya, Ethan onu duşta çıplak görmüş olmasına rağmen kıvrandı. Bu farklıydı, daha ham, daha samimi. Elleri içgüdüsel olarak kendini örtmek için kalktı, ama Ethan bileğini yakaladı.

"Sen muhteşemsin," dedi, gözlerini onunkilerden ayırmadan. "Bırak da göreyim." Ellerini uzaklaştırdı. "Sana dokunmama izin ver." Dudakları kulağına değdi. "Ve tadına bakmama." Dili, kulağının hemen arkasındaki hassas noktayı okşadı. "Ve seni hissetmeme..."

Priya bu hissin içinde erirken yumuşak bir ses çıkardı. Ethan, vücudunun kendisine bastırışından keskin bir nefes aldı. Eli aşağı kayarak belini kavradı. "Yeterince bekledim, Pri." Gözleri, ham ve huzursuz bir açlıkla dolu olarak onun gözleriyle buluştu. "Sen de bunu istediğini söyle."

"Evet," diye fısıldadı Priya, sesi nefes nefese ve arzuyla doluydu. "Seni istiyorum, Ethan."

"Aferin kızıma," dedi Ethan, dudakları Priya'nın boynunun çukuruna değdi, nefesi Priya'nın cildini yakarak onu titretti.

"Dilimin nereye gitmesini istersin?" dedi, sesi boğuk ve dumanlıydı. "Buraya mı?"

Elleri onun saçlarını kavrarken, ağız meme ucunu buldu ve yavaş, kasıtlı hareketlerle onu tahrik etti.

"Burada mı?" Dudakları diğerini sardı, diline sıkıca yapışana kadar emdi.

"Tanrım... her yere," diye inledi, kalçaları huzursuzca hareket ediyordu.

Ethan'ın eli bacaklarının arasına kaydđ ve Priya başını geriye attđ, kasları gerildi. Ama Ethan *oraya* hemen gitmek için acele etmiyordu. Parmaklarıyla onu tahrik etti, dairesel hareketler yaptı. Yavaşça. Nazikçe. Uzun uzadıya. Priya kendini eriyip gittiğini hissetti, ona kendini açarak, çıplak ve savunmasız kaldđ.

"Ethan..." Sesi iğdi, neredeyse kırılmak üzereydi.

"Henüz değil," diye mırıldandı, dudakları cildini okşayarak aşağı doğru ilerledi, iç uyluklarına sıcak, ağız açık öpücükler kondurdu. Tam da

bir saniye daha dayanamayacağını düşündüğü anda, dili klitorisini okşadı.

Priya nefesini tuttu, sırtı yataktan kalktı. Ethan'ın ağzı onu cesur, amansız bir ateşle yuttu. Her yaklaştığında, onu inlemeye, daha fazlasını istemeye zorlayacak kadar geri çekildi. Her zevk dalgasını kontrol etti, onu nefes nefese, acı içinde ve altında titreyene kadar parça parça inşa etti.

Üzerine kayarak, karanlık gözlerini onun gözlerine sabitleyerek, başparmağını ağzında gezdirdi, dudağını aşağı çekerek içindeki yumuşak eti oynamaya başladı. Dudakları onun için açıldı ve başparmağını yavaşça ve kasıtlı olarak ağzına çekti.

"Siktir... beni burada boşaltacaksın..." Ethan, sesini zorlukla bastırarak homurdandı. "Bu güzel, kirli ağzının her yerine." Dişleriyle dudaklarını okşadıktan sonra, gözlerine bakacak kadar geri çekildi.

"Kendini tutma," diye mırıldandı Priya, tırnakları onun göğsünün heykel gibi hatlarını izleyerek aşağı doğru kayarken.

"Oh, yapmayacağım," Ethan boğuk bir sesle dedi. "Ama önce hepsini hissedeceksin." Eli, onun elini kapattı ve parmakları onu sarana kadar aşağı doğru yönlendirdi. O, yavaş ve kasıtlı hareketlerle onu okşamaya başladığında, göğsünden bir inilti yükseldi. Kendi kendine küfrederek, çekmeceye uzandı, hızlı ve akıcı hareketlerle prezervatifi yırttı ve üzerine geçirdi.

Priya, onun ucunun keskin ısını girişine bastırarak, arzuladığı her şeyin sınırını kışkırttığını hissettiğinde nefesi kesildi. Hiç bu kadar canlı hissetmemişti, sadece beklenti ile bu kadar tamamen mahvolmuştu. Ethan hareket etti, yavaş ve kasıtlı bir baskı ile ona girdi. Gerginlik muhteşemdi - keskin, ezici - ve ciğerlerindeki havayı çaldı. O daha derine batarken, gözleri kapanarak nefes nefese kaldı. Yüzünü boynunun kıvrımına gömüp dudakları onun cildini okşarken, Ethan'ın ağzından yumuşak bir inilti çıktı.

Bir an için hareketsiz kaldılar — vücutları birbirine kenetlenmiş, sinirleri ateşlenmiş, duyuların içinde boğulmuşlardı. Sonra Ethan geri çekildi ve tekrar ona girdi, daha derine, daha sertçe. Priya her vuruşuna karşılık verdi, ritimde, sürtünmede, ateşte kayboldu. Bu Ethan'dı — onun Ethan'ı — ve her yeri onunla doluydu,

vücudu şiddetli bir niyetle hareket ediyor, dudakları onun içinde eriyen bir tatlılık yakıyordu. Garip hissetme duygusu eridi, maskeler kayboldu, geriye sadece arzu kaldı.

Priya'nın parmakları aralarına kaydı, ritimlerine uyarak klitorisini daireler çizerek okşadı. Ethan inledi, sesi saf bir tutkuydu.

"Gözlerin bana baksın," dedi, sesi karanlık ve emrediciydi.

Priya'nın gözleri açıldı ve Ethan'ın bakışlarındaki saf açlık, vücudunu titretmişti.

"Boşaldığını görmek istiyorum," diye homurdandı.

Bu kadarı yeterliydi. Priya tamamen teslim oldu, vücudu onun etrafında titriyordu, ecstasy dalgaları onu sardı - ham, sonsuz, yıkıcı.

Ethan derin, ilkel bir homurtuyla onu takip etti, vücudu gerilip onun vücuduna sertçe titredi. Bir an için, onun üzerinde kaldı, vücutları sonrasındaki hazda birbirine kaynaştı. Priya onun ağırlığını tadını çıkardı, az önce paylaştıkları sessiz fırtınada onu yere bağladı. Sonra, yumuşak bir nefesle, yer değiştirdi ve onu kollarına çekti.

Sabah güneşinin parlaklığı artarken, Ethan parmaklarını onun parmaklarıyla birleştirdi ve ellerini ışığa doğru kaldırdı. Bileğini döndürerek, ışığın ellerini nasıl aydınlattığını izledi. Sonra elinin arkasına yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Sonsuza kadar böyle kalabilirim." Priya, onun vücudunun sıcaklığına daha da sokuldu.

"İyi." Ethan'ın eli beline kaydı ve onu kendine çekti. "Çünkü seni yataktan çıkarmayacağım."

"Şanslısın ki, yatak çok rahat." Priya gülümsedi, yanağını Ethan'ın göğsüne dayadı. Ethan'ın düzenli nefes alıp verme ritmi, göğsünün inip kalkması... Bu anın her şeyi mükemmeldi. "Dün gece olanlardan sonra uyanık kalacağımı sanmıştım, ama hayır. Gözlerimi kapattığımı bile hatırlamıyorum."

"O kadar yorgun muydun?" Ethan, yüzünden bir tutam saçını çekip aldı. Parmakları bir an durdu ve sanki aklında bir şey çakmış gibi hafifçe hareket etti. "Bekle... dün gece bana bir şey söylemek istediğini söylememiş miydin?"

Priya'nın kalbi hızla çarptı.

Şimdi mi? Bu konuşmayı şimdi mi yapmak istiyor?

Hayatının en akıl almaz deneyiminden sonra onun yanında yatıyor olmasına kafası basmıyordu. Gerçeği söylemek *istiyordu* ama cidden, akli başında kim Ethan Knight ile ilişkisini mahvetme riskini göze alırdı ki? Hem ne için? Ethan sonsuza kadar yanında kalacak değildi, öyleyse neden birlikte geçirdikleri zamanı mahvetmek istesin ki? Yangın ona mükemmel bir çıkış yolu sağlamıştı. Moksha'yı yakabilirdi, ama yakmamıştı. Ailesi onu saklıyordu ve o da sonunda bunu kabullenmişti. Hoşuna gitmesi gerekmiyordu, ama barışmıştı.

Öyleyse, ona söylemenin ne anlamı vardı? Neden ikisini de, şu anda hayatındaki tek mükemmel şeyi parçalayabilecek bir konuşmaya dahil etsin ki? "Sana, benim korkunç bir insan olduğumu söylemek istedim çünkü, şey... ben sinsi olabiliyorum." Priya'nın eli yorganın altına kaydı, parmakları onu kavradı.

onu kavradı.

"İlginç." Ethan, itirafını değerlendirircesine dudaklarını kıvırdı. "Bence senin bu yönünü biraz daha keşfetmemiz gerek."

Priya kıkırdadı, sonra yorganın altına kayboldu. Ağzı açıldı, sıcak ve davetkâr, dili yavaş, baştan çıkarıcı hareketlerle onun üzerinde dönüyordu.

Ethan yavaşça nefes verdi, başı yastıklara yaslandı. Her şey bir an için mükemmeldi: yumuşak beyaz çarşaflar, perdelerin arasından süzülen ışık huzmeleri, yeni bir güne uyan dünyanın uzak uğultusu. Yatağın etrafında, Priya'nın çizdiği tuz çemberi, yeni buldukları mutluluğun yıpranmış kenarlarını işaret ediyordu.

On sekiz

Priya, Ethan'dan ayrılmayı başardığında öğleden sonra erken saatlerdi. Duş alıp hazırlanmasının ardından, koç evindeki küçük yemek masasına oturdu ve korktuğu telefonu etti. Babasının sesi telefonda duyulduğunda, Priya derin bir nefes aldı.

"Tamam... paniğe kapılma," dedi. "Her şey kontrol altında, ama... dün gece bodrumda yangın çıktı." Kendini hazırladı ve içgüdüsel olarak telefonu kulağından uzaklaştırdı, tam da babasının şaşkın haykırışını duymak için.

"Su?" diye bağırdı. "Aag?" Ne? Yangın mı?

Priya, telefonun diğer ucundaki paniğin artmasıyla irkildi.

"Aag?" diye bağırdı annesi arka planda. "Kya? Kyare? Kevi ritey?" Nerede? Ne zaman? Nasıl?

"Su?" Deepa hoparlörden seslendi.

Priya derin bir nefes aldı ve tekrar denedi. "Biraz hasar var, ama sadece ofiste. Puppa'nın adres defterini alıyordum, fişten kıvılcım çıktı ve..."

"Suuu?" Toplu bir çığlık yankılandı.

"Olay olduğunda binanın içinde miydin?" diye bağırdı annesi.

"Durdurmaya çalıştım ama yangın hızla yayıldı. Ethan zamanında gelmeseydi, ne Moksha ne de ben kurtulabilirdik."

Kısa bir sessizlikten sonra bir dizi soru yağdı. "Bay Ethan seni kurtardı mı?"

"Ve Moksha'yı?"

"İkiniz de iyi misiniz?"

"Hasar ne kadar ciddi?"

"Biz iyiyiz," diye cevapladı Priya, telefonunu hoparlöre geçirdi. "Elektrikle ilgili bir sorun vardı. Ana şalteri kapattım ve fotoğraflarını çektim. Rapor etmeden önce size haber vermek istedim..."

"Yola çıktık," dedi babası. "Akşamüstü orada olacağız."

"Acele etmenize gerek yok," dedi Priya hemen. "Dairede elektrik yok ve tadilat ekibi gelene kadar yapabileceğiniz bir şey yok."

"Bay Ethan iyi mi?" diye sordu Puppa. "Koç evinde bir sorun yok, değil mi?"

"O iyi. Biz..."

"Priya! Yemekler!" diye bağırdı annesi. "Onları koç evindeki buzdolabına koydun mu?"

Mumma'nın öncelikleri her zaman netti. Birincisi, kızı. İkincisi, tanınmış kiracısı. Ve çok hevesli bir üçüncü? Ev yapımı yemekleri. Ancak Priya'nın listesi şu anda biraz daha sadeleşmişti. Ethan'ın bir dizi sınav daha bitirmesini izledi, her yavaş, kontrollü hareketiyle kasları geriliyordu. Hafif bir ter tabakası cildine yapışmış, ışığı yansıtıyordu.

"Beta," dedi babası, "dün gece apartmanda elektrik kesildiğinde nasıl idare ettin?"

"Ben... şey... koç evinde kaldım."

"*Suuu?*" Anne, baba ve Deepa hoparlörden papağanlar gibi cıvıldadılar.

Priya telefonundan uzaklaştı ve zihinsel olarak yüzünü avuçlarıyla kapattı. Ethan ile koç evinde geceyi geçirdiğini söylemesi, anne ve babasının lastik sesleri çıkararak eve koşmalarına yetti. Ne düşünüyordun? Dur biraz. *Düşünmüyordun.* Bugün beyin hücrelerin çalışmıyordu.

"Kanepede uyudum," diye uydurdu.

Ethan egzersizini yarıda kesip, ona bakarken bir kaşını kaldırdı.

"En azından kanepeyi kullanacak kadar akıllı vardı," dedi annem. "Misafirin kanepeyi kullanmasına izin vermemek daha akıllıca. Ethan Bey de sıradan bir misafir değil. O adama istediği her şeyi ver."

Priya, Ethan havluyla kurularken odanın diğerk ucunda onun gözlerine baktı. Ethan ona geniş bir gülümseme attı, tartışmaya cesaret etmesini bekliyordu.

"Elektrik olsun ya da olmasın, koç evinde kalamazsın," dedi Puppa. "Eve giderken yedek jeneratör alabilir miyim bakacağım. İşler yoluna girene kadar idare ederiz."

Priya, Mumma'nın Puppa'ya bir şey söylediğini duydu, sesleri alçak bir sohbeta dönüştü.

"Deepa?" diye sordu. "Hala orada mısınız? Ne oluyor?"

"Tamam, dinle." Deepa'nın sesi, dramın yaklaştığını gösteren türden bir fısıltıya dönüştü. "Vinod Amca'nın, Mumma ve Puppa'nın senin için o adamla tanışması için bir buluşma ayarladığını söylediğimi hatırlıyor musun? Eğer erken dönerse, buluşmayı kaçıracaklar. Şu anda bunu tartışıyorlar."

"Dalga geçiyorsun herhalde." Priya burnunun köprüsünü sıktı. "Onlara ilgilenmediğimi söyledim."

"Onları bilirsin, Pri. O kadar kolay pes etmezler."

"İstediklerini yapabilirler," diye mırıldandı Priya. "Ama ben tanışmak istemiyorum..."

"Dinesh," diye Deepa burnunu çekerek araya girdi. "Vinod Amca tam bir rapor gönderdi... doğum tarihi, boy, kilo, iş... açıkçası, özgeçmiş gibi."

"Vinod Amca'nın onlara kimi tanıttığı umurumda değil: Dinesh, Ramesh, Nilesh, Paresh... Bu olmayacak. Ama beni haberdar ettiğin için teşekkürler."

"Seni desteklediğimi biliyorsun," diye cevapladı Deepa. "Ayrıca, sana ne olursa olsun, Megs ve benim de karşılaşacağımız şeylerin sadece bir ön izlemesi. Bu işte birlikteyiz, Pri."

"Priya, beta," Puppa telefona geri döndü. "Annen ve ben biraz zor durumdayız. Vinod Amca ve Poonam Teyze bizim için izin aldılar. Eğer şu anda Moksha'da bize gerçekten ihtiyacın yoksa..."

"Hiç sorun değil," diye sözünü kesti Priya. "Vinod Amca'nın evine gidin. *Dinesh denen adamla tanışın. Çay için, thepla yiyin. Ama henüz geri dönmeyin.* Burada her şey kontrol altında." Ethan arasındaki mesafeyi kapatırken sesi titredi. Ethan, tüm vücudu ısı ve kaslarla dolu, yakınlığı Priya'nın düşüncelerini bulanıklaştırıyordu.

"Emin misin?" Puppa endişeli bir ses tonuyla sordu. "Peki Ethan? Ethan? Moksha şu anda kullanılamadığı için o da gidecek mi?"

Priya bir an donakaldı. Ethan'ın gidebileceğini hiç düşünmemişti. Midesinde bir rahatsızlık hissederek ona döndü. Ethan onun gözlerine baktı ve kararlı, neredeyse alaycı bir şekilde başını salladı.

"Gideceğinden bahsetmedi," diye cevapladı Priya, sesindeki gülümsemeyi gizleyemeden. "Ama doğrulamak için onu kendin arayabilirsin." Ethan'ın parmakları sweatshirt'ünün altına kayarken nefesi kesildi.

"Tamam o zaman. Yangının fotoğraflarını da gönder. Sigortamızın bunu karşılayıp karşılamayacağına bakayım."

Ethan'ın elleri kot pantolonunun bel kısmının altına kayarken Priya'nın gözleri kapandı.

"Priya?" Puppa sordu. "Dinliyor musun?"

"Uh-huh... Fotoğraflar... Yangın..." Ethan onu kaldırıp masanın üzerine oturttuğunda sözleri kesildi.

"Ve adres defterimdeki o numara lazım. Hala sende var mı?"

"Evet," diye cevapladı Priya, Ethan boynunu öperken, elleri sırtında yavaşça aşağı doğru kayarken. "Evet."

Bacaklarını Ethan'ın beline doladığında tuzluk yere düştü.

"Evet, *ne*?" Puppa sertçe sordu. "Orada ne oluyor, Priya?"

Priya masadan atladı ve Ethan'a yan gözle baktı. Ethan onu oyalarken açıkça eğleniyordu.

"Adres defterim burada," dedi, Bay Foster'ın numarasının olduğu sayfayı açıp Puppa'ya verdi.

"Annem ve ben Ethan'ı daha sonra arayacağız," dedi Puppa. "Seni ve Moksha'yı kurtardığı için o gerçek bir kahraman."

Ethan pazılarını esnetti, sonra Priya telefonu kapattığı anda smaç atma hareketi yaptı. "Şuna bakın!" Ethan sırttı. "Baban beni seviyor. Buraya daha sık uğramam gerekebilir. Hatta Eylül'de TIFF için geri geldiğimde yine koç evinde kalabilirim."

"Eylül'de geri gelecek misin?" diye sordu Priya şaşkınlıkla. *Ve beni görmek isteyecek mi?*

"Evet. Sienna ile çektiğim film, film festivalinde prömiyerini yapacak."

Priya kaşlarını çattı. Ethan'ın ayrılışıyla düzgün bir şekilde sona eren ilişkisi için oluşturduğu zaman çizelgesi, rüzgarda yapraklar gibi dağıldı. Ethan birkaç ay sonra geri dönerse, bu işleri büyük ölçüde karmaşıklatacaktı.

"Heyecandan bayılmamaya çalış," dedi Ethan, yüzündeki ifadeyi fark ederek. Elini tuttu, onu kendine doğru çekti ve elini nazikçe sıktı. "Prömiere benimle gelmek ister misin?"

"*Filmin* galasına mı?"

"Hayır, hayatım, benim çok gizli kukla gösterim," dedi Ethan gülerek. "Evet, galaya."

"Kırmızı halıda mı?" Priya dudağını ısırды. Kırmızı halıda yürüdüğünü hayal edemiyordu. Ethan olsun ya da olmasın. Ne giyecekti ki? "Bu seni gerçekten o kadar çok korkutur mu?" diye sordu Ethan, kaşını kaldırarak. kaşlarını kaldırarak sordu.

"Medyada her yerde görünmek istemiyorum Ethan," dedi, elini bırakarak. "Bunun sadece bir kaçamak olduğu konusunda anlaşmıştık sanıyordum."

"Ciddi bir şey istemiyorum, Pri. Sadece eğlenceli bir gece geçirelim, giyinip süslenip şehre çıkalım, belki sonra da bir yere gidelim. Benimle görülmek istemiyorsan Brooke ile gelebilirsin," dedi, ağzının köşesi neredeyse hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. Gözlerini kaçırdı ve Priya kendini çok kötü hissetti. Ethan, babasının ona verdiği acıdan sonra, kolayca reddedilmeye razı olmazdı. Yine de burada, anlaşmalarının sınırlarını zorluyordu. Bir kısmı, onun daha fazlasını isteyebileceği ihtimaliyle heyecanlanmıştı. Ama diğer kısmı dehşete kapılmıştı. İkisi çok farklıydılar ve tamamen zıt dünyalarda yaşıyorlardı. *O* Hollywood'du; *o* ise... Moksha.

"Hazır değilsen tamamen anlarım," dedi Ethan. "Basın, spot ışıkları, ilgi... Bunlar çok bunaltıcı olabilir. Ve Priya 2.0'a yükseltmiş olsan da, hala hayatı kodlayabileceğin bir programmış gibi yaşamayı seviyorsun. Düzenli bir şekilde. Satır satır."

"Evet, program arızalı," dedi Priya kuru bir kahkaha atarak. Boşanması, kariyeri ve banka hesabı aklından geçti. Ve şimdi, Ethan boynunun yanını ısıtırken,

güvenlik duvarının da aşıldığını fark etti. Tüm sistemi, bayt bayt çöküyordu ve ne kadar korkutucu olsa da, her saniyesinden zevk alıyordu.

"Tamam, tamam. Ara verelim." Elleri daha ileri gitmeden önce ellerini yakaladı. "Yapılacak işler var. Gönderecek fotoğraflar, boşaltacak bir buzdolabı..."

"Peki." Ethan alaycı bir hayal kırıklığıyla geri çekildi. "Sen fotoğraflarla ilgilen, sonra buzdolabını birlikte hallederiz."

"Ne kadar asılsın. Ailem, onların yokluğunda ek iş olarak temizlikçi olarak çalıştığını bilseler çok utanırlardı."

"En azından bunu yapabilirim. Özellikle de daha sonra kızlarıyla ne yapmayı planladığımı düşünürsek." Çenesini avuçladı ve dudaklarını yavaşça, baştan çıkarıcı bir öpücükle okşadı. Priya erimeye başladığı anda, Ethan ayrıldı.

"Çabuk ol, Pri." Gülümsedi. "Ve iş bitene kadar tembellik yapma." Onun poposuna şakacı bir şaplak atarak, onu döndürdü ve yoluna gönderdi.

On dokuz

"Tembellik ettin," diye alay etti Ethan. Odasındaki solmuş yorganın altında uzanmış, bu durumdan fazlasıyla memnun görünüyordu.

Priya güldü. "Çok önemli meselelerle uğraşıyordum."

Saçını kulağının arkasına itti, dudakları hemen altındaki hassas noktaya değdi. Sonra durdu, ağzı hala yakın. "Huh," diye mırıldandı, sesi alçak ve düşünceliydi.

"Ne?"

"Kulağının arkasında küçük bir güzellik lekesi var," dedi, parmak uçlarıyla cildini okşayarak.

"Şimdi beni katalogluyor musun?" diye Priya şakacı bir şekilde cevap verdi. "Her ayrıntıyı."

Ethan'ın yanında uzanmış, bacakları küçük yatağında birbirine dolanmış olan Priya, sanki bir rüyanın kenarından bakıyormuş gibi hissediyordu. Hayal gücüyle bile, karşısındaki manzaraya hazırlıklı olamazdı: Ethan Knight yatağında uzanmış, varlığı çiçek desenli yastık kılıfları ve lavanta rengi duvarlarla çelişiyordu.

"Demek bu senin odan." Ethan yastığını düzeltti ve arkasına yaslandı.

Priya başını onun göğsüne yaslayarak yer değiştirdi. "Ayaklarımın üstüne basana kadar."

"İşte fırsatın," dedi. Priya ona şaşkın bir bakış attı.

"Veda partimden sonraki sabah, New York'a gitmeden hemen önce, orada duruyordum," dedi. "Sırt çantam yanımdaydı ve kaçış rotamı planlamıştım, ama motosikletimle Knight Estates'ten çıkarken, kendimi Moksha'ya doğru giderken buldum." Ethan'ın dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi. "Bir dal buldum ve pencereye vurmaya düşündüm. Ama hangisinin senin penceren olduğunu anlayamadım

seninkinin hangisi olduğunu anlayamadım ve seni zor durumda bırakmak istemedim, bu yüzden geri döndüm ve gittim."

"Gerçekten mi?" diye sordu Priya, ona bakarak. "Beni neden görmek istedin?"

"Hoşça kal demek istedim."

"Çok romantik. Vazgeçip gittiğin kısım hariç," diye şaka yaptı. "Ama şimdi buradasın. Odamda. Hala inanamıyorum."

"Çok akademik bir oda." Ethan, masasındaki ders kitapları yığınınına işaret etti.

"Çevrimiçi bazı dersler alıyorum. Uygulama geliştirme. Onun gibi şeyler," diye açıkladı Priya.

"Sakin bana hayalindeki erkeği satır satır tasarlamaya çalıştığını söyleme."

"En mükemmel prototip burada dururken neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Premium model..." Eli göğsünde kaydı. "Etkileyici özellikler..." Karın kaslarının hatlarını izledi. "Sadece birkaç canlı performans testi yapmam gerekiyor..." Parmakları aşağı doğru kayarken, Ethan bileğini tuttu.

"Sakin ol," dedi Ethan, sesi karanlık bir mırıltıydı. "Tam bir fırlatma sekansı başlatmak üzeresin."

Priya daha ileri gitmeden, Ethan'ın telefonu yine çaldı. "Bunu kontrol etmelisin." Priya içini çekerek dirseğiyle kendini destekledi. "Bütün öğleden sonra biri sana ulaşmaya çalışıyor."

"Tamam." Ethan dikkatini telefonuna verdi. "Sosyal medya yöneticim yeni bir fotoğraf istiyor," dedi, mesajlarını kaydırarak. "Görünüşe göre, yokluğum dedikoduları körüklüyor."

Yazmaya başladı ve cevabını yüksek sesle okudu. "Yakında... bir tane... göndereceğim." Sonra telefonu bıraktı ve tüm dikkatini Priya'ya verdi. "Şimdi, kaldığımız yerden devam edelim."

Yanına uzanmış, yorgan kalçalarına zar zor tutunmuş olan Ethan, ılık ve gölgeden oyulmuş bir Rönesans heykeli gibi görünüyordu — güneşin ısıttığı cildi, yontulmuş kasların üzerine gerilmiş, her santimi muhteşem bir şekilde çıplaktı. Pencereden gelen ılık çenesini okşadı, göğsüne döküldü

ve karın kaslarının çukurlarına daldı. Saçları dağınıktı, çenesi sakallarla kaplıydı ve o tembel, bilmiş gülümseme? Evet, Priya'nın işi bitmişti.

"Sen gülünçsün," diye mırıldandı Priya titrek bir kahkaha atarak. "Kimse filtre olmadan bu kadar iyi görünmemeli." Ethan'ın telefonunu aldı, kamerayı açtı ve lensini ona doğrulttu.

Ethan'ın gülümsemesi yavaşça ve günahkar bir şekilde kıvrıldı. Sonra bakışları —daha karanlık, daha aç—ve Priya nefes almayı unuttu. Objektiften, göğsünde, nabzında, bacaklarının arasında kıvrılan bakışlarının sıcaklığını hissetti. O bakış flört etmiyordu. Talep ediyordu. Yumuşaklık yoktu, tatlılık yoktu. Sadece onu elleriyle, ağzıyla, vücuduyla parçalayacağına ve bunu yaparken tatlı, kirli zamanını alacağına söz veren ham, tüketen bir ihtiyaç vardı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Priya, fotoğrafı çekerken nefesi kesildi. "Şu anda bana ne yaptığının farkında mısın?"

Ethan cevap vermedi. Telefonu elinden aldı ve bir kenara attı. Öpüştükleri sırada gerçeklik kayboldu, geriye sadece dudakların heyecan verici dokunuşu ve karışık arzusun yakıcı hissi kaldı. Ethan'ın telefonu tekrar çaldı, ama ikisi de aldırış etmedi. Bildirimler arka arkaya gelmeye başlayınca ancak o zaman birbirlerinden ayrıldılar.

"Ne oluyor lan?" Ethan mırıldandı, telefonunu kapıp mesajları kaydırdı. "Siktir," dedi, kaşlarını çatarak. "Çektiğin fotoğraf otomatik olarak bulut depolama alanıma senkronize oldu. Sosyal medya yöneticim onu gördü, ona göndereceğimi söylediğim fotoğraf olduğunu düşündü ve her yere yayınladı."

Priya, ağzı hafifçe açık bir şekilde ona baktı. "Ciddi misin? O bizim aramızda *özel* bir andı. Şimdi herkesin görmesi için ortada mı?" İnanamama duygusu onu sardı, ardından kendi gözleriyle görmek için bir dürtü hissetti.

Ethan, gelen bildirimlerin selini hallederken, Priya telefonunun kilidini açtı ve Ethan'ın Instagram profilini açtı. Özenle seçilmiş gönderiler arasında, işte oradaydı — çektiği fotoğraf, ham ve filtrelenmemiş, paylaşmak istemedikleri bir anın görüntüsü. Fotoğrafın altında bir açıklama yoktu, ama önemi yoktu. Ethan Knight'ın çok kişisel, samimi bir öğleden sonra geçirdiği çok açıktı.

Yorumları kaydırırken, Priya dijital bir depremin merkez üssüne tanık oluyor gibi hissetti:

"Çok fazla sos, Ethan. Çok fazla."

"Hayatımda hiç bu kadar çok yorgan olmak istememiştim." "Bu tam bir öğün yemek."

"Ethan Knight'ın çekiciliğinden kişisel olarak mağdur oldum." "Bu fotoğrafı çeken kişi, sen Tanrı'nın işini yapıyorsun." "Ethan Knight yine interneti çökertiyor."

Sayfayı yeniledi ve fotoğrafın aynı derecede şaşırtıcı bir hızla paylaşıldığını gördü. Her dedikodu dergisi, hayran sayfası ve eğlence hesabı fotoğrafı yeniden paylaşmıştı. Hatta arkadaşlarının hikayelerinde bile karşısına çıkıyordu. Priya inanamıyordu. Ethan'a yönelik bu hayranlık, daha önce gördüğü veya yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Priya'yı bir duygu seli sardı: hayranlık, gurur, inanamama... ve içini kemiren bir ihlal hissi. Ethan ile yaşadığı özel an, tüm dünyanın analiz etmesi için internete yayılmıştı. Fotoğrafı silmek bir seçenek değildi. Bu sadece daha fazla merak uyandırırdı.

"Bu delilik," diye fısıldadı, Ethan'a bakarak.

"Benim dünyama hoş geldin." Yarım gülümsemesi, yıllarca mikroskop altında yaşamaktan gelen dayanıklılığını ima ediyordu. "Öğleden sonramızın beklenmedik bir hal almasına üzüldüm. Hemen halledeyim." Sosyal medya hesaplarına geçerek, hasarı değerlendirmek için sayfayı aşağı kaydırды.

Priya dikkatini tekrar telefonuna çevirdi ve sayfayı yeniden yükledi. O anda Sienna Deville'in yeni yorumunu fark etti: *"Vay canına Ethan, bir sonraki aşk sahnen için oyuncu seçimi yaptığını bilmiyordum. Seçmeler hala açık mı?"*

Priya gözlerini o kadar sert çevirdi ki, başının arkasını gördü. Düşünmeden Takip Et'e tıkladı.

"Tamam... bu iş çığırından çıktı," dedi Ethan, sesinde inanamama duygusu vardı. Priya'nın midesi düğümlendi. "Şimdi ne olacak?"

"Priya Solanki beni takip etmeye başladı," dedi Ethan sırtarak. "Çok uzun sürdü."

Priya'nın telefonuna yeni bir bildirim geldi. Ethan Knight artık *onu* takip ediyordu. Priya başını kaldırdı, ama Ethan hâlâ telefonuyla meşguldü. "Şimdi de dedikodu avcılarını atlatmak için rastgele bir grup insanı takip edeceğim." Ethan başını kaldırıp Priya'ya göz kırptı.

Kriz olmasına rağmen Priya başı dönüyordu.

Bir an sonra Ethan telefonunu bir kenara attı ve ona doğru eğildi. "Yeter artık. Hatırlat bana. Kesilmeden önce nerede kalmıştık?"

"Buzdolabını temizlemeye başlamak üzereydik," diye espri yaptı Priya.

"Ah, doğru, buzdolabı," dedi Ethan yavaşça. "Şimdilik bu planı veto etmek zorundayım."

"Hava kararıyor Ethan. Şimdi yapmalıyız yoksa hiçbir şey göremeyiz."

Dudakları kulak memesine değdi. "Bazen işleri hissederek yapmak daha iyidir."

Dili karnına doğru yol alırken, Priya yatak odasının dışındaki dünyayı tamamen unuttu. Buzdolabı, şömine, fotoğraf, hayranlar... her şey tatlı bir unutkanlığa dönüştü.

Koç evinde saklanan Priya, masa kurup, tabakları düzenleyip, mum yakarak evcilik oynamaya başladı. Hala zamanı varken dışarı çıktı ve bahçeden masa süsü olarak leylak dalı getirdi. Çiçeği yerleştirirken gözü telefonuna kayd. Tüm çabalarına rağmen, kontrol etme isteği çok güçlüydü.

Kanepeye yerleşen Priya, Ethan'ın profilini açtı ve bir ısı güdümlü füze gibi Sienna'nın yorumuna odaklandı. Ethan'ın cevap vermediğini görünce yüzünde mutlu bir gülümseme yayıldı. Tam çıkış yapmak üzereyken, telefonu Brooke'un aramasıyla titredi.

"Ne yapıyorsun sen, Priya?" Brooke'un sesi telefondan patladı, o kadar keskin bir sesle ki Priya, Ethan'ı çevrimiçi olarak takip ederken Brooke'un omzunun üzerinden bakacağını düşünerek hızla arkasını döndü.

"Ha?" Priya şaşkın bir şekilde sordu.

"Bana 'ha' deme. Ethan'la aranızda ne oluyor?" "Ben... şey... biz..."

"Aynen öyle. Kardeşim ve en yakın arkadaşım öpüşüyorlar ve ben bunu *Instagram*'dan mı öğrenmek zorundayım?"

Priya, tamamen hazırlıksız yakalanmış, donakaldı. "Nasıl... Ben... Her şey çok hızlı oldu..."

"Oh, eminim öyledir." Brooke keskin bir nefes verdi, sesi gergindi. "Yatakta çektiğin fotoğraf kadar hızlı mı?"

Priya ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı. Brooke'un bunu bu şekilde, bir ekran aracılığıyla, bir yabancı gibi öğrenmiş olmasından nefret ediyordu.

"Odanı biliyorum, Priya," dedi Brooke. "O yatakta uyudum, o yatakta atıştırdım, o yatakta ağladım. O fotoğrafa gözümün gittiği anda Ethan'ın nerede olduğunu tam olarak biliyordum. Sana ne oluyor böyle? Kardeşim, Priya? Cidden mi? Yani, tek gecelik ilişkiler *benim* işim, senin değil."

"Öyle değil, Brooke," dedi Priya. "Biz *flört* etmiyoruz." "Yani, siz birlikte misiniz?"

"Hayır... Ben sadece..." Priya derin bir nefes aldıktan sonra konuşmaya başladı. "Ona çok aşkıttım. Yıllarca sürdü."

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi Brooke, inanamayıp neredeyse boğulacak gibi. "Ben sana aşık olduğum kişilerle ilgili her ayrıntıyı anlattım, iyi, kötü, *utanç verici* olanları, sen de *bunu* benden sakladın mı? Cidden, Priya!"

"Sana söyleseydim ne yapardın?"

"Oh, doğrudan Ethan'ın yanına gider ve ona anlatırdım.

Ya da seni kendime saklamak için senin hakkında korkunç hikayeler uydururdum."

Priya gülererek başını salladı. "Evet, kesinlikle beni koruyacaktın."

"Hey! Kimse benim en iyi arkadaşımı kavga etmeden elimden alamaz."

"Kimse beni senden çalmıyor," dedi Priya. "Sadece... boşandıktan sonra dibe vurmuş gibi hissediyordum. Sonra Ethan ortaya çıktı ve

bir şey tıklandı, sanki yeniden hayata dönme şansım varmış gibi." "Yani o senin teselli sevgilin mi?"

Priya iç geçirdi. "Karmaşık bir durum."

"Karmaşık mı? Oh, Pri, bu tehlikeli bir alan. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun, sadece onun ardında bıraktığı duygusal olarak mahvolmuş eski sevgililerinin izini takip etmen yeterli. Ama dürüst olmak gerekirse, sadece senin için endişelenmiyorum. Onun için de endişeleniyorum. Sen onun daha önce çıktığı kızlara hiç benzemiyorsun. Onun duvarları yıkıldı, Pri."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Priya, damarlarında kanın hızla akmaya başladığını hissederek. "Benden hoşlanıyor mu?"

Brooke sessizce nefes verdi. "Önce geçen gün o tuhaf telefon görüşmesi oldu. Sesi farklıydı, anlıyor musun? Daha yumuşaktı. Dikkati dağınıktı. Şimdi de bu fotoğraf. Ona bir bakışta anladım. O sadece eğlenmiyor. Sana kendini açıyor." Brooke bir an durdu. "Bu arada, o *nerede*? Ona ulaşmaya çalışıyorum."

"Binicilik yapıyor," diye cevapladı Priya, Brooke'un sözlerini kafasında tartarak. Brooke haklıydı. Ethan'ın ona hissettirdiklerine o kadar kapılmıştı ki, onun kendisinden ne istediğini düşünmeye vakit bulamamıştı. "Hey..."

Brooke, enerjisindeki değişimi hissetti. "Biliyorsun, ben senin Senin için, değil mi? İkinizin de incinmesini istemiyorum. Bugün onun fotoğrafı trend oluyor. Yarın senin fotoğrafın olabilir. Bu tür bir ilgiye hazır mısın, emin değilim.

"Biliyorum, biliyorum... Ve gerçekten teşekkür ederim." Priya, Brooke'un muhtemelen fark ettiğinden daha fazla ciddiye. Bugün, Ethan'a yıllardır olan aşkı da dahil olmak üzere birçok şey ortaya çıkmıştı ve Brooke, beklediğinden daha anlayışlı davranmıştı.

"Hey, Brooke?" Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ne zaman bu kadar bilge oldun? Eskiden bana, bir mesajla mı yoksa bir telefonla mı ayrılmam gerektiğini soran sen değil miydin?"

"Kendi ilişkilerim hariç, ben bir dahiyim." Brooke kıkırdadı.

"Tamam, ama cidden, benim, kardeşin ve bu fotoğraf meselesi yeter artık. Senin tarafında neler oluyor? Artık nerede olduğunu takip edemiyorum

nerede olduğunu takip edemiyorum."

"Sevgilim, ben Endonezya'dayım, tüylü bebeğimle birlikte. Ubud'da harika, küçük bir şifa sığınağı," diye cevapladı Brooke. "Bekle, sana bir fotoğraf göndereyim."

Priya'nın ekranında bir fotoğraf belirdi: Lady Whiskerbottom bir matta uzanmış, açık pencerelerden yemyeşil bitkiler görünüyordu.

"Aww." Priya onu görünce kalbi biraz sızladı. "Zaman onu yakalamış olsa da, hala bir kraliçe gibi davranıyor."

"Evet, yavaşlıyor ve bu beni beklediğimden daha fazla etkiliyor. Ama ona harika bir ruhani şifacı buldum. Bugün kedi nanesi çakra temizliği yaptıracak."

"Gerçekten mi?" Priya güldü. "Peki ya sen? Ne yapıyorsun?"

"Orgazm aydınlanmasını keşfediyorum," dedi Brooke.

Priya hafifçe başını salladı. "Tabii ki öyle. Dur tahmin edeyim. Sırada kitap anlaşması var, değil mi? *Ye, Dua Et, Miyavla.*"

"Yazmaya kimin vakti var ki, Pri? Lady Whiskerbottom için bir anı kitabı yazmıyorsan tabii."

"O senden daha fazla satacak."

"Buna şüphe yok." Brooke burnunu çektirdi. "Tamam, majesteleri beni çağırıyor. Ethan'a selam söyle, olur mu? Ve ona gömleğini çıkarmamasını söyle. Feed'imi her kontrol ettiğimde kardeşimin elli tonu tarafından pusuya düşürülmek istemiyorum."

"Hoşça kal." Priya, görüşmeyi sonlandırırken sırtıttı. Bir saniye sonra, telefonu tekrar çaldı.

Priya cevap verdiğinde Deepa'nın sesi çınladı. "Selam.

Ne haber?"

"Oh, pek bir şey yok," dedi Deepa. "En büyük ablamın Ethan Knight ile flört etmesi dışında."

Şakaklarını ovuşturan Priya, öngörüsüzlüğüne lanet etti. Tabii ki Deepa da Brooke gibi iki ile ikiyi toplayıp sonucu çıkaracaktı. "Tanrım," diye inledi, başka bir düşünce aklına gelince. "Lütfen bana annemle babamın fark etmediklerini söyle."

"Merak etme, ekranlara pek takıntılı değiller, yani sen güvendesin. Ama şimdi neden Vinod Amca'yı ziyaret etmelerini istediğini anlıyorum. Ne

sorumluluk sahibi bir kızsın. 'Lütfen git. Yangın konusunda endişelenme. Her şey kontrol altında.' Pantolonundaki yangın hariç her şey kontrol altında, Pri. Onlar yokken beş alarmlı bir yangın çıkmış."

"Uzun hikaye, Dee," diye açıkladı Priya. "Eskiden aramızda bir bağ vardı."

Deepa nefesini tuttu. "Aman Tanrım, ne? Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun? Odamda onun posterleri var." Bir an durdu. "Bekle, o benim *jiju'm* olacak mı?"

"Sakin ol. O asla senin kayınbiraderin olmayacak. Ve bilgin olsun, bunu hiç beklemiyordum."

Deepa gülmesini bastırmaya çalıştı, ama bir kıkırdama kaçtı.

"Ne bu kadar komik?" diye sordu Priya.

"'Gelecek filmler' artık yepyeni bir anlam kazandı."

"Tanrı aşkına, Dee."

"Tamam, tamam." Deepa'nın sesi değişti. "Annemle babamın bunu öğrenmemesini sağlamalıyız. Bu, Ethan'ın senin yatağında olduğunu tüm dünyanın görebileceği gerçek bir görsel kanıt."

"Tanrım, haklısın." Priya'yı bir korku dalgası sardı. "Ve bu sonsuza kadar orada kalacak."

"Bak, bunu sadece odanı bildiğim için anladım." "Sen ve Brooke."

"Tamam, sadece iki kişi. Ve biz senin arkanı kolluyoruz. Anne ve baba sosyal medyada değil, yani o fotoğrafı görme ihtimalleri yok."

"Haklısın," diye cevapladı Priya. "Bu beni çok rahatlattı."

"Hala inanamıyorum. Sen ve Ethan Knight," Deepa hayretle dedi. "Oh, kahretsin. Annem geliyor! Gitmeliyim. Hoşça kal!"

Priya telefonu kapattı ve iç çekerek arkasına yaslandı. Telefonunu masaya koyduğu anda, tekrar çaldı.

"Cidden mi?" diye inledi.

Ekranda bilinmeyen bir numara belirdi. Priya telefonu görmezden geldi, ama arayan tekrar çaldı. Priya'nın kalbi sıkıştı. Biri onu bulmuş muydu? Bir dedikodu köşe yazarı mı? Bir magazin yazarı mı? Telefon tekrar çalmaya başladı, bu sefer daha ısrarcı bir şekilde.

Priya ayağa kalktı ve telefonunu kapattı. Telefonundan uzaklaşırken, bir dizi keskin vuruş ön kapıyı sarsmaya başladı. Pencereye sürünerek yaklaştı, perdeyi yavaşça çekti ve camın üzerine yapışmış bir yüzle karşılaştı. Priya çığlık attı ve geri sıçradı. Adam, kurye logosu olan bir paket tutuyordu. Titrek bir nefes vererek, Priya kapıyı açtı.

Priya paketi imzalarken adam, "Korkutmak istemedim, özür dilerim," dedi. "Cenaze evinde kimse cevap vermediği için fişteki numarayı birkaç kez aradım, sonra şansımı burada deneyeyim dedim."

"Ekstra çaba gösterdiğiniz için teşekkürler." Priya paketi aldı ve kapıyı kapattı. *Kendine gel*, diye kendini azarladı. *Sanki birdenbire magazin dergilerinin son sansasyonel haberi olacaktıysın gibi.*

Teslimat kamyonu uzaklaşırken, Priya paketi inceledi. Paket, üzerinde safir mavisi bir etikette ismi kabartmalı, yanardöner kağıda sarılmıştı. Merakla kağıdı açtı ve küçük bir kadife kutu ortaya çıktı. İçinde, gökyüzünden koparılmış gibi görünen minik elmaslardan yapılmış yıldız şeklinde bir kolye ucu olan, incecik bir zincir vardı.

Ekteki notta şöyle yazıyordu: *Bu yıldız senin için parlıyor.*

Priya, Ethan ile paylaştıkları konuşmayı hatırlayarak hafifçe gülümsedi. Banyoya gidip ışığı açtı ve kolyeyi taktı. Yıldız, köprücük kemiklerinin arasındaki çukura mükemmel bir şekilde oturdu. Yansımasına bakan Priya, gözlerindeki ışıltının elmaslarla ilgisi olmadığını fark etti; bu, Ethan'ın onda ateşlediği bir şeydi. Günün tüm dikkat dağıtıcı unsurları ve endişeleri, bir süpernovanın ardında kalan kozmik toz gibi kayboldu.

Ön kapı açıldı ve düşüncelerini böldü. Ethan geri dönmüştü. Priya, onu karşılamak için koşarken kalbi hızla çarptı.

"Beni özledin mi?" diye alay etti, kaskını bir kenara atarak onu kollarına aldı. Sanki saatler değil, yıllar boyunca ayrı kalmışlar gibi onu döndürdü. Ellerini beline koyarak onu yavaşça yere indirdi.

"Birisi çok neşeli," dedi.

"Seni gördüğüme sevindim." Kollarını onun boynuna doladı. Rüzgâr, orman, toprak ve deri kokuyordu. "Yolculuğun nasıldı?"

"Tam bir işkence." pcğ yavaş ve derindi. "Geri dönmek için sabırsızlanıyordum."

O cevap veremeden, onu kucaklayıp yatak odasına doğru taşıdı.

"Akşam yemeği ne olacak?" diye sordu, o masanın önünden geçerken.

"O da ne?" Onu yatağa attı ve ceketini çıkardı.

zerine çıkararak kulağını ısırđı, boynuna doğru öpücükler yağdırdı.

Dikkatini, kızın köprücük kemikleri arasında duran yıldız kolyeye verdi.

"Daha mükemmel bir yer bulamazdı." Parmak uçlarıyla kolyeyi okşadı.

Priya elini yakaladı ve gözlerine baktı. "Onu çok seviyorum, ama artık hediye yok, tamam mı?"

"Tutamayacağım sözler vermem," diye mırıldandı, başını eğip kolyenin hemen altındaki hassas cildi yalamaya başladı.

Priya, Ethan'ın dokunuşunun sahiplenici sıcaklığı altında eridi, yükselen arzu dalgası onu sürüklerken elleri omuzlarında kaydđı.

Yirmi

GÜNLER GECELERE KARIŞTI, Priya'nın hiç bitmesini istemediği bir hikayenin bölümleri gibi birbirine dokundu. Bahar daha sıcak günler getirmiş olsa da, sabahlar ve akşamlar hala soğuktu. Sanki evren de Priya ve Ethan'ı birbirine yaklaştırmak istiyordu. Şafak vakti battaniyenin altında sarıldılar, akşamları ise tarlada bir ateş yakıp, közlerin gökyüzüne uçmasını izlediler.

Unutulmuş yük vagonunun açık kapısında oturmuş, omzunu metal çerçeveye dayamış, Priya'nın bacakları kenardan sarkıyordu. Ethan kucağında uzanmış, bir senaryo okuyordu. Her sayfada ifadesi değişiyor, hikaye onu kendi dünyasına çekiyordu. Etraflarını çim ve kır çiçeklerinden oluşan bir halı çevreliyor, öğleden sonra güneşinde sallanıyordu.

Priya, telefonunda tembelce gezinirken aniden canlandı. "Ooh. Bu çok havalı görünüyor."

"Ne bu?" Ethan senaryosunu bir kenara koyup oturdu.

"Bir uygulama geliştirme yarışması." Priya ekranını ona doğru eğdi. "Teknoloji girişimlerini destekleyen kar amacı gütmeyen bir kuruluş tarafından düzenleniyor. Özgün bir fikir buluyorsun, Android, iOS ve web için bir prototip geliştiriyorsun ve onu gönderiyorsun."

"Kazanan elli bin dolar ve gerçek bir uygulamayı piyasaya sürmek için yardım alacak." Ethan açıklamayı gözden geçirdi. "Fena değil."

"Değil mi? Bir sürü fikir üzerinde düşünüyordum, ama bu bana karar vermem ve gerçekten bir uygulama geliştirmeye başlamam için bir neden veriyor."

Ethan ona düşünceli bir bakış attı. "Böyle bir şeyi kendi başına piyasaya sürmek için ne kadar paraya ihtiyacın var? Yani, yarışmayı atlarsan? Eğer ilgilenirsen, ben biraz melek yatırım yapıyorum."

"Teklifin için teşekkürler, ama Manoj'la olanlardan sonra dersimi aldım. Bir daha asla iş ve kişisel hayatımı karıştırmayacağım."

"Pri, ben Manoj değilim. Biz..."

Parmağını Ethan'ın dudaklarına koydu. "Senin burada olup, benim sağmalıklarımı dinlemen bile fazlasıyla yeterli. Bunu kendi başıma yapmam lazım, kendime ve aileme gerekli niteliklere sahip olduğumu kanıtlamak için. Finansman, yapbozun sadece bir parçası. Kazanmak, mentorluk, işbirliği ve sponsorluk kapılarını da açabilir."

"Aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin, Pri," dedi Ethan, gözleri onun yüzünü tararken. "İçinde her zaman sessiz bir cesaret vardı. Hayat beni yere serdiğinde, ortalığı birbirine katar, her yere duman ve egzoz dumanı saçarım. Ama sen? Sen sadece kalkar, tozunu silkeler ve ilerlemeye devam edersin."

"Cehennemi ayağa kaldıran motorcuyu sevmiştim." Priya gülümsedi. "Ama ben her zaman asi görünüşünün ötesinde, yumuşak ve nazik kalpli bir adam gördüm. Şöhret seni hiç değiştirmedi."

Bakışları buluştuğunda, o an uzadı; aynı anda heyecanlı, ağır ve huzurluydu. Priya'nın kalbi göğsünde çarpıyordu. Aralarında bir şey değişiyordu.

Bir an için, sanki genç halleri oradaymış gibi hissettiler ve bu bağı sahiplenmeleri için onlara bir itici güç verdi. Tam bir döngü tamamlamışlardı — bu gizli yere kaçan çocuklardan, hayatın tüm iniş çıkışlarında birbirlerine geri dönen yetişkinlere.

Etraflarındaki paslı duvarlar, yabani bitkilerle kaplı tren rayları, Ethan'ın senaryosunun sayfaları, hepsi yok olmuş gibiydi. Ama sonra Priya'nın telefonu çaldı ve o anı paramparça etti.

"Manoj arıyor." Priya iç çekerek aramayı susturdu. "Muhtemelen işle ilgili bir şey." Bu kesintiyi unutmaya çalıştı, ama telefon tekrar çaldı.

"İsrarcı küçük pislik," diye mırıldandı Ethan, ekrana öfkeyle bakarak.

Priya kaşlarını çatı. "Aslında, şimdi arayan Ravi. Benim numaramı nereden buldu?"

"Bu adamlar neden hep cameo rolünde çıkıyor?" Ethan, Priya'nın telefonunu aldı ve Ravi'yi sesli mesaja yönlendirdi. "Başrolün sahibi belli oldu ve spoiler uyarısı: o benim."

Telefonu sessize almak üzereyken yeni bir bildirim geldi. "Oh, lanet olsun," diye homurdandı. Sonra durakladı, kaşları

"Kız kardeşin Deepa'dan bir mesaj var," dedi ve telefonu Priya'ya geri verdi.

Priya mesajın önizlemesine baktı: *Ben Dinesh*. Merakla mesajı açıp geri kalanını okudu: *Annem ve babam bugün onunla ve ailesiyle görüşti. Dikkat et, senin numaranı istediler.*

Resim yüklenmesi bir saniye sürdü, sonra ekranı doldurdu. Dinesh ortada duruyordu, evlilik ilanı kadar sağlıklı görünüyordu — düzgün saçları, dostça gülümsemesi, çok "iyi çocuk" enerjisi. Sağında muhtemelen ailesi, solunda ise Priya'nın ailesi vardı. Annesi, sanki o zaten ailedenmiş gibi koluna sarılmıştı ve babası, gözlerinin kenarları kırışmış bir şekilde gülümsüyordu. Priya fotoğrafa bakarken, bir déjà vu dalgası onu sardı. Ailesi de Manoj'a aynı onayı vermiş, onun hırsını, çekiciliğini ve "onun geleceğini güvence altına alacağını" övmüştü.

"İyi misin?" diye sordu Ethan, parmaklarıyla koluna dokunarak.

"Dinesh ile tanış." Priya, fotoğrafı görebilmesi için ekranını ona doğru çevirdi. "Ailemin hayatımı düzeltmek için son denemesi. Doğru erkekle birlikte olmanın her şeyi sihirli bir şekilde çözeceğini düşünüyorlar."

Ethan, Priya'nın telefonuna yarım saniye baktı, yüzündeki ifade sertleşti. Sonra telefonu Priya'nın elinden aldı ve ekranı aşağıya çevirdi. "Yeterince kesinti oldu, Priya. Konuşmamız lazım. İkimiz de bunun sadece bir kaçamak olduğunu kabul ettik, ama dürüst olalım... burada daha fazlası var." Gözleri Priya'nın gözlerini aradı, sesi sertleşmişti.

Priya'nın boğazı, aralarında asılı kalan sözlerle sıkıştı. "Biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ama gerçekten daha fazlasını mı istiyorsun? Benimle?"

Ethan, kararlı ve sarsılmaz bir şekilde onun bakışlarını karşıladı. "Uzun zamandır istediğim her şeyden daha fazla. Seninle olmak bana sağlamlık veriyor. *Gerçek gibi* geliyor, Pri. Ve bundan vazgeçmeye hazır değilim. Soru şu, bunu daha ileriye götürmek istiyor musun?"

"Evet," diye itiraf etti Priya, titrek bir nefes alarak. "Ama bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum... ailem, senin şöhretin..." Konuşmaya devam ederken bakışları yere düştü. "Yani, bizim ilişkimize evet desem bile, sana yönelen ilgiyle başa çıkamam. Basın peşimden ayrılmaz. Eğer ilişkimiz yürümezse... bu da üstleneceğim bir başka başarısızlık olur. Boşanmam zaten benim için kara bir leke

ve bu çok daha fazla kamuoyuna mal olacak. Kaçmak çok daha zor olacak."

"Anlıyorum." Ethan elini uzattı, sıcak ve güven verici bir şekilde tuttu. "Bunun ne kadar korkutucu olduğunu biliyorum, ama bence bir şans hak ediyoruz. *Gerçek* bir şans. Kolay olacağını söylemiyorum, ama her şeyde yanında olacağım. Zorlu kısımlarda da. Bunu tek başına yaşamak zorunda değilsin, Pri. Karşılaştığın her şeyi anlamayabilirim, ama istediğin şey ile senden beklenen şey arasında seçim yapmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Ben de o seçimin bedelini ödüyorum." Bakışları babasının evine kaydı. Sonra tekrar ona döndü. "Bunu birlikte çözebiliriz, sen ve ben. Ne olursa olsun, sana söz veriyorum."

Priya başını onun omzuna yasladı ve hafifçe iç geçirdi. Başka birine yaslanmaya alışık değildi. Göçmen bir ailenin en büyük kızı olarak, sadece kendi hayallerini taşımıyordu. O, ilk çocuklarıydı, kız kardeşlerine yol açması ve ailesinin yaptığı fedakarlıkları haklı çıkarması gereken kişiydi. Ailesinin umutları ve mücadeleleri, onun seçimlerine bağlıydı.

Ama burada, Ethan'la *geçirdiği* bu sessiz, küçük zaman diliminde, sadece —görölmek, kucaklanmak ve anlaşölmek. Ailesi geri dönmeden önce onunla tam üç gün geçirecekti. Her şeyi çözmek için yeterli bir süre. Ethan senaryosunu tekrar karıştırırken, sayfaların yumuşak hışırtısı onu sakinleştirdi ve gözlerini kapattı. Güneşte kurumuş sapların arasında dolaşan böceklerin uğultusu, bacaklarının altındaki güneşin ısıttığı metal vagon, uzaktaki kuşların cıvıltıları... Her ayrıntı zihnine kazındı.

"İstediğimizi elde ettiğimizde mutlu olur muyuz, çünkü sonunda ona sahip olduk için mi, yoksa isteme süreci bittiği için mi?" diye düşündü.

Ethan göz ucuyla ona baktı. "İkisi de biraz, diyebilirim. Neden?"

"Çünkü şu anda başka bir şey istemiyorum."

"Oh, bekle bakalım," dedi Ethan gülümseyerek. "Gece bitmeden daha fazlasını isteyeceğın bir sürü şey var."

Priya yumuşak bir kahkaha attı. "Yanıldığımı kanıtlamak hiç bu kadar güzel gelmemişti. Nasıl bu kadar şanslı oldum?" Son cümleyi kendine fısıldadı, sanki daha yüksek sesle söylerse uğursuzluk getirecekmiş gibi.

Ethan son sayfayı çevirdi ve uzun bir süre durakladıktan sonra senaryoyu masaya bıraktı.

"İyi mi?" diye sordu Priya.

"İyiden de öte. Kesinlikle muhteşem. Ama asıl soru şu..." Yüzündeki bir saç telini eliyle kenara itti. "Bitirdin mi?"

"Neyi bitirdim?" diye sordu.

"Uygulamayı düşünmekten," diye alay etti Ethan, şakacı bir şekilde Priya'nın alnına dokunarak. "Ailen hakkında düşünmekten. Bizim hakkımızda düşünmekten. Düşünmekten. Düşünmekten. Düşünmekten..."

"Hala *seni* aileme nasıl açıklayacağımı bulamadım." "Yani, onlara gerçeği söylemeyi mi düşünüyorsun?"

"Bu çok zor. Yani, *sen... sensin*. Ama bir şekilde aileme bizi kabul ettirebilirim, uygulamayı tanıtmak çocuk oyuncağı olacak," dedi gülerek. "Sadece iyi bir fikre ihtiyacım var, ama bu fikrin oyunun kurallarını değiştirmesi gerekiyor."

"En büyük oyun değiştirici nedir biliyor musun?" Ethan senaryosunu aldı ve ona doğru salladı. "Ölüm."

"Evet, *bunu* bir uygulamayla çözeceğimi sanmıyorum." Priya güldü. "Senaryon bunu nasıl ele alıyor?"

"Benim karakterimin ölümden kaçmak için yedi günü var. Altı gün boyunca tabutta uyanıyor ve her anını kaçmanın yollarını planlayarak geçiriyor. Ama ölüm her gün gün batımında onu yakalıyor. Son gün, mücadeleyi bırakıp cenaze evinden ayrılıyor. Eve gidiyor, köpeğini gezdiriyor, karısına kahvaltı hazırlıyor, oğluyla uçurtma uçuruyor, en sevdiği albümü dinliyor, arkadaşlarıyla içki içiyor."

"Sonra?"

"Son sahnede onu bir park bankında güneşin batışını izlerken görüyoruz. Çocuklar oynuyor. Oğlu güvercinleri besliyor, karısı fotoğraf çekiyor ve köpekleri tasmasını çekiyor. O ise orada oturmuş, tamamen huzur içinde."

"Artık koşmak yok mu?"

"Aynen öyle. Artık arkasına bakmıyor ve son gününün tadını çıkarıyor."

"Film, onun o bankta oturmasıyla mı bitiyor?"

"Tam olarak değil. Güneş ufukta batarken, gökyüzünden tek bir yaprak süzülerek düşüyor. Onun yanından geçip, ölümün öpücüğü gibi sessizce ayaklarının dibine konuyor. Ailesinin sesleri, çocukların çığlıkları, uzaktaki siren sesi... hepsi devam ediyor. Sanki o, o an içinde sessizce kayboluyor, yavaşıa gecenin içinde eriyip gidiyor."

"Bu çok etkileyici ve güzel," diye fısıldadı Priya.

"Bunda gerçek bir duygusal ağırlık var. Daha önce yaptığım hiçbir şeye benzemiyor. Kariyerimde önemli bir dönüm noktası olabilir."

"Koç evinde film gecesi için mükemmel bir bahane gibi görünüyor," dedi Priya. "Yastıklar, battaniyeler, şarap, peynir ve patlamış mısır!"

"Yarın," dedi Ethan. "Bu gece seni şehirde bir geceye çıkaracağım."

"Kalabalığın içinde dolaşımadan hiçbir yere gidemeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

"Dikkat çekmeden dolaşmanın yollarını biliyorum," diye alay etti. "Akşam yemeği, müzik, dans ve şehir ışıkları altında kokteyl düşünüyorum."

"Randevularını hep filmlerden çıkmış gibi mi planlıyorsun?" diye güldü Priya.

"Seninle birlikteyken her an filmlerdeki gibi geliyor." Yüzünü avuçladı ve onu nazikçe öptü. "Sadece rahatla ve her şeyi bana bırak."

Yirmi Bir

GÜNBATIMINDAN HEMEN ÖNCE, mütevazı bir minibüs Ethan ve Priya'yı sessiz bir iskeleye bıraktı. Göl, batmakta olan güneşin yumuşak renkleri altında bir mücevher gibi parıldayarak önlerinde uzanıyordu. Kuşlar su yüzeyinde süzülürken, kanatları arkalarında dalgalar bırakıyordu. İskelenin ucunda, şık, iki katlı bir yat demirlemişti.

Ethan onu yatağa doğru götürürken Priya nefesini tuttu. "Akşam yemeği demiştin, tekne gezisi değil!"

Ethan, onun tepkisini çok sevmiş gibi sırıttı. "İkisini de yapabiliyorken neden birini seçelim ki?"

Rıhtımda, mürettebat heyecan ve profesyonellik karışımı bir tavırla bekliyordu.

"Hoş geldiniz Bay Knight," dedi kaptan sıcak bir gülümsemeyle. "Bu akşam sizi ve misafirinizi ağırlamak bizim için bir zevk."

"Teşekkürler." Ethan, Priya'ya elini uzattı ve güverteye çıkmasına yardım etti.

"İçecek ister misiniz?" Bir mürettebat üyesi, iki şampanya kadehi taşıyan bir tepsiyle yanlarına geldi. "Ben Yara," dedi ve onları salona doğru yönlendirdi. "Bu akşam sizinle ilgileneceğim. Akşamınızı daha keyifli hale getirmek için yapabileceğim bir şey varsa lütfen bana bildirin." Gözlerinde yıldızlar parlarsa da, soğukkanlılığını korudu. "Kısa süre sonra kalkışla ilgili güncel bilgileri size ileticeğim." Zarif bir baş selamıyla izin isteyerek ayrıldı.

"Hayallerin gerçekleşmesine," dedi Ethan, kadehini kaldırarak.

"Ne rüyası?" diye sordu Priya, hâlâ biraz şaşkın hissederek. Sadece birkaç saat önce, yük vagonunda, olabileceği kadar mutlu olduğunu düşünmüştü. Şimdi ise, kalbi hiç beklemediği şekilde genişlemişti.

"Okuldaki kamp gezisini hatırlıyor musun? Seni su kenarında tek başına otururken gördüğümde, seni oradan alıp gülümsetmekten başka bir şey istememiştim. Ve şimdi... işte orada. O gülümseme."

"Beni kaçırdın," dedi Priya. "Motosikletinle."

"Unutmadım. Özellikle bana sarıldığın anı." Ethan gülümsedi. "Ama o çok pervasızcaydı. Kask bile takmamıştık. Bu gece farklı. Artık sana daha fazlasını sunabilirim, hak ettiğin türden bir sihir."

Yatın salonu yumuşak bir ışıkla parlıyordu ve göl etraflarında parıldıyordu. Ethan'ın yanında kanepede kıvrılmış olan Priya, sanki yerçekimi onu tutamıyormuş gibi, süzülüyormuş gibi hissediyordu. Motor çalışmaya başlayınca, mürettebatın uzaktaki konuşmaları ve ekipmanların sesi kayboldu. Yara kapıda tekrar belirdi ve nazikçe kapıyı çaldı.

"Kaptan, yola çıkmaya hazır olduğumuzu söylüyor. Güverteden manzarayı seyretmek ister misiniz?"

Priya ve Ethan onu açık hava bölümüne kadar takip ettiler. Mayıs ayının ikinci yarısına yaklaşmış olsalar da, akşam beklenenden daha serindi. Isıtıcı lambalar şezlongları sıcaklıkla kaplayarak soğuğu uzak tutuyordu. Yat rıhtımdan uzaklaşmaya başladığında, Priya korkuluğa yaslandı ve Ethan'ın kolları arkadan ona dolandığında gülümsedi. Yatın ön tarafında figür başları gibi durdular, gölün yüzeyi ufuk çizgisine doğru sonsuz bir dalgalanma içindeydi. Güneş güverteye uzun gölgeler düşürüyordu ve gökyüzü pembe ve lavanta tonlarında bir kaleydoskop gibi patlıyordu.

"Sanki filmde bir sahne gibi," dedi Priya, sesinde hayranlık duyuluyordu. "Tabii *Titanic* olmadığı sürece."

Priya gülümsedi. "Eğer bu *Titanic* olsaydı, şu anda şöyle duruyor olurduk..." Kollarını genişçe açtı.

Ethan ona katıldı ve ikonik pozu taklit ederek gülümsedi. Yat ileriye doğru hızla ilerledi ve Priya bir an için uçuyormuş gibi hissetti. Gözlerini kapattı, rüzgar cildini okşadı, baharın serinliği ile serin ve temizdi. Ethan'ın sırtında sağlam ve emin bir sıcaklık hissetti. Mürettebatın odalarından uzaktan kahkahalar yükseldi ve bir yerlerde bir mantar patladı.

Priya gözlerini açtığında, gökyüzü değişmişti. Ufukta kayısı rengi ve koyu morun parlak bir alevleri uzanıyordu. Göl bu renkleri yansıtıyordu, her dalga erimiş ışıkla alev alıyordu.

"Çok güzel," dedi Priya, sesi hayranlıkla doluydu. Kollarını indirdi ve Ethan'a döndü. Ethan, sanki onun desteğe ihtiyacı olduğunu *biliyormuş* gibi, sanki bu onun için artık ikinci bir doğa gibiymiş gibi, kollarını tekrar ona doladı. Güneşte ısınmış portakal kabuğu ve deniz tuzu gibi sıcak ve narenciye kokuyordu. Priya gözlerini kapattı, alnı Ethan'ın göğsüne değiyordu. *İşte bu. Sevmek böyle bir şeydi.* Kalbi, göl kadar sınırsız hissediyordu.

"Sanırım hiç böyle bir an yaşamamıştım," dedi yumuşak bir sesle.

Ethan, Priya'nın başının üstüne öpücük kondurdu, eli aşağı kayarak parmaklarını birbirine doladı. "O zaman bunu, daha nicelerinin ilki yapalım."

Güneş alçaldıkça, gökyüzü alacakaranlığa teslim olurken renkler derinleşirken, sessizce durdular.

"Bana söz ver, buzdağına çarparsak kapıyı paylaşacaksın." Ethan'ın sesi, *Titanic'teki* başka bir sahneyi hatırlatırken gülümsüyordu, ama bunun altında daha fazlası vardı: sessiz ve dikkatli bir soru.

Priya yüzünü ona çevirdi, gözleri parlıyordu. "Bana böyle hissettiren tek kişiyi bırakacağımı mı sanıyorsun?"

Alınları birbirine değene kadar eğildi. Etraflarındaki dünya sessizleşti — sadece suyun ritmi, rüzgârın fısıltısı ve aralarında görünmeyi bekleyen yıldızlar gibi asılı duran söylenmemiş sözler vardı. Yat gölün üzerinde süzülürken, güvertede yumuşak ışıklar yandı. Ethan, Priya'ya bakmak için biraz geri çekildi. Bakışları onun dudaklarına düştü, an uzadı — sessiz ve ışıltılı. Priya hareket etmeye cesaret edemedi, onları saran büyüü bozmaya cesaret edemedi.

Ethan onu öptüğünde, dünyanın geri kalanı kayboldu. Sadece ağzının sıcaklığı, elinin çenesini kavrayışı, diğer elinin sırtında yavaşça, sahiplenici bir şekilde kayması ve onu kendine doğru çekmesi vardı. Dizleri yumuşadı, nefesi kesildi, kafasındaki tüm düşünceler silindi. Sanki onu sevmek her zaman derisinin altına yazılmış gibi, sanki tüm şiirlerin ne hakkında olduğunu sonunda anlamış gibi, ona karşılık verdi.

Sonunda ayrıldıklarında, Priya'nın gözleri açıldı, nefesi düzensizdi. "Hiçbir şey söylemeden, sanki bir şey söylemişiz gibi hissetmem garip mi?"

Ethan'ın ağzı kıvrıldı. "Hayır. Ben de duydum."

Güvertede cilalı ayakkabıların çıkardığı hafif tıkırtı sesi ikisini de döndürdü. Yara, elleri önünde birleştirilmiş halde ortaya çıktı.

"Bu akşamki gün batımı muhteşem," dedi. "İçeri girmeye hazır mısınız, yoksa biraz daha kalmak ister misiniz?"

Ethan, Priya'ya baktı ve Priya başını salladı. "Hazırsınız," dedi.

"Bu taraftan," diye cevapladı Yara.

Onu takip ederek, eski bir film seti gibi sıcak ve parlak, yumuşak ışıklarla aydınlatılmış iç mekana girdiler. "Tuvalet nerede?" diye sordu Priya, koridordan geçerken.

"Koridorun sonunda sağda," diye cevapladı Yara.

"Hemen geliyorum," dedi Priya Ethan'a. "Sadece biraz kendime çeki düzen vereceğim."

Tuvalet, yataın diğer her şeyi gibi muhteşemdi. Serin mermer tezgahlar. Sıcak, hoş bir ışık. Lavabonun yanında, absürt bir şekilde fazladan ama bir şekilde mükemmel duran, gül yapraklarıyla dolu kristal bir tabak.

Priya aynanın önünde durdu, dudakları Ethan'ın öpücüğünün etkisiyle hâlâ titriyordu. Kafasını salladı, göğsünde inanamama ve baş dönmesi karışımı bir duygu yükseldi. *Bu gerçek mi?*

Dudak parlaticısını tazeledi ve rüzgârda dağılmış saçlarını düzeltti, ama gözlerindeki ifadeyi düzeltemedi; en iyi şekilde savunmasız ve dağınıktı. Kendini gülümserken yakaladı. Hayır. Gülümsemekten daha fazlası. Işıldıyordu.

Son bir nefes alarak tuvaletten çıktı ve yemek salonuna doğru yürüdü. Dışarıda, göl karanlığa bürünmüştü, ufukta altın rengi ışık noktaları parlıyordu. Tek bir şamdan, odayı loş bir mum ışığıyla aydınlatıyordu, her şeyi bir rüya gibi hissettirecek kadar loş bir ışık. Köşelerde gölgeler birikmiş, mutfaktan sıcak ve lezzetli bir koku geliyordu.

Priya'nın bakışları titreyen mum ışığının ötesine kaydı, Ethan'ı arıyordu. Sonra onu gördü — kapının yanında duruyordu, yarısı gölgelerin içinde kalmıştı. Ceketini yoktu ve beyaz gömleği loş ışığı yakaladı, köşede

. Bir elinde bir bardak tutarken, karanlık suyun üzerinde silueti beliren Ethan'a, gölü seyrediyordu.

Priya'nın göğsü, hassas ve dolu bir hisle sıkıştı. Akşamın rüya gibi sisine kapılan Priya, odayı geçip arkadan ona sarıldı ve başını sırtına dayadı.

Onun dokunuşuyla taş gibi hareketsiz kaldı.

Priya dehşetle donakaldı. *Bir saniye... Ethan ceketinin altında mavi bir gömlek giyiyordu!*

Başka bir adama sarıldığını fark edince kalbi durdu. Hatasının farkında olan kolları, utançtan felç olmuş gibi olduğu yerde kaldı.

"Pri?" Ethan'ın sesi terastan geldi.

Garip bir şekilde boynunu uzattı ve Ethan'ın içeri girdiğini gördü.

"Ethan," diye kekeledi, hala Ethan olmayan adama sarılmış halde.

"İçkiniz, Bay Knight," dedi adam nazikçe, elindeki bardağa hafifçe başını sallayarak.

Priya'nın kolları, utançla dolup taşırken, gevşek bir şekilde yanlarına düştü. Az önce yatın kokteyl garsonuna sarılmıştı. "Bir içecek ister misiniz, hanımefendi?" diye sordu.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Priya. "Seni Ethan sandım."

"Önemli değil," dedi adam nazik bir gülümsemeyle. Priya, yaptığı gafin mürettebat için gecenin eğlencesinin bir parçası olacağını biliyordu.

"Bu gece bedava sarılmalar mı dağıtıyorsun?" diye sordu Ethan, garson ayrılırken eğlenceli bir ses tonuyla.

Priya yüzünü bir eliyle kapattı. "Bu karanlık ışıktaki her şey gölgeli ve çekici görünüyor."

"Bu benim suçum." Ethan güldü. "Romantik bir ortam istedim, onlar da vampirlerin aşk yuvası gibi bir yer hazırladılar." Onu kendine doğru çekti ve ellerini beline doladı. "Yönünü bulsan iyi olur, böylece başka hata yapmazsın. Acele etme. Haritalandırman gereken birçok önemli nokta var." Elini poposuna doğru itti. "Hayati bölge. Birkaç kez geçmen gerekebilir." Elini uzaklaştırarak göğsüne doğru kaydırды. "Burası mı?"

En değerli bölge. Işıık durumu ne olursa olsun, doğru şekilde yn bulabildiğinden emin ol."

Priya güldü ve ona baktı. "Ya burada kaybolursam ne olur?" "O zaman kalmanı umarım," dedi yumuşak bir sesle, aniden ciddileşerek.

Priya o anın kenarında asılı kaldı, kalbi göğsünde çarpıyordu.

Yara'nın neşeli sesi sessizliği bozdu. "Akşam yemeğine hazır mısınız?" Ethan ona baktı, sonra tekrar Priya'ya döndü. "Evet, hazırız."

"Harika. Hemen şefe haber vereyim," dedi Yara, gülümseyerek geri çekilirken.

"Gidelim mi?" Ethan kolunu uzattı.

Priya kolunu onun koluna dolayarak, onun kendisini masaya götürmesine izin verdi. Sandalyesini çekerek ona yaklaştığında, dudakları boynuna değecek kadar yaklaştı ve öpücüğü omurgasından aşağıya doğru bir sıcaklık dalgası yaydı.

"Bu akşamki menüde ne varsa," dedi, sesi midesini altüst edecek kadar alçaldı, "sonrasında gelecek olanı şimdiden sabırsızlıkla bekliyorum." Her hecede sıcaklık vardı, gözleri sanki zihninde onun her santimini aıyormuş gibi ona bakıyordu.

Priya'nın beyni kısa devre yaptı. Ağzı kurudu, nabzı hızlandı. Bir şekilde, sanki onu yanmaktan kurtaracakmış gibi, peçeteyi kuşağına koymayı başardı.

Ethan oturduğunda masadaki mumları fark etti ve hemen ayağa kalkarak şamdanları daha uzağa çekti. "Bence bir ömür boyu yeterince yangın gördük," dedi. "Bundan sonra, sadece yavaş yanan türlerle ilgileniyorum. Seninle birlikte."

"Dikkatli ol." Priya'nın dudakları gülümsemeye kıvrıldı. "Böyle konuşmaya devam edersen, burada bir yangın daha başlatabiliriz."

"Sözler, sözler." Ethan gülerek onun karşısına oturdu.

Priya kendini Ethan'a bakarken yakaladı. Mum ışığı Ethan'ın çene hattına gölgeler düşürüyordu, gömleğinin yakası, altındaki gücü ima edecek kadar açıktı. Gece, yıldız tozu ve sihirden oluşmuş bir şey gibi gerçek dışı geliyordu.

şu anda hayatım böyle. Ethan Knight ile randevudayım.

Onunla ilgili her yarım kalmış hayali, her gizli dileği bir şekilde bu akşama d6n6řm6řt6. Gerçeklik, hayal edebileceğinden daha tatlı, daha canlı ve daha güzeldi.

Akşam yemeği ilerledikçe, her yemek bir 6ncekinden daha lezzetliydi ve Priya'nın içinde acı veren bir dolgunluk hissi uyandı. D6nyanın gerçekten parıldamadığını, bu hissi ona verenin yemekler ya da ortam olmadığını biliyordu. Bu daha derin bir şeydi. Duygularını kontrol etmeye çalışırken kalbi sıkıştı, ama duygular damarlarında ve kemiklerinde dolaşıyor, parmak uçlarından taşarak masanın diğer tarafındaki Ethan'a uzanıyordu.

Priya Ethan'ı her zaman sevmişti, ama şimdi farklı hissediyordu, sanki her an genişleyen ve daralan, yaşayan, nefes alan bir şey gibi. Artık aşkın neden savaşlara yol açtığını, kralları ve kraliçeleri neden diz 6kt6rd6đ6n6, bir ilişkinin sonunun neden 6l6m gibi hissettirdiğini ve neden, kim ne derse desin, kendilerini ne kadar ikna etmeye çalışırlarsa çalışsınlar, kırılanların devam edemediğini anlıyordu.

Sevmeye cesaret eden herkes gibi, Priya da bu t6r bir acıyla asla y6zleşmek zorunda kalmayacağı umuduna sarıldı. Yine de, Ethan ile bir gelecek olasılığına kendini açarken, geçmiş nesillerin sessiz yankısı içinde kıpırdanarak, b6yle bir l6tfu gerçekten hak edip etmediğini sorgulamasına neden oldu.

Yirmi İki

PRIYA VE ETHAN yemeklerini bitirirken, yat gölün karanlığını geride bırakarak şehir limanına doğru yol aldı. Ufuk çizgisi yavaş yavaş şekillenmeye başladı ve parıldayan gökdelenler görünmeye başladı. Yara ve Not-Ethan son tabakları da kaldırdı.

"Tatlıyı üst güvertede mi yoksa burada mı servis edelim?" diye sordu Yara.

"Üst güverte harika olur," dedi Ethan, ayağa kalkarak Priya'ya elini uzattı.

Asansöre bindiler ve bir sonraki güvertede kapılar açıldığında Priya bir anda durdu. Şehir, sudan yükselen bir dev gibi önlerinde uzanıyordu: CN Kulesi geceye karşı dimdik duruyor, her iki yanında gökdelenler parıltıyor ve otoyol boyunca trafik ışık izleri çiziyordu.

Yat limana girerken, binalar ışık sütunları gibi parıltıyordu. Etraflarında diğer teknelerin bulanık silüetleri beliriyordu ve dalgalar kıyıya vurarak şehrin uzaktaki uğultusuyla karışıyordu.

"Vay canına," diye fısıldadı Priya, korkuluğa yaslanarak. Ethan'la geçirdiği gece, korktuğu çılgın gösteriden çok uzaktı.

"Gördün mü?" Ethan, arkadan ona sarılırken alaycı bir şekilde sordu. "Benimle takılmak o kadar da kötü değil."

Hoparlörlerden yumuşak bir müzik çalarken, sessizce manzarayı hayranlıkla seyrettiler. Ethan, Priya'yı döndürdü ve kollarını omuzlarına dolayarak yavaş bir dansa başladılar.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi arkalarından birisi. Dönüp baktıklarında bir adamın yaklaştığını gördüler. "Ben Şef Marco. Yemekler beğenmişsinizdir umarım?"

"Akşam yemeği harikaydı," diye cevapladı Ethan. "Her yemeği çok beğendik."

"Teşekkürler! Sizi burada ağırlamak bizim için bir onur, Bay Knight," diye cevapladı Şef Marco. "Tatlı olarak özel bir şey hazırladım. İkinize sunabilir miyim?"

"Tabii ki," diye kabul etti Ethan.

Şef Marco, onları şehrin muhteşem manzarasına sahip camla çevrili bir alana götürdü. Alan sıcak ve davetkârdı, masa koyu renkli, parlak yıldız motifli masa örtüsüyle kaplıydı. Teleskop gökyüzüne doğrultulmuş, yıldızları izlemeye hazırды. Tecrübeli elleriyle masadaki gümüş kubbeli kapağı kaldırdı ve içinden bir dizi güzelce hazırlanmış tatlı ortaya çıktı. Priya hafifçe nefesini tuttu, bu da onu gururla gülümsetti.

"İlk olarak, yenilebilir altın yaprak ve narin şeker yıldızlarla süslenmiş bitter çikolatalı mus var," diye açıkladı ve dramatik bir son için üzerine ılık ahududu sosu döktü.

"Sırada, yıldız ışığıyla parlayan bir incinin güzelliğini taklit etmek için tasarlanmış, karamel dondurma ve çarkıfelek meyvesi sorbetiyle doldurulmuş beyaz çikolata küresi var," dedi ve gümüş bir çekiçe nazıkçe kırdı.

"Ve son olarak, bu mevsimde bahçemin yıldızı olan tam çiçek açmış çay gülünü andıracak şekilde el yapımı, yenilebilir çiçekler üzerine yerleştirilmiş ahududu ve gül suyu panna cotta." Üzerine şekerlenmiş menekşeler serpiştirdi ve geri çekilerek onların ifadelerini izledi.

"Biraz yıldız teması hissediyorum," dedi Ethan.

"Senin varlığın bana ilham verdi," diye cevapladı Şef Marco.

"Gerçekten kendinizi aştınız. Bu tatlılar sanat eseri gibi." "Yemeye kıyamayacak kadar güzeller," diye ekledi Priya.

Şef gülümsedi ve hafifçe eğildi. "Bir imza istemek çok mu fazla olur?" Bir peçete ve kalem uzattı.

"Kime yazayım?" diye sordu Ethan, kalemi alırken. "Bana yazın lütfen," diye cevapladı adam. "Büyük hayranınızım."

"Unutulmaz bir gece için teşekkürler, Şef Marco." Ethan mesajı yazdı ve cesur vuruşlarla imzasını attı.

"Teşekkür ederim." Şef Marco gülümsedi. "Tatlıyla birlikte çay veya kahve ister misiniz?"

"Biz kendimiz alırız," diye cevapladı Ethan. "Lütfen diğer çalışanlara da olağanüstü hizmetleri için teşekkür edin. Gecenin geri kalanını baş başa geçirmek istiyoruz."

"Elbette. Personele sizi rahatsız etmemelerini söyleyeceğim. Bir şeye ihtiyacınız olursa, interkomu kullanın. Gecenin geri kalanının tadını çıkarın." Son bir kez başını salladı ve ayrıldı.

Tatlı tabağı ve birkaç kaşıkla Ethan, Priya'yı kanepeye götürdü. Tabağı tabureye koydu ve Priya'yı kucağına çekti. Priya ona sarıldı ve bacaklarının üzerine yumuşak bir battaniye serdi. Yastıklara gömüldüklerinde, yat, sahilin göz kamaştırıcı ışıklarından uzaklaşarak dönüş yolculuğuna başladı.

Ethan'ın eli Priya'nın dizine kondu ve bacağından ayağına doğru kaydı. Ayakkabısını çıkarıp yere bıraktı, sonra diğerini de aynı şekilde çıkardı. Priya memnun bir nefes aldı. Tüm akşam büyüleyici geçmişti, ama Ethan'la baş başa kalmak en mükemmel kısmıydı.

"Bir dakika bekle..." Ethan onu kucağından kaldırdı ve ayağa kalktı.

Priya'nın kalbi, Ethan tek dizinin üzerine çöktüğünde ve parmaklarının arasında küçük, parlak bir şey parıldadığında hızla çarpmaya başladı. Ağzını açıp kapayarak, nefes almaya çalışan bir balık gibi hayretle baktı.

Aman Tanrım! Ethan evlenme teklif mi edecek?

Beyninde heyecan ve panik karışımı bir döngü dönüyordu. "Senin değil mi?" diye sordu Ethan.

"Ha?" diye çıkardı Priya.

"Küpesi." Ethan küpeyi nazıkçe Priya'nın eline koydu. "Seni kucağıma çektiğimde düşmüş olmalı."

Priya'nın eli kulağına gitti ve garip bir kahkaha attı. "Oh. Tabii. Teşekkürler." Küpeyi tekrar taktı.

"İyi misin?" Ethan, yanına oturarak sordu.

Priya başını sallarken yüzü kızardı. *Evet, tabii, sana evlenme teklif edeceğimi düşündüğüm için çok utandım.*

Ethan başını eğdi, gözlerini kısarak yüzünü inceledi. Yavaşça, ağzının köşelerinde bilmiş bir gülümseme belirdi.

"Sanırım imkansızı başardım, Priya Solanki'yi bayılttım. Bayılmak üzereymiş gibi görünüyordun."

"Lütfen. Kendini övme." Priya aceleyle kendini açıklamaya çalıştı. "Bu süper romantik akşamı planladın. Lüks yat, lüks akşam yemeği, sonra diz çöküp elinde parıldayan bir şey var. Bir kız ne düşünmeli?"

"İlk randevumuzda evlenme teklif *etmediğim* için ilk kavgamızı yaptığımızın farkında mısın?"

"Teklif etmediğin için tartışmıyoruz. Tartışıyoruz çünkü — Priya sözünü kesip ona suçlayıcı bir bakış attı. "Bundan zevk alıyorsun."

"Tabii ki zevk alıyorum." Ethan sırtıttı. "Senin bu kadar heyecanlanmanı seviyorum. Gözlerinde bir ışık parlıyor, sanki şişede yıldırım gibi. Yıldırım çikolatayla buluştuğunda ne olur biliyor musun?"

O devam etmeden önce, Ethan bir kaşık dolusu musu ağzına attı. Mus, dilinde eridi ve o, memnuniyetle yumuşak bir homurtu çıkardı.

"Görünüşe göre, yıldırım zevkle mırıldanıyor," diye bitirdi Ethan.

"Kendini çok akıllı sanıyorsun, ha?" Priya kaşığı kaptı. "Tamam, akıllı adam. Sıra bende." Bir parça çikolatayı sorbeye batırdı ve yavaşça Ethan'ın dudaklarına götürdü.

Ethan, kaşığı ağzına götürürken gözleri onun gözlerinde kaldı. Dili ağzının köşesini hafifçe yaladı ve Priya yanaklarının kızardığını hissetti.

"Güzel mi?" diye sordu.

"Lezzetli. Bence bundan sonra her şeyi sen yedersen iyi olur."

"Oh, gerçekten mi?" Priya alay etti. "Şimdi de bu çilekleri elle beslemeli miyim?" "Tabii ki. Sen her şeyi daha lezzetli yapıyorsun."

Priya gözlerini devirdi. "Övgülerinle... bir lokma daha alabilirsin." Bir kaşık daha aldı ve ona uzattı.

Tabağı bitirene kadar sırayla birbirlerine yedirdiler. Ethan, Priya'yı kollarına aldı ve kanepede uzanarak şehrin ışıklarının gözden kaybolmasını izlediler. Yukarıda, yıldızlar karanlık gökyüzünde tek tek görünmeye başladı.

Ethan, Priya'nın parmaklarını kendi parmaklarıyla birleştirdi ve başparmağıyla onun parmak eklemlerini okşadı. "Ellerimiz sanki birbirleri için yaratılmış gibi uyuyor," dedi.

Gözleri ellerine düştüğünde, Priya'nın kalbi durdu ve bir açıklık dalgası onu sardı. Pek çok nedenden dolayı çekiniyordu. Ethan'ın şöhreti onu korkutuyordu. Yargılanıp incelenmekten nefret ediyordu. Ve bunu aşsa bile, dikkate alınması gereken pratik şeyler vardı. Ethan binlerce kilometre uzakta yaşıyordu. Onunla çıkmak deneme süresi gerektirmiyordu. Her şey açıkta, dünya sahnesindeydi. İşler yolunda gitmezse, sadece kalbi kırılmakla kalmayacaktı: Ethan Knight tarafından terk edilen kız olarak sonsuza kadar damgalanacak ve aşağılanacaktı.

Yine de o anda, tüm korkuları arka planda kayboldu. Ethan'ın elinin sıcaklığı ve ona bakışları, ona sonunda eve dönmüş gibi hissettirdi. Kayıp bir yıldızın kozmosta yolunu bulması gibi, bir şey yerine oturdu.

Ondan uzaklaşmak imkansız görünüyordu. En azından *denemesi* gerekiyordu. Ethan onu sadece görmüyordu. Ona daha önce hiç yaşamadığı bir şekilde değer verildiğini ve anlaşıldığını hissettiriyordu. Priya ilk kez, istediğı hayatı ve aşkı elde edecek kadar güçlü hissetti.

"Hadi yapalım!" dedi.

"Burada mı?" Ethan şakacı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Sen istersen ben de varım."

Priya kıkırdadı. "Hayır, o değıl! Demek istediğim... birlikte galaya gidelim."

Ethan durakladı, onu incelerken gülümsemesi yumuşadı. "Gerçekten mi? Emin misin?"

Priya yutkundu ve başını salladı. "Evet... Yani, daha aylar var. Hazırlanmak için bolca vaktim var."

Ethan başını eğdi, gözlerini kısarak. "Tamam, ama hangi Priya'yı götüreceğim, Priya 1.0 mu, 2.0 mu?"

"Ne fark eder ki?" Priya güldü.

"Priya 1.0 muhtemelen panikleyip kameralar ortaya çıkar çıkmaz ortadan kaybolur. Priya 2.0 ise? Bana açıkça bir kaçamak istediğini söyledi. Hatta, bu gece evlenme teklif etmediğim için beni neredeyse terk etmeye hazırды."

"Benimle galaya gitmek istiyor musun, istemiyor musun, Heathen Knight?"

"Tabii ki istiyorum! Ve iki Priya'yı da götüreceğim," dedi Ethan gülümseyerek. "Muhtemelen diz çökmüşken sormalıydım... ama resmi olarak benim kız arkadaşım olmaya ne dersin?"

Priya'nın kalbi gergin bir şekilde çarpmaya başladı. Ethan hiç tereddüt etmiyordu. Eğer prömiere evet derse, onun partneri olarak tüm dünyanın gözü önünde olacak. Saklanmak ya da sıradan bir ilişki gibi davranmak mümkün olmayacaktı. Ethan, onu *kendine ait* olmasını istiyordu.

"Bu beni çok korkutuyor." Kahkahası, sesindeki titremeyi zar zor gizliyordu. "Yine de sana evet demek, şimdiye kadar yaptığım en güvenli şey gibi geliyor," dedi, kalbi daha hızlı atıyordu. "Evet, Ethan Knight. Evet!"

Ethan, tüm yüzünü aydınlatan o meşhur gülümsemesiyle sırıttı. "Vay canına. Tam adınla. Bu çok resmi geldi." Onu kendine çekti, alını alnına değdi, sesi biraz sertleşti. "Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum ve asla pişman olmayacağından emin olacağım." Sonra dudakları dudaklarına değdi, şiddetli ve nefes kesici bir öpücük.

Priya onun öpücüğüne kendini bıraktı, parmak uçları gömleğinin kumaşına kıvrıldı. Sonunda ayrıldıklarında, elleri onun göğsünde kaldı. "Bunun, ailemle konuşmamız gerektiği anlamına geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Bence bu doğru karar." Ethan elini sıktı. "Ondan sonra işleri gizli tutacağız. Bu bize uyum sağlamak ve işleri çözmek için zaman verecek. Prömiyer geldiğinde, sen buna hazır olacaksın. Ve ben de orada olacağım, seni kolumda gururla göstereceğim."

Priya'nın nefesi titredi, midesinde bir gerginlik hissetti. "Gergin misin?"

Ethan onu nazikçe kollarına çekti.

"Uh, sadece birazcık. Hayal edilebilecek her düzeyde."

Ethan, yüzünden bir tutam saçını çekip gülümsedi. "Şanslısın ki, ben gerginlikle başa çıkma konusunda uzmanım. Bakalım... belki biri tam burada saklanıyordur." Dudakları, yumuşak ve alaycı bir şekilde boynunun kıvrımını okşadı.

"Hmm..." Priya'nın gözleri kapandı. "Söylemesi zor... Bir daha kontrol etmen gerekebilir."

Ethan onu tekrar öptü, bu sefer daha yavaş, Priya onun dokunuşunun sıcaklığında kaybolana kadar. Zaman, onlar o ana teslim olurken durmuş gibiydi, yat gölün üzerinde sessizce süzülürken, arkasında gümüş bir iz bırakıyordu.

Yirmi Üç

PRIYA, uyurken Ethan'ın beline doladığı kolunun sıcaklığına alışmıştı. Hafif bir sesle uyandı, gözlerini açtı. Oda bulanık gölgelerle şekilleniyordu, koridordan gelen yumuşak ışık zemine loş bir ışık saçıyordu. Her şeyin normal olduğunu görünce gözlerini kapattı. Ama ses tekrar duyuldu. Pencerenin yakınından gelen bir gıcırtı sesi.

Priya gözlüklerini aldı ve gölgelere gözlerini kısarak baktı. Gözleri alıştıkça, hafif bir hareket fark etti. Köşedeki sallanan sandalye ileri geri hareket ediyordu. Sandalyeye bir siluet belirmeye başlayınca Priya'nın kalbi hızla çarpmaya başladı.

Olamaz... Tüyleri diken diken oldu. Sahte hayalet hikayemle gerçekten Bhooa masi'yi çağırmış mıydım?

Kadın yavaşça sallanıyordu, yüzü koridorun loş ışığında bir görünüp bir kayboluyordu. Priya'nın bakışları kadının yüzüne kaydı ve dehşet içinde donakaldı. O Bhooa masi değildi. Ona bakan kendi yüzüydü.

Hem gözlemci hem de gözlemlenen olduğu tuhaf bir durumda sıkışıp kalan Priya, ani bir dehşet dalgası ile sarsıldı. Korkunç rüya kaybolurken, birdenbire uyanarak keskin bir nefes aldı.

"Pri, iyi misin?" Ethan'ın sesi uykulu bir haldeydi, eli Priya'nın elini buldu.

Sandalyeye baktı ve sandalyenin boş olduğunu görünce kalbi yavaşladı.

"Kötü bir rüya gördüm," dedi titrek bir sesle.

Ethan onu kollarına aldı. "Sadece beynin sana oyun oynuyor. Yatmadan hemen önce, yatağın etrafındaki tuz çemberinin bozulduğunu fark ettin. Muhtemelen bu rüyayı tetikleyen şey budur. Tanrım, kalbin deli gibi atıyor."

"Çok gerçekçiydi."

"Biliyorum, ama güvendesin," diye mırıldandı Ethan, onu nazikçe sallayarak. "Her şey yolunda."

Ama her şey yolunda değildi. Priya, Ethan'ı korkutup kaçırmak için yalanlar söylediği için kendi suçluluk duygusuyla yüzleşmişti. Ethan gerçeği bilmiyor olabilir, ama Priya bunu kendisinden saklayamazdı. Vicdanı orada, onu izliyor, yargılıyor ve gece boyunca uykusuz bırakıyordu. Yine de şimdi itiraf etmenin bir anlamı yoktu. Şafak söktüğünde, Priya dikkatini başka yere yöneltmek için çaresizdi.

Ethan uyanır uyanmaz, "Bugün bisikletle gezintiye çıkalım," diye önerdi. "Arka yollardan uzun bir yolculuk yapalım."

"Harika bir fikir," dedi Ethan, elini Priya'nın beline koyarak. "Ama doğru ekipmana ihtiyacın var. İnternette sipariş ettiğimiz kask çok bol."

"Peki, her beş adımda bir tanınmadan bunu nasıl başaracağız?"

Ethan, gözlerinde bilmiş bir ışıltıyla sırıttı. "Oh, kimse bizi rahatsız etmeyecek bir yer biliyorum diyelim."

Ethan ve Priya geldiklerinde otopark boştu, dükkanlar henüz açılmamıştı. Sabah ışığı meydanı kaplamış, kaldırımlara uzun gölgeler düşmüştü. Ana yollardan uzakta, sakin bir mahallede yer alan bu yer, huzurlu, neredeyse nostaljik bir havaya sahipti.

"Hiç değişmemiş," dedi Ethan, önlerindeki motosiklet dükkanını inceleyerek.

Bir tarafında araba tamirhanesi, diğer tarafında market bulunan dükkanın tabelası, yıllarca güneşe maruz kalmaktan solmuştu.

"İlk kaskımı buradan almıştım." Ethan'ın gözleri yumuşadı. "Dükkanın sahibi aynı zamanda tamirhanenin de sahibi. Babamın motosikletini kazadan sonra tamir etmeme yardım etmişti. Hâlâ buralarda mı acaba?"

Tam o sırada, dükkanın Kapalı tabelası Açık tabelasına dönüştü.

Priya motosikletten indi ve içeri girdi, kapının üzerindeki zil onun geldiğini duyurdu. İçeriye gözden geçirdikten sonra Ethan'a her şeyin yolunda olduğunu belirten kısa bir mesaj attı.

"Günaydın." Gümüş rengi saçları olan bir adam tezgâhın arkasından çıktı. Ethan içeri girince bakışları girişe kaydı ve zil tekrar çaldı.

"Merhaba, Bay Khan," Ethan selam verdi ve kaskını çıkardı. "Uzun zaman oldu."

Bay Khan'ın yüzünde şaşkınlık belirdi. "Ethan? Gerçekten sen misin?"

"Beni bir daha görmeyeceğinizi düşünmüştünüz, değil mi?"

"Hiç de değil! Sen televizyona çıktığında bütün ailem televizyonun başına yapışıyor. Bu... Vay canına. İnanamıyorum, gerçekten buradasın! Bugün dükkânıma neden geldin?"

"Aslında Priya için geldik," diye cevapladı Ethan, Priya'nın elindeki kaskı işaret ederek. "Daha iyi uyan bir kask ve birkaç ekstra ekipmana ihtiyacı var."

"Tabii ki! Bu taraftan." Bay Khan onları kask vitrinine götürdü.

Seçenekleri incelerken, Bay Khan'ın telefonu çaldı. "Oğlum," dedi ve özür diler bir gülümsemeyle telefonu susturdu.

"Lütfen bizim için onu görmezden gelmeyin," dedi Priya gülümseyerek. "Biz etrafa bakacağız."

Minnettar bir şekilde, Bay Khan geri dönüp aramayı cevapladı. İlk başta konuşması sessizdi, ama kısa süre sonra sesi keskin ve heyecanlı hale geldi.

"Kusura bakmayın," dedi geri döndüğünde. "Oğlum sizin burada olduğunuza inanmayacak." Sonra yüzünde heyecan dolu bir ışık parladı. "Birlikte fotoğraf çekilebilir miyiz?"

"Benim için yaptığınız onca şeyden sonra mı? En azından bunu yapabilirim," diye cevapladı Ethan.

Bay Khan, telefonunu Priya'ya uzattı ve Ethan'ın yanında dururken gülümsedi.

Priya, mağazanın logosu arka planda, tezgahın yanında duran iki adamın fotoğrafını çekti. Telefonu geri vermeden önce farklı açılardan birkaç fotoğraf daha çekti.

"Çok teşekkür ederim," dedi Bay Khan, fotoğrafları kaydırarak. "Bakalım şimdi babasını sorgulayacak mı... Eminim uyuyakaldığı için kendini suçluyordur." Hızlıca bir mesaj yazdı, sonra telefonunu cebine koydu ve Priya'ya yardım etmek için geri döndü.

Priya, Ethan'ın bisikletine uygun bir kask seçti. Kaskın buğu önleyici vizörü ve iç kısmında rahat bir dolgusu vardı. Ethan bir ceket, bir çift eldiven ve bot ekledi. Priya zihninde hasarı hesaplayarak nasıl azaltabileceğini düşündü, ama o bir şey söylemeden Ethan hepsini ödemekte ısrar etti.

"Ödeme mi? Söz konusu bile olamaz." Bay Khan, tartışırken böyle dedi. "Günün ilk müşterisi olarak sizi görmek benim için bir lütuf, iyi şansın işareti. Beni düşündüğün için çok teşekkür ederim Ethan. Lütfen, bunu ben ödeyeyim. Bu evin ikramı."

Priya, onun cömertliğine şaşırarak gözlerini kırptı. İtiraz etmek için ağzını açtı, ama Bay Khan çoktan ceketini omuzlarına geçirmişti. Ethan'a bir bakış attı. Ethan sadece gülümseyerek başını salladı. Bay Khan ile tartışmanın bir anlamı yoktu.

"Teşekkürler, Bay Khan," dedi Ethan, minnettar bir ses tonuyla. "Ambalajı ve Priya'nın diğer kaskını size bırakabilir miyiz? İhtiyacı olan birine verin lütfen."

"Elbette." Bay Khan eldivenleri ve botları kutularından çıkardı ve tezgahın üzerine düzgünce dizdi.

"Teşekkürler," dedi Priya, bunları giyerken. Ethan'a baktı, hala beklenmedik nezakete alışmaya çalışıyordu.

"Merak etme," diye fısıldadı Ethan, ona doğru eğilerek. "Daha sonra ona uygun bir teşekkür hediyesi vereceğim."

Dışarı çıkarken Ethan ona kapıyı açtı ve omzunun üzerinden geriye baktı. "Sizi tekrar görmek güzeldi Bay Khan," dedi.

Kapı çınlayarak kapandı ve Bay Khan, sanki az önce olanları kafasında sindirmeye çalışıyormuş gibi, diğer tarafta donakaldı.

"Lanet olsun, Priya 2.0." Ethan, motosiklete doğru yürürken gözlerini onun üzerinde gezdirdi. "Her halinden sorun çıkaran biri olduğu belli."

"Sonunda senin tarafına geçtim," dedi Priya gülümseyerek.

Ethan güldü ve kasklarını motosiklete astı. Onun kolunu çekerek onu kendine yaklaştırdı. "Sürüşü unut," diye mırıldandı, sesi boğuktu ve bakışları onun dudaklarına düşmüştü. "Koç evine geri dönelim."

Bir anda, Priya'nın tüm dünyası aralarındaki ısıya daraldı. Dudakları birkaç santim uzaklıkta dururken Ethan'ın nefesinin sıcaklığı cildini okşadı. Sesi, vücudu, onunla ilgili her şey Priya'nın duyularını baş döndürdü. Göz kapaklarını kapatarak eğildi.

Ama dudakları birleşmeden önce, keskin bir kamera tıklaması sessizliği bozdu. Şaşkınlıkla geri çekildiler ve bir SUV'den dışarı eğilen bir adam gördüler. Park yerinin karşısında, başka bir fotoğrafçı park edilmiş bir sedandan koşarak çıktı ve daha net bir açı yakalamak için pozisyon aldı. Üçüncüsü ise marketin arkasında çömelmiş, fotoğraf çekmeye devam ediyordu.

"Siktir." Ethan'ın tüm tavırları değişti, ifadesi buz gibi soğudu. "Al. Kaskını tak." Priya'nın kaskını sabitleyip, yüzünü korumak için vizörü indirdi.

"Hadi ama dostum. Böyle davranma," diye bağırdı paparazzilerden biri. "Gizemli kadın kim, Ethan?" diye bağırdı bir diğeri.

"Bize biraz sevgi göster, Ethan!"

Ethan onları görmezden gelerek kendi kaskını taktı. Priya'ya döndü, sesi keskin ama kararlıydı. "Sıkı tutun ve bırakma. Ne olursa olsun."

Priya başını salladı ve Ethan'a daha sıkı sarıldı. Ethan motoru çalıştırdı, motorun gürültüsü bağırışların korosunu bastırdı. Lastikler, park yerinden çıkıp yola doğru hızlanırken gıcırdadı. Üç araba yaklaşıp kameralarını patlatmadan önce, yola çıkmak için zar zor zaman buldular. Ethan, motoru hızlandırdı ve onu sıkıştırmaya çalışan arabaları kaçınmak için direksiyonu kırdı. Priya, arabaları atlatmak için zikzaklar çizerek ilerlerken ona sıkıca sarıldı. Dünya, farların ve binaların kaotik bir bulanıklığına dönüştü.

Aniden, bir paparazzi minibüsü önlerine çıktı ve Ethan'ı kaldırıma çıkmaya zorladı. Hızla yola geri döndü ve bir sonraki kavşakta keskin bir dönüş yaptı. Minibüs geçip gitti, ama diğer arabalar peşlerini bırakmadı. İçlerinden biri tehlikeli bir şekilde yaklaşarak tamponuyla

motosikletin arkasına sürttü. Bir fotoğrafçı pencereden dışarı eğilerek arka arkaya fotoğraflar çekti.

Ethan hızını artırdı, gözleri bir açıklık arıyordu. Priya daha sıkı sarıldı, yol boyunca hızla ilerlerken kalbi deli gibi atıyordu. Kavşağa yaklaşırken ışık kırmızıya döndü. Ethan frene bastı ve araba kayarak durdu. Hava yanık lastik kokusuyla doldu.

Onları takip eden araba yanlarında gürültüyle durdu. Fotoğrafçı arabadan atladı ve kamerasını onlara doğrulttu. Priya başını çevirdiğinde, her yönden üzerlerine koşan bir paparazzi ordusu gördü.

"Buraya!" diye bağırdı biri, kamerasını Priya'nın yüzüne doğrultarak.

"Geri çekilin," dedi Ethan, kaskının içinden bile tehditkar bir sesle. Priya'ya dönüp, "İyi misin?" diye sordu.

Panik, Priya'nın cildini binlerce küçük iğne gibi karıncalandırdı. Her yönden kaos baskı yapıyordu. Ethan'ın vizörünün arkasındaki yüzünü göremiyordu, ama ona döndüğü anda, içindeki bir şey sakinleşti. Eldivenlerinin içinde elleri titriyor olsa da, ona hızlıca başını salladı.

Bu basit hareket, paparazzilerden bir başka hızlı flaş dalgası daha çekti ve her kare bu anı bir ganimet gibi yakaladı. Ethan'ın tüm duruşu koruyuculuk yayıyordu. Motorun devrini artırdı, ışık değişmeyi reddettiği için öfkesi kaynıyordu.

"Hey, tatlım," diye seslendi bir adam, yaklaşarak Priya'nın omzuna dokundu. "Neden bize o güzel yüzünü göstermiyorsun?"

Ethan bir anda motosikletten indi ve keskin bir sesle kickstand'ı indirdi. Diğer fotoğrafçılar, Ethan adama doğru ilerlerken geri çekildiler. Priya'nın kalbi gırtlığına kadar çıktı. Ona seslenmek, onu geri çağırmak istedi ama korku ve onun kalabalığın içine *onun* için dalışını izlemenin heyecanı arasında kalmış, hareketsizce oturuyordu.

"Ona bir daha dokunursan," diye homurdandı, sesi alçak ve tehditkardı, "bu yaptığın son şey olur. Yüzümü görmek ister misin?" Kaskını çıkararak adamın kamerasını kaptı ve lensini kendi yüzüne doğru itti. "İşte burada. En iyi çekimini yap, ama onu bu işin dışında bırak. Buna kaydolan benim, o değil. Anlaşıldı mı?"

Adam, kamerası hala Ethan'ın elindeyken geriye doğru sendeledi. Boynundaki kayış gerildi, kamerayı çekip göğsüne çarptı ve yüksek bir ses çıkardı. Diğer fotoğrafçılar fırsatı kaçırmayıp kameralarını durmadan patlatmaya başladılar. Ethan'ın ateşli tepkisi durumu daha da heyecanlı hale getirdi.

"Başka isteyen var mı?" Ethan gözlerini kalabalığın üzerinde gezdirdi. "Yok mu? Öyleyse, biz yolumuza devam edelim."

Ethan motosiklete geri bindi ve Priya'ya döndü. "Henüz bitmedi," dedi. "Bizi takip etmeye devam edecekler. Moksha'ya geri dönersek, orayı sirk yerine çevirecekler. Onları atlatmalıyız. Hazır mısınız?"

Priya, göğsü sıkışsa da başını salladı. Kaskını takmış olsa da kendini savunmasız ve açıkta hissediyordu. Trafik durmuştu. İnsanlar, kargaşadan etkilenerek yolun kenarlarında toplanmıştı.

"Bakın, Ethan Knight!" diye bağırdı biri, Ethan kaskını tekrar takmadan önce.

Kalabalık alkışlarla coşarken, telefonlar havaya kalktı. Ethan motoru çalıştırdı ve herkese yolundan çekilmesini işaret etti. Paparazziler araçlarına dönmek için acele ettiler.

"Sıkı tutun," dedi Ethan, motorun gürültüsünün üstüne.

Priya, ileri doğru fırladıklarında Ethan'a daha sıkı sarıldı. Arkasına baktığında, onları takip eden bir araba konvoyu gördü. İleride trafik ışığı sarıya döndü, ama Ethan hızını kesmedi. Üç araba peşlerinden gelirken kavşağı geçtiler ve bir yayayı kıl payı kaçırdılar. Arkalarında kornalar çalmaya başladı ve kaos çıktı.

Priya, tanıdık yerlerden geçerken gözlerini genişletti. Ethan'ın eski mekanı olan Knight Estates'e yaklaşıyorlardı, Ethan burayı avucunun içi gibi biliyordu. Ethan, çıkmaz bir sokağa keskin bir dönüş yaptı ve motosikleti takipçilerine doğru çevirdi. Paparazziler geri dönmek için çabalarken, Ethan ve Priya kısa bir süreliğine öne geçtiler. Ancak daha fazla araba onlara yaklaştı ve aradaki mesafeyi kapattı.

Ethan cenaze evini ve babasının mülkünü geçerek yerel bir yürüyüş parkurunun otoparkına girdi. Paparazziler onu takip ederek, asfaltsız otoparkta toz bulutları kaldırdı. Priya, etrafına bakarken kalbi hızla atıyordu

Önlerindeki yol dik bir setin içine doğru uzanıyordu. Arkalarında, fotoğrafçılar tek çıkışı kapatmıştı. Köşeye sıkışmışlardı ve kaçacak yerleri kalmamıştı.

Ethan motosikleti döndürerek gazetecilere döndü. "Hey, Pri," dedi, önlerini tıkayan arabaları tarayarak. "İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun? Yaptığım o çılgın numarayı?"

"Bu bir gösteri değil, Ethan. O arabaların üzerinden atlayamazsın!"

"Bana güveniyor musun?" diye sordu yumuşak bir sesle, sesi motorun uğultusunun üzerinde sabit kalıyordu. Priya zorlukla yutkundu ve başını salladı. "Tamamen."

"O zaman bana sıkı sıkı tutun." Fotoğrafçılar onlara doğru yürürken, Ethan motoru hızlandırdı.

Priya kendini hazırladı, Ethan'ın çıkışa doğru hızlanmasını bekledi. Bunun yerine, motosikleti park yerinin yanındaki çimenli bir yokuşa doğru sürdü. Yokuşu tırmandılar, lastikler altındaki toprağı kazıyorlardı. Bir an için, tepenin zirvesinde yerden havalandılar. Priya gerildi, zihninde genç Ethan'ın motosikletle kaza yaptığı anı canlandı. Bu sefer, kontrollü bir hassasiyetle yere indi. Motosiklet yere gürültüyle çarptı, Priya koltuğundan fırladı ama hemen yerine oturdu.

Dar ve engebeli bir patikadan hızla aşağı indiler. Ağaç kökleri ve kayalar, altlarındaki lastikleri sarsıyordu. Ethan dallardan kaçmak için manevralar yaparken, ağaçlar bulanık yeşil bir görüntüye dönüştü. Priya'nın duyuları aşırı hızlandı, vücudu onunla birlikte içgüdüsel olarak hareket ediyordu, kaçışları sırasında her refleksi sınanıyordu.

Ethan, ormanın derinliklerindeki bir açıklığa ulaşana kadar hızını kesmedi. Motoru durdurdu, kaskını çıkardı ve çevrelerini dinledi. Priya'nın duyabildiği tek ses, yakındaki bir derenin hafif akışı ve ağaçlardaki kuşların cıvıltılarıydı.

"Sanırım onları atlattık," dedi.

Priya nefesini bıraktı ve tutunduğu yeri bıraktı, kanının kollarına geri akmaya başladığını hissetti. Parmaklarını esneterek uyuşukluğu gidermeye çalıştı, sonra kaskını çıkardı. Kaskı çıkarır çıkarmaz, kontrolsüz bir şekilde titremeye başladı.

"Hey." Ethan motosikletten atladı ve kaskı ellerinden aldı.

Priya ayağa kalkmaya çalıştı, ama bacakları güçsüzdü, sanki hala hayatı için koşuyormuş gibi kasları titriyordu. Adrenalin azalınca, yaşadığı zorlu deneyimin tüm ağırlığı üzerine çöktü. Ethan ona motosikletten inmesine yardım etti ve onu bir ağaç kütüğünün üzerine oturttu. Önünde çömelerek eldivenlerini çıkardı.

"Bitti, Pri," dedi, ellerini avuçları arasında ovuşturarak. "Artık güvendesin."

Priya, paparazzileri atlattıklarını biliyordu. Acil tehlikenin geçtiğini biliyordu, ama vücudu buna ayak uyduramıyordu. Titremesini durduramıyordu. Elleri ve ayakları buz gibiydi, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki nefes alamıyordu.

"Şşş," diye mırıldandı Ethan, ellerini sıkarak. "Her şey yolunda."

Yanındaki kütüğün üzerine kayd ve onu kollarına aldı. Yavaş yavaş, orman sihrini gösterdi: çam ve kır çiçeklerinin kokusu, yaprakların yumuşak hışırtısı, ağaçların gölgesinden süzülen güneş ışığı. Fırtına diner gibi, Priya'nın vücudu yavaş yavaş gevşedi.

Ancak Ethan sakın değildi, bakışları gizleyemediği duygularla fırtınalıydı.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

Priya başını salladı. "Sanırım şimdi iyiyim."

"Bugün seni tehlikeye attım. Tıpkı anneme yaptığım gibi."

"Ethan, hayır." Priya elini uzattı. "Annenin kazası senin suçun değildi. Bugün olanlar da senin suçun değildi. Birlikte dışarı çıktığımız anda ne olabileceğini biliyordum. Dünya sana takıntılı; nereye gittiğine, ne yaptığına. Seninle birlikte olan herkes hedef haline geliyor ve ben bununla başa çıkmayı öğrenmeliyim. Beni her şeyden koruyamazsın. Ama yaptığın o atlayış?" Kıkırdadı. "Kalbim neredeyse göğsümden çıkacaktı."

Ethan'ın dudakları küçük, acı tatlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Nefesini topla, Pri," dedi. "Yakında çıkmamız gerek."

Priya yüzünü güneşe çevirdi, Ethan'la birlikte görülmenin kaosundan kurtulduğu için rahatlamıştı. Ancak bunun sadece başlangıç olduğunu, çok daha büyük bir fırtınadan önceki sükunet olduğunu bilmiyordu.

Yirmi Dört

ETHAN, Moksha'ya giderken arka yollarda kaldı ve terk edilmiş demiryolu rayları boyunca gizli rotayı takip etti. Knight Estates'i geçerken, Priya girişin yakınında onu bekleyen fotoğrafçıları gördü. Moksha'ya vardıklarında Ethan, ön kapıdan geçenlerin görmemesi için motosikleti ko evinin arkasına sakladı. İçeride, kasklarını çıkardılar ve tek parça halinde geri dönmüş olmanın rahatlığını yaşadılar.

Priya, Ethan'ın kollarına gömüldü ve zamanı orada dondurmak istedi. Sessizlik kırılgan geliyordu ve Ethan'ın telefonu çalmaya başlayınca, elbette bu sessizlik bozuldu.

"Konuş benimle, Zach," dedi Ethan ve asistanıyla konuşmak için uzaklaştı. Priya pencereye gidip perdeleri kapattı.

Ethan somurtkan bir ifadeyle geri döndü. "Bu olay, Bay Khan'ın fotoğrafıyla başladı. Oğlu fotoğrafı dükkânın sayfasına yükledi ve fotoğraf hızla yayıldı. Basın bizi bu şekilde buldu."

Priya tepki veremedi, telefonu tekrar çaldı. Ona özür diler gibi bir bakış attı. "Bununla ilgilenmem gerek. Tüm ekibim bana ulaşmaya alıyor."

"Endişelenme," dedi Priya, yemek masasına oturup telefonunun kilidini açarak işiyle ilgili birikmiş mesajlara cevap vermeye başladı. Parmakları ekranın üzerinde boş boş dolaşırken, zihni Ethan'ın sesine takılmıştı.

"Hasar kontrolü ne demek?" diye sordu Ethan, pencereye doğru yavaş adımlarla gidip geri dönerken. "Bu konuda proaktif olmak istiyorum. Ne yapılması gerekiyorsa yapacağız. Her alanda."

Merak Priya'nın üstesinden geldi ve sosyal medya uygulamasını açtı. Uygulama, onun ve Ethan'ın fotoğraflarıyla doluydu — ilk çekimlerde yüzü görünüyordu, ardından kaosun flaşları geliyordu. Takip. Ethan'ın paparazzilerle yüzleşmesi. Ormana yaptıkları cesur kaçış. Ama interneti kasıp kavuran tek fotoğraf hareketsizdi. Sessizdi. Sadece ikisi, bisikletinin yanında öpüşmek üzereydiler, arka planda sessizce onları takip eden kişi de dahil olmak üzere etraflarındaki kimseyi fark etmemişlerdi.

Bu fotoğrafta rahatsız edici bir şey vardı. Güzel bir şey. Sanki bir film den alınmış bir kare gibi. Priya'nın boğazı düğümlendi, gözlerini kırpmadan önce gözyaşları doldu. Sanki biri onun içine girmiş, kutsal bir şeyi dışarı çıkarmış ve onu bir gösteriye dönüştürmüş gibi hissetti.

Ethan'ın aşık olabileceği ihtimali, hayran kitlesinde tepkilere yol açan sıcak bir konuydu. Her köşeden farklı görüşler geliyordu. Priya, yorumları okurken duyguları çığınca değişiyordu.

"@Allycat Artık onun feed'inde o fotoğrafı kimin çektiğini biliyoruz."

"Kahretsin, ben de birinin bana öyle bakmasını istiyorum💔"

"Kardeşim, bu kızın aşk için olduğunu mu düşünüyorsunuz? O şöhretin peşinde."

"Artık sıradan insanlarla mı çıkıyor?"

"Gerçekten mi? Kahverengi tenli bir kız mı?"

"Çok aşık görünüyorlar!"

"Biri bana onun adını etiketlesin."

Priya, insanların ünlü hayranlıklarına ne kadar derinden bağlı olduklarına şaşırarak yazıları kaydırırdı. Sanki Ethan'ın şöhretine inanmak, onlara onun hayatında pay sahibi olma hakkı veriyormuş ve kişisel seçimlerinde oy kullanma hakkı tanıyormuş gibi. Tam çıkmak üzereyken ekranında bir bildirim belirdi. Kontrol etmeden önce bir tane daha geldi. Sonra bir tane daha, bir tane daha. Her saniye takipçileri artıyordu: on, otuz, iki yüz.

Priya'nın telefonu durmadan titrediğinde kalbi hızlandı. Bir terslik vardı. İnsanlar onu takip edip mesaj atmakla kalmıyor, aynı zamanda onu etiketliyorlardı

. İlk etiketlenen gönderiye tıkladı. Tabii ki, oradaydı — Ethan'la birlikte çekilmiş viral fotoğrafı. Altında, "Priya Solanki ile tanışın" yazıyordu.

Priya'nın kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Anonimliği gerçek zamanlı olarak parçalanıyordu. Başka bir gönderi daha ortaya çıktı, kullanıcı motosikletin plakasını takip etmeye çalışırken çıkmaza girmişti, ancak ilginç bir keşif ortaya çıkardı: "Ethan Knight'ın motosikleti, Moksha Cenaze Evi'nde Priya Solanki tarafından imzalanmıştı."

Kişisel bilgileri ortalıkta dolaşıyordu: yaşı, dini, kültürel geçmişi, gittiği okullar, kurduğu şirket. Hatta eski sevgilisi Manoj bile bu karmaşaya dahil oldu. Hayatının her parçası birdenbire kamuoyunun incelemesine açık hale gelmişti. Brooke ile olan arkadaşlığı da Ethan'a yakınlaşmak için hesaplı bir plan olarak çarpıtılmıştı. Bir yorum özellikle Priya'yı hiç beklemediği bir şekilde hazırlıksız yakaladı: *O uğursuzluk getirir Ethan. Kaçabiliyorsan kaç.*

Bu yabancıнын sözleri onda bir şeyleri tetikledi, ebeveynlerinin hikayelerini, Dalitlerin gölgesinin bile uğursuzluk, talihsizliğin habercisi olarak görüldüğü zamanları hatırladı. O hikayeleri uzak bir tarih olarak görmezden gelmişti, hayatına asla dokunamayacak bir şey olarak. Artık tarihin ağırlığı o kadar da soyut gelmiyordu. Gerçek ve canlı hissediyordu, ensesinde nefesini hissediyordu.

Geçmiş ve şimdiki zaman çarpışırken, yorumlar onun işleyebileceğinden daha hızlı gelip giderken, Priya'nın zihni cevaplarla dolup taşıyordu. Karşı çıkmak, "*Beni tanıımıyorsun!*" diye bağırarak istiyordu. Ama başka bir ses, "*Ne anlamı var?*" diye fısıldıyordu. Ailesi onu hep uyarmıştı.

*Çok yüksek hedefler
koyma. Çok büyük
düşünme.*

Durumunun ötesinde hayaller kurma.

O dinlememişti. Ethan'la birlikte olmak ona durdurulamaz hissettirmişti, sanki her şeyi başarabilirmiş gibi. Şimdi o kadar emin değildi. Kendine çekildi, tamamen yok olabilmeyi, kimsenin onu göremeyeceği ve yargılayamayacağı bir gölgeye dönüşebilmeyi diledi. Çok pervasız mı, çok naif mi davranmıştı?

Priya ekranından başını kaldırıp Ethan'a baktı. Telefonla tartışırken yüzü hayal kırıklığıyla gergindi.

"Yayınlanmasını tehlikeye atması umurumda değil," dedi. "Pazarlama kampanyasını güçlendirmek için Sienna ile bir romantizm yaratmak istediklerini *biliyorum*, ama duyuruyu ertelemeyeceğim. Bununla bir sorunu olan varsa, bana nereden ulaşacağını biliyor." Telefonu kapattı ve kafeslenmiş bir aslan gibi odada volta atmaya başladı.

Nefesini bile almadan ekranı tekrar aydınlandı. "Şimdi ne var?" diye sert bir sesle sordu. "Tabii, adamla yüzleştim, ama saldırı mı? Cidden mi?" Ethan elini saçlarının arasından geçirdi. "Morluk muhtemelen kendi kamerasının ona çarpmasından kaynaklanıyor... Evet, kamerasını aldım... Tam olarak ne dediğimi hatırlamıyorum. Belki de tehdit ettim. Biliyor musun? Avukatım halletsin."

Priya'nın midesi düğümlendi. Ethan, onun yüzünden başı belaya girmişti. Belki de ailesi haklıydı, belki de bazı şeyler onun kıramayacağı kozmik bir döngü gibiydi. Ve o denemişti. Tanrım, denemişti. Özgürlük gibi hissettiren bir şey için çaresizce kaçış üstüne kaçışa atılmıştı. Her nasılsa, tüm yollar Moksha'ya geri dönüyordu. Oradan uzaklaşmak için attığı her adım hayal kırıklığı ve başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

Calgary.

Evliliğim.

Şirket.

Hayatımın son on yılı.

Ve şimdi Ethan da onun karmaşasına sürükleniyor, onun seçimlerinin sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalıyordu. Her şey aynı gerçeği gösteriyordu: Ortak payda oydu. Artık bunu inkar etmek mümkün değildi. O gerçekten kötü şanstı.

Telefonu durmadan çalışıyordu. Deepa. Brooke. Manoj. Onlarca bilinmeyen numara, yükselen bir dalga gibi üst üste yığılıyordu. Biri onun numarasını sızdırmıştı. Priya'nın göğsü sıkışmış, elleri garip bir şekilde soğumuştı ve bir an için derisinden çıkacakmış gibi hissetti.

Durdur şunu. Durdur şunu. Durdur şunu...

Ve sonra... hiçbir şey.

Priya çılgına dönmek yerine kendini kapattı. Etrafındaki her Şey donuklaŐıp bulanıklaştı. Sanki beyni acil durum kolunu çekmiş gibi ydi. Fiziksel olarak orada otururken, geri kalanı kendi içinde bir köşeye çekilip kıvrılmıştı. Ve o tuhaf, uyuŐmuŐ sessizlikte tek bir düşünce kaldı: *Ethan'a daha fazla zarar vermeden ondan uzaklaŐmalım.*

"Pri." Ethan'ın sesi zihnindeki sisin içinden keskin bir Şekilde geçti. Ethan telefonunun sesini kapatıp karşısına oturduğunda, Priya gözlerini kırpıŐtırarak odaklanmaya çalıştı. "Beklediğimizden daha erken halka aılmalıyız."

Priya hareketsizce oturdu, sanki kendi yerine başka birini izliyormuŐ gibi hissediyordu.

"Yarın bir gala var," diye devam etti Ethan. "Birlikte gideceğiz, ama annenle babanı hazırlıksız yakalamamak için onlarla konuşmamız gerekiyor. Sana aıklamamın taslağını göndereceğim. Basın sorularına da hazırlanmamız gerekecek. Hikayenin kontrolünü ele geçirmek için birkaç röportaj ayarladım."

Neredeyse otomatik olarak yavaŐa başını salladı, uyuşukluğu dağılmaya başlamıştı. Göğsünde yavaŐa bir ağrı belirdi. Galalar, basın açıklamaları, röportajlar... Hiçbirine ait olmadığı Şeyler ve yerler. Kısa bir an için, sonunda yerini bulduğunu düşünmüştü, tam orada, Ethan'ın yanında, ama sadece birkaç saat içinde dünya aralarına girmiş, tüm hayallerini yok etmişti. Ethan yıldızların arasına aitti ve o, Ethan'ın geleceğini lekeleyecek hiçbir Şey yapma riskini göze alamazdı.

"Dinliyor musun, Pri?" diye sordu Ethan.

Dinliyordu, ama sözler sanki ulaŐılamaz hale gelmiş bir versiyonuna ulaŐıyormuŐ gibi geliyordu.

"Bunu yapamam," diye fısıldadı, boğazı düğümlenmişti.

Ethan durdu, sonra elini uzattı ve parmaklarını onun parmaklarının arasına geçirdi. "Biliyorum, bu çok fazla," dedi, sesi Şimdi daha yumuşaktı. "Hızlı, adaletsiz ve ezici. Ama başka seçeneğimiz yok." Gözleri kilitlenene kadar çenesini kaldırdı. "Ekibim çoktan harekete geçti. Sa, makyaj, gardırop. Neye ihtiyaın varsa. Sen sadece gelmen gerekiyor. Gala işleri dahil, geri kalan her Şeyi ben hallederim."

"Sadece gala değil," dedi Priya, sesi duygu dolu. "Her Şey. Ben bunun için yaratılmadım Ethan. Bu işte olamam... seninle birlikte." Sözler dilinde acı bir tat bıraktı ve kalbi parça parça parçalanıyor gibi hissetti.

Ethan, onun sözlerini sindirirken donakaldı. "Pri... Korkuyorsun. Anlıyorum. Ama aynı zamanda inanılmaz derecede güçlüsün. Bunu yapabilirsin. Bunu baŐarabiliriz. Sadece alışmak için zamana ihtiyaın var."

"O kadar basit değil." Başını salladı, birbirine kenetlenmiş ellerine bakarken görüŐü bulanıklaştı. "Senin için iyi değilim Ethan. Seni sadece aşağı çekeceğim. Dokunduğum her Şey parçalanıyor. Bu durum Şimdiden filminin gösterime girmesini etkiliyor. Ayrıca o fotoğrafıdan potansiyel bir dava ile karşı karŐıyasın. Bu arada, herkes benim hayatımı didik didik ediyor." Gözyaşları yanaklarından szld. "Onların gözünde senin için asla yeterince iyi olamayacağım. Ne Şimdi, ne de gelecekte. Ne kadar uzun süre dayanırsak dayanalım. Spot ışıkları bana göre değil, Ethan. Zaten tüm bu ilgi altında eziliyorum. Ve sen, beni sürekli teselli etmekten yorulacaksın. Sonunda benden nefret etmeye baŐlayacaksın. Ve ben buna dayanamam, Ethan. O günü asla görmek istemiyorum," diye boğuk bir sesle konuŐtı. "Bu Şimdiye kadar yaptığım en zor Şey, ama benim için uzaklaşmak daha iyi."

Priya elini çekmeye başladığında, Ethan'ın eli daha da sıkılaŐtı. "Yapma," dedi. "Bunu yapma, Pri."

Priya onun bakışlarıyla karŐılaŐınca kalbi sızladı. Zaten içine düŐecekleri sonsuz döngüyü görebiliyordu: ayrılıklar ve barıŐmalar, ruhlarının birbirinden kopmayı reddetmesi. Aralarındaki bağ, temiz bir ayrılığa izin vermiyordu. Ethan mücadele etmeden pes etmeyecekti ve Priya'nın kararlılığı da zaman zaman sarsılacaktı. Ama aynı sorunlar tekrar tekrar ortaya çıkacak ve onları birbirinden ayıracaktı. Priya, Ethan'ı tekrar tekrar kaybetmenin dayanılmaz acısındanseparasyonun acısını çekmeyi tercih etti.

Derin bir nefes alarak, elini nazikçe çekti. Bu sadece ellerini ayırmaktan daha fazlasıydı — geleceğin senaryosunun silinmesi, hayallerin söndürülmesi, hayatların ayrılmasıydı.

Ethan, Priya'nın sıcaklığının kaybolduğunu hissedebiliyormuŐ gibi eline baktı. "Bu bitmedi." Başını kaldırıp ona baktı. "

Bunu istediğini söylemiştin, Pri. Birlikte yüzleşeceğimize karar vermiştik. Korkuyorsun, Priya, ve ilk sorun belirtisinde vazgeçmene izin vermeyeceğim. Biz..."

"Başından beri burada olmanı hiç istemedim," dedi Priya, sözünü keserek.

Ethan keskin ve inanmaz bir şekilde güldü. "Sen ne diyorsun be?"

Neredeyse mekanik bir hareketle Priya telefonunu aldı ve koç evindeki ışıkları kontrol etmek için yüklediği uygulamayı başlattı. Bir dizi seçti ve hemen ardından mutfak ışıkları yanıp sönmeye başladı. Ethan'ın gözleri kısıldı, bakışları onunla ampuller arasında gidip geliyordu. Ekranı Ethan'a doğru eğerek Priya başka bir dizi seçti. Bu sefer girişin ışıkları yanıp sönmeye başladı.

Priya'nın ışıkları uzaktan kontrol ettiğini fark eden Ethan'ın yüzünde şaşkınlık belirdi. "Işıkları sen mi ayarladın?"

Gözlerini indirdi, telefonu yere koyarken elleri hafifçe titriyordu. "Gerisini de uydurdum—tuz çemberini, Bhooa masi hakkındaki hikayeleri, hayaletleri. Hiçbiri gerçek değildi."

"Neden?" Ethan inanamayan bir şekilde başını salladı. "Neden tüm bunları yaptın?"

"Çünkü gitmeni istedim." Sözler, keskin bir bıçak gibi içinden kopup çıktı.

"Anlamıyorum." Ethan, onun söylediklerini anlamaya çalışırken gözlerini onun gözlerine dikti. "Gerçekten gitmemi istiyorsan, neden benimle ilişkiye girdin ki?"

"Sadece geçici bir ilişki olacaktı," dedi Priya. "Bunu halledebileceğimi, zamanı geldiğinde uzaklaşabileceğimi kendime söyledim. Ama bir yerlerde, bu ilişkide, *bizde* kendimi kaybettim. Bunun gerçekten yürüyeceğini düşündüm. Ama bir balonun içinde yaşıyorduk Ethan, ve şimdi o balon patladı. Gerçek şu ki, biz asla eşit olamayacağız."

"Peki bizi eşit kılan şey tam olarak nedir, Priya?" Ethan'ın sesi hayal kırıklığıyla doluydu. "Aynı şöhret mi? Aynı maaş mı? Aynı sosyal statü mü? Bu, ailenin inandığı şeye çok benziyor. Peki ya *gerçekten* önemli olan şeyler? Mesela sana dokunduğumda nasıl eridiğin? Ya da gülümsediğinde tüm dünyanın nasıl değiştiği? Doğduğumuz şablondan kurtulmaktan

doğduğunuz kalıplardan kurtulmakla ilgili tüm konuşmalar ne oldu? Kodunuzu yeniden yazmak ve hikayenizi değiştirmekle ilgili konuşmalar ne oldu?"

Priya, onun sözleri tam isabet edince irkildi. *Belki de fark ettiğimden daha çok aileme benziyorum. İçime bu kadar derinlemesine yerleşmiş bir şeyden nasıl kurtulabilirim?*

"Benimle birlikte özgürleş, Pri." Ethan masanın üzerinden uzanarak elini uzattı. Sözleri havada asılı kaldı, çok uzun süredir hayatını yöneten senaryoyu değiştirmeye davet ediyordu.

Priya'nın telefonundan gelen ani ışık dikkatlerini çekti — ailesinin cep telefonundan gelen bir arama. Gözleri birbirine kilitlendi, ikisi de o anın önemini anladı. Önlerindeki konuşmayı nasıl ele alacaklarına bağlı olarak ya birlikte kalacaklardı ya da ayrılacaklardı.

Priya yavaşça telefonu hoparlöre aldı. "Alo?"

"Priya," diye babasının sesi geldi. Adını söyleme şekli, Priya'nın kalbine bir batma hissi verdi.

Yirmi Beş

"EVET, PUPPA."

"Bana 'evet, Puppa' deme. Az önce Suraj Verma ile telefonda konuştum." "Kiminle?"

"Dinesh'in babası. Onunla ve ailesiyle bu hafta tanıştık," dedi Puppa sabırsız bir sesle. "Senin ve Bay Ethan'ın fotoğraflarını görmüş. Romantik bir ilişkiniz olduğunu söylüyor. Bu doğru mu, Priya?"

Priya boğazının sıkıştığını hissetti. Ethan'ın gözleri önünde babasına cevap vermek, iki ateş arasında kalmak gibiydi.

"Cevap ver bize, Priya!" Annesi de görüşmeye katıldı, sesi hoparlörden cızırtılı bir şekilde geliyordu. "Biz burada sana düzgün bir erkek bulmaya çalışıyoruz, sen ise Ethan Bey ile oynayıyorsun?"

Karşısında Ethan'ın yüzü kapandı. *Artık onların ne düşündüğünü tam olarak biliyordu, onun asla yapmamam gereken yanlış bir seçim olduğunu.* Yüzü kızaran Priya, hoparlörü kapattı. "Öyle değil anne."

"Hayır mı? O zaman sana bir şey sorayım," diye araya girdi babası. "Bay Ethan evlenme teklif etti mi?"

"Hayır, ama..."

"O zaman düşündüğümüz gibi," diye mırıldandı Puppa. "Şu anda bu manşetleri okuyorum."

"*Hai Ram!*" annesi çaresizce haykırdı. "Şimdi ne yapacağız?"

Anne babasının sesleri paparazzilerin çığlıkları, bitmek bilmeyen yorumlar ve durmak bilmeyen kamera deklanşörlerinin sesleriyle birleşti. Priya'nın kalbi, sanki her şeyi yeniden yaşıyormuş gibi hızla atıyordu: sokaklarda kovalamaca, paylaşımlar, hayatını didik didik eden yabancılar.

"Bu sefer çok ileri gittin Priya," dedi Puppaa. "Şimdi bütün dünya peşinde. Ve sadece sen değil. Moksha da bu işe bulaştı. Bunun itibarımıza ne yapacağını biliyor musun Priya?" Sesi soğuklaştı. "Sınırlarını aşarsan böyle olur. Bay Ethan buna alışkındır. Her gün yeni bir hikaye, yeni bir sansasyon. Ama sen, Priya. Sen bu işin dışındasın. Bizim katı davrandığımızı düşünüyorsun, ama biz sadece seni korumaya çalışıyoruz."

"*Amari vaat maan*," dedi annesi. Bizi dinle. "Sen ve Bay Ethan arasında olan her neyse, hepsi hayal ürünü, Priya. Eğlenceli olabilir, ama sadece bir fantezi."

Annesinin sözleri sert değildi, ama muhtemelen haklı olduğu için Priya'yı derinden etkiledi. Priya masanın karşısındaki Ethan'a baktı. Ethan sarsılmazdı, tek kelime etmeden onu sınıyordu. Karar ona kalmıştı. Vereceği cevap, geleceklerini sağlamlaştırabilir ya da aralarındaki her şeyi mahvedebilirdi. Ne derse desin, sevdiği biri bunun bedelini ödeyecekti.

Priya telefonu sıkıca kavradı. "O fotoğraflar bağlamından koparıldı ve abartıldı," dedi, sesi düz ve kırılğan, o kadar uzak ki neredeyse kendi sesi gibi gelmiyordu. "Ethan ve ben sadece arkadaşız."

Yoğun ve acı verici bir an boyunca, Ethan'ın bakışları Priya'nın gözlerine saplandı. Yüzünde acı ve ihanet ifadeleri belirdi, sonra kendini kapattı, bir duvar ördü. Priya bu bakışı iyi tanıyordu. Babası evde yokmuş gibi davranırken Knight Estates'in dışında gördüğü bakıştı. Ve şimdi o bakışta aynı acıyı görmüştü.

Ethan'ın eli masanın üzerinde durduğu yerden yavaşça çekildi. Priya'nın her parçası uzanıp bu hasarı düzeltmek istiyordu, ama artık çok geçti. Sonunda onu sadece Moksha'dan değil, hayatından da uzaklaştırmıştı.

Ethan, ona bakmaya artık dayanamayacakmış gibi arkasını döndü. Ailesinin sesleri arka planda bulanıklaştı. Priya, sadece görüşmeyi bitirmek istediği için bir şeyler mırıldandı. Bağlantıyı kestiği anda, odayı ağır, boğucu bir sessizlik kapladı. Ethan, çenesi sıkılı, yüzünde hiçbir ifade olmadan heykel gibi oturuyordu.

"Ethan..."

Kararlı bir hareketle telefonuna uzandı. Priya'nın babası telefonu açtığında, "Bay Solanki," dedi. "Ben Ethan. Ne yazık ki Moksha'da olduğum haberi yayılmış. Bu durum sizin ve aileniz için de sorun yaratıyor. Bu koşullar altında, beklenenden daha erken ayrılmaya karar verdim."

Priya'nın göğsünde derin, sarsılmaz bir hüznün yerleşti. Ethan kapıyı kapatıyor, tüm olasılıkları ortadan kaldırıyordu.

"Hayır, lütfen ödemeyi saklayın," diye ekledi. "Varlığımın yarattığı sorunlar için özür dilerim. Bu gece, bir araç ayarladığım anda ayrılacağım. Ne kadar çabuk ayrılırsam, siz ve aileniz de medya spot ışıklarından o kadar çabuk kurtulursunuz. Bana gösterdiğiniz nezaket için teşekkür ederim. Bayan Solanki'ye selamlarımı iletin lütfen."

Görüşme biter bitmez Ethan tekrar telefonu çevirdi. "Zach, Moksha'dan çıkmam lazım. Hemen." Bir an dinledi, sonra başını salladı. "Evet, dışarıda kamp kurduklarını biliyorum. Vegas'ta yaptığımız gibi onları atalım. Hazır olduğumuzda haber ver."

Sandalyesini geri itip ayağa kalktı, sessiz ve kararlı bir verimlilikle eşyalarını toplarken hızlıca hareket etti. Priya, onun bu hızına, onu sanki artık varolmamış gibi tamamen dışlamasına irkildi. Banyodan tuvalet malzemelerini alıp yatak odasına çekildi. Geri döndüğünde, valizini de yanına almış ve doğruca kapıya yönelmişti. Ceketini giyerken, Priya aralarındaki bağın parmaklarının arasından kayıp gittiğini hissetti.

Onların paylaştığı anları tekrar tekrar hatırladıkça içini boş bir acı kapladı. Şafak vakti sakalları yanağını okşuyordu. Yük vagonunun çatısında yıldızları seyrederek geçirdikleri geceler. Sessizce içtikleri kahveler. Onun kahkahaları etrafındaki sessizliği dolduruyordu.

"Ethan," dedi, sesi titreyerek.

Ama Ethan ona bir kez bile bakmadı. Renkli camlı dört aynalı sedan Moksha'ya girdiğinde de, çantaları arabalardan birine yüklendiğinde de, araçlar paparazzileri boşuna bir kovalamacaya sürükleyerek flaş yağmuru altında hızla uzaklaştığında da. Onu motosikletine kadar takip ettiğinde de, eldivenlerini giyip kaskını taktığında da ona bakmadı.

"Ethan," diye tekrar denedi. Ne söyleyeceğini bilmiyordu, sadece bunun ona söylediği son sözler olabileceğini biliyordu. Ama Ethan onu görmezden geldi. Bunun yerine, gidonu kavradı ve motosikletini sessizce tren raylarının ötesindeki açık alana doğru itmeye başladı.

"Ethan!" diye bağırdı, sesi çaresizlikle titriyordu.

Ethan hala arkasını dönmüyordu. Yük vagonunun yanından yavaşça geçip, alacakaranlıkta yavaş yavaş kayboldu. Priya, karanlık onu tamamen yutana kadar silüetini izledi. Ethan, kalan gazetecilerin menzilinden tamamen uzaklaştığında motorunu çalıştırdı. Ses havada kısa bir süre yankılandı, sonra kayboldu ve geriye sadece sessizlik kaldı.

Priya hareketsizce durdu, zihninde onu o tarlada ilk kez kaybolurken gördüğü an canlandı. Sonunda kendini harekete geçmeye zorladı ve adımlarını takip ederek koç evine geri döndü. Bir el feneri aldı ve cenaze evine doğru yürüdü, ayak sesleri boş koridorlarda yankılandı. Işığın huzmesi karanlığı delirken gölgeler kıvrılıp bükülüyordu. Tabut sergi salonuna girdiğinde nefesi kesildi. Ethan'ın yattığı tabut onu çağırıyor gibiydi.

Priya içine tırmandı ve el fenerini kapattı. Karanlık etrafını sardı. Sevip kaybetmenin daha iyi olduğunu söyleyenler, bu tür bir acıyı hiç yaşamamışlardı — ham, yakıcı ve kaçınılmaz bir acı. O sadece Ethan ile olan ilişkisinin sonunu yas tutmuyordu. Kendisini de yas tutuyordu — daha fazlasını hayal etmeye cesaret eden halini. Onun o kısmı artık başarısızlığın ağırlığı altında gömülmüştü. Ve işte burada, silahlarını bırakmış, onu bekleyen yerde teselli buluyordu.

Yirmi Altı

MEDYA İLGİSİ Ethan'ın ayrılmasıyla azalmadı. İki gün sonra, Mumma ve Puppa seyahatlerinden döndüklerinde, basın onları flaşlarla karşıladı. Cenaze evinin yenilenmesi için ekipler çalışmaya başladığında bile basının ilgisi devam etti.

Ana bina onarımda olduğundan ve apartmanda hala elektrik kesintisi olduğundan, koç evi Solanki ailesinin geçici evine dönüştü. Priya kendini içeriye kapattı ve perdeleri sıkıca çekti. Şafaktan gün batımına kadar, sanki klavyenin düzenli tıkırtıları Ethan'ı düşüncelerinden uzaklaştırabilecekmiş gibi, kendini serbest işlerine ve çevrimiçi derslerine gömdü. Ama gece geldiğinde ve kanepeye oturduğunda, kaburgalarının altındaki boşluk hissi genişleyip acı verici bir hale geldi. Ethan'ın onu ilk kez öptüğü yer tam da o kanepeydi. Bu anı, her nefes alışında daha da keskinleşen bir bıçak gibiydi.

Priya, daha önce de kalp kırıklığı yaşadığını kendine hatırlattı. Manoj'dan boşanması zor olmuştu, ama toparlanıp hayatına devam etmeyi başarmıştı. Ancak Ethan'ı kaybetmek çok daha acı vericiydi. Ona olan duyguları daha güçlü olduğu için değil. Ethan'la birlikte, her zaman bildiği sınırların ötesinde, olağanüstü bir şeyin eşiğinde olduğunu hissetmişti. Ama dayanması en zor olan şey, onu derinden incittiğini bilmektir. Bu suçluluk duygusu, kaybın kendisinden daha çok onu kemiriyordu. Akıllı Ethan'a döndüğünde, gözlerindeki yaralı bakışı görüyordu. Bu anı tek başına nefesini kesiyordu.

Manoj'dan boşanmasından farklı olarak, Priya'nın özel olarak yas tutacak bir alanı yoktu. Ailesi için normalmiş gibi davranmak zorundaydı. Doğru yerlerde başını salladı, boş bir gülümseme zorladı ve içten içe hissizleşmiş olsa da rutinini sürdürdü. Ailesi, kızlarının bu

sakin ve uysal halini memnuniyetle karşıladılar. Ethan ile olan ilişkilerinin medya tarafından abartıldığını kolayca kabul etmiş görünüyordular. Priya, şüpheleri olsa bile, bu deneyimin ona sınırlarını aşmamasını hatırlatan bir ders olduğu için rahatladıklarını hissetti.

Yaz yaklaşp takvim Haziran ortasına doğru ilerlerken, tadilat ekibi Moksha'daki işlerini tamamladı. Priya, yeni tadilattan geçen alanı incelemek için odadan odaya geçen ebeveynlerinin peşinden gitti. Yangının keskin kokusu, taze boya kokusuyla yer değiştirmişti.

"Sonunda ışıklar düzgün çalışıyor, ne güzel," dedi annesi, bir düğmeyi çevirerek. Bodrum aydınlandı, temiz ve parlak ışığın ardından gölgeler dağıldı.

Moksha, küllerinden yeniden doğan bir anka kuşu gibi, yeniden doğuşun maskesini takmıştı. Priya ise kendini yeniden inşa edebileceğinden şüpheliydi.

"Rakesh!" Mumma, ofisine giren Priya'nın babasını çağırdı. "*Pooja*'ya başlamak üzereyiz."

Dua ritüeli, yeni elektrik panosunu kutsamak ve Moksha için yeni bir başlangıcı işaret etmek amacıyla düzenlenmişti. Priya, küçük bir yağ lambası, tütsü çubukları, pirinçten bir el çanı, taze çiçekler ve küçük bir kumkum tozu kabı ile özenle düzenlenmiş pooja tepsisini taşıdı.

Mumma, karanlığın üstesinden gelen ışığın sembolü olan yağ lambasını yakarken Puppa da onlara katıldı. Ardından tütsüyü yaktı ve kokulu duman odayı doldururken hafifçe kıvrıldı. Üçü birlikte dualar okudular ve çiçekler sundular. Mumma, kutsal koruma için elektrik panosuna kumkum tozu ile bir *tilak* ekleyerek son dokunuşu yaptıktan sonra, kutsamaları paylaşmak ve yeni bir başlangıcı kutlamak için *prasad* dağıttı.

Puppa ofisine geri döndü ve elinde bir belgeyle geri geldi. "Müfettiş her şeyi onayladı," diye duyurdu. "Moksha yeniden faaliyete geçti!"

"Priya, aile grubundaki herkese haber ver. *Badha ne kaide!* Bu gece kutlama yapıyoruz!" Mumma gülümsedi.

Solankiler için kutlama genellikle evde güzel bir akşam yemeği anlamına geliyordu. Dışarıda yemek için para harcamak, Kutch çölünde kar yağması kadar nadirdi. En iyi toplantılar, cüzdanların sıkıca kapalı kaldığı toplantılardı. Maksimum

mutluluk, minimum harcama. İşte *bu*, kutlama için gerçek bir sebepti. Priya, güneşin yeni temizlenmiş pencerelere yansıdığı Moksha'dan ebeveynlerinin peşinden çıkarken gülümsedi.

"Apartmanda elektriklerin geri gelmesine çok sevindim," dedi annesi, düzenli hale gelen alanı izlemek için durarak. Artık müteahhit kamyonları, karışık uzatma kabloları ve tozla kaplı brandalar yoktu.

"Keşke gazeteciler de gitseler," diye mırıldandı babası, mülkün dışındaki çakıl alanda hala park etmiş arabalara doğru başını sallayarak.

Annem iç geçirdi, apartmanın kapısına doğru yürüdü, sonra geri döndü. "Priya, koç evinden mavi valizimi getirir misin? Vinod Amca'dan getirdiğim baharat karışımına ihtiyacım var."

Priya başını salladı ve garaja doğru yöneldi. İçeri girer girmez telefonu çaldı. Ekrana baktı ve rahat bir nefes aldı. Sonunda tanıdık bir isim.

"Brooke!" diye cevapladı. "Neredeydin? Günlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum."

"Hâlâ Ubud'dayım," diye cevapladı Brooke, sesi ağır ve çatlak çıkıyordu. "İyi misin?" Priya, en yakın arkadaşı için endişelenerek donakaldı.

"Asla iyileşemeyeceğim, Pri. Asla."

Priya'nın midesi düğümlendi. "Ne oldu? Konuş benimle, Brooke."

"Lady Whiskerbottom," diye ağladı Brooke. "O öldü, Pri. Ve onun ölmesi benim suçum."

"Oh, Brooke. Çok üzüldüm. Ne oldu?"

Brooke yüksek sesle burnunu çekti. "Onun tüm erkek arkadaşlarımdan nefret ettiğini biliyorsun, değil mi? Ben de onun şifacısıyla birlikte oldum. O çok çekici, Pri, kendimi tutamadım. Onun terapisini etkilemesini istemedim, bu yüzden bizi birlikte görmemesi için dikkat ettim, ama dün gece..." Hıçkırıkları şiddetlendi. "Seansından sonra dışarı çıktığını sandım, bu yüzden ona kalmasını söyledim. Eminim uyanıp bizi görmüştür. Artık yatağa atlayamıyor, muhtemelen sadece izlemiştir."

Brooke'un sesi çatladı ve kelimeleri zar zor çıkararak devam etti. "Onun küçük gözlerinin kenardan bakışını hayal edip duruyorum, tamamen

yıkılmış, Pri! O anda kalbi kırılmış olmalı. Ben tam bir pisliğim. Hayatımın en iyi orgazmını yaşarken kedim öldü."

"Bunu kesin olarak bilemezsin, Brooke," dedi Priya, dudaklarını ısırarak.

"Biliyorum! Bana bunu belli etti. Adamın pantolonuna işedi, sonra en sevdiğim çantama girip öldü."

"Birkin çantam mı?"

"Evet, sonsuza kadar mahvoldu, Pri. Artık onu her gördüğümde, son anlarında onu hayal kırıklığına uğrattığımı düşüneceğim."

"Ah Brooke, Lady Whiskerbottom'a kraliyet hayatı yaşattın. Sevildiğini biliyordu ve önemli olan da buydu." Priya bir an durdu, sonra ciddi bir sesle şöyle dedi: "Uzun ve dolu dolu bir hayat yaşadı ve daha iyi bir anne isteyemezdi."

"Sosyal medyada onun ölümünü duyurmam gerekiyor," diye inledi Brooke ve burnunu tekrar sildi. "En sevdiği battaniyenin üzerinde, monogramlı tasmasıyla çekilmiş son fotoğrafı."

"Çok üzüldüm, Brooke. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Onun cenazesini uçakla getireceğim. Knight Estates'te gömülmesini istiyorum ve ona uygun bir veda töreni düzenlenmesini istiyorum. Moksha'da onun için bir cenaze töreni düzenleyebilir misin?"

"Evcil hayvan cenazesi mi?" diye sordu Priya şaşkınlıkla. "Hiç yapmadık ama Puppa ile konuşup ne diyeceğini sorayım."

"Teşekkürler, Pri. Uçak indiğinde seni ararım." Brooke sessizce burnunu çekerek telefonu kapattı.

Priya bir saniye telefonuna baktı. Sadece Brooke, ruhani bir şifacı ve mahvolmuş bir el çantası hakkındaki bir hikayeyi hem trajik hem de absürt bir şeye dönüştürebilirdi. Ama kayıp kayıptı ve Priya bunun acısını çok iyi biliyordu. Brooke acı çekiyordu ve ona yardım etmenin bir yolu varsa, onu bulacaktı.

Priya telefonunu cebine koydu ve annesinin valizini aldı, zihninde Puppa'ya evcil hayvan cenazesi fikrini nasıl sunacağını düşünmeye başlamıştı bile. Gürültülü valizi daireye sürüklerken, anne ve babası kanepeden başlarını çevirdiler.

"Şşş!" dediler ve tekrar televizyona döndüler.

Priya koridorda donakaldı. Ekranda Ethan vardı, *onun* Ethan'ı, tanınmış bir talk show sunucusunun karşısında oturuyordu. Onu terk ettiği gecedan beri ilk kez görüyordu... ve inanılmaz görünüyordu. Özel dikilmiş gri bir takım elbise ve açık yakalı gömlek giymişti, hem yakışıklı hem de acı verici derecede mesafeliydi. Hafifçe dağınık saçları mükemmel bir şekilde kusurluydu. Priya'nın gözleri, tanıdık çene hattını takip etti ve gülümsemesinde takıldı. Kalbi, onun pürüzsüz ve zengin ses tonuyla kabardı.

Sunucu Ethan'a gülümsedi. "Filminiz için çok heyecanlıyız, ama herkesin gerçekten bilmek istediğı şey..." Ethan ve Priya'nın artık kötü şöhretli fotoğrafının yanıp söndüğü ekrana işaret etti, yüzleri öpüşecek kadar yakındı.

"Ne oldu?" diye alay etti sunucu, seyircilerin tezahürat ve alkışlarını tetikleyerek.

"Hepiniz birer kışkırtıcılarınsınız, biliyor musunuz?" Ethan şaka yaptı, ama gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmadı.

Kamera, onun yanında oturan Sienna Deville'i gösterince Priya'nın midesi sıkıştı. Yüksek elmacık kemikleri ve uzun bacaklarıyla doğal bir çekiciliğe sahip olan Sienna, saf Hollywood cazibesini yansıtıyordu. Priya'nın gözleri bu manzarayı görünce acıdı.

"Ee?" diye devam etti sunucu, dramatik bir etki yaratmak için masasına hafifçe vurdu. "Ethan Knight bekar mı, yoksa bir ilişkisi mi var?"

Kamera Ethan'a yaklaştı. Ethan konuşmadan önce, neredeyse fark edilmeyecek şekilde göz kapaklarını kısaca indirdi. "Priya Solanki ve ben sadece arkadaşız. O fotoğraflar bağlamından koparıldı ve abartıldı."

Ethan sessizce izlerken, Priya'nın telefonla ailesine söylediğı sözlerin aynısı olmasına rağmen, Ethan'ın bunları televizyonda tekrarlaması Priya'nın kalbini kırdı. Sanki bunları doğrudan ona söylüyormuş gibiydi. Herkesin önünde, inkar edilemez bir veda. Priya, incinmeye hakkı olmadığını biliyordu; sonuçta onu uzaklaştıran kendisiydi. Ama yine de acı, ham ve ezici bir şekilde geldi. Bu kelime, aralarında yaşanan her şeyi geçersiz kıldı, kucaklaşmalarını sadece öpücükler, sohbetlerini sadece konuşmalar, samimi anlarını sadece seks olarak küçümsedi. Aralarındaki bağı yok etti, onu sıradan ve önemsiz bir şeye dönüştürdü.

Priya'nın ailesi rahatlamış bir bakış değiştirdi. Ethan'ın sözleri onlara tam da ihtiyaçları olan şeyi vermişti: O ve kızları arasındaki romantik bağın kesin bir şekilde reddedilmesi.

"Belki şimdi gazeteciler bizi rahat bırakır," dedi Puppa. "Telefonlar durmadan alıyor!"

"şşş." Mumma, röportaj devam ederken televizyonu işaret etti.

"Bilemiyorum..." Sunucu kaşlarını kaldırdı, fotoğrafa baktı, sonra tekrar seyircilere döndü. "Bana 'sadece arkadaş' gibi gelmiyor."

Stüdyoda kahaahalar yankılandı.

Ethan rahat bir zarafetle arkasına yaslandı, kişisel hayatı hakkında bir tartışmaya çekilmeye hiç ilgi göstermedi.

"Peki, gazeteciler peşindeyken bu plaza'ya nasıl geldin?" diye sordu sunucu, yeni bir bakış açısı ortaya çıkarmaya çalışarak.

"Bir sonraki rolüm için hazırlanırken, inanılmaz derecede nazik bir ailenin yanında kalıyordum," diye açıkladı Ethan. "Yeni bir motosiklet kıyafeti almam gerekiyordu ve beni ve kız kardeşimi yıllardır tanıyan kızları yardım etmek için bizimle geldi. İşlerin bu şekilde kontrolden çıkacağını hiç tahmin etmemiştik."

"Doğru." Sunucu başını salladı. "Oldukça gergin bir duruma düştün. Neler olduğunu bir bakalım."

Ekranda Ethan'ın fotoğrafçı ile yüzleştiği bir video gösterildi. "Ona bir daha dokunursan, bu yaptığın son şey olur," diye Ethan'ın sesi hoparlörlerden hırçın bir şekilde duyuldu.

"Vay canına. *O* adam olmak istemezdim," dedi sunucu alayı bir şekilde, alayı bir şekilde alnını siler gibi yaptı.

"Ah, ama her kadın o bisikletin üzerindeki kız olmak ister," diye araya girdi Sienna Deville, Ethan'a şehvetli bir bakış atarak.

Sunucu canlandı. "*Bu* ok ilginç," dedi, ikisi arasında eliyle işaret ederek. "Söylentilere göre yeni filminizde ikinizin arasında büyük bir kimya var. Paylaşmak ister misiniz?"

"Kimyayla mı yoksa filmle mi ilgili detaylar?" Sienna şakacı bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

"Tabii ki ikisi de." Sunucu sırttı.

Priya, Sienna ve Ethan'ın sunucusuyla şakalaşmasını izledi. *Birlikte çok doğal görünüyorlardı, sanki iki yıldız mükemmel bir şekilde hizalanmış gibi.*

"Tamam, hadi bir göz atalım," dedi sunucu. "Klip oynatın!"

Yüksek oktanlı sahneler ve çılgın dublörüklerle dolu fragman, Ethan ve Sienna arasındaki heyecan verici bir anla sona erdi ve seyircileri heyecanlandırdı.

"Bana mı öyle geliyor, yoksa burası birden ısındı mı?" diye şaka yapan sunucu, kendini yelpazeledi. "Bence o sahneyi yeniden canlandırmamız lazım. Kimler benimle?"

Sienna başparmağını kaldırıncı seyirciler alkışlarla coştı.

"Bilmiyorum. Ben pek hissetmiyorum." Ethan elini kulağına götürdü ve şakacı bir şekilde seyircinin enerjisine uyum sağladı. Alkışlar daha da yükseldi.

"Hadi Ethan. Halk kararını verdi." Sienna ayağa kalktı ve Ethan'ı da ayağa kaldırdı. Sırt sırta durarak karakterlerine girdiler.

"Ve motor!" diye bağırdı sunucu.

Stüdyo kararı, sadece Ethan ve Sienna spot ışığında kaldı. Priya, ikisi birbirlerine dönünce valizi daha sıkı kavradı. Ethan'ın ifadesi keskinleşti, gözlerinde Priya'nın çok iyi bildiği bir ateş vardı. Sienna ona karşı koydu, duruşu meydan okumayla doluydu. Sesleri ateşli bir tartışmada çarpıştı, her replik bir sonrakini ateşledi. Priya, sanki stüdyoda oradaymış gibi, ekrandan yayılan yoğunluğu neredeyse hissedebiliyordu.

Tartışmalarının ortasında, Ethan'ın bakışları Sienna'nın ağzına kaydı ve tüm dinamik değişti. Aralarındaki mesafe daralırken Priya'nın göğsü sıkıştı. Yine de gözlerini ayıramıyordu. Seyirciler nefeslerini tutmuş, fragmanda olduğu gibi bu anın da sona ermesini bekliyorlardı.

Bunun yerine, Sienna aralarındaki mesafeyi kapattı ve ağızıyla Ethan'ın ağzını öptü, bu öpücük hem Ethan'ı hem de izleyicileri şaşkına çevirdi. Ethan çabucak toparlandı ve öpücük yoğunlaşırken elini Sienna'nın beline koydu. Spot ışığı onları altın rengi bir ışıqla kapladı, yüzlerinin her açısını aydınlattı. Nefes kesici, kusursuz bir Hollywood büyüsü anıydı bu: iki güzel insan, her büyük romantizmin vaadini barındıran bir öpücükte kaybolmuştu.

Priya'nın kalbi paramparça oldu. *Bu sadece bir sahne... Sadece oyunculuk.*

Ethan'ın daha önce ekranda öpüştüğünü görmüştü, ama şimdi tamamen farklıydı. Dudaklarının nasıl hissettirdiğini, öpücüklerinin tadının nasıl olduğunu tam olarak biliyordu. Sabahları, ilk kahvesinin etkisiyle sıcak ve naneliydiler. Geceleri ise şarap ve sihir gibi tadı vardı, onu nefes nefese ve çaresiz bırakıyordu.

Şimdi, Ethan ve Sienna'nın öpüşmesini izleyen Priya, soğukkanlılığının çatırdandığını hissetti. Onları görmek çok mükemmel, çok inandırıcıydı. Ethan sonunda geri çekilip kanepeye döndüklerinde, seyirciler ayağa fırlayarak alkışlarla coştular.

Priya odasına kaçmak için dayanılmaz bir istek duydu, ama merak onu yerinde tuttu. Ethan'ın her sözüne, her bakışına kapılmış, donakalmış halde kaldı.

"Vay vay," diye alay etti sunucu. "Siz ikiniz kıvılcımlar saçmayı iyi biliyorsunuz. Ekran dışında da bir kimya var mı acaba?"

Sienna geriye yaslandı ve eğlenceli bir duraklama ile gerilimi artırdı. "Bazen oyunculuğun nerede bittiğini" — Ethan'a kurnazca bir bakış attı — "ve gerçek hayatın nerede başladığını anlamak zor." Gülümsemesi, hesaplı olduğu kadar büyüleyiciydi.

Priya, huzurlu bir anonimliğe geri dönmek için tam da buna ihtiyacı olduğunu söyledi kendine — Ethan'ın yeni bir aşk dedikodusu. Ailesi rahatlayabilir ve hayat normale dönebilirdi. Artık müdahale yok, kaos yok.

Öyleyse neden ruhu parçalanmış gibi hissediyordu? Tutunduğu uyuşukluk çatladı ve ardından gelen acı seli ciğerlerindeki havayı çaldı.

Yirmi Yedi

SIENNA ve Ethan'ın öpüşme videosu, trend olan konuların zirvesine fırladı. Yeni filmleri için ortaya çıktıklarında, söylentileri ne doğrulayan ne de yalanlayan belirsiz tavırları, herkesin tahminlerde bulunmasına neden oldu. Aralarındaki bağ gerçek miydi, yoksa bir tanıtım taktiği mi? Sessizlikleri, merakı daha da artırarak filme olan ilgiyi artırdı.

Priya'ya gelince, spot ışıklarının altında geçirdiği kısa süre, geldiği kadar çabuk sona erdi. Mesajlar, aramalar ve sosyal medya uyarıları yavaş yavaş azaldı. Moksha'nın önünde kamp kuran muhabirler, bir sonraki büyük haberi aramak için yola çıktılar.

"Nasılsın?" diye sordu Deepa bir gün görüntülü sohbetlerinde. Ailede Ethan hakkındaki gerçeği bilen tek kişi oydu.

"İyiyim," diye cevapladı Priya. Kendini ne kadar boş hissettiğini açıklamaya çalışmaktan daha kolaydı. İçten içe, bir daha hiç iyi olabilecek mi diye merak ediyordu. Ethan'la birlikte olmak onu heyecan verici bir coşkuya ulaştırmıştı. Ama şimdi o his yok olmuştu. Onun yerine derin, kemiren bir acı vardı. Her an bir sonrakine bulanıklaşıyordu — tatsız, renksiz, şekilsiz.

"Uygulaman nasıl gidiyor?" diye sordu Deepa.

"Durdu. Annem evden çalışma olayını anlamıyor. Evde olmak, her zaman müsait olduğum anlamına geldiğini düşünüyor. Babam da Lady Whiskerbottom'un cenazesini düzenlemekte zorlanıyor. Brooke canlı yayın ve daha önce hiç yapmadığımız başka şeyler istiyor, bu yüzden tüm teknik işleri ben hallediyorum."

"Canlı yayın mı? Moksha'da mı? Bir kedi için mi?" Deepa yüzünü buruşturdu.

"Lady Whiskerbottom'un çok büyük bir hayran kitlesi vardı," diye cevapladı Priya gülümseyerek. "Moksha'nın şimdiye kadar gördüğü en büyük cenazeyi planlıyoruz Dee. Bu, finansal açıdan oldukça karlı bir iş olacak."

"Puppa'nın kabul etmesine şaşmamalı!"

Tam o sırada, Mumma Priya'nın odasına fırladı.

"Merhaba anne," diye selamladı Deepa. "Hoşça kal anne! Hoşça kal Pri!"
Aceleyle telefonu kapattı.

"Bugün ne yemek istersin?" diye sordu annesi.

"Her şey olur. En kolayı neyse," diye cevapladı Priya.

"İstedğin bir şey olmalı," diye ısrar etti annesi. "*Sev tameta nu shaak?*"

"Bu mükemmel."

"Ama onda soğan var. Perşembe günleri soğan yemediğimi biliyorsun." "Khichdi-kadhi?" diye önerdi Priya.

"Onu geçen hafta yedik." "O zaman patatesli köri ve rotli?"

"Rotli yapmak için vaktim yok, Priya. Burada restoran işletmiyorum," diye homurdandı annesi. "Yeşil fasulye köri ve *bajra no rotlo* yiyeceğiz. Ya ye ya da aç kal."

Priya, annesi odadan çıkarken burnunun köprüsünü çimdikledi. Her gün Priya'dan öneriler ister, sonra da menüyü çoktan planladığı için hepsini reddederdi. Ailesiyle yaşamak, absürt rutinler ve tuhaf zorluklarla dolu bir sitcomda sıkışıp kalmış gibi hissettiriyordu. Ama bu, durumu daha az sinir bozucu hale getirmiyordu. Tekrar işine odaklanmaya çalıştı, ama eski sevgilisinden gelen bir telefonla kesintiye uğradı.

"Sonunda!" Manoj, Priya telefonu açtığında böyle dedi. "Aramalarımı kaçıırıyordun."

"Buralar biraz çılgınca. Ne var ne yok?"

"Şey..." Manoj etkileyici bir şekilde durakladı. "Sonunda seni satın almak için gerekli parayı buldum..."

"Neden bir '*ama*' olacakmış gibi hissediyorum?" Priya sandalyesine yaslandı ve eski kocasının cevap vermesini bekledi.

"Gördün mü, hala beni anlıyorsun," dedi Manoj, küçük, gergin bir kahkaha atarak. "Devam et. Dinliyorum."

"Sadece... seni özlüyorum, Priya. Her şeyi mahvettiğimi biliyorum. Hem de fena halde. Sen gittiğinden beri her gün pişmanlık duyuyorum. Ethan

Knight'la çekilmiş fotoğrafların beni çok etkiledi. Aranızda bir şey olmadığını duyduğumda, ikinci bir şans verilmiş gibi hissettim." Derin bir nefes aldı ve devam etti. "Acaba buluşmak ister misin diye merak ediyorum..."

"Yapmayalım, Manoj," diye araya girdi Priya. "Aramızda ne varsa, artık bitti." Söylemediği şey, Manoj'a tekrar güvenebilse bile, rahat ve sıkıcı bir hayata geri dönemeyeceğiydi. Ethan onun için her şeyi değiştirmişti.

"Şu anda bir karar vermeni istemiyorum," diye ısrar etti Manoj. "Buluşup konuşalım."

"Priya!" Annem kapıdan seslendi. "Baban yardımına ihtiyaç duyuyor."

Priya iç geçirdi. "Üzgünüm, Manoj. Gitmem gerek. Anlaştığımız gibi parayı transfer et."

Telefonu kapatıp işini kaydettiğinde, Priya'nın göğsüne görünmez bir ağırlık çöktü. Sürekli kesintiler — ailesi, telefonlar, Lady Whiskerbottom'un cenazesi — işlerini zamanında bitirme ve işini kurma yeteneğini bozuyordu. Kendi projelerini yönetirken ailesine yardım etmeye devam edemezdi.

Priya aşağı kata, Moksha'ya indi. Puppa onu rahat bir nefes alarak karşıladı. "Teknisyenler canlı yayın ekipmanını kurmak için geldiler, ama bir sürü soruları var," dedi. "Mikrofonlar, kamera açıları, internetle ilgili şeyler. Bunlarla ilgilenebilir misin?"

"Tabii, Puppa." Priya kurulum odasına girdi ve karşısına bir sürü kablo ve kamera çıktı. İçeri girip ekipmanların düzenlenmesini koordine etti ve yerleştirilmeleri için önerilerde bulundu. Her şey yerli yerine oturmaya başlamışken, babası yanına geldi.

"Bir süre resepsiyon masasına bakabilir misin?" diye sordu. "Franzi hasta ve bir hizmet başlıyor, bu yüzden Meera gelene kadar ben devreye giriyorum."

Priya, onu bekleyen kurulum ekibine baktı. Göğsünde yükselen hayal kırıklığını yuttu ve zorla gülümsedi. "Tabii, Puppa."

"Teşekkürler, beta." Uzaklaşmaya başladı, sonra durdu ve geri döndü. "Bu arada, bu akşamki kemancıyı ayarlamama yardım eder misin?"

"Brooke bu akşam Lady Whiskerbottom'un slayt gösterisini hazırlamak için bize gelecek. Sabah yapabilir miyiz?"

Puppa onaylayarak el salladı ve koridorda kayboldu. Priya resepsiyondaki yerini aldı, kafası yapması gereken onca şeyle doluydu. Tam yerleştiği sırada telefonu tekrar çaldı. Hindistan'dan arayan kişinin kardeşi Meghna olduğunu görene kadar telefonu görmezden gelmeyi düşündü.

"Megs!" dedi, sesi sıcaklıkla yumuşadı. "Senden haber almak çok güzel."

"Ben de seni özledim!" diye cevapladı Meghna. "Bağlantı kesilirse seni geri ararım. Buradaki sinyal hala kesik kesik."

Priya cevap veremeden, bir ekip üyesi omzuna dokundu. "Hanımefendi, projektörü nereye kurmamızı istersiniz?"

"Hemen geliyorum," diye cevapladı Priya, iç çekmesini bastırarak. "Her şey yolunda mı?" diye sordu Meghna.

"Şu anda burası biraz çılgınlar evi gibi."

"Eminim öyledir. Moksha yeniden faaliyete geçti ve sen de tam ortasındasın. Eminim Mumma ve Puppa senin yanında olmana seviniyorlardır, ama *sen* nasılsın?"

Priya yine "İyiym" demek için ağzını açtı, ama sözcükler boğazında takıldı. İyi değildi. Tam tersine. İyiymiş gibi davranmaktan yorgun ve bitkindi. Ve şimdi, kız kardeşinin sesi telefonda yankılanırken, duygularının barajı kırıldı ve bununla birlikte gözyaşları sel gibi akmaya başladı — geceleri yastığına dökülen sessiz gözyaşları değil, artık tutamayacağı derin, sarsıcı hıçkırıklar.

"Hey, hey..." Meghna'nın sesi endişeyle keskinleşti. "Ne oluyor, Pri?"

Priya titrek bir nefes aldı, hıçkırıkları titremeye dönüştü. "Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum," dedi. "Sanki Moksha hayatımı ele geçiriyor, Megs. Annemle babamın bunun kaderimiz olduğunu söylediklerini biliyorsun, değil mi? Sanki yavaş yavaş onun karnına kayıp gidiyormuşum, canlı canlı yutuluyormuşum gibi hissediyorum. Yeniden rayına oturmak için çok uğraşıyorum ama kaçış yok. Kapana kısıldım Megs ve nasıl kurtulacağımı bilmiyorum."

"Ah Pri." Meghna iç geçirdi. "Hiçbir şeyden vazgeçmedin, özellikle de annem ve babamdan. Ama sesin... bitmiş gibi geliyor. Seni hiç böyle duymadım, Manoj'la işler bittikten sonra bile. Gerçekte neler oluyor?"

Priya sessiz kaldı, ne diyeceğini bilemiyordu.

"Geçen ay konuştuğumuzda mutlu görünüyordun," dedi Meghna yavaşça. "Annem ve babam yoktu, sen de Moksha'da işleri idare ediyordun..." Anlayışla nefesini tuttu. "Ethan Knight, değil mi? O Moksha'ya geldiğinden beri, sen eskisi gibi değilsin... Aman Tanrım, Pri. Kalbin kırık. Sesinden anlaşılıyor." Sesini alçaltarak, "İkinizin arasında bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Evet, bir şey yaşadık. Ve aptalca bir şekilde, bir şansımız olduğuna inanmaya başladım," dedi Priya, sesi titriyordu. "Ama Moksha'dan kaçamıyorum Megs. Ne yaparsam yapayım, ne kadar uzağa kaçarsam kaçayım, beni hep geri çekiyor."

Meghna bir an sessiz kaldı. "Dibe vurduğunu hissettiğini biliyorum, ama bu kabul etmen gereken bir kader değil. Ethan'ı kaybetmek dönüm noktası olmuş olabilir, ama bu Moksha'nın tek seçeneğinin olduğu anlamına gelmez. Yaşanan her şey, tüm aksilikler, zorluklar, kalp kırıklıkları —hepsi hayatın bir parçası, Pri. Bazen hayat seni yönlendirir, sen de onu takip edersin. Bazen sen yönlendirirsin, hayat da seni takip eder. Ve şu anda, kontrolü ele alman gerekiyor. Eğer kendi yolunu bulamazsan, herkesin istediği gibi dönüp durmaya devam edeceksin." Meghna, sözlerinin etkisini göstermesi için bir ara verdi. "Senin üzerinde herhangi bir şeyin veya herhangi birinin sahip olduğu tek güç, senin izin verdiğin güçtür. Özgürlüğüne kavuşabilecek tek kişi sensin ve vazgeçersen bu asla gerçekleşmeyecek."

Priya başını salladı ama aşılmaz bir dağın dibinde duruyormuş gibi hissetti. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum Megs. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Her şeyi bir kerede çözmen gerekmez," dedi Meghna. "Sadece sıkışıp kalmadığını bil. Yere düştün, ama tekrar ayağa kalkabilirsin. Adım adım, Pri. Başarabilirsin."

Priya yanaklarını sildi, konuklar geçerken gözyaşlarını silerek gözlerini kırttı. Hazırlıksız yakalanmak utanç vericiydi, ama konuklar bunu neredeyse hiç fark etmediler. Gözyaşları, Moksha'yı saran sonsuz keder dalgasının

Meghna haklıydı. Priya kendini çabucak toparlamazsa, unutulmuş bir heykel gibi cenaze evinin gölgesinde tozlanarak kaybolacaktı.

Yirmi Sekiz

Lady Whiskerbottom'un cenaze günü PRIYA'NIN MİSKETİ BAĞLANMIŞTI. Ethan'ın gelmeyeceğini biliyordu, ama bu durumu kolaylaştırmıyordu. Ethan gittiğinden beri ortalarda görünmemiştir ve artık dünyayla tekrar yüzleşme zamanı gelmişti.

Muhabirler geri dönmüştü, ancak sadece seçkin birkaç kişi, bu olayı haber yapmak için özel olarak davet edilmişti. Puppa ekstra yardım aldı ve Brooke'un her isteğini yerine getirmek için elinden geleni yaptı: Lady Whiskerbottom'un buz heykeli, pençe izi desenli duvar halıları ve hatta kedisi için hüznü bir şarkı söyleyen bir kemancı. Evcil hayvan influencerları, bazıları kendi kedilerini de yanlarında getirerek, akın akın gelmeye başladı.

Lady Whiskerbottom, ipek astarlı bir tabutta, taç ve pembe tütü giymiş olarak mükemmel bir şekilde yatıyordu. Ölümünde bile, etrafındaki anma hediyeleri ona yetmiyormuş gibi görünüyordu — kedi nanesi çelenkleri ve üzerinde yüzünün bulunduğu anma kupaları kesinlikle yetmiyordu. Stratejik olarak yerleştirilmiş kameralar, canlı yayını reaksiyonlar ve yorumlarla dolduran hayranları için törenin her açısını yayınladı. Ayrı bir ekranda, Lady Whiskerbottom'un özel influencer kediler çemberinden oluşan sanal katılımcıların mozaik görüntüsü gösteriliyordu.

Madame Clawdia, kendinden emin bir Siyam kedisi, yakasına bir mendil takmıştı. Turuncu tabby kedi Muffin, sahibine öfkeyle vururken, oynak Bengal kedisi Pinot, kameraya sürekli arkasını gösteriyordu.

Lady Whiskerbottom'un veterineri, sosyal medya kariyerine ve kedi moda dünyasındaki etkisine değinerek bir anma konuşması yaptı. Onu herkesin eline bırakmadığının kanıtı olan ısırık ve tırmalamalarını hatırlayarak güldü. Son günlerini ve kedi sağlığının savunucusu haline gelmesini anlatırken sesi yumuşadı.

Brooke, Priya'nın yanında oturmuş, gözyaşları sel gibi akıyordu. Priya, törenin bir sonraki bölümü için oda karardığında ona kolunu doladı. Bu bölümde, kedinin en ikonik paylaşımları ve bazı samimi anları içeren bir slayt gösterisi vardı. Ekranda Lady Whiskerbottom'un yavru kedi olduğu ilk günlerinden influencer olarak yükselişine kadar olan hayatı gösterildi. Brooke'un gözyaşları bazı fotoğraflarda yumuşak bir kahkahaya dönüştü. Son slayt görüldüğünde, seyirciler arasında bulunan şık bir kedi esnedi ve bu, bir kahkaha dalgasına neden oldu.

Tören, Lady Whiskerbottom'un marka reklamlarından oluşan bir filmle sona erdi. Konuklara hatıra olarak bir tasma hediye edildi ve onun adına bir kedi yardım kuruluşuna bağış yapmaları teşvik edildi.

Brooke, gözleri kızarmış ama minnettarlıkla parlayan gözlerle Priya'ya döndü. "Teşekkür ederim. Bu, her şeyden fazlasıydı. Sen ve ailen, benim tüylü kraliçem için en mükemmel vedayı düzenlediniz. Keşke Ethan ve babam da burada olsaydı."

"Bunun çok anlamlı olacağını biliyorum." Priya onu kendine çekti ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Ama Ethan tanıtım turunun ortasında ve baban da mezarlığa seninle birlikte gelecek."

"Sen de geliyorsun, değil mi?" diye sordu Brooke.

"Tabii ki. Sadece birkaç işi halletmem gerekiyor, sonra orada buluşuruz. Araban hazır, ne zaman çıkmaya hazır olursan."

"Sen en iyisisin." Brooke, Priya'ya minnettarlıkla sarıldı.

Priya, Brooke'un diğer konuklarla sohbet etmesini izlerken, göğsünde hafif bir sıkışma hissetti. Brooke'un başını eğip insanlara gülümseme şekli, Ethan'ı aniden ve canlı bir şekilde aklına getirdi. Derin bir nefes alarak, Mumma ve Puppa'yı aramak için odadan çıktı.

Resepsiyon masasının yanında duruyorlardı, "cenaze yüzleri" yerli yerindeydi — nazik ama ölçülüydüler. Çok geniş bir gülümseme, parti havası yaratma riskini doğururdu. Çok ciddi olmaları ise soğuk ve ilgisiz görünmelerine neden olurdu. Priya, onların ne kadar sakin ve kendinden emin göründüklerini takdir ediyordu, ama aynı zamanda altında akan ikili akımı da hissediyordu. Moksha, hizmet ettikleri küçük topluluğun dışında ilk kez tanınmaya başlamıştı ve bu hem heyecan verici hem de bunaltıcıydı.

Puppa, Priya'nın dikkatini çekti ve onu yanına çağırdı. Sesini alçaltarak fısıldadı: "Priya, beta, şuna bak. Tüm kartvizitler bitmiş!"

Priya boş kartlıkta gözlerini gezdirdi, sonra heyecanla anne babasına baktı. Kartların bittiği tek bir an bile hatırlamıyordu. Puppa'nın sesindeki gururu fark eden Mumma, duruşunu düzeltti ve sanki kaybolan kartvizitler ona yeni bir prestij kazandırmış gibi çenesini kaldırdı.

"*Le, joyle,*" diye espri yaptı Puppa. "Bir evcil hayvan cenazesi ve kendini kraliyet mensubu gibi davranıyor."

"Belki de ona Lady Whiskerbottom'un koleksiyonundan bir taş almalıyız." Priya güldü.

Priya'nın bu kadar hafif ve içten gülmesi uzun zaman olmuştu. Bir grup misafir yanından geçerken hızla "cenaze yüzünü" takındı, ama içten içe bir şeyler değişmişti. Bir anlık sevinç, çatlaklardan içeri sızmıştı. Anne babasının yanında dururken, Priya belki, sadece belki, bu tür anlar yeterince çoğalırsa, yeniden ışığa çıkabileceğini düşündü.

Yirmi Dokuz

Priya Knight Estates'e vardığında, ailenin özel mezarlığında küçük bir kalabalık toplanmıştı. Brooke, babasıyla birlikte küçük bir mezarın yanında duruyordu, Lady Whiskerbottom'un imza rengini onurlandırmak için başına pembe bir şapka takmıştı. Babası elini kızının omzuna koydu. Saçları düzgünce geriye taranmıştı ve koyu renkli takımı ona sessiz bir otorite havası veriyordu.

Priya'yı gören Brooke, ona gelmesini işaret etti. Priya yanına geldiğinde, Harry Knight ona doğru döndü. Çocukluğunda onu ziyaret ettiğinde her zaman mesafeli davranan Harry, şimdi onu sessiz bir merakla süzüyor gibiydi. Oğluyla birlikte malikaneye gelen ve onunla bir ilişkisi olduğu söylentileri dolaşan kadını. Bir an durduktan sonra, ona nazikçe başını salladı.

"Herkes iyi günler," diye başladı tören yöneticisi, boğazını temizleyerek. "Lady Whiskerbottom'un ruhani danışmanı olarak hizmet etmek benim için bir onurdu." Kalabalıkta kıkırdamalar yükseldi ve o da onlara rahat bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Gülün, ama o gerçekten dünyadan kopup her durumda huzur bulma yeteneğine sahipti."

Kedi cenneti gibi bir tablo çizdi: sonsuz güneş ışınları, kedi nanesi tarlaları ve sonsuz uyku alanları. Etraflarında, birkaç gazeteci sessizce fotoğraflar çekerek töreni kayda aldı. Tabutu indirmenin zamanı geldiğinde, Brooke son bir armağanı bırakırken açıkça ağladı: Lady Whiskerbottom'un en sevdiği oyuncak.

Harry Knight, kızının yanında rahatsız bir şekilde kıpırdanarak onu nasıl teselli edeceğini bilemiyordu. Priya araya girerek Brooke'un elini nazikçe sıktı ve onu cenaze törenine katılmak üzere içeriye yönlendirdi. Malikanenin tanıdık ihtişamı onları karşıladı: geniş merdivenler, süslü çerçeveli tablolar ve kalın, lüks halılarla kaplı mermer

kalın, lüks halılarla kaplı merdivenleri, süslü çerçeveli tabloları ve mermer zeminleri. Sebastian, kendine özgü sakın tavrıyla onları karşılarken, Harry Brooke'a veda etti.

"İyi cenaze töreni geçir," dedi, yapmacık bir kucaklaşma ile. Priya'ya başını sallayarak, koridorda kayboldu.

Sebastian herkesi, malikanenin bahçelerinin muhteşem manzarasına sahip, aydınlık ve havadar bir alan olan seraya götürdü. Konuklar Brooke'un etrafında toplanırken, Priya onlara yer açtı ve ikram masasına doğru yürüdü. Keskin cheddar peynirinden bir dilim ısırdı ve tam ağzına bir üzüm atmışken Brooke onu çağırdı.

"İyi görünüyor muyum?" diye sordu, gözlerini silerek. "Bir evcil hayvan dergisi için kısa bir röportaj yapmam istendi..." Cümlesini bitiremeden telefonu çaldı.

"Ethan!" Brooke cevap verirken yüzü aydınlandı. "İyi gitti. Gerçekten mi? İzledin mi?" Bir an durup dikkatle dinledi, sonra Priya'ya özür diler bir gülümsemeyle baktı.

Priya güven verici bir şekilde gülümsedi, sonra hemen döneceğini işaret etti. Koridora çıktı, gözden kaybolduğu anda gülümsemesi kayboldu. Ethan'ın orada olmaması önemli değildi. Brooke'un telefonundan olsa bile, sadece sesini duymak her şeyi geri getirmişti. Duvara yaslandı, kalbi hala kontrol etmeyi öğrenemediği bir şekilde hızla atıyordu.

"Hanımefendi, iyi misiniz?"

Priya dönüp Sebastian'ın kendisine nazik bir endişeyle baktığını gördü. "Merhaba Sebastian. Özür dilerim... Yani, evet. İyiyim. Sadece biraz temiz hava almam lazım." Çıkışa doğru başını sallayarak yoluna devam etti.

Köşeyi döndüğünde, telefonuna Deepa'dan bir mesaj geldi: *Boş olduğunda beni ara.*

Priya kız kardeşini hızlı aramaya bastı. "Selam, ne haber?"

"Bugün sosyal medyaya baktın mı?" diye sordu Deepa.

"Hayır," diye cevapladı Priya içini kötü bir hisle. "Bir sorun mu var?"

"Hiç de değil! Moksha'nın hesabı patladı. Lady Whiskerbottom'un cenazesi bizi üne kavuşturdu!"

"Bu harika, Dee, ama gerçekçi olalım. Bu yeni takipçilerin çoğu muhtemelen evcil hayvan sahipleri. Puppa, Brooke için bir istisna yaptı. Birçok düzenlemeye uymak zorunda kaldık

ayrı odalar, ekipmanlar, protokoller... Kolay olmadı."

"Ama şimdi her şey hazır, değil mi?"

"Evet. Ama bu, Puppa'nın yön değiştirdiği anlamına gelmez. Onun tek amacı topluma hizmet etmek olduğunu biliyorsun."

"Doğru," dedi Deepa. "Ama başka neye önem verdiğini biliyor musun?" "Paraya!" diye bağıldılar hep birlikte ve kahkahalara boğuldular.

Priya, bir misafir yanından geçip ona bakarken hızla sesini alçalttı. "Dinle Dee, kapatmam lazım," dedi. "Lady Whiskerbottom'un cenaze törenindeyim." Konservatuara geri dönerken, kütüphane kapısının hafifçe aralık olduğunu fark etti. Priya durdu. Çocukken burayı ziyaret ettiğinde burası kesinlikle yasak bölgeydi. Harry Knight'ın ofisi oradaydı ve o her zaman oranın nasıl bir yer olduğunu merak etmişti. Merakına yenik düşerek içeri girdi.

Eski kitapların ve yıpranmış derinin kokusu odayı dolduruyordu ve odaya tarihsel bir hava ve sessiz bir saygınlık katıyordu. Etrafını kitaplar, hediyelik eşyalar ve kişisel hatıralarla dolu yüksek raflar çevreliyordu. Güneş ışığı yüksek pencerelerden sızarak cam çerçeveli fotoğrafların kenarlarına düşüyordu. Fotoğraflarda Ethan'ın ebeveynleri, Brooke ve Ethan hayatlarının farklı dönemlerinde görünüyordu. Bir sıra kupa Priya'nın dikkatini çekti ve o da bir tanesine uzanarak, tabanına kazınmış yazıyı okudu.

"Onlar Ethan'a aitti," bir ses sessizliği bozdu.

Priya şaşkınlıkla dönüp Brooke ve Ethan'ın babasının deri koltuktan kalktığını gördü. Yavaşça ona doğru yaklaştı, varlığı odayı doldurdu.

"Hepsini karım topladı," dedi yumuşak bir sesle. "Rebecca duygusal bir kalbi vardı, çocukların önemli anlarını ve başarılarını her zaman kutlardı." Priya'dan kupayı aldı ve karısının bıraktığı yere geri koydu.

"Özür dilerim," dedi Priya. "Rahatsız etmek istemedim."

"Hiç de değil." Harry hafifçe gülümsedi. "Bugün bizim misafirimizsin."

Bugün kelimesinin vurgulanması Priya'yı derinden etkiledi. Knight Estates'i en son ziyaret ettiğinde Ethan'la birlikteydi ve tam olarak sıcak bir karşılama görmemişlerdi.

"O gün Ethan'ı sıcak karşılasaydınız, onun için çok anlamlı olurdu," dedi Priya, tehlikeli bir konuya girdiğini bildiğı halde kendini tutamadı.

"Ethan yle gitmemiş olsaydı *benim* için çok anlamlı olurdu," dedi Harry keskin bir sesle. "Sözünü tutmuş ve kendini ön plana koymak yerine üniversiteye gitmiş olsaydı."

Priya geri adım atmayı reddetti. "Bay Knight, oğlunuz eşinizin ölümünden sonra taşıdığı suçluluk duygusundan kaçıyor. Annesinin kazasından kendini sorumlu tutuyordu." Yavaşça nefes aldı ve onun bakışlarına doğrudan karşılık verdi. "Sizin de onu suçladığınızı düşünüyordu ve bu onu neredeyse mahvediyordu."

Harry'nin yüzünde bir anlık bir tereddüt belirdi, neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif bir yüz buruşturma, sanki Priya onun hassas bir noktasını vurmuş gibi.

"Kendi kederinizle o kadar meşguldünüz ki, bunun Ethan'a ne yaptığını görmediniz," diye devam etti. "O, size borçlu olduğunu düşündüğü için sizin çizdiğiniz yolu izledi. Ama sizin vermeyeceğiniz bir şeyi, sizin onayınızı, affınızı, kovalamaktan yoruldu, bu yüzden onsuz kendini kanıtlamaya karar verdi."

Harry sessiz kaldı, onun sözlerini sindirmeye çalıştı.

Priya'nın sesi yumuşadı. "Ethan birçok kez sana ulaşmaya çalıştı, ama her seferinde onu geri çevirdin. Buraya sadece annesinin mezarını ziyaret etmek için gelmemişti. Seni de görmek istiyordu. Ama sen onu bir kez daha reddettin. Bir daha deneyeceğini sanmıyorum. Artık karar senin. Ya her şeyi olduğu gibi bırakırsın..." Parmağı, tozlu kupa yüzeyini okşadı. "Ya da değışiklikler yapmaya başlarsın." Küçük ama kasıtlı bir hareketle kupayı hafifçe kaydırđı.

Odayı terk etmeden önce Priya durdu ve omzunun üzerinden geriye baktı. "Ne olursa olsun, bence karın oğlunla aranızı düzeltmeni isterdi. Ölümünün ikinizin arasına bu kadar mesafe koyduğunu bilse çok üzüldü. İki ocuğın için de ortaya ıkmanı isterdi."

Priya odadan çıkarken, dudaklarından uzun ve sabit bir nefes ıktı. Tohumları ekmişti ve bunların filizlenmesini ummaktan başka bir şey yapamazdı. Geçmiş değıştirmek mümkün değildi, ama belki Harry ve Ethan için hala bir şans vardı. O

omuzlarını düzeltti ve seraya geri döndü. Hayat, tüm karmaşıklığıyla ilerlemeye devam ediyordu.

Otuz

PRIYA Moksha'ya döndüğünde, dışarıda hala park etmiş birkaç araba gördü.

Bu garip, diye düşündü ve yan girişten içeri girerken, zihninde hala Ethan'ın babasıyla yaptığı konuşma dönüp duruyordu.

Merdivenleri çıkarken, Ethan'ın Brooke ile birlikte geldiğinde onu bu merdivenlerden yukarı çıkardığı anı aklına geldi. Eli içgüdüsel olarak boynundaki yıldız kolyeyi aradı, bu kolye ona bir şekilde hala ayaklarını yere basmasını sağlayan acı tatlı bir hatıraydı. Merdivenlerin tepesine geldiğinde ayakkabılarını çıkardı ve hafif bir iç çekerek daireye girdi.

"İşte buradasın!" Puppa aşırı neşeli bir sesle seslendi.

Priya oturma odasına girdi ve donakaldı. Ailesi, ona biraz tanıdık gelen ama kim olduğunu çıkaramadığı bir adamla kanepede oturuyordu.

"Misafirimiz var, beta." Annesi gergin bir gülümsemeyle kanepenin karşısındaki sandalyeyi işaret etti.

Priya annesinin bakışlarının yönünü takip etti ve köşede oturan Ravi Tiwari'yi görünce donakaldı. Kendine gelemeden, Puppa araya girdi.

"Bak, başka kim var burada." Babası başka bir sandalyeyi işaret ederek başını salladı. Manoj sandalyesinde döndü ve ona garip bir şekilde el salladı.

Priya şaşkınlıkla gözlerini kırptı. *Bu bir tür tuzak mı? Çocukluğumdan beri bana aşık olan bir adam ve eski kocam, ailemin oturma odasında birlikte oturuyorlar mı?* Ravi ve Manoj'a bakarak, olanları anlamaya çalıştı.

"Bu da Dinesh Verma," diye açıkladı Puppa, yabancıyı işaret ederek. "Onunla Vinod Amca'nın evinde tanıştık."

Adı duyulunca Priya parçaları birleştirdi. Bu, Deepa'nın gönderdiği fotoğraftaki adamdı, ailesinin onu evlendirmek istediği adam.

Dinesh ayağa kalkarken, "Merhaba," dedi.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye cevapladı. "Umarım rahatsız etmiyorumdur. Bu civardaydım ve uğrayayım dedim."

"Hiç de değil!" annesi neşeyle araya girdi. "Her zaman hoş geldin. Priya, buraya otur!" Kalkarken koltuğunu okşadı. "Gidip çay yapayım."

Priya, Dinesh'e çekingen bir gülümsemeyle selam verdi ve oturdu. Gözleri Ravi'ye, sonra Manoj'a kaydı. Havada garip bir sessizlik vardı. Dinesh daireyi beğenmiş gibi yaptı. Ravi, sanki hayatın cevapları halıda saklıymış gibi haliya odaklandı ve Manoj, ailenin mihrabındaki küçük Ganesh heykelciğine bakakaldı. Bu arada Puppa, bobblehead bebek gibi başını sallamaya devam etti. Priya ayaklarına baktı. Çoraplarla dolu bir toplulukta, çıplak ayakla duran tek kişi oydu.

Boğazını temizledi. "Ee, şey. Ravi, Manoj, burada ne yapıyorsunuz?"

Onlar cevap veremededen, annesi onu mutfağa çağırdı.

"Geliyorum!" Priya ayağa fırladı, bu bahaneye minnettardı.

"şu tencereyi alabilir misin?" diye sordu annesi, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. Sonra fısıldayarak, "Ravi neden burada? Manoj da ne diye geldi ki?" diye mırıldandı.

"Hiçbir fikrim yok," diye fısıldadı Priya. Bir zamanlar, anne babasının tek istediği, eski kocasıyla barışmasıydı, gerçeği bilmiyorlardı. Ama şimdi Dinesh ile tanıştıklarından beri, öncelikleri değişmiş gibiydi.

"Teşekkürler, beta," dedi annesi, oyunu sürdürerek. Dişlerini sıkarak ekledi, "Onları başımdan sav."

"Tamam, tamam. Deneyeceğim," diye cevapladı Priya. O oturma odasına dönerken, annesi yanından geçip Dinesh'e elini uzattı.

"Gel, beta. Sana balkonumuzu göstermeliyim," dedi. "Eve götürmek için biraz ot toplayabilirsin." Dinesh'i yanına alarak Puppa'ya anlamlı bir bakış attı ve Ravi'yi işaret etti.

Puppa durumu anladı ve boğazını temizledi. "Ravi," dedi. "Moksha'nın yeni elektrik panosunu gördün mü? Oldukça etkileyici! Gel, sana göstereyim." Ayağa kalktı, ayakkabılarını giydi ve kapının yanında bekledi.

Ravi, Puppa'ya, sonra Priya'ya ve tekrar Puppa'ya şaşkın bir bakış attı. "Tamam," dedi biraz şaşkın bir şekilde, sonra kalkıp kendi ayakkabılarını giydi.

"Uzun sürmez," dedi Puppa, Manoj'a başını sallayarak ve Priya'ya göz kırparak Ravi'yi dışarı çıkardı.

Priya iç geçirdi. *Haydi bakalım.* Onun görevi, Manoj'dan kibarca kurtulmaktı.

"Sonunda biraz mahremiyet," dedi Manoj, rahat bir nefes alarak.

Priya, eski kocasının karşısındaki kanepeye oturdu ve ona baktı. "Burada tam olarak ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Şirketin sana ait olan payın için onaylı bir çek getirdim." Manoj bir zarf uzattı.

"Teşekkür ederim." Priya çekin üzerindeki rakama bir göz attıktan sonra zarfı tekrar kapattı. "Ama bunu teslim etmek için Calgary'den buraya kadar uçmana gerek yoktu; anlaştığımız gibi havale edebilirdin."

"Biliyorum. Ama seni görmek istedim Priya. Telefonda söylediklerimde ciddiydim. Bize bir şans daha vermeni umuyorum. Her şeyi düzeltmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım."

"Manoj, seni burada durdurmam gerek," dedi Priya. "Üzgün olduğumu biliyorum. Ben de üzgünüm. Gerçek şu ki, evliliğimizin bitmesinden tek suçlu sen değildin. Sen beni aldatmadan önce bile, ben ilişkimize tam olarak kendimi veremiyordum."

Yüzü şaşkınlıkla bulutlandı. "Her şeyin yolunda olduğunu sanıyordum. Ta ki ben... şey, ta ki ben her şeyi mahvedene kadar."

Priya doğru kelimeleri ararken iç geçirdi. "Kağıt üzerinde her şey yolundaydı, Manoj. Aynı geçmişe, aynı ilgi alanlarına sahiptik... Ailelerimiz iyi anlaşıyordu. Bunun yeterli olacağını kendime söyledim. Ama içten içe, şimdi biliyorum ki, seninle doğru nedenlerle evlenmedim."

Manoj'un yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Güvenli bir şey arıyordum. Karmaşık olmayan bir şey. Ve sen bana bunu verdin," diye itiraf etti nazikçe. "Ama kalbim hep başka birine aitti ve eve dönene kadar bununla yüzleşemedim."

"Başka biri mi?" Manoj koltuğundan kalktı, sesi inanamama duygusuyla doluydu. "Anlamıyorum Priya. Ben senin ilk öpücüğün, ilk erkek arkadaşındım... Seninle yakınlık kurduğun tek kişiydim..." Sesi kesildi ve volta atmayı bıraktı. "Bunun ailenle bir ilgisi olmalı." Kaşlarını çattı, bakışları keskin ve araştıracıydı. "Onlara benim bir ilişkim olduğunu söyledin, şimdi de seni başka biriyle görücü usulü evlendirmeye çalışıyorlar, değil mi? O adam mı?" Balkona doğru işaret etti. "Yoksa babanla birlikte giden adam mı?"

Priya başını salladı, ama cevap veremeden kapı açıldı. "Döndük," dedi Puppa, Ravi'yi kapıdan içeri sokarken.

Manoj gözlerini kapattı ve içinden küfretti. "Peki," dedi, dudaklarını sıkıca kapatarak. "Sanırım bu kadar. Söylemem gerekenleri söyledim, ama görünüşe göre sen hayatına devam etmişsin."

Priya'nın gözleri sessiz bir özürle onun gözleriyle buluştu ve o başka yere baktı. Topuklarını döndürerek, Puppa ve Ravi'nin ayakkabılarını çıkardıkları kapıya doğru yöneldi. Üç adam, dirseklerini ve özürlerini kullanarak garip bir dansla yer kapmak için itişip kakıştılar. Sonunda Manoj ayakkabılarını giydi, alaycı bir selamla başını eğdi ve dışarı çıktı.

Puppa'nın yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme yayıldı. "Sanırım annen ve Dinesh'e katılacağım." Ravi'nin yönüne doğru Priya'ya hızlıca bir bakış attı, onu da göndermek için sessiz bir işaret.

"Ailene selamlarımı ilet," diye ekledi Ravi'ye.

Ravi, Puppa balkona kaybolurken güldü. "Hayatım boyunca pek çok tanıştırma yaşadım. Ebeveynler, kardeşler, hatta bir keresinde bir aile astrologu bile, ama hiç elektrik panosuyla tanıştırılmadım. Bu bir ilkti."

Priya gülümsedi. "Evet, babam ona takıntılı."

Aralarında kısa bir duraklama oldu, sessizlik biraz fazla uzadı.

Priya boğazını temizledi. "Sana geri dönmediğim için özür dilerim. Buralar biraz çılgınca bir hal aldı."

"Eminim öyledir." Ravi kısa bir kahkaha attı. "*Ethan Knight*'ı ağırladın ve sonra medya kapına kamp kurdu. Bilgisayar kampının buralarda en heyecan verici şey olduğu zamanları hatırlıyor musun? Şimdi haline bak, manşetlerde dedikodular, paparazzilerle omuz omuza."

"İsteyerek değil, inan bana."

"Öyle düşünmüyorum," dedi Ravi. "Ama eskiden tanıdığım Priya'dan çok uzaklaşmışsın. Boşanmanı duyduğumda şaşırdım, ama tam olarak kalbi kırık değildim." Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Seni her zaman sevmişimdir, Priya." Sözlerini bir an havada bırakıp, daha rahat bir tonla devam etti. "Neyse, birkaç günlüğüne şehirdeyim, belki akşam yemeği yiyebiliriz?"

Priya gülümsedi ve başını salladı. "Annen, daha düşük bir kasttan gelen boşanmış bir kadınla yemek yemenizi ve içmenizi gerçekten onaylar mı sence?"

"Annemin onayladığı listeye sadık kalsaydım, flört edebileceğim kadınlar bu kadar olurdu." Parmaklarını birbirine yaklaştırdı.

Priya güldü. "Oh, Shrutiji'nin senin için onaylanmış partnerlerin listesini içeren bir tablo hazırladığından eminim. Sen onun altın çocuğu Ravi. İkimiz de onun senin için planları olduğunu biliyoruz. Ve bu planlarda benim gibi biri yok."

"Bence anneme çok fazla güç veriyorsun."

"Öyle miyim?" Priya kaşlarını kaldırdı. "Sen ve ben aynı şekilde büyüdük, Ravi. Ebeveynleri daha iyi bir hayat sürmemiz için tüm hayatlarını kökünden söküp atan birinci nesil çocuklar. Ama gerçekçi olalım. İstedığımız kadar özgür değiliz. Kast, ırk veya din gibi şeyleri umursamıyor olabiliriz, ama onlar hala umursuyor. Bunu açıkça söylemiyorlar çünkü *bu kadar* bariz olmanın yanlış olduğunu biliyorlar. Flört etmek bir şey, ama birine gerçekten bağlanmak? Onu eve getirip ailenle tanıştırmak? İşte o zaman her şey açığa çıkmaya başlıyor."

"Ama bizim rolümüz de bu değil mi?" dedi Ravi. "Tüm bunları aşmak?"

Priya ona küçük bir gülümseme attı. "Haklısın. Belki sen bu mücadeleye hazırsın, ama ben değilim. Son zamanlarda tek yaptığım şey kendimi kanıtlamaya çalışmak gibi geliyor bana — aileme, medyaya, beni tanımayan insanlara.

Ne istemediğimi tam olarak bilmek için yeterince şey yaşadım." Sesi yumuşayarak devam etti. "Hayatım mükemmel değil, ama benim hayatım ve şu anda içimde kalan tek mücadele kendim için. Üzgünüm, Ravi. Umarım aradığını bulursun."

Ravi tereddüt etti, yüzünde bir anlık hayal kırıklığı belirdi. Sonra başını salladı ve sakin bir ses tonuyla konuştu. "Umarım sen de bulursun."

Priya ona minnettar bir gülümsemeyle karşılık verdi ve kapıyı nazikçe kapattı. Bir an orada kaldı, bir eli kapı kolunda. *İki tane gitti.*

Arkasını dönüp, balkonda Dinesh'i ve ailesini izledi.

Bir tane kaldı.

Kendini toparlayamadan, balkon kapısı açıldı ve annesi başını içeri soktu.

"Ravi gitti mi?" diye sordu, sesinde neredeyse fazla tatlı bir merak vardı.

"Evet, öyle," dedi Priya başını sallayarak.

"Rakesh!" diye seslendi annesi. "Mutfakta yardımına ihtiyacım var."

Puppa daireye geri girer girmez, annesi Priya'yı balkona itti. "Dinesh'e eşlik et," dedi.

Priya gözlerini devirdi ve dışarı çıktı. Annesi balkon kapısını arkasında kapattı ve mutfığa gitti.

"Manzara harika, değil mi?" dedi Dinesh, buzları kırmaya çalışarak.

"Mm-hmm." Priya, yanındaki katlanır sandalyeye oturdu. "Eşsiz."

Moksha'nın arka bahçesine baktılar: iki endüstriyel çöp konteyneri, yıpranmış bir otopark ve eskiden daha iyi günler görmüş bir çit. Çevresini çevreleyen cılız ağaçlar manzarayı pek güzelleştirmiyordu.

Bir süre sonra Dinesh ona döndü. "Çok güzelsin Priya," dedi. "Ailelerimiz ilk kez tanıştığında seni amcanın evinde görmeyi umuyordum."

Priya iç geçirdi. "Evet... Sorun şu ki, ailem bu konuyu kendi ellerine aldı."

Dinesh kaşlarını kaldırdı. "Yani ilgilenmiyor musun?"

"Alınma ama bu işin hiçbir parçası olmak istemiyorum."

Dinesh onu sessizce inceledi ve Priya, bunun ne kadar sert geldiğini fark ederek utandı. "Kişisel bir şey değil," diye ekledi. "Harika birine benziyorsun. Sadece şu anda kimseyle tanışmak istemiyorum."

Dinesh'in yüzünde yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Bunu duyduğuma ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin."

Priya gözlerini kııptı. "Bekle. Sen de istemiyor musun?"

"Hayır." Dinesh gülerek başını salladı. "Yıllardır bu tür randevuları kaçınıyorum. Ama son zamanlarda ailem bahanelerimi kabul etmeyi bıraktı. Şimdi de randevulara gidiyorum ama hiçbirinin yürümediğinden emin oluyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Oh, sadece küçük sabotajlar," dedi Dinesh, gözleri parlayarak. "Bir keresinde, bir kızı lüks bir restorana götürdüm, sonra fiyatlar hakkında bir sahne yaptım. Başka bir seferinde, beklentilerimin bir listesini yazdım ve yüksek sesle okudum."

Priya sıırttı. "Tamam, bilmem gerek. Bugünün stratejisi neydi?"

Dinesh hiç tereddüt etmeden cebinden bir büyüteç çıkardı ve onu büyüteçle inceledi. Gözleri lensin arkasında absürt bir şekilde büyük görünüyordu.

"Şey, ben ayaklara özel bir ilğim var. Daha yakından bakabilir miyim?" Dizini okşadı.

"Oh, bu paha biçilemez!" Priya güldü.

Dinesh elini kalbinin üzerine koydu. "Elimden geleni yapıyorum."

"Şunu bir netleştirelim. Vinod Amca'nın evinde ailemle tanışmak, numaramı istemek, bugün ortaya çıkmak...?"

"Ailem. Ailem. Ve tahmin ettiğin gibi, ailem!" Dinesh hayali kutuları işaretledi. "Dün evlenmemi istiyorlar."

"Ve sen evlenmek istemiyorsun?" "İstiyorum.

Ama ailem asla onaylamaz." "O Gujarati değil mi?"

"O bir kız değil," diye espri yaptı Dinesh.

Priya'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen Gujarati ve eşcinsel misin? Oh, Dinesh."

"Değil mi? Ama sorun değil." Dinesh gülümsedi. "Kendi *dandiya* sopamın ritmine göre dans ediyorum."

"Ben, şahsen, dandiya sopanın farklı bir ritimle sallanmasına sevindim." Priya güldü. "Bu, hayal ettiğimden çok daha iyi gitti."

"Benim için de," diye cevapladı Dinesh, rahatça arkasına yaslanarak. Aralarında rahat bir sessizlik hakim oldu.

"Peki, ben büyük çıkışımı yaptıktan sonra ailene ne söyleyeceksin?" diye sordu Dinesh. "Hikayelerimizi uyumlu hale getirmeliyiz."

Priya bir an düşündü. "Gerçeği," dedi. Onun paniklemiş ifadesini fark edince, hemen ekledi, "*Senin* gerçeğini değil, merak etme. Sadece benimkini."

"Aman Tanrım! Sen de mi eşcinselsin?"

Priya gülerek başını salladı. "Hayır, ama onlardan bir şey saklıyorum."

Dinesh anlayışla başını salladı. "Ah. Bu mücadeleni çok iyi anlıyorum. Peki, nedir bu? Yoksa burada oturup tahmin mi etmeliyim?"

"Tam olarak bir sır sayılmaz. Benim gerçeğim zaten herkesin gözü önünde."

Dinesh, onun sözlerini anlamaya çalışarak kaşlarını çattı. Sonra, bir ampul yanmış gibi, anladı. "Bekle... dur biraz... Ethan Knight ile senin... o manşetlerin aslında doğru olduğunu mu söylüyorsun?!"

Priya basitçe omuz silkti.

"*Baap re!*" Dinesh elini ağzına kapattı. "*Tu ne* Ethan Knight! Affedersin. *Ne?! Ailem* başından beri boşanmış biriyle evlenmemi istemiyordu ve söylentiler yayılınca seni hemen listeden çıkardılar. Ama Ethan onları susturdu ve senin ailen bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu yemin edince, boom—sen tekrar evlilik adayları listesine girdin." İnanamayan bir kahkaha attı.

Sonra başka bir şey fark etti ve gözleri yeniden büyüdü. "Bekle. Aman Tanrım. Sen *o* fotoğrafın arkasındaki kızsın." Nefesini tutarak onu işaret etti. "Ethan Knight, sanki tanrılar tarafından bir gecenin ardından heykel gibi şekillendirilmiş gibi görünüyor... şey." Kaşlarını oynattı. "Birden fazla kez yakınlaştırdım. Dürüst olmak gerekirse? Şu anda kişisel olarak ihanete uğramış hissediyorum."

Priya hüzünlü bir gülümsemeyle, "Kıskanacak bir şey yok. Hayatımın o bölümü kapandı." dedi.

Dinesh başını sallayarak iç geçirdi. "Hayat çılgın, değil mi?"

"Aileme gerçeği söylediğimde hayatımın daha da karmaşık hale geleceğini hissediyorum."

"Vay canına. Sana *bol* şans diliyorum." Ayağa kalkarak ona başını salladı. "Belki bir gün ben de aynı şeyi yapacak kadar cesur olurum." Kollarını açtı. "Bu şaşırtıcı derecede harika bir sohbeti."

Priya gülümsedi. "Ben de öyle." Ona sarıldı.

Gözünün ucuyla Puppa'nın kapıya yaklaştığını gördü, ama hemen mutfığa geri çekildi. *Harika*, diye düşündü. *Kesinlikle anneme sarıldığını anlatacak ve ikisi de çöpçatanlık planları için birbirlerini tebrik edecekler.*

Dinesh ile içeri girdiğinde, annesi çoktan gülümsüyordu. "Çay hazır!" dedi, sesi sevinçle titriyordu.

"Teşekkürler Seema Teyze, ama gerçekten gitmem gerek," dedi Dinesh, nazik bir gülümsemeyle. "Hoşça kal Rakesh Amca."

Puppa'nın yüzündeki ifade değişti, Dinesh kapıya doğru ilerlerken gülümsemesi kayboldu.

"Ama Dinesh, beta, bhajiya..." Annesi, bir tabak patates kızartmasıyla peşinden koştu.

"Keşke kalabilseydim." Dinesh, ayakkabılarını giyerken ona özür dilercesine gülümsedi.

"Çay?" Puppa bir fincan çayı kaldırdı.

"Gerçekten gitmem gerek, ama her şey için çok teşekkür ederim. Harika vakit geçirdim." Kapıyı kapatmadan önce Priya'ya sıcak bir gülümseme attı.

Oda gergin bir sessizliğe büründü. Priya, arkasını dönmesine gerek kalmadan, ailesinin ona bakıp bir açıklama beklediğini hissedebiliyordu.

Otuz Bir

PRIYA anne babasına dönünce, annesi hiç vakit kaybetmedi. "Dinesh'e ne dedin?"

Babası çay fincanını masaya koydu, kollarını kavuşturdu ve dudaklarını ince bir çizgiye dönüştürdü.

"Bilmenizi isterim ki," diye başladı Priya, "Dinesh'i göndermek için hiçbir şey yapmadım. Ona sadece gerçeği söyledim. Artık sizin de bunu bilmenizin zamanı geldi."

Annesinin gözleri kısıldı. "Neden bahsediyorsun?"

Priya derin bir nefes aldı, telefonunda bir fotoğraf açtı ve onu uzattı. Ailesi eğilip ekrana baktı.

"Neden bize Bay Ethan'ın fotoğrafını gösteriyorsun?" Puppa şaşkın bir şekilde sordu.

"Daha yakından bakın."

Puppa'nın yüzü, parçalar yerine oturduğunda bulutlandı. Babasının tavrındaki değişikliği hisseden annesi, telefonu elinden aldı ve odayı, yorganı, yastık kılıfını daha yakından inceledi.

Sesi keskin, neredeyse nefessizdi. "Bay Ethan senin yatağında mı uyuyordu? Koç evinde bir sorun mu vardı?"

Puppa sinirli bir nefes verdi. "Düşün, Seema. Düşün."

Mumma görüntüyü tekrar inceledi, bu sefer gerçekten gördü. Çıplak göğüs. Ateşli bakışlar. O anın açıkça belli olan samimiyeti. Ve en kötüsü, fotoğrafı çekenin Priya olduğunu fark etmesi. Keskin bir nefes aldı, elleri ağzına uçtu.

"*Hai Ram*," sesi titreyerek bir sandalyeye çöktü ve başını kucağına aldı. "*Patigya*. Biz bittik, Rakesh."

Paparazzi fotoğrafları, manşetler için uydurulmuş bir skandal olarak kolayca göz ardı edilebilirdi. Priya ve Ethan ikisi de bu olayla ilgileri olduğunu reddetmişlerdi ve bu

Priya'nın ailesi için rahatsız edici şüpheleri bir kenara itmek için yeterliydi. Ama bu? Bu, her türlü mazereti, bunun sadece geçici bir söylenti olduğuna inanma çabasını yok etti. Priya'yı, onların yargılarına karşı sahip olabileceği her türlü korumadan mahrum bıraktı.

"Seni böyle mi yetiştirdik?" Puppa'nın sesi sessizliği bozdu, alçak, keskin ve neredeyse kalp kırıklığı gibi bir şeyle titriyordu. "Dinesh'in kaçmasına şaşmamalı. Şimdi seni kim kabul edecek?"

Priya parmaklarını avuçlarının içine kıvırdı, ama babasının sözlerinin acısına boyun eğmeyi reddetti. "Kendi ailem beni kabul etmezken, başkalarının beni kabul etmesi ne önemi var?" dedi, boğazındaki düğümü zorlayarak sözleri ağzından çıkardı. "Ve bu senin düşündüğün gibi değil. Ethan'ı *seviyorum*. Onu ilk gördüğüm andan beri seviyorum."

Bir an için Puppa şaşkın göründü, sanki daha derin bir bağ olabileceğini hiç düşünmemiş gibi. Ama hemen ardından, hayal kırıklığı daha da ağır bir şekilde yerleşti. "Peki bu aşk sana ne kazandırdı?" dedi. "Onun yatağında birkaç gece mi?"

"Onun yatağında," diye bağırdı Mumma, ellerini yüzünden çekerek. Gözleri daireyi dolaştı — kanepesi, mutfak tezgahı, yemek masası — sanki kızının aileyi başka nerede rezil ettiğini gösteren kanıtlar arıyormuş gibi.

Puppa, başını sallayarak gülmeden güldü. "Bay Ethan'ın iyi bir adam olduğunu sanıyordum. Ona güveniyordum. Onu evimize kabul ettim. Ve o bana böyle mi teşekkür ediyor? Kızımı kullanarak mı?"

"Ethan benden faydalanmadı," diye karşılık verdi Priya, yanakları kızarak. "Bu *benim* seçimimdi. Bir ilişki isteyen bendim ve bunu sonlandıran da bendim."

Ailesi ona şok olmuş bir ifadeyle bakıyordu.

Priya titrek bir nefes aldı ve devam etti. "İlk başta, onu gitmesi için ikna etmeye çalıştım. Moksha'nın teklifini kabul etmeni o kadar çok istiyordum ki... bir hayalet hikayesi uydurdum. Işıkları bozdum. Hayaletler varmış gibi yaptım. Onu korkutup kaçırmak için her şeyi yaptım. Ama onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, hislerimi görmezden gelmek o kadar zorlaşıyordu.

"Sen gittikten sonra aramızdaki şeyler değişti. Artık sadece sıradan bir ilişki değildi. İkimiz için de. Ethan sana gerçeği söylememi *istedi* ve ben de söyleyecektim. Ama sonra basın öğrendi ve birdenbire herkes bizi izliyor, yargılıyor, spekülasyonlar yapıyordu. Spot ışıkları, meraklı bakışlar... Bununla baş edemedim, bu yüzden ilişkimizi bitirdim." Boğazı düğümlenerek yutkundu. "Ama o zaman bile beni yüzüstü bırakmadı. Dünyanın beni parçalamasına izin verebilirdi, ama vermedi. Beni korudu. Ve her şeyi inkar ederek *seni de* korudu."

Ailesi birbirlerine baktı, yüzlerinde tereddüt belirdi.

"Her şey yolundaymış gibi davranıyorum, ama gerçekte yolunda değilim." Priya'nın sesi titriyordu. "*Her şeyde* başarısız olduğumu hissediyorum, sizin beklentilerinizi karşılamakta da. Ama elimden geleni yapıyorum." Duygularla dolu sesine rağmen çenesini kaldırdı. "Bakın, yardım etmeye çalıştığınızı biliyorum, ama beni biriyle eşleştirmek çözüm değil. Aslında ihtiyacım olan şey, *kendimi* düzeltmek için biraz zaman ve alan. İyileşmek, çalışmak, dinlenmek, toparlanmak için. Bu yüzden taşınmamın zamanının geldiğine karar verdim."

Annem başını kaldırdı, ama bir şey söylemeden önce babam araya girdi. "Taşınmak mı?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Nereye? Bu civarda kira fiyatlarının ne kadar olduğunu biliyor musun? Kendi evini nasıl karşılayacaksın?"

Priya, Manoj'un bıraktığı zarfı aldı, içindeki çeki çıkardı ve masanın üzerine koyarak anne babasına doğru itti.

Babası çekleri aldı ve miktara anlam vermeye çalışır gibi baktı. "Bu nereden geldi?"

"İşten bana ödenmesi gereken paraydı," dedi Priya. "Manoj sonunda borcunu ödedi. Planım olmadan hareket etmiyorum. Her şeyi hallettim."

"Demek öyle, ha?" Annesi kollarını göğsünde sıkıca kavuşturdu. "Biraz para aldın ve birdenbire kapı dışarı mı edildin?" Başını salladı. "Bizimle yaşamak o kadar mı dayanılmaz? Burada kalmanın nesi yanlış?"

"Bir sorun yok, anne. Ben sadece..."

"Hayır, bir sorun *var*," diye annesi sözünü kesti, sesi yükseldi. "Çünkü birdenbire, benim doğurduğum, büyüttüğüm, her şeyi verdiğim kızım

"Bu adil değil, anne," dedi Priya öfkeyle.

"Değil mi? O zaman söyle bana Priya. Neden gitmek istiyorsun? Sevgimiz seni boğuyor mu? Senin için yemek yapan bir annen ve senin için endişelenen bir baban olması bu kadar büyük bir yük mü?"

Priya sinirlenerek ellerini havaya kaldırdı. "Sizinle bağlarımı koparıyorum değil ya. Sadece kendi daireme taşınıyorum, aynı şehirde."

"Bugün aynı şehirde, yarın başka bir ülkede." Puppa boğazını temizledi. "Seema..."

Ama annesi henüz bitirmemişti. "Boşanmanızdan sonra benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Kızımın Calgary'de tek başına yaşadığını bilmek? Babana sor. Ben eskiden..."

Kağıdın masaya sertçe çarpması, cümlesini yarıda kesti. Mumma, Puppa'nın çekini önüne fırlatmasıyla gözlerini kırdı. Bakışları kağıda düştü, kaşları karışıklıkla çatıldı. İlk başta, zihni hala tartışmaya takılı olduğu için rakamları zar zor algıladı. Ama sonra, toplam tutar kafasına dank edince gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bu..." Priya'ya inanamayan bir ifadeyle baktı. "Bu *senin* mi?"

"Benim odamda oturup klavyeye basarak vakit geçirdiğimi düşündüğünü biliyorum," dedi Priya. "Ama benim işim *gerçek*, her sabah evden çıkmasam da. Çok çalışıyorum. Ve bunu yapmak için sessiz bir yere ihtiyacım var. Sürekli kesintilerle burada konsantre olamıyorum. Bu yüzden kendi evime ihtiyacım var."

Ailesi birbirlerine baktı ve o anda Priya, onların düşündüklerinin ağırlığını hissedebildi. Kızları sadece kendi ayakları üzerinde durabilen biri değildi. Bir süredir bunu yapıyordu. Dayanabileceği bir kocası olmadan. Ya da elinden tutacak bir ailesi olmadan.

Puppa çeke dokundu, yüzündeki ifade okunamazdı. "Daha iyi bir çözümüm var." Bakışları Mumma'dan Priya'ya kaydı. "Koç evine taşınabiliyorken neden paranızı bir yabancıya veriyorsunuz? Bize ödeme yapabilirsiniz ve yine de kendi alanınız olur."

Priya, hazırlıksız yakalanmış gibi gözlerini kırdı. Babasının bir uzlaşma önerisi getireceğini, hele de bu kadar akıllıca bir öneri getireceğini hiç beklemiyordu. Artık istediği yerde yaşama

istediği yerde yaşama imkânı varken, babası onun çok uzaklara gitme riskini göze almak istemiyordu. Onun koç evine taşınmasına izin vermek, onu yakınında tutabileceği ve paranın aile içinde kalacağı anlamına geliyordu.

Hâlâ gergin ve kapalı olan, ama eskisi kadar öfkeli olmayan annesine baktı. Tam olarak kabul etmiyordu, ama tamamen karşı da değildi.

Priya yavaşça başını salladı. "Bu en iyi orta yol olabilir. Detayları sonra halledebiliriz, ama eşyalarımı koç evine taşımaya başlayabilir miyim?" Puppa elini uzattı ve Priya ile tokalaşırken başını salladı.

Ancak annesi yüzünü başka yöne çevirdi.

Priya annesinin yanına çöktü ve kolunu ona dolayarak yarı sarılma hareketi yaptı. "Üzgün olduğumu biliyorum, ama ben hiçbir yere gitmiyorum. Tam burada, senin arka bahçende kalacağım."

"Git o zaman." Annesi kolunu itti. "Bay Ethan'la oynasırken benden izin almadın, neden şimdi izinime ihtiyacın var?"

Priya yavaşça ayağa kalktı ve kendine, annesinin zamanla fikrini değiştireceğini söyledi. Bu uzlaşma onun için de kolay değildi. Babası nihayet koç evinin anahtarlarını ona teslim ediyordu, ama bu mekanın kendine özgü zorlukları vardı — artık gerçekten hayaletliydi. Ethan'ın anılarıyla dolu. Yatak, kanepeler, onun bir zamanlar durduğu, güldüğu, onu kollarına aldığı yerler.

Priya kendi yeri için mücadele etmiş ve kazanmıştı. Şimdi sadece burayla birlikte gelen hayaletlerle yaşamayı öğrenmesi gerekiyordu.

Otuz İki

SABAHLARI EN ZORDU. Uyku ile uyanıklık arasındaki birkaç mutlu saniye boyunca Priya unutturdu. Sabahın yumuşak sessizliğinde uzanırdı ve zihni onu Ethan'ın orada olduğunu düşünmeye yönlendirirdi. Hiçbir şeyin değişmediğini. Eğer dönerse, onun tembel gülümsemesiyle onu izlediğini göreceğini. Sonra gerçeklik çökertirdi, acı nefesini keserdi.

Priya, sanki havada asılı duran bir anıya dokunabilirmiş gibi kolunu tavana doğru uzattı. Ethan'ın parmaklarını birbirine doladığı, avucunun çizgilerini izlediği, parmak eklemlerine tembel öpücükler kondurduğu anları hatırladı. Bir iç çekerek bacaklarını yatağın kenarına salladı ve uykunun son kalıntılarını silkeledi. İş onu bekliyordu. Ve iş, hayatta kalmak demekti. Priya, uzun yapılacaklar listesi için minnettardı. Bu liste onu meşgul ediyor ve ayakta tutuyordu.

O öğleden sonra dizüstü bilgisayarının başında eğilmiş, parmakları klavyede uçarken, telefonu çaldı.

"Selam Pri!" Brooke, Lady Whiskerbottom'un vefatından bu yana hiç olmadığı kadar neşeli bir sesle konuştu. "Tahmin et ne oldu? Anne olacağım!"

Priya neredeyse boğulacaktı. "Hamile misin?"

"Hayır, aptal." Brooke güldü. "*Kürk* annesi olacağım. Bir kedi yavrusu alacağım! Onu almaya benimle gelmelisin."

Priya, bitmek bilmeyen yapılacaklar listesini düşündü. Koç evine taşınmak ona daha fazla odaklanma zamanı verecekti, ama Moksha'nın ani popülaritesiyle başa çıkmak, kendi müşterileriyle ilgilenmek ve uygulamasını sunmak için hazırlamak arasında, hiç olmadığı kadar yoğun bir dönem geçiriyordu. Üstelik, Moksha'nın web sitesi için bir evcil hayvan portalı oluşturuyordu, böylece

müşterilerin hizmetleri rezerve edebilmeleri, turlar planlayabilmeleri ve paketleri çevrimiçi olarak inceleyebilmeleri için bir evcil hayvan portalı oluşturunuyordu.

"Keşke yapabilsen," diye cevapladı. "Ama burada boğulmak üzereyim."

"Moksha'nın artık evcil hayvan cenazeleri düzenlediğine hala inanamıyorum," dedi Brooke. "Lady Whiskerbottom'un hizmeti tek seferlik bir şey sanıyordum."

"Puppa, işin ticari yönünü görene kadar ilk başta pek istekli değildi," dedi Priya gülerek.

"Moksha modernleşiyor. Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim." Brooke kıkırdadı. Sonra sesi yumuşadı. "*Nasılsın?* Lady Whiskerbottom'un yasını tutarken boğuluyordum, ama Ethan'la olanların senin için zor olduğunu biliyorum."

Peki ya o? O nasıl? Beni soruyor mu? Hayatına devam etti mi? Şimdi Sienna ile mi birlikte? Priya bu soruları sormadı. Bunun yerine boğazını temizledi. "İdare ediyorum. Ethan nasıl?" Soruyu durduramadan ağzından kaçırdı.

Brooke hiç tereddüt etmedi. "Birkaç ay sonra TIFF için geri döneceğini biliyorsun, değil mi?"

Priya, dizüstü bilgisayarının yanındaki bardağı parmaklarıyla sıktı. Elbette biliyordu. Ethan ona kendisiyle birlikte gelmesini istemişti.

"Evet," diye cevapladı, sesini nötr tutarak. "Sen gidiyor musun?"

"Hayatta kaçırmam! Her zamanki gibi bana iki bilet gönderdi. Ve sonunda benimle gitmeyi kabul eden kişinin kim olduğuna inanamayacaksın." Brooke heyecanla devam etti. "Babam! Bunun, aralarındaki sorunların nihayet düzelmeye başladığının işareti olması için dua ediyorum."

Priya şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Sözlerinin Harry Knight'ı etkilediğinden emin olamazdı, ama en ufak bir şekilde bile olsa yardımcı olmuş olabileceği düşüncesi göğsünü ısıttı. Ethan için bunu çok istiyordu. Hem de çok.

Yine de, bu sıcaklığın altında sessiz bir hüznün vardı. Çünkü işler farklı olsaydı, o da onun yanında olur, olanları izlerdi. Onun elini sıkan, "*Gördün mü? O burada. Senin için geldi*" diye fısıldayan kişi o olurdu.

Priya, imkansız senaryolar üzerinde durmanın anlamsız olduğunu çok iyi biliyordu. O ve Ethan, yağ ve su gibiydiler, bir araya gelerek gökkuşağı anları yaratıyorlardı ama kaderleri her zaman birbirlerinden uzaklaşmaktı.

"Bu harika, Brooke," dedi içtenlikle. "Umarım her şey yolunda gider." "Ben de. Ve eğer aralarını düzeltebilirlerse, belki sen ve Ethan..."

"Brooke," Priya nazıkçe araya girdi.

"Biliyorum, biliyorum. Bana daha önce sorsaydın, ikinizi asla bir araya getirmezdim, ama şimdi gördüğüm için, görmezden gelemiyorum. Daha başlamadan bitirmen beni deli ediyor. Ve artık konuşmamanızdan nefret ediyorum. Ama ne bileyim ki? En uzun ilişkim bir kediyle oldu. Bu arada, Sir Puffington için kırmızı halıyı sermem gerekiyor."

"Sir Puffington mu?" Priya hafifçe güldü. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Hâlâ gülümseyerek, görüşmeyi sonlandırdı ve dizüstü bilgisayarına döndü. Ama Brooke ile yaptığı konuşma, bastırmaya çalıştığı anıları yeniden canlandırmıştı: Ethan, onun pişirdiği her şeyi çalmaya çalışır, o onu uzaklaştırırken sırtarak gülümserdi. Arkasında geçerken, elini dalgın dalgın sırtında gezdirirdi. Ve onun dokunuşunun hiç de sıradan olmadığı anlar... Dudaklarını acilen dudaklarına bastırması, onu yatak odasına doğru iterek belini sıkıca kavraması, sanki aralarındaki mesafeyi bir saniye bile daha dayanamayacakmış gibi.

Priya keskin bir nefes aldı ve masasından uzaklaştı. *Buradan çıkmam lazım.*

Yaz kapıda idi ve hava, dışarı çıktığında —hafif ama tam olarak sıcak değil—hissi vardı. Tarlalar yabani çiçeklerle doluydu ve ağaçlar rüzgarda hafifçe hışırdadı. Priya ayaklarının onu götürdüğü yere kadar yürüdü, zihni yavaşlamaya başlayana kadar. Sonunda, yük vagonuna doğru sürüklendi ve içine tırmandı, bacakları kenardan sarkıyordu. Gözlerini kapatıp yüzünü güneşe doğru çevirdiğinde, telefonu çaldı.

"Merhaba, Puppa," diye cevapladı.

"Annen akşam yemeğine gelecek misin diye soruyor," dedi.

Priya'nın dudaklarına bir gülümseme kondu. Her gün, aralarındaki sessiz gerginliğe rağmen, Mumma bildiği tek yolla, yani birlikte yemek yeme davetiyle ona ulaşmaya çalışıyordu.

Birlikte yemek yemeye davet ederek. Priya'ya karşı hala soğuk davranmasına rağmen, en sevdiği yemekleri yapar ve yemek yerken sessizce tabağını yeniden doldururdu.

"Çok isterim," diye cevapladı Priya.

"Ofisime bıraktığın raporu aldım." Babası boğazını temizlerken kısa bir sessizlik oldu. "Teşekkür ederim."

Priya'nın kalbi bu sözlerle hafifledi. Puppa'nın sadece rapor için teşekkür etmediğini biliyordu. İlk kez, sadece geçinmek için koşturmuyordu. İşler çok iyi gidiyordu ve bunun nedeni, Priya'nın onun beceremediği bir alana girip Moksha'yı dijital dünyaya taşımış olmasıydı.

"Yardımcı olabildiğime sevindim," dedi. "Akşam görüşürüz, Puppa."

Telefonu kapattığında, garip ama hoş bir aidiyet duygusu onu sardı. Moksha hiçbir zaman planının bir parçası olmamıştı, ama orada otururken, belki de ailesinin işini *sürdürürken* aynı zamanda kendi yolunu çizmenin bir yolu olduğunu fark etti. Ama önce çözmesi gereken başka bir sorun vardı. Uygulama yarışmasının son tarihi yaklaşıyordu ve o hala mükemmel fikri arıyordu.

Sonra, geçmişten gelen bir yankı gibi, Ethan'ın sesini duydu. *En büyük değişimi neyin getirdiğini biliyor musun? Ölüm.*

Nefesi kesildi. *Elbette.* O kadar açıktı ki, daha önce fark etmediğine inanamıyordu. Heyecanla koştu, koç evine geri döndü, en yakın not defterini aldı ve düşünceleri kaybolmadan önce onları yazmaya başladı. Bir zamanlar dağınık hissettiren parçalar yerine oturdu. Sihirli bir şekilde. Neredeyse hiç çaba harcamadan. Sadece bir uygulama geliştirmekle kalmayacaktı. Daha büyük bir şey yaratacaktı, ailesinin mirasını kendi tutkusu ile birleştiren bir şey.

Saatler farkına varmadan geçip gitti. Bir bildirim ona akşam yemeğini hatırlatana kadar işinden başını kaldıramadı. Geriye yaslanarak masayı süzdü. Her yer kağıtlarla doluydu, ama bu kaosun içinde netlik gördü. Hayal ettiği her şeyin bir yol haritası.

Uzun zamandır ilk kez, Priya bir amaç ve heyecan dalgası hissetti. Önündeki iş zorluydu ve bunun nereye varacağını görmek için sabırsızlanıyordu. Eşyalarını alıp akşam yemeğine koştu, ama geri dönüp kaldığı yerden devam etmek için sabırsızlanıyordu.

Uzun yaz günleri geçerken, Priya tüm enerjisini uygulamasını geliştirmek için harcadı; her satır kodu test etti, hataları giderdi ve iyileştirdi. Her özelliği ayrıntılı bir şekilde inceledi ve rakiplerinin standartlarını karşılamakla kalmayıp, onları aşmasını sağladı. Her kusur giderildi, her özellik düzeltildi, düzeltilecek hiçbir şey kalmadı.

Koç evinin sessizliğinde, parmakları Gönder düğmesinin üzerinde durdu. Sonunda düğmeye tıkladığında, ses sessizlikte yankılandı, beklenenden daha keskin bir sesle. Priya, sandalyesine yaslanarak boynundaki gerginliği gidermek için yavaşça nefes aldı. Gurur duyduğu bir şey yaratmıştı ve bunu tam zamanında başarmıştı. Ancak başarı duygusunun altında başka bir duygu gizleniyordu. Sessiz, rahatsız edici bir boşluk hissi.

Ethan'ın ayrılmasından bu yana geçen üç ayda, uygulama onun için bir projeden daha fazlası olmuştu. Bir bakıma, Ethan ile olan son gerçek bağıydı. Onun sözleri bu fikri ateşlemişti ve geç saatlere kadar süren çalışmalar ve aksilikler boyunca, Ethan arka planda ona daha büyük düşünmesi için cesaret vermişti. Ve şimdi bu iş bittiğinde, o bağ da sona ermişti.

Priya onunla ilgili haberleri aramaktan kaçınmıştı, ama o anda kendini kaybediyor, merakın çekiciliği yeniden içini kaplıyordu. *Sadece hızlıca göz gezdirmek, bensez hayatına bir bakmak...* Kendini durdurmak için derin bir nefes aldı. Buraya gelmek, kendisi için bir şeyler inşa etmek, mutluluğunun Ethan Knight ile başlayıp bitmediğini kanıtlamak için çok mücadele etmişti.

Ama tanrım, onu özlüyordu. Ve sadece gardını indirdiği sessiz anlarda değil. Onu en beklenmedik anlarda özlüyordu, örneğin hiç gitmedikleri ama onun seveceğini bildiği bir restoranın önünden geçerken. Bir şarkı duyduğunda ve onun nasıl bir yüz ifadesi takınacağını tam olarak bildiğinde.

Bir odada kendini bulduğunda ve o odada olmadığı için aniden sıkıcı hissettiğinde. Onu en çok rahatsız eden şey, aralarındaki ilişkinin nasıl bittiği idi.

O kararı vermişti ve bununla yaşamak zorundaydı. Ama o daha fazlasını hak ediyordu.

Daha iyisini hak ediyordu. Onun için ondan nefret ediyor muydu?

Priya nefesini içine çekti ve pencereye doğru yürüdü, bu düşünceyi kafasından atmaya çalışıyordu. Yaz kokusu havada asılı kalmıştı, taze kesilmiş çimlerin yoğun kokusu. Zinya ve ayçiçekleri tarlayı süslüyordu. Ağustos ağır ve altın rengiydi, ışık yumuşamaya başlamıştı; havada şimdiden bir serinlik vardı. Bir değişiklik geliyordu ve Priya bunun ne getireceğini bilmiyordu, ama buna hazırды.

Masasına dönüp ekrana baktı. Onay mesajı hâlâ parlıyordu, kesin ve inkar edilemez bir şekilde. *Gönderim alındı.*

Bir şekilde başarmıştı. Çok daha uzun sürmesi gereken bir işi çok daha kısa sürede bitirmiş, kendini mümkün olduğunu düşündüğünden daha fazla zorlamıştı. Artık beklemekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Birkaç hafta içinde cevabını alacaktı. Sonuç ne olursa olsun, elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyordu.

Eve döndüğünden beri ilk kez, Priya artık kendini kapana kısılmış hissetmediğini fark etti — hayatının değişmesini beklemek, yeniden kendisi gibi hissetmek için beklemek, nihayet hazır olacağı anı beklemek. Tamamen iyileşmemişti ya da tamamen huzurlu değildi ve belki de asla olmayacaktı. Ama kendi hayatının kontrolünü ele geçirmişti. Mükemmel bir şekilde değil. Kolayca değil. Ve kesinlikle hatalar yapmadan da değil. Ama bunun yeterli olduğuna karar verdi.

Otuz Üç

ÜÇ HAFTA SONRA, Priya, salonunda anne babasının yanında oturmuş, etrafındaki manzarayı izlerken etkinlik programını sıkıca tutuyordu. Salondaki enerji elektrik gibiydi — yarışmacılar koltuklarında kıpır kıpır, jüri üyeleri notlarını gözden geçiriyor, sektörün içinden kişiler salonu tarayarak yeni yetenekler arıyorlardı. Büyük ekranlarda yarışan uygulamalar, açıklamaları ve logolarıyla dönüşümlü olarak gösteriliyordu. Burası kariyerlerin yapıldığı türden bir odaydı. İnsanların fark edildiği bir yerdi. Priya'nın uğruna çalıştığı her şeyin sonunda gerçeğe dönüşme şansı bulduğu bir yerdi.

Ve sonra, solundan bir ses

geldi: "Chai, beta?"

Priya tam zamanında dönerek Mumma'nın dipsiz çantasından bir termos ve çelik bardak çıkardığını gördü.

"Mumma!" Priya ona "*ciddi olamazsın*" bakışı attı.

Puppa başını kaldırmaya bile tenezzül etmedi. "Seema, şimdi çay içecek zaman ve yer değil."

"Saat on bir," diye mırıldandı Mumma, termosunu çantasına geri koyarken. Bir dakika sonra, bir kap çıkardı ve kapağını açarak içindeki yassı ekmekleri gösterdi.

"Thepla?" diye sordu.

"Seema!" Puppa, havayı dolduran keskin çemen otu ve baharat kokusu yüzünden başları onların yönüne çevrilince tısladı. Priya koltuğuna çöktü ve utançla başını eğdi.

Annem kapıyı keskin bir tıklama ile kapattı ve kollarını kavuşturdu. "Bu kadar insan var ve ortada *tek bir* atıştırmalık bile yok! Biliyorum, biliyorum." Puppa cevap veremedi eliyle onu susturdu. "Bu tür bir toplantı değil, ama yine de."

Birkaç pasta onları öldürür mü? *Bunun* yerine, tüm bu ekranlar var. Teknoloji bölgesi, schmeck bölgesi. Tamamen atıştırmalık yok bölgesi."

Işıklar söndü ve etkinlik başladı, Puppa "Şşş" diyerek sessiz olmasını işaret etti.

Sunucu podyuma çıktı ve jüri üyelerini tanıtarak teknoloji endüstrisine katkılarını vurguladı. Geçmişteki kazananların başarı hikayelerini anlattı. Bazıları ödül paralarını tam teşekküllü işlere dönüştürmüş, bazıları büyük fonlar sağlamış, diğerleri ise sanal dünyada iz bırakmak için en iyi şirketlerle ortaklık kurmuştu. Konuşma sona erdiğinde, kalabalığın içinden bir beklenti dalgası yayıldı. Kazananların açıklanma zamanı gelmişti. Tüm gözler, hangi uygulamanın birinci olacağını görmek için sahnedeki dev ekrana çevrildi.

Priya nefesini tuttu. İşte buradaydı. Uğruna çalıştığı an.

Ve sonra, sessizliği bozacak kadar yüksek bir sesle, Mumma'nın midesi korkunç bir guruldama çıkardı. Öksürdü ve boğazı kurumuş gibi davranarak su şişesine uzandı.

Seyirciler arasında birkaç kıkırdama duyuldu. Priya dudaklarını sıkıştırdı ve tepki vermemeye çalıştı.

Önündeki ekran titredi, isimler değişti, sıralamalar güncellendi. Ve sonra... Priya'nın kalbi göğsüne çarptı. İşte oradaydı. *Onun uygulaması*. İlk üçte parlıyordu.

Yanında, Puppa'nın gözleri gururla parladı, ancak hemen ölçülü bir gülümsemeyle bunu gizledi. Mumma ise hiçbir şey belli etmedi. Dikkat çekmek Solanki ailesinin tarzı değildi ve yıllarca cenaze evi işletmek, onlara tepkilerini gizlemeyi öğretmişti.

Konuşmacı mikrofona eğildi, mırıldanmalar kesilince geniş bir gülümsemeyle şöyle dedi: "Her yıl, bu kapılardan parlak zihinler geçiyor, ancak sadece bir tanesi en üst sırayı alabiliyor. Her zamanki gibi, bu da zor bir karardı. Bu yılın kazananının..." Ekrana yenilenirken, bir an sessizliği uzattı.

Adını söylediği anda, ekranında adı belirdi.

Priya'nın midesi altüst oldu. *Aman Tanrım. Gerçekten benim adımla söylendi!* Ekrana tekrar gözlerini kırptı, neredeyse onaylanmaya ihtiyaç duyuyordu. *O benim.*

Puppa koltuğundan neredeyse zıplayacak gibi görünüyordu, sanki gerçekten tezahürat yapacakmış gibi.

Mumma'nın eli ağzına gitti, gözleri fal taşı gibi açıldı.

"*Ketla mayla?* Ne kadar?" diye sordu, Puppa'nın üzerinden eğilerek Priya'nın elini sıktı. Çünkü Mumma için asıl önemli olan ödülün miktarıydı.

Priya, yarı gülerek, yarı şokta, titrek bir nefes verdi.

"Seema." Puppa, Mumma'nın ellerini Priya'nın kucağından çekti, gözleri parıldıyordu. "Adam hala konuşuyor." Konuşmacının, Priya'nın uygulamasının jürinin dikkatini neden çektiğini ayrıntılı olarak anlattığı podyuma doğru işaret etti.

"Bu uygulama cenaze planlama deneyimini dönüştürüyor," dedi adam. "Ailenin ihtiyaç duyduğu her şeyi tek bir kolay kullanımlı platformda bir araya getirerek, düzinelerce siteyi ayrı ayrı araştırma stresini ortadan kaldırıyor."

Uzaktan kumandayı tıklattı ve uygulamanın arayüzü ekranda belirdi. "Konumunuz, kültürel geçmişiniz, dini inançlarınız ve kişisel isteklerinize göre, geleneksel cenaze törenlerinden kremasyona, su cenazelerine ve çevre dostu seçeneklere kadar tam olarak ihtiyacınız olanı bulabildiğinizi hayal edin. Canlı yayın mı istiyorsunuz? Çoklu dil desteği mi? Çiçekçi mi? Yas danışmanı mı? Tercihlerinizi belirleyin ve fotoğraflar ve yorumlar içeren profilleri inceleyin."

Slaytlar değişmeye devam etti, her biri başka bir özelliği gösteriyordu. Konuşmacı, izleyicilere özelleştirme seçeneklerini, sanal anma alanlarını, takvim aracını ve özel sohbet odalarını tanıttı.

Priya sözleri duydu, ama uzak ve bulanık bir şekilde kulağından geçip gitti. Aniden, yine sekiz yaşında, okulun oditoryumundaki parlak ışıkların altında duruyordu. Heyecanla sahneden atladı, annesi ve babasına altın madalyasını göstermek için sabırsızlanıyordu. Ama onlar ellerini kavuşturmuş, övgü dolu sözlerle Ravi'ye yöneldiler. Priya'nın adımları sendeledi, içinde bir karışıklık hissetti.

Daha sonra babası ona kast sistemini açıklamıştı. Ravi'yi tebrik etmek onu görmezden gelmek anlamına gelmiyordu. Ravi'nin ailesinin toplumdaki yerini kabul etmek anlamına geliyordu. Priya iyi bir kız evlat gibi başını sallamıştı, ama içinde bir şeyler değişmişti. O güne kadar görmediği sınırlar vardı dünyada.

Kendine bunun önemli olmadığını söyledi. Daha çok çalışacak, daha yükseğe tırmanacak, daha ileri gidecek, artık kimsenin gölgesinde durmayacak, görülmeyi beklemeyecekti. Ve şimdi, sektörün en zeki beyinlerinin bulunduğu bir salonda, adı tüm dünyanın görebileceği şekilde ekranda parlıyordu.

Başarmıştı. Hedefine ulaşmıştı.

Sunumun son sözlerini dinlerken boğazında bir yumru oluştu: "...sağlam bir gelir modeli...stratejik reklamcılık...uluslararası genişleme için ölçeklenebilir."

Konuşmacı, devam etmeden önce dinleyicileri gözden geçirerek bir ara verdi. "Ve şimdi, jüri üyelerimizden birini, bu yılın kazananı Priya Solanki'ye ödülünü takdim etmesi için davet etmek istiyorum. Priya, lütfen sahneye gel."

Oda çalkalandı, ama Priya zar zor hareket edebiliyordu. *Kalk. Kalk. Bu senin anın.*

"Priya," dedi babası hafifçe onu dürterek.

Priya, gözünün ucuyla annesinin onu ayağa kalkması için teşvik eden hareketli jestini gördü.

Priya ayağa kalktığında alkışlar arttı ve odada gök gürültüsü gibi yankılandı. Sanki daha büyük, daha önemli birine aitmiş gibi geliyordu, ama bu alkışlar onun içindi. Podyuma doğru attığı her adım gerçek dışı gibiydi, sanki bir rüyada ilerliyordu. Ama ödülü alırken ellerindeki ağırlık gerçektir, anlam yüklü, sağlam ve ağırdı. O anda Priya, sadece kendisi için değil, daha fazlasını elde etmek için çabalayan ve pes etmeyen herkes için orada durduğunu hissetti.

Seyircilere dönerek kupasını havaya kaldırdı. Annesi ve babası ayağa fırladılar, tezahüratları gürültüyü bastırdı. Tutuk alkışlar ya da ince baş sallamalar yoktu. *Işıl ışıl* parlıyorlardı, heyecanları saf ve filtrelenmemiş bir şekilde dışa vuruyordu.

Priya'nın gözleri kalabalığı tararken, göğsünde bir ağrı hissetti.

Ethan.

O yanında olmadan, en parlak yıldızı kaybolmuş bir galaksi gibi hissediyordu. İçgüdüsel olarak ona verdiği kolyeye uzandı ve içinde sessiz bir parıltı hissetti, sanki kendi yıldızı varmış gibi, sabit bir şekilde parlayan

gizli ama kalıcı. Kimsenin izlemediği anlarda onu ayakta tutmuştu, çünkü gerçek büyüme spot ışıklarından uzakta gerçekleşirdi. Kendi zamanında, kendi alanında.

"Tebrikler, Priya," dedi jüri üyesi. "Lütfen kendi sözlerinle uygulaman hakkında bize bilgi ver."

Priya'nın kalbi artık sakinleşmişti. Tereddüt yoktu, ikinci kez düşünmek yoktu. Kupayı masaya koydu, parmakları bir saniye boyunca soğuk metalin üzerinde durduktan sonra seyircilere döndü.

"Teşekkür ederim," dedi. "Moksha'yı ben yaratmış gibi görünebilir, ama gerçekte birçok yönden Moksha beni yarattı. Moksha sadece bu uygulamanın adı değil. Aynı zamanda ailemin işlettiği cenaze evinin adı, çocukluğumu şekillendiren yerin adı. Kelimenin kendisi Sanskritçe'de kurtuluş veya özgürlük anlamına geliyor."

Sesi yumuşayarak devam etti. "Uygulamam, ailemin her gün yaptığı işe, her aileye, her kayba, servet, geçmiş veya... son zamanlarda türden bağımsız olarak aynı saygıyla davrandığına bir övgü niteliğindedir."

Priya, kahkahaların dinmesini bekledi. "Moksha, bu mirası ileriye taşımak için benim yolum. Herkesin hikayesine yer açmak, onlara kendilerini gerçekten yansıtan bir veda sağlamakla ilgili. Çünkü hayatlarımız ne kadar farklı olursa olsun, sonunda hepimiz aynı kapıdan geçiyoruz. Ölüm bize aynı derin eşitlikle davranır. O eşiği geçtiğimizde, tüm etiketleri, tüm ayrılıkları geride bırakırız."

Yavaşça nefes aldı. "Benim için Moksha bir uygulamadan daha fazlası. İnsanların kaçınılmaz olan bir şeyi, kendi evlerinin mahremiyetinde, onurlu, huzurlu ve seçim yapma özgürlüğüyle atlatmalarına yardımcı olma sözü."

Priya, salonu gözleriyle taradı ve o anı içine sindirdi — onu izleyen gözler, etrafında vızıldayan enerji. "Bana inandığınız ve bu vizyonu gerçeğe dönüştürdüğünüz için hepinize teşekkür ederim." Ödülünü tekrar kaldırdı, gözlerini anne babasına dikti ve gülümsedi. "Moksha'ya!"

Priya, kameraların ve el sıkışmaların ortasından çıktığında Puppa, "İşte orada!" diye bağırdı.

"Bizim Priya'mız." Mumma, Priya'nın ellerini kendi ellerine aldı.

"Parlayan bir domuz pastırması." "Fener," diye düzeltti Puppa.

Mumma, Priya'nın ellerini daha da sıkıca sıktı. "Bugün kalbimizi doldurdun, beta," dedi, sesi gururla titriyordu. "İşte, hisset." Priya'nın elini göğsüne koydu. "Ne kadar yuvarlak ve şişkin olduğunu gör, mükemmel bir rotli gibi."

Priya güldü. Annemin bu hareketi gururdan daha fazlasıydı. Priya'yı kalbine geri davet etme şekliydi. Solanki ailesinde konuşulmayan bir kural vardı. Ebeveynler çocuklarından özür dilemezdi. Her kavgadan sonra ipleri daha da sıkılaştırırlardı — fazladan bir parça tatlı, yumuşak bir ses tonu, kalbe bastırılan bir el.

Priya kollarını annesinin boynuna doladı ve ona sarıldı.

"Merhaba?" Puppa, bekleyen bir sesle konuştu.

Priya gülümseyerek onu da kendine çekti ve kucaklaşma, kolların ve kalplerin birbirine dolandığı bir kucaklaşmaya dönüştü.

"Bütün bunlar... hayal ettiğimizizin ötesinde," dedi. "Sana iş, ortaklık, fırsatlar sunan şirketler..."

Geri adım attı, elleri Priya'nın omuzlarında duruyordu. "Şimdi anlıyorum, Priya. Bunca zaman, neden mücadele etmeye devam ettiğini, neden sana söyleneni yapmadığını anlayamadık. Ama sen bizim hayal ettiğimiz hayata uygun değildin. Sen, bizim asla cesaret edemediğimiz bir şeye uygunsun."

Priya gözyaşlarını geri tuttu, seçimlerini haklı çıkarma baskısı hafifledi.

Annesi ona uzandı ve kolunu sıktı. "Seni yönlendiriyor, seni koruyor olduğumuzu sanıyorduk. Boşanmadan sonra bile, hayatla tek başına yüzleşmek zorunda kalmaman için biriyle birlikte olmanı istedik. Ama sen güçlüsün, Priya. Kendi ayakların üzerinde durabilecek kadar güçlü."

"Ah, anne..." Priya'nın ağzından yumuşak bir hıçkırık çıktı. "Bu anı mükemmel kılacak şey ne biliyor musun?"

"Ne, beta?"

"Chai ve thepla." Priya başını Mumma'nın çantasına doğru eğdi.

Mumma'nın gözleri parladı. "Gerçekten mi? Artık sorun yok mu sence?" Sanki sinemaya gizlice yiyecek sokuyormuş gibi etrafına bakındı. Etkinlik neredeyse bitmek üzereydi; stantlar sökülüyor, afişler toplanıyor, insanlar ayrılıyordu.

"Gel." Priya annesinin elini tuttu.

Günün bitmekte olan gürültüsünden uzak, uzun bitkilerin arkasında saklı sessiz bir bank buldular. Mumma termosunu çıkardı ve çayı çelik bardaklara döktü. Priya bardağı kenarından tutup zencefil, kakule, tarçın ve karanfilin zengin kokusunu içine çekti. Thepla kabını aralarında dolaştırarak parmaklarıyla parçalar kopardılar. Baharatlı çay ve yumuşak thepla'nın kombinasyonu, sakın bir şifa gibi geliyordu.

Annem ellerini sildi ve Priya'ya döndü. "Anahtarı ver." "Hangi anahtar?" diye sordu Priya.

"Koç evinin anahtarı," dedi Mumma, elini uzatarak.

Priya'nın kalbi sıkıştı. Anahtarları geri istemek tek bir anlama gelebilir. Mumma onun daireye geri taşınmasını bekliyordu. Bütün bunlar, bağımsızlığı, kendi alanı, geçici miydi?

Hayal kırıklığını bastırarak anahtarı annesinin eline koydu. Tüm ilerlemeleri bir anda geriye gitmişti.

Mumma anahtarı aldı, ama onu yerine koymak yerine çantasını karıştırdı. Bir saniye sonra, bir tılsım çıkardı, anahtara taktı ve Priya'nın avucuna geri koydu.

"Bugün yeni bir başlangıç," dedi. "Önünde hiçbir engel olmasın."

Priya avucuna bakarken nefesi kesildi. Anahtara, Mumma'nın Ethan'a verdiği gibi küçük bir Lord Ganesh anahtarlığı takılıydı. Bu sadece bir tılsım değildi. Mumma'nın sonunda onun koç evinde yaşama kararını kabul ettiğinin sessiz bir onayı, bir lütuftu. Priya, ailesinin izninden daha büyük bir şey kazanmıştı. Onların güvenini kazanmıştı.

Başparmağı tılsımın üzerinde kayarken, onu Ethan'a bağlayan bir iplik gibi hissetti. Ethan'ın onu hiç düşündüğünü merak etti. Uykuya dalmadan önceki sessiz anlarda adı hiç aklından geçiyor muydu? Yoksa onu

zihninin köşelerine mi sürgün etmişti, hala ona bakmayı reddediyor muydu?
Artık dokunulmaz bir kalıntı mıydı, diğer anılarından uzaklaştırılmış ve
ayrılmış mıydı?

Otuz Dört

Eylül, daha serin sabahlar, daha kısa günler ve sonbaharın ilk işaretleriyle geldi. Ödül töreni sadece birkaç gün önce gerçekleşmiş olsa da, Priya'nın hayatı küçük ama fark edilebilir değişiklikler göstermeye başladı. Yeni arabasını Moksha'nın garaj yoluna sürdü ve park yerine yavaşça girdi. Motorun sesi fısıltıya dönüştüğünde, Cimri Şansölyesi Puppa bile takdirle başını sallamaktan kendini alamadı.

"Bu araba... sürmekten çok süzülüyor," dedi, hayranlıkla gösterge panelini okşayarak.

"Çok güzel. Vay canına!" Mumma, arabadan inmeden önce zengin ve baş döndürücü yeni araba kokusunu içine çekti.

Puppa arabanın etrafında dolaşarak, konturlarına hayranlıkla bakarak "oooh" ve "aaah" sesleri çıkardı. Krom detaylar güneş ışığında parılıyordu ve hafif renkli camlar araca tam da gereken gizemli havayı katıyordu.

"Bir kutsama töreni yapmalıyız," dedi annem.

"Şimdi olmaz," dedi Puppa. "Şimdi..." Mumma ona uyarıcı bir bakış attığında sözleri yarıda kaldı.

Farkında değilmiş gibi davranan Priya, arabadan görünmez bir lekeyi silkeledi. Birkaç saat sonra Ethan'ın yeni filmi TIFF, Toronto Uluslararası Film Festivali'nde prömiyerini yapacaktı. Puppa, Ethan'ın ailesini bir skandaldan koruduğunu öğrendikten sonra Ethan'ın sadık bir hayranı olmaya devam etti. Ailesi kırmızı halıdaki anları izlemek için sabırsızlanıyordu, ama Priya'nın hatırı için sakın davranıyorlardı.

"Sanırım bu akşam yemeğe gelmeyeceğim," dedi Priya. "Yapmam gereken bir sürü iş var."

"Su?" Annesi ellerini beline koydu. "Çalışmak, çalışmak. Hep çalışmak. Önce yemek yiyeceksin, sonra gideceksin." Priya'nın koluna girerek

onu daireye doğru çekti.

Yukarı çıktıkları anda Puppa harekete geçti ve uzaktan kumandayı aldı. Günün heyecanına kapılmış, televizyonu açık bırakmıştı —bu, onun tutumlu tavrının nadir bir istisnasıydı. Ancak düğmeye basamadan, oda TIFF görüntüleri ile doldu.

"Sorun değil, Puppa," dedi Priya. "Sen ve annem izleyin. Ben masayı hazırlayayım."

"Lütfen," dedi annesi alaycı bir şekilde. "Her yıl aynı şey." "Zaman kaybı." Puppa televizyonu kapattı.

Umursanıyormuş gibi davranıyorlardı, ama Priya, o odadan çıkar çıkmaz, ekranın önüne oturup sesi açarak Ethan'ı görmek için bekleyeceklerini biliyordu.

Masada yemek yerken, annesi ve babası rahat davranıyor, gülümsüyor ve akıllarındaki tek şey hariç her şey hakkında sohbet ediyorlardı. Priya aldanmadı. Ailesi, Ethan'ın şehirde olduğu ve onun yeni filmini izlemek için can attıkları gerçeğini saklamaya çalışıyordu.

"Ben temizlerim," dedi Priya, ayağa kalkıp tabakları istifleyerek.

"Hayır, hayır," dedi annesi, onu uzaklaştırarak. "Biz hallederiz. Sen git, beta. *Ja*, git işini yap."

Priya, bilmiş bir gülümsemeyi bastırdı. Ailesinin ondan kurtulmaya çalıştığı açıktı. "Değişiklik yapmak istersen diye Moksha'nın web sitesine nasıl girileceğini sana gösterebilirim," dedi babasına.

"Bekleyebilir, beta," diye cevapladı babası, onu kapıya doğru yönlendirerek. "Öğrenmek istediğimi söyleyip durduğumu biliyorum, ama gerçekte tüm bu teknolojiler için çok yaşıyım. Senin işin daha önemli. Git, beta." Sert bir itmeyle onu daireden dışarı çıkardı.

"Yarın görüşürüz!" Kapı kapanırken annesi el salladı.

Priya bir saniye kapıya baktı, sonra kıkırdadı. *Bu, Solanki tarihindeki en hızlı, en iyi koordine edilmiş veda olmalı. Kapıda oyalanma, merdivenlere dikkat etme uyarısı, hatta bana artan yemekleri gönderme teklifi bile yok.*

Daha ilk basamağa bile inmeden, arkasında televizyonun uğultusu yeniden duyulmaya başladı. Priya gülümsedi ve kanepeye doğru yürümeye başladı.

Ne kadar kaçmaya çalışsa da, Ethan'ın gölgesi her zaman onun üzerinde uzanacaktı.

Sırt üstü yatarak, saatlerce tavana bakakaldı. Uyku gelmiyordu. O bu kadar yakınken olmazdı. Priya'nın tüm vücudu titriyordu, her siniri, her hücresi yüksek alarmdaydı. Yanına kıvrıldı, gözlerini sıkıca kapattı, ama bu acıyı dindirmedi. Bu gece onun yanında olabilirdi, parmakları onun parmaklarına dolanmış, elleri birbirine uyacak şekilde kilitlenmiş olabilirdi. Bunun yerine, eski bir tişört ve pijama altıyla yatakta yatıyor, telefonunu kontrol etme dürtüsüyle mücadele ediyordu. Bu çok kolay olurdu. Hızlıca kaydırıp, canlı yayına bir göz atmak.

Ama pes etmeyecekti. Pes edemezdi.

Priya telefonuna uzandı. Kilidi açmak üzereyken, telefon elinde titredi. O kadar hızlı oturdu ki, neredeyse düşürüyordu. Ethan olabilir miydi? Bir şekilde onun sessiz düşüncelerini hissetmiş olabilir miydi? Gözlüklerini aradı, göğsünde aptalca bir umut yükseldi. Ta ki ekrandaki ismi görene kadar.

"Brooke?" Saate baktı. "Her şey yolunda mı?" "Ah, Pri," diye inledi Brooke. "Bu bir felaket."

Priya'nın kalbi sıkıştı. Brooke'un babasıyla birlikte TIFF'te olması gerekiyordu. Bu aramanın Harry ve Ethan'ın barıştığına dair iyi haberler getireceğini ummuştu. Ancak Brooke'un sesindeki keskinlik, Priya'da alarm zillerini çaldırdı. "Ne oldu?"

"O tam bir kabus gibi, Pri! Onu hiç böyle görmemiştim." "Oh hayır."

Priya'yı bir suçluluk dalgası sardı. Görünüşe göre Harry Ethan ile barışmaya çalışmış ve bu ters tepmişti. Çok mu fazla karışmıştı? Onların yüzleşmesi düşüncesi içini burktı.

"Onu almaya gelebilir misin?" Brooke aceleyle devam etti. "Gece için araba ayırttık ama after party'ye gitmek için ona ihtiyacım var."

“Şu anda şehir merkezine mi gideceksin? Ciddi misin?” Priya inledi.
“TIFF trafiği kabus gibidir. Onu bir taksiye bindir.”

"Priya, lütfen. O travma geçiriyor. Ve ben bir olay çıkmasını istemiyorum." Brooke'un öfkesi telefonda duyuluyordu. "Şehir merkezine gitmekten nefret ettiğini biliyorum, ama yemin ederim bu çok kolay olacak. Yan girişe yanaş, biz hemen dışarı çıkacağız."

"Ama..."

"Adresi şimdi mesajla

gönderiyorum." "Ama..."

"Sen en iyisisin, bebeğim!"

"Lanet olsun, Brooke." Priya içini çekti. "Tam olarak ne oldu?"

"Ne?" Brooke'un sesi gürültüden boğuk çıkıyordu. "Pri, hiçbir şey duyamıyorum! Burası çılgınlık. Gösterim yeni bitti ve herkes aynı anda konuşuyor. Çabuk buraya gel, tamam mı? Görüşürüz!"

Priya, başına bir sweatshirt geçirip anahtarlarını aldı ve dışarı fırladı. Basının, Harry ve Ethan'ın bu önemli etkinlikte kavga ettiğini öğrenmesi düşüncesi midelerini bulandırdı. Ama otoyolda hızla ilerlerken, başka bir düşünce aklına geldi. Brooke, Ethan'la karşılaşmasını mı ayarlamıştı?

Arka aynadan kendine baktı. *Kahretsin*. Brooke en azından ona ruj sürmesini söyleyebilirdi. Ethan'ı görmeye hiç hazır değildi. Saçları berbat durumdaydı, gözlükleri lekeliydi ve kaşları acilen alınması gerekiyordu.

Şehir merkezinde yol bulmak hayal ettiğinden daha zordu. Bir saatten az sürmesi gereken yolculuk neredeyse iki saate uzadı. TIFF, sokakları barikatlar, festival katılımcıları ve flaşlı kameralarla dolu bir labirente çevirmişti. Neyse ki Brooke, تنها bir buluşma yeri seçmişti. Priya sonunda kaldırıma yanaştı ve etrafına bakındı.

Bir silüet binadan çıktı ve sokak lambasının loş ışığına adım attı.

Priya'nın kalbi bir an durdu, sonra

tekrar atmaya başladı. Ethan değildi.

Harry Knight'tı.

Sonuçta tuzak falan yoktu. Hayal kırıklığı Priya'yı beklediğinden daha derinden vurdu.

Camı indirip, zorla nazik bir gülümseme takındı. "Merhaba, Bay Knight."

"Merhaba, Priya," diye cevapladı Harry. "Bu kadar kısa sürede geldiğın için teşekkür ederim."

"Elbette," dedi Priya, tam olarak ne olduğunu anlamadan. "Beklediğiniz gibi gitmediğı için üzgünüm." Kapıyı açtı, onun binmesini bekledi, ama o arkasını döndü ve binaya geri girdi.

"Bay Knight?" Priya motoru durdurdu, tehlike ışıklarını yaktı ve onun peşinden koştu.

"Bir dakika sürer," dedi. "Brooke, sen geldiğinde ona haber vermemi istedi."

"Tabii ki." Priya'nın kalbi bir kez daha hızla çarpmaya başladı. Ethan ile buluşmak hâlâ mümkündü!

Ama Brooke ortaya çıktığında, yanında sadece babası vardı.

"Seni buraya sürüklediğim için çok üzgünüm, ama bütün gece beni deli etti," dedi.

"Brooke," diye mırıldandı Priya, gözleri her sözünü dinleyen Harry'ye kaydı.

"Gitmeye hazır." Brooke, Priya'ya bir çanta uzattı. "Bütün eşyaları burada, ama o kadar heyecanlı ki, eve varır varmaz uykuya dalacaktır. Sabah onu almaya uğrayacağım."

"Onu benim evime götürmemi mi istiyorsun?" Priya, Brooke'un çantasını mekanik bir hareketle omzuna asarken sesi titredi.

"Tabii ki! O tek başına kalamayacak kadar küçük, değil mi, benim küçük meleğim?" Brooke, Sir Puffington'ı çıkarmak için çantanın içine uzanarak şefkatle konuştu.

Priya gözlerini kırptı. Bunca zaman Brooke'un babasıyla konuştuğunu sanmıştı, ama aslında kedisini kastetmişti. Harry Knight'a özür dilercesine bir bakış atarken boynuna kızarıklık yayıldı ve kendi varsayımından içten içe utanç duydu.

"Ben... şey..." Priya kelimeleri karıştırdı. "Sir Puffington'ı da getireceğini bilmiyordum."

"Aslında, onun burada olmaması gerekiyor," diye itiraf etti Brooke, kediciği çantanın içine geri koyarken. "Onu bakıcıya bırakmaya kıyamadım." Kediciğin kabarık kafasına bir öpücük kondurdu. "Ama bütün akşam baş belası oldu. Sen benim kurtarıcım oldun." Değerli kediciğini Priya'ya verirken, onun yanağına hızlıca bir öpücük kondurdu.

"Gidelim baba." Ona dönerek içeri girmeye hazırlandı.

"Hemen geliyorum," diye cevapladı Harry, Brooke gözden kaybolurken oyalanarak. "Geçen sefer konuştuğumuzda söylediklerin için teşekkür ederim," dedi Priya'ya. "Bugün Ethan'la konuşmayı başardım. Önümüzde uzun bir yol var, ama doğru yönde atılmış bir adım."

Priya, Sir Puffington'ın çantadan atlamasını engellemeye çalışırken rahat bir nefes aldı. "Bunu duyduğuma çok sevindim. Umarım aranızı düzeltebilirsiniz."

"Ben de," diye cevapladı Harry, kıvrılan yavru kediye izleyerek. "O küçük teröristle her şeyin yolunda gitmesini dilerim." Son bir kez başını sallayarak içeri girdi.

Priya, Sir Puffington'ı çantadan çıkardı ve bir eliyle onu yerinde tutarak omzuna koydu. Kedi, Priya'nın boynuna rahatça yerleşti.

"Tamam, tüylü top," diye mırıldandı, sırtını okşayarak. "Daha fazla sorun çıkarmadan seni eve götürelim."

Priya arabanın kapısına uzanırken, Ganesh anahtarlığı elinden kaydı ve anahtarları lastik ile kaldırım arasındaki dar boşluğa düştü. Diz çöküp onu almak için uzandı ve aniden Sir Puffington omzundan atlayıp kaçtı.

"Oh, hadi ama!" diye inledi Priya, anahtarlarını kapıp onun peşinden koştu.

Yavru kedi köşeyi dönüp kalabalığın arasında zikzaklar çizerek, ayakların arasından sıyrılarak, ezilmekten kıl payı kurtuldu. Priya, kalbi çarparak onun peşinden koştu. En son ihtiyacı olan şey, Brooke'a değerli yavru kedisinin TIFF'in kaosunda kaybolduğunu açıklamaktı. Bisiklet yoluna saptı ve insanların bacaklarının arasından onu takip etmek için çömeldi.

"Sir Puffington!" diye seslendi, sesi yükseldi, ama kedi yavrusu ona bakmadı bile.

Bir tabelaya çarptı, ayağı tabelanın tabanına takıldı ve neredeyse kaldırıma burun üstü düşecekti.

"Bayan! Affedersiniz, bayan!" diye bir ses duyuldu.

Ama Priya durmaya vakti yoktu. Önündeki kalabalık açıldı ve bir anlığına olduğu yerde donakalan kediciğe giden yolu açtı.

"Hey," diye seslendi, ileriye doğru koşarak. "Buraya gel, ufaklık."

Onu gören Sir Puffington, ters yönde koşmaya başladı.

O anda Priya, kedinin kırmızı halıdan yüksek merdivenlere doğru koştuğunu fark etti: Bu geceki film festivali gösterimlerinin görkemli girişi. Etrafında, festival katılımcıları ve fotoğrafçılar iplerin arkasında duruyordu. Priya farkında olmadan bariyeri geçmişti ve şimdi yağlı saçları ve sarkık pijama altlarıyla kırmızı halının üzerinde duruyordu.

Her şey dayanılmaz bir yavaşlığa dönüştü. Priya kulaklarında kalp atışlarını duyabiliyordu. *Ba-boom. Ba-boom.* Gözünün ucuyla, iki güvenlik görevlisinin kendisine doğru koştuğunu gördü. Birkaç metre ötede, Sir Puffington merdivenlere atlayıp elinden kaçmak üzereydi.

Bir saniyede karar veren Priya, ona uzanmak için öne atıldı, ancak güvenlik görevlileri tarafından geri çekildi.

"Sir Puffington!" diye bağırdı omzunun üzerinden, onlar onu uzaklaştırırken. "Hayır, bekleyin! O kedi yavrusu olmadan gitmiyorum!"

Priya cesurca bir hareketle kendini kurtarmaya çalıştı. Kalabalık alkışlamaya başladı. Priya'nın kalbi hızla attı. *Onlar benim tarafımda!* Enerjinin değiştiğini, kendi lehine mırıldanmaların arttığını hissedebiliyordu. Güvenlik görevlileri bile hareketsiz kaldı.

Ama sonra bu kargaşanın kendisiyle ilgisi olmadığını fark etti. Asıl gösteri arkasında yaşanıyordu. Döndüğünde nefesi kesildi.

Ethan merdivenlerin dibinde durmuş, Sir Puffington'ın üzerine eğilmiş, elini ona doğru uzatmıştı. Sir Puffington tereddüt etti, sonra Ethan'ın dokunuşuyla eridi, Ethan kulaklarının arkasını kaşırken mırıldanmaya başladı. Ethan tek bir akıcı hareketle yavru kediyi kucakladı ve ayağa kalktı, onu kollarında salladı.

Kalabalık çılgına döndü. Toronto'nun yerli film yıldızı, kırmızı halıda çaresiz bir yavru kediye kurtarmıştı. Kameralar patladı. Basın, Ethan'ın dikkatini çekmek için onun adını haykırarak bağırdı.

Ethan başını kaldırdı. Bakışları kalabalığın içinden Priya'ya kilitlendi.

Priya'nın dünyası durdu. Kalbi birdenbire durdu. Gürültüyü, kameraları ve etraflarındaki tüm insanları unuttu. Dünya sadece ikisine küçüldü. Ve lanet olsun, adam nefesini kesti. Festivalin ışıklarıyla aydınlatılmış, smokini tertemiz ve mükemmel dikilmiş, dünyanın taptığı Hollywood yakışıklısı gibi görünüyordu.

Ama Priya için o çok daha fazlasıydı. O, tembel sabahlar ve fısıldanan şakalar idi. O, parmak uçlarının sıcaklığı ve geceleri yanağının altında atan kalp atışı idi. O, kimsenin görmediğı, kırık ve nefes kesici derecede insani halini görmüştü. Ve şimdi, kırmızı halının diğ er ucunda duran Priya, aralarındaki çekimin ruhunun derinliklerini sarsan bir etki yarattığını hissetti.

Sonra gerçeklik çökuverdi. Priya'nın gözleri merdivenlerin tepesine kaydı, Sienna Deville altın ve ten rengi bir elbiseyle bir kraliçe gibi indi, elbise ikinci bir deri gibi ona yapışmıştı. Ethan'ın yanına ulaştığında, kolunu onun koluna geçirdi ve mükemmel bir şekilde çalışılmış gülümsemesiyle el salladı. Kalabalık onaylayarak bağırdı. Birlikte, sinema dünyasının kraliyet ailesiydiler, onun karanlık yoğunluğu, onun şehvetli cazibesini tamamlıyordu.

"Buraya!" diye bağırdı fotoğrafçılar. "Buraya!"

Sienna zarif bir dönüşle isteğı yerine getirdi, en güzel açılarını sergiledi, elbisesi ışıklar altında parıldadı. Gözleri Sir Puffington'ın üzerinden geçip gerçek ana, yani Ethan'la birlikte gecenin sahibi oldukları ana geri döndü.

Ancak Ethan bir adım geride kalmıştı. Sienna, rol arkadaşının dikkatinin dağıldığını hissederek eğildi ve kulağına bir şey fısıldadı. Ethan, sanki aniden çevresini hatırlamış gibi yeniden odaklanmış görünüyordu. Bir şey söyledi, sonra uzaklaştı ve yürümeye başladı. Doğruca Priya'ya doğru.

Otuz Beş

ETHAN ARALARINDAKİ mesafeyi kapatırken, güvenlik görevlileri sanki onun varlığı onları gereksiz kılmış gibi geri çekildiler. Gürültü, flaşlar, kalabalığın elektrikli uğultusu Priya'nın farkındalığının kenarlarında bulanık bir görüntüden ibaret hale geldi. Çünkü o gece uzaklaştığından beri ilk kez Ethan'ın gözleri ona bakıyordu.

Ethan onun önünde durduğunda, Priya hareketsizce durdu, kalbi hızla atıyordu. Priya bu an için milyonlarca farklı olasılıktan korkmuştu. Ethan'ın soğuk davranacağından. Kızgın olacağından. Kırgın olacağından. Kin besleyeceğinden.

Ama orada hiçbir şey yoktu. Tanıdığı Ethan'ın izi bile yoktu. Ve o tarafsızlık? O hiçlik? Bu onu mahvetti.

O, onun için savaşmaya hazırken onu reddetmişti, doğru şeyi yaptığını düşünerek. Ve şimdi Ethan ona, bu seçimin diğer tarafında olmanın ne demek olduğunu gösteriyordu.

"Brooke'un kedisini bakıyorsun herhalde?" dedi Ethan, Priya'nın omzuna asılı çantaya başını sallayarak, çantanın yan tarafına özenle işlenmiş kız kardeşinin baş harflerini işaret ederek.

Priya, onun sözlerini anlamak için bir saniye düşündü. O an o kadar dalgındı ki, Sir Puffington'ı unutmuştu.

"Oh... evet," dedi, boğazını temizleyerek. "Benden kaçtı." Ethan, Sir Puffington'ı kolunun kıvrımından kaldırdı ve ona doğru uzattı. Priya kedicisi ondan alırken, parmakları bir saniye

Bu temas çok hafifti, ama Priya'nın nefesini kesmişti.

"Teşekkürler," dedi, sesi gergin bir şekilde Sir Puffington'ı çantanın içine geri koyarken. Daha fazlasını söylemek istedi, ama kelimeler ağzından çıkmadı, bu yüzden omzundaki askıyı düzeltti, sanki onu bir arada tutacakmış gibi tuttu.

Ethan hafifçe başını salladı ve uzaklaşmaya başladı, sonra tereddüt etti ve geri döndü. "Babamın yanında beni gerçekten savunduğunu duydum," dedi. "Bugün buraya gelmesinin sebebinin sen olduğunu söyledi."

"Sadece ikinizin aranızı düzeltmenizi istedim," dedi Priya, boğazı duygudan düğümlenmişti.

Ethan bir an onu inceledi, yüzündeki ifade okunamazdı. "Teşekkür ederim," dedi, gözleri Priya'nın boynundaki kolyeye düştü. Bir anlığına yüzündeki ifade yumuşadı. Priya'nın sevdiği adamı görebileceği, belki de bunun onun için de kolay olmadığını anlayabileceği kadar kısa bir an.

"Hoşça kal, Priya Solanki," dedi.

Priya'nın göğsü sıkıştı. Burada, onun vedasına kendi vedasıyla karşılık vermesi, aralarındaki ilişkiyi sonlandıracak sözleri söylemesi gerekiyordu. Ama sesi çıkmadı. Bu yüzden sessizce durdu, kalbi protesto edercesine çarpıyordu.

Ethan dönüp gitmek üzereyken, Priya'nın içinde bir şey kırıldı. Hikayeleri böyle bitmemeliydi. Tabutun son çivisini çakmak gibi hissettiren boş bir veda ile bitmemeliydi.

Düşünmeden ona uzandı, parmakları Ethan'ın bileğini kavradı. Ethan ellerine baktı, sonra tekrar Priya'nın yüzüne.

Bir an için ikisi de kıpırdamadı.

Sonra Priya, tereddüt etmeye fırsat vermeden, kalbi deli gibi çarparak onu kendine doğru çekti. Gözlerinde şaşkınlık parıltısı gördü ve o tepki veremeden, parmaklarını ceketinin yakasına kaydırarak ayak parmaklarının ucuna yükseldi ve onu öptü.

Dünya parıldayan ışıklarla patladı.

Ethan tamamen hareketsiz kaldı, elleri Priya'nın yanlarında asılı kaldı. Priya, Ethan'ın ona hiçbir şey borçlu olmadığını biliyordu. Ne affetmeyi, ne sevgiyi, ne de tepki vermeyi.

Ama onu öpmesi bunun için değildi. Onu öptü çünkü artık saklanmaktan bıktığını bilmesini istiyordu. Çünkü hayatında ilk kez, cesurca, canlı, nefes kesici bir Technicolor ile sevgiyi yüksek sesle haykırmaya cesaret edebiliyordu.

Ethan onu reddetse bile. Ethan uzaklaşsa bile.

Çünkü Ethan Knight'ı sevmek, hayatında yaptığı en gerçek şeydi. Ve onu sonsuza kadar kaybedecekse, onun bunu hissetmesini,

sevildiğini bilmesini istiyordu. Pervasızca. Tamamen. Koşulsuzca.

Nefes nefese geri çekildi. Ama Ethan hala tepki vermiyordu. Gözünü bile kırpmadı. Yutkunmadı.

O an imkansız bir şekilde uzadı.

Priya bir adım geri attı. *Artık* veda edebilirdi.

Ama sonra Ethan hareket etti. Eli belini kavradı, diğer eliyle çenesini kaldırıp nefesini kesen bir öpücük verdi. Bu öpücük açgözlü, çaresiz ve cezalandırıcıydı, sanki Ethan bu anı başından beri bekliyormuş gibi. Ağzı, aklındaki tüm mantıklı düşünceleri silip süpüren bir ateşle onun ağzına değdi. Bu öpücük aynı anda ateş ve özlem, hayal kırıklığı ve teslimiyetti.

Priya, onun ceketine sarıldı, kalp atışlarının gümbürtüsünü hissetti. Ethan, sanki kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi, sanki Priya'nın onu ne kadar mahvettiğini anlaması gerekiyormuş gibi onu öptü. Ve tanrım, Priya da öyle hissediyordu. Çünkü o da aynı şeyi hissediyordu.

Etraflarında, fotoğraf makinelerinin deklanşörleri arka arkaya çınladı, şok, heyecan ve inanamama duygularıyla fısıldayan sesler duyuldu. Biri yüksek sesle ıslık çaldı, bu da bir dizi alkış ve yuhalama sesini tetikledi. Her şey arka planda bulanıklaştı. Priya umursamadı. Tüm dünyanın önünde Ethan'ı öpmek, güzel bir teslimiyet gibi, bir uçurumdan atlayıp sonunda uçmayı hatırlamak gibi hissettirdi. Nefessiz, heyecanlı, yenilmezdi.

Ta ki keskin bir acı onu sarsana kadar.

Şaşkınlıkla Ethan'dan ayrıldı ve omzundan sarkan çantadan yarısı dışarı çıkmış Sir Puffington'ı gördü — küçük dişleri sweatshirt'üne yapışmış, kolunu ısıırıyordu.

"Hay aksi, onu tamamen unutmuşum!" diye bağırdı Priya.

Ethan uzanıp onu kurtardı. "Tamam, küçük terörist," diye azarladı ve kediciği kucağına aldı. "Isırdığın benim kızım."

Priya gülerek kolunu ovuşturdu. "En azından b a n a yakın duruyor. Onu tekrar kaybedersen Brooke beni öldürür."

"Önce beni geçmesi gerekir," dedi Ethan, Sir Puffington'ı kucağında düzeltirken.

Priya'nın kalbi atladı. İşte yine o duygu, o elektrikli, korkutucu, heyecan verici duygu, sanki hayatları yeniden yerine oturmuş gibi. Gülmek mi ağlamak mı gerektiğini bilemiyordu. Önemli olan, onun bir adım attığı ve Ethan'ın onu uzaklaşmak yerine yakaladığıydı. Ve şimdi, tek istediği bu güzel, beklenmedik anı elinde tutmaktı.

Ama dünyanın başka planları vardı. Basın dikkat çekmek için bağıırıyordu, her muhabir diğerinden daha yüksek sesle bağıırıyordu.

"Ethan, Priya! Sadece bir çekim!" "Saçının sağında. Buraya!"

Flaşlar durmaksızın patlıyor ve gözleri kamaştırıyordu.

Sorular yağarken, Ethan içgüdüsel olarak Priya'yı korumak için hareket etti. Bir an için, her şeyi hissetti. İncelemeyi, spekülasyonları, keskin değerlendirmeleri.

Ne giyiyor bu kadın? Burada ne işi var? Onda ne buluyor?

Onların ne gördüğünü biliyordu. Kıvrıcık saçlar. Makyajsız. İki beden büyük bir sweatshirt. Pijama pantolonu. Sanki yataktan yeni kalkmış gibi görünüyordu. Ki aslında öyleydi.

Yine de, nedense, tam da ait olduğu yerde olduğunu hissediyordu. Ethan'ın yanında duruyordu. Kırmızı halıda. Tıpkı planladıkları gibi. Sanki bu an yıldızlarda yazılmış gibiydi. O burada olmalıydı. Belki dünyanın beklediği şekilde değil. Belki kendisinin beklediği şekilde de değil. Ama gazeteciler, eleştirmenler, internet trollerinin onu küçümsemesine izin vermeyecekti. Bırakın konuşsunlar. Kıyafetleri, başarısızlıkları, geçmişi hakkında. Uyumsuz pijamalarının fotoğraflarını yayınlasınlar. Onu layık görmediklerini söylesinler.

Priya gözlüklerini burnunun köprüsüne itti, omuzlarını dikleştirdi ve Ethan'a yan gözle baktı. *Ben hallederim.*

Ethan'ın gözleri üzerinde kaldı, dudakları gülümsemeye kıvrıldı. Küçük bir baş sallama ile sessizce onayladı. Sonra, bir karar vermiş gibi, Sir Puffington'ı çantanın içine geri koydu ve elini uzattı, parmakları sanki hiç unutmamışlar gibi birbirine kenetlendi.

"Buradan çıkmak ister misin?" diye sordu.

"Gidebilir miyiz?" diye sordu Priya, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak. "After party'nin olduğunu sanıyordum."

"After partiyi unut. Ben daha çok sen ve benim başrolde olduğumuz özel bir etkinliğe ilgi duyuyorum." Ethan Sienna'ya döndü ve iki parmağını hızlı, neredeyse tembel bir selamla kaldırdı. Sienna, kendini toparlamadan önce kısa bir anlık sinirlenerek dudaklarını birbirine bastırdı. Saçlarını omzunun üzerinden atarak, megavatlık bir gülümsemeyle kameralara döndü. Kimsenin bu anı çalmasına izin vermeyecekti.

Priya ikisi arasında bakışlarını gezdirdi ve bir an şüpheye kapıldı. "Umarım ben..."

"Öyle bir şey yapmadın." Ethan içinden güldü. "Sienna benim sevgilim değil. Aramızda hiçbir şey olmadı." Onları halıdan uzaklaştırdı ve telefonunu çıkarıp bir mesaj gönderdi. Birkaç saniye içinde lüks bir sedan kaldırıma yanaştı.

Priya kaşlarını kaldırdı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Etkilendim."

"Ne diyebilirim ki? Hızlı çıkışlar yapmayı severim." Ethan sırıttı. "Geliyor musun?"

Priya elini Ethan'ın dirseğinin kıvrımına soktu. Bu onun anıydı ve daha da önemlisi, bu onun erkeğiydi. Ve onu tüm dünyanın önünde sahipleniyordu.

Şoför kapıyı açık tutarken, basın ileri atıldı, her taraftan sorular, kameralar ve meraklı bakışlar yağmur gibi yağdı.

"İlişkiniz hakkında bir açıklama alabilir miyiz?" "Bu gece sizi görecektir miyiz?"

"Sadece arkadaş olduğunuz doğru mu?"

Ethan, Priya'yı arabaya bindirirken güvenlik görevlileri etraflarını sararak bir bariyer oluşturdu ve Sir Puffington'ın çantasını onun yanına koydu. Onun arkasından arabaya binmeden önce, dönüp kalabalığa son bir kez el salladı, bu da çılgınlığı daha da körükledi.

Kapılar kapanıp dışarıdaki sağır edici gürültüyü kesen anda, Priya uzun bir nefes verdi. Sir Puffington top gibi kıvrıldı ve hafifçe mırıldandı. Ethan, gözlerini kısarak Priya'ya döndü. Sonra, hiç uyarmadan, saçlarını bir tarafa çekip kulağının arkasına baktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Priya.

"Güzellik lekenin hala orada mı diye bakıyorum," dedi, başparmağıyla tanıdık noktayı okşayarak. "Çünkü tanıdığım Priya, bizim hakkımızda kendi ailesine bile söyleyemezdi. Böyle bir medya fırtınasına kapılmaktansa, şehrin öbür ucuna kaçırdı." Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Priya 2.0 büyük bir yükseltme geçirmiş gibi görünüyor."

Priya şakacı bir şekilde omuz silkti. "Kodu yeniden yazmak biraz zaman aldı, ama tüm hatalar düzeltildi. Daha güçlü bir güvenlik duvarı. Yeni güvenlik yamaları. Artık çökme raporları yok."

"Peki ya uyumluluk?" Ethan sırttı. "Hala Knight OS ile çalışıyor mu?"

"Sadece Knight OS ile çalışıyor."

"Bunu bilmek güzel," Ethan eğilerek mırıldandı. Onu öpmeden önce, şoförün sesi bölmeden duyuldu.

"Nereye gidiyoruz, Bay Knight?"

Ethan'ın bakışları Priya'ya kaydı. "Bu partiyi devam ettirebileceğim tek bir yer aklıma geliyor."

O, şoföre koç evinin adresini verirken, Priya başını salladı ve dudakları kıvrıldı. Ama sözler ağzından çıkar çıkmaz, Priya'nın tüm ifadesi değişti.

"Ne oldu?" Ethan endişeyle sordu.

"O benim arabam!" Priya, Ethan'ın arkasındaki pencereye doğru telaşla işaret etti.

Ethan koltuğunda döndü ve tam zamanında, yol kenarında duran yepyeni bir arabayı çekiciyle götüren bir çekiciyi gördü.

"Kaldırıma bırakmıştım," diye inledi Priya. "Sadece bir dakika sürecekti."

"Planlar değişti." Ethan bölmeyi vurdu. "O çekiciyi takip et kamyonunu takip et."

"Anlaşıldı." Sürücü arabayı sorunsuz bir şekilde yola çıkardı.

"Yine başlıyoruz," dedi Ethan, omzunun üzerinden Priya'ya bakarak.

Arkalarına, bir araç konvoyu trafiğe katıldı, paparazziler çekiciyi takip ederken onları takip ediyordu.

Priya sinirli bir nefes verip Ethan'ın kollarına sokuldu. "Sanırım buna alışsam iyi olacak."

"Şu haline bak, bir profesyonel gibi darbelere göğüs geriyorsun."

"Ne olursa olsun, kesin olarak bildiğim bir şey var." "Nedir o?"

Priya gülümsedi ve parmaklarını Ethan'ın parmaklarına doladı. "Seninle hayat asla sıkıcı olmayacak."

Dudakları birleştiğinde, sürücü şerit değiştirdi ve trafiğin içinden geçerek takipçilerini atlattı. Şehir, renkli bir kaleydoskop gibi bulanıklaştı. Takip devam ediyordu, ama Ethan ve Priya birbirlerine o kadar dalmışlardı ki umursamadılar.

Otuz Altı

ETHAN, Priya'nın boynuna tüy kadar hafif bir iz bıraktı, parmakları onun cildine sıcak bir dokunuş yaptı. "Uyanma zamanı, uykucu."

Priya memnun bir i  çekişle gerindi, sonra yuvarlanarak yüzünde bir g l msemi yayıldı. Bu bir rüya değildi. Dün gece gerçekten yaşanmıştı. Kırmızı halı, öpücük, kaos. Sonrasında birbirlerine sarılmış geçirdikleri saatler. Ve Şimdi Ethan, duştan yeni çıkmış, beline bir havlu sarılmış, saçları nemli ve dağınık bir Şekilde yanında oturuyordu.

"Saat kaç?" diye mırıldandı.

"  ." Dudakları, hafif, alaycı bir öpücükle dudaklarına değdi. "  leden sonra." Priya'nın gözleri birden açıldı. "Oh, lanet olsun!"

"Biliyorum, biliyorum. Seni gerçekten yordu."

Priya boğuk bir kakhaha attı. "Sir Puffington'a yemek vermeyi unuttum."

"Hallettim bile. Brooke onu saatler önce aldı." O, başını yastığa yaslayarak başlığa yaslandı. "Bilgin olsun, vaftiz ebeveynlik haklarımızı elimizden aldı. Dün gece birbirimizle biraz fazla ilgilendiğimiz için sorumlu evcil hayvan bakıcıları olamayacağımızı söyledi."

"Şey... *haklı* sayılır." Priya sırttı ve yastıklara geri yığıldı. Ama sonra d n geceden olan her Şey bir anda aklına geldi ve yüzünü elleriyle kapattı.

"Durum ne kadar kötü?" Parmaklarının arasından göz ucuyla baktı. "Benim başım belada mı? After partiyi kaçırdığın için senden nefret ediyorlar mı?"

"Kendin bak." Ethan ona telefonunu uzattı.

Priya derin bir nefes aldı ve gönderileri kaydırdı. Durdu, ona baktı, sonra inanamadan devam etti.

“Filmdeki ilk sahnesi bir kedi yavrusu kurtarma operasyonuna dönüştü! Ethan Knight, ekranın içinde ve dışında bir kahraman olduğunu kanıtladı. #RealLifeHero”

“Kenara çekilin, aksiyon kahramanları. Priya Solanki bir kedinin güvenliğini sağladı. Tam bir efsane.”

Gönderide, Priya'nın onu durdurmaya çalışan güvenlik görevlilerine direndiği sinematik bir ağır çekim klip vardı. Onu götürmeden hemen önce, dönüp omzunun üzerinden mükemmel bir savaş çılgılığı attı: “Sir Puffington!”

“Ethan güvenlik görevlilerine sert bir bakış attığı ve onların geri çekildiği an mı?” “Sienna dün gece notu kaçırmış. Bir yavru kediye görmezden gelmek mi? Yani, kim bu tüylü topu görünce erimemezlik edebilir ki?”

"Filmi unut. Asıl aksiyon kırmızı halıda yaşandı." "Ethan

Knight gerçekten dışarı orada yaşıyordu

hayal hayalini Sienna'dan sürpriz bir TV öpücüğü,

şimdi de kırmızı halıda bir kedi savaşçısıyla randevu.

Ethan ve Priya'nın öpüşmesini izleyen Sienna, birdenbire doğru kişi gibi görünmüyor.

“Ethan Knight: ‘Biz sadece arkadaşız.’ Yine Ethan Knight: ‘Kariyerimin en önemli gecesini siktir et. Ben gidiyorum!’ diye bağırdı, Sienna onu öptüğünde. #FriendzoneToFairyTale”

Priya'nın ağzından sert, düzensiz bir kahkaha çıktı. "Bekle... onlar aslında bizi destekliyor mu? Dün gece seni çaldığım için büyük bir tepkiyle karşılaşacağımı sanıyordum."

"Sosyal medya böyle işte," diye cevapladı Ethan. "Akımın hangi yöne döneceğini asla bilemezsin."

Priya kaydırmaya devam ederken, tamamen beklenmedik bir trendle karşılaştı.

"Bu Cadılar Bayramı'nda TIFF'te Priya Solanki olarak gideceğim. Neden mi?"

✔ *Son derece rahat*

✔ *Anında ikonik*

✔ *Sahte kedi yavrusu ve güvenlik görevlisi ile birlikte geliyor."*

Fotoğrafı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Birisi, en küçük ayrıntısına kadar aynı kıyafeti giyiyordu. Cevaplar hızla gelmeye başladı.

"I Accidentally Stole the Spotlight" Pajamas™'ı nereden satın alabilirim?

"Sadece erkek arkadaşım benim için A listesindeki bir partiyi terk ederse bunu yaparım."

"Ünlü erkek arkadaş da dahil mi?"

"Onun GERÇEKTEN BAŞARDIĞINI konuşabilir miyiz?"

"Amazon'da stokta olsun. Hemen ihtiyacım var."

Priya yüzünü ellerine gömdü. "Aman Tanrım."

"Ne?" Ethan ekrana bakmak için eğildi. Gönderileri kaydırırken derin bir kahkaha attı. "Priya Solanki, sen bir kültür fenomenisin. İnsanlar Cadılar Bayramı'nda senin gibi giyiniyorlar."

"Tam bir felaket gibi görünüyordum," diye mırıldandı, başını sallayarak. "Ama en çılgınca olan ne biliyor musun? Dün gecedен en çok pişman olduğum şey kıyafetim değil. Ya da basın. Ya da bunların hiçbirisi."

Ethan ona meraklı bir bakış attı. "Söyle bana."

Yutkundu, bunu yüksek sesle itiraf etmek biraz saçma geldi. "Dün gece senin yanına oturmadığım için pişmanım. Planladığımız gibi gösterime gitmediğim için. Burada, bu yatakta, diğer insanların senin yeni filmini izlemesini umursamıyormuş gibi davranıyordum. Sanki baloya gitmeyi çok istiyor ama bunu gerçekleştiremiyor gibiydim."

"Sir Puffington senin iyilik perin olana kadar," dedi Ethan gülümseyerek, eğilip onu öperken sesi alçaldı.

Priya, telefon çalana kadar tam olarak yarım saniye boyunca bunun tadını çıkardı. "Olamaz, annemler!" Birdenbire doğruldu.

"Sorun çıkaracaklar mı?" Ethan'ın ses tonu değişti.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Priya. "Sanırım haberleri çoktan görmüş olmalılar." Avuçlarını yüzüne bastırarak inledi. "Ve basın yine Moksha'nın dışında pusuda bekliyorsa, o zaman kesinlikle burada olduğunu biliyorlar. Daha da kötüsü, bütün gece ne yaptığımızı tam olarak biliyorlar."

"O zaman, onları arayıp burada kesinlikle skandal bir şey olmadığını söylemelisin." Yorganı kaldırarak, bacaklarının arasından geçmeye başladı.

"Ethan!" Priya, gülmemek için kendini zor tutarak onun koluna vurdu.

Ethan başını kaldırdı, yüzünde günahkar bir gülümseme vardı. "Telefonu aç, Pri. Annen buraya oklava ile dalmadan önce."

Priya ona uyarıcı bir bakış attı, parmağını dudaklarına bastırarak aramayı kabul etti. "Kız kardeşlerim," dedi, biraz rahatlamış hissederek. "Koordineli bir pusu."

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak, Deepa ve Meghna ekrana çıktığında rahat bir ses tonu takınmaya çalıştı. "Selam kızlar."

Yorganın altından Ethan'ın dili karnını okşadı. Onu durduramadan, gömleksiz ve dağınık bir halde yanına süründü.

"Merhaba." Kameraya sırtarak Priya'yı kendine yaklaştırdı, böylece ikisi de kadraya girdi.

Deepa, sakızını yutmuş gibi boğuk bir ses çıkardı, Meghna ise sandalyesinde o kadar geriye yaslandı ki, neredeyse kadrardan kayboldu.

Priya, kız kardeşlerinin kişisel hayatına filtrelenmemiş bir şekilde göz atmasından utanması gerekirdi, ama utanmadı. Tüm dünyanın önünde onu öptükten sonra utanması mümkün değildi. Deepa ve Meghna'nın onları yatakta sarılmış halde görmeleri ne önemi vardı ki?

"Merhaba Ethan," dedi Deepa boğuk bir sesle.

"Selam. Merhaba." Meghna boğazını temizledi. "Uh. Selam, Pri. Böldüğümüz için üzgünüz. Başka bir zaman konuşuruz, olur mu?"

"Bu kadar çabuk mu gidiyorsunuz?" Priya gülümsemeyi zor tutarak sordu.

Priya'nın kız kardeşleri mükemmel bir uyum içinde başlarını salladılar. Kız kardeşlerinin hazırladığı sorgulama, Ethan ekrana çıktığı anda ortadan kayboldu.

Aceleyle vedalaştılar, ama önce Priya'ya bunun bitmediğini ima eden bir bakış attılar.

"Ee, eğlenceliydi," dedi Ethan sırtarak ve Priya'nın telefonunu bir kenara koydu.

Priya cevap veremeden, Ethan yorganın altına girdi ve dudakları Priya'nın teninde hafifçe kaydđ. Ethan aşağıya doğru ilerledikçe, Priya'nın vudunu bir titreme sardı. Parmakları altındaki kumaşa kıvrıldı, gerginlik cildinin altında sıkı ve elektriksel bir şekilde dolandı.

Otuz Yedi

AKŞAM YAKLAŞIRKEN, Priya masasına oturmuş, bütün gün ihmal ettiği işleri bitirmeye çalışıyordu. Ön kapının gıcirtısı onu irkiltti, parmakları tuşların üzerinde dondu.

Ethan geri dönmüştü. Bir an sonra, arkasında onun sıcaklığını hissetti, dudakları yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Hazır mısın?"

"Neredeyse." İşini kaydedip hafifçe dönerek ona baktı. "Hala nereye gittiğimizi söylemeyecek misin?"

"Hayatta olmaz." Gözlerini bağlayan bir bandı ona uzattı.

"Beni öldüreceksin. Biliyorsun, değil mi?" Priya gülümsedi ve dizüstü bilgisayarını kapattı. Ethan'ın planladığı sürpriz ne olursa olsun, merakla dolup taşan Priya, yerinde duramıyordu. "Bunu giymemin sakıncası yok, değil mi?" Sweatshirt'ünü ve kot pantolonunu işaret etti.

"Pijama pantolonunu yılın en çok aranan kıyafeti haline getirdiğinin farkındasın, değil mi?" Gözlerini bağlamadan önce gözlüklerini burnuna geri itti. "Gözetleme yok."

Priya, onun kendisini arabaya götüreceğini sanıyordu, ama o, onu arabayı geçerek yönlendirdi. Eylül ayı için hava sıcaktı ve güneş batmak üzere olsa da, havada hala bir sıcaklık hissediliyordu. Tanıdık çakıl sesleri, ayaklarının altında çimlerin hışırtısına dönüştü. Priya, gittikleri yolu tanıdı. Yol, rayları geçip ötesindeki açık alana çıkıyordu.

"Piknik mi?" diye tahmin etti Priya.

"Yakında göreceksin," dedi Ethan.

Birkaç adım daha attıktan sonra durdular.

"Hazır mısın?" Sesi kulağının hemen yanındaydı, nefesi boynunda sıcaktı.

Göz bağıını çözdüğünde, Priya'nın gözleri alacakaranlığın yumuşak ışığına alıştı. İlk odaklandığı şey yük vagonuydu. Bir tarafına geniş bir beyaz branda örtülmüş, paslı dış yüzeyi gizlemişti. "Neler oluyor?" diye sordu, Ethan'dan dönüştürülmüş alanlara baktı. Sanki en rüya gibi bir film setine girmiş gibiydi, yıldızların altında özel ve rahat bir gösterim. Yere büyük bir halı serilmiş, üzerine yastıklar ve sandalyeler dizilmişti. Marigold ve gül yaprakları kenarlara dağılmıştı. Havada tereyağlı patlamış mısır kokusu vardı. Üstlerinde parıltı veren ışıklar asılıydı, ışıkları içecek ve atıştırmalık tepsilerini aydınlatıyordu.

Ethan arkadan ona sarıldı. "Prömiyerini kaçırdığın için hayal kırıklığına uğradığını söylemiştin, ben de filmi sana getirdim." Şakağına bir öpücük kondurdu. "Gerçek şu ki, TIFF'te seninle birlikte olamamak beni çok üzdü. Seni davet ettiğim anı sürekli düşündüm ve aynı şehirde olmamıza rağmen birbirimizden bu kadar uzak olmamız beni çok üzdü." Gözleri onun gözleriyle buluştuğunda dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Yani, bu bizim ikinci şansımız."

Priya kollarında döndü, gözleri hayretle açılmıştı. "Çok güzel. Sanki başka bir dünyaya adım atmışız gibi."

Yere serilmiş yastıklara oturduklarında, Ethan kucağına bir kase patlamış mısır koydu ve ona birkaç tane yedirdi.

"Hazır mısın?" diye sordu, elinde uzaktan kumanda ile. "Daha heyecanlı olamazdım."

Projektör çalışmaya başladı ve geçici ekrana bir ışık yaydı. Ancak açılış jeneriği yerine, kalın beyaz harflerle "Priya için" yazısı belirdi.

Priya başını Ethan'a çevirdi. "Bu ne?"

Ekranda, Ethan, şu anda bulundukları yerde duruyordu. Kameraya bakarak konuşmaya başladı.

"Pri, bu gece filmle ilgili değil. Bizimle ilgili," dedi. "Oynadığım tüm rollerin arasında, gerçekten önemli olan tek rol, seninle paylaşabildiğim rol. Geçici bir sahne ya da tek bir oyun için değil, hayatımızın tümü için. Seni, her çekimde, her olay örgüsünde ve hayatın bize sunduğu her devam filminde, benim rol arkadaşım, partnerim, aşkım olarak istiyorum."

Priya'nın kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atarken, parmakları altındaki battaniyeye kıvrıldı. Kalbi göğsünde kanatlarını açmış, bilinmeyene doğru uçmaya hazır bir şekilde çarpıyordu.

Ekranda Ethan nefes nefese bir kahkaha attı. "Ne düşündüğünü biliyorum, bu delilik, değil mi? Ama Pri, bu hikaye? *Bizim* hikayemiz? Yıllardır yapım aşamasında. Seni gördüğüm anda sana çekildiğimi hissettim. Tam burada, bu tarlada, bana diz çökmüş, saçların rüzgarda dalgalanırken, sanki bir rüyadan çıkmış gibi. Ve içimde bir şey değişti. Bunun ne anlama geldiğini anlamadan, bunu kelimelere dökmeden önce bile, senin özel olduğunu biliyordum. Mesafemi korudum, ama bu senin önemli olmadığın için değildi. Tam tersine, önemli olduğun için."

Ethan'ın sesi sakindi, ama altında Priya'nın göğsünü sıkıştıran bir şey vardı.

"Bana aşık olduğunu hep biliyordum," dedi. "Benim dikkatimi vermediğimi sandığın zamanlarda bana bakışından anladım. Hiçbir şey söylememiş olsan da, sessizliğin duyduğum en yüksek sesdi. Ama sen sıradan bir kız değildin. Sen dokunulmazdın, Pri. Seni o şekilde düşünemezdim. Benim pervasızlık dönemimin bir parçası olmak için çok önemliydin.

"Sonra geri döndüm." Ethan nefes verdi. "Ve sen oradaydın, görmezden gelinmesi imkansızdın. Ve bu sefer, yönü olmayan aptal bir çocuk değildim. Ne istediğimi tam olarak biliyordum. Ve o da sendin. Her şekilde, her biçimde, her koşulda, beni sevecektin.

"Ama yangın çıktığında ve seni orada yatarken gördüğümde, düşündüm ki... seni sonsuza kadar kaybettiğimi düşündüm. O zaman her şey değişti. Birbirimizden uzaklaşmak için yaptığımız anlaşma? Bir anda paramparça oldu.

Çünkü gerçek şu ki Pri, hayatımda hiç bu kadar çok bir şeyi istemedim. Prova yapmama gerek yok. Başka bir çekime gerek yok. Bunun nasıl biteceğini tam olarak biliyorum: seninle.

Priya'nın kulaklarında kalp atışları gümbür gümbür çalıyordu, ekranındaki Ethan tek dizinin üzerine çöktüğünde, gözyaşları ile bulanıklaşan gözleriyle onu izliyordu. Aynı anda, gerçek Ethan popcorn kutusundan küçük bir kutu çıkardı ve onu Priya'ya uzattı.

"Benimle evlenir misin?" diye ikisi de aynı anda sordu.

Bir an için Priya ikiye bölündü. Yıllarca sessizce onu özleyen kişi. Ve şimdi burada, olağanüstü bir şeyin eşiğinde duran kişi.

Nefesi kesildi. Bu bir rüya değildi. Gerçekten oluyordu. Ekrandaki Ethan donmuş halde, bekliyor ve umutluydu. Yanındaki ise bir nişan yüzüğünden daha fazlasını sunuyordu: bir gelecek, sonsuza dek sürecektir bir söz.

Nefes nefese, baş döndürücü bir kahkaha attı. "Priya 1.0 ve Priya 2.0'ın her iki Ethan'a tek bir cevabı var. Evet, evet, binlerce kez evet!"

Yüzük parmağına mükemmel bir şekilde oturduğunda Ethan inanılmaz bir kahkaha attı. Priya, sade, zamansız ve inanılmaz derecede güzel olan tasarımdan gözlerini ayıramıyordu.

"Bu annemindi," dedi Ethan sessizce, onun tepkisini izleyerek.

Nefesi kesildi. "Bunu nereden buldun?"

"Brooke, Sir Puffington'ı almaya geldiğinde ona evlilik teklifinden bahsettim. Kısa bir süre sonra yüzükle geri geldi."

"Ama... Harry?" Priya'nın aklına, karısının geride bıraktığı tek bir fotoğrafı veya kupayı bile kaldıramayan adam geldi, yüzüğü kadar değerli bir şeyden ayrılmayı bıraktı.

"Görünüşe göre, bu onun fikriydi," Ethan, ellerini kızın yüzüne koyarak mırıldandı. Onu öptüğünde, sanki dünya bir anlığına dönmeyi bırakmış gibiydi.

Priya ona sarıldı, elleri Ethan'ın gömleğine dolandı. Yastıklara geri düştüler, kucaklaşmaları derinleşirken, bir ses Priya'nın dikkatini çekti. Kaşlarını çatı, vücudu hareketsiz kaldı. Bir şey... ya da biri... yakınlarda hareket ediyordu. Ethan'ın omzunun üzerinden bakınca, loş ışıkta uzaklaşan bir silüet gördü.

"Anne?" diye seslendi, oturarak.

Silüet adının ortasında dondu. Hemen önünde, başka bir suçlu silüet belirdi. "Baba?"

Priya'nın ebeveynleri yavaşça döndüler, sanki gizlice dinlerken yakalanmış iki çocuk gibi görünüyordular.

"Merhaba, beta. Merhaba, Bay Ethan," diye selamladı annesi. "Sizin... şey... içeride olduğunuzu sanmıştık. Bütün bu arabaların geldiğini gördük ve ne olduğunu görmek istedik." Etraflarındaki düzeni işaret ederek el salladı, sonra babasına destek için döndü.

Puppa, Ethan Knight ile birlikte yastık yığnında uzanmış olan kızına bakmak yerine her yere baktı. "Evet, peki. Biz gidiyoruz." Kafasını salladı, sanki az önce gördükleri görüntüyü kafasından silmeye çalışır gibi.

"Lütfen kalın." Ethan dirsekleriyle kendini destekleyerek kalktı. Priya'nın elini tutup onu da kaldırdı.

"Priya'ya evlenme teklif ettim," dedi, parmaklarını onun parmaklarıyla birleştirerek. "Ve o da evet dedi."

Annem hafifçe nefesini tuttu. Babam gözlerini kırptı, yüzündeki ifade okunamazdı. "Priya'mızla evlenecek misin?" diye sordu.

"Umarım sizin onayınızla." Ethan, Priya'nın elini hafifçe sıktı, omzunu onun omzuna dokundurarak sessizce destek verdi. Priya, anne ve babasına bakarak, onların konuşmasını beklerken kalbi güm güm atıyordu.

Annesinin eli göğsüne gitti ve babası düşüncelerini yeniden düzenlermişçesine gözlerini kırptı.

"Dün gece ikinizi kırmızı halıda gördük," dedi annesi sonunda. "Ama bunun başka bir skandalla sonuçlanacağını düşündük."

"Bu eskisi gibi değil anne," dedi Priya. "Emin olmasaydım evet demezdi."

"Kızınızı gerçekten seviyorum," diye ekledi Ethan. "Ve siz izin verirseniz, ailenizin bir parçası olmak isterim."

Mumma ve Puppa uzun uzun birbirlerine baktılar.

Sonunda Puppa boğazını temizledi ve elini uzattı. "Öyleyse, bizim de onayımız var, Bay Ethan."

"Teşekkür ederim." Ethan elini sıktı. "Ve lütfen bana Ethan deyin." Priya'ya bakıp gülümsedi, sonra tekrar anne babasına döndü. "Sizin de bize katılmanızı çok isteriz," diye devam etti. "Yiyecek bol, film de henüz başlamadı."

Puppa tereddüt etti, Priya ve Ethan'ın birbirine kenetlenmiş ellerine bakıp başını salladı. "Teşekkürler evlat. Ama siz ikiniz keyfinize bakın."

Priya'nın gülümsemesi titredi, kalbi o kadar doluydu ki nefesi kesildi. Puppa'nın resmiyeti bir kenara bırakmasını ummuştı, ama o bir adım daha ileri giderek Ethan'ı aileye kabul etmişti. Mumma'ya baktığında, gözlerinde gurur parıldadığını gördü. Annesinin yüzünde bir gülümseme belirdi ve Priya'nın göğsündeki düğüm sonunda gevşemeye başladı.

Onun seçimini kabul etmişlerdi. *Onu* kabul etmişlerdi.

"İkinizi de seviyorum," dedi Priya, sesi duygu dolu bir sesle.

Mumma uzanıp nazikçe elini sıktı. "Biliyoruz, beta. Ve biz seni daha çok seviyoruz."

"Gel, Seema," dedi Puppa, Mumma'nın kendisine katılmasını beklerken. "Yeni film başlamak üzere," diye seslendi Ethan arkalarından. Puppa adımını durdurdu. "*Senin* yeni filmin mi?"

"Aynen öyle," dedi Priya, Puppa'nın gözleri ekrana kayarken gülümsemesini zorla bastırarak.

"Peki..." Puppa'nın parmakları yanlarında seğirdi. "O zaman belki birkaç dakika."

Ethan sırttı ve Mumma ile Puppa'yı koltuklara yönlendirdi. Priya, heyecanlarını gizlemeye çalışıp tamamen başarısız olan ikilinin koltuklara gömülmesini izledi.

Özel bir gösterim.

Yıldızların altında.

Hollywood'un gişe rekorları

kıran bir filmi. *Gelecekteki*

damatlarının oynadığı.

Priya'nın kendi toplulukları içinde evlenmemesine dair herhangi bir itiraz var mıydı? Tamamen ortadan kalkmıştı. Çünkü kızları yerini bulmuştu. Asgari düzeyde, kabul edilebilir bir mutluluk sürmüyordu. Işıl ışııl, başarılı, geliyordu.

Priya, onların tam olarak ne zaman rahatladıklarını ve gevşediklerini görebiliyordu. Açılış sahnesi ekrana yansıyınca, annesi Puppa'ya yaslanarak iç geçirdi. Ve Puppa, stoik, çekingen babası, kolunu karısının omzuna doladı ve alnını öptü.

Priya, Ethan'ın yanındaki yastıklara yaslanırken kalbi kabardı. Ethan parmaklarını onun parmaklarıyla birleştirdi ve avucuna sessiz bir soru işareti koydu. *İyi misin?*

Priya gayet iyiydi. Hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Parmakları onun parmaklarını kavradı, başı onun omzuna yaslanarak mükemmel bir pozisyon buldu. Film devam ederken, Priya kendini güçlü ve köklü hissetti, sanki sonunda sağlam bir zemine basmış gibi. Moksha ile Hollywood arasında bir yerde, gerçek ve geri dönölmez bir şekilde dokunulmaz olduğu bir yer bulmuştu.

Otuz Sekiz

"NE EĞLENCELİ BİR AKŞAM," dedi Priya, Ethan ko evinin kapısını açarken. "Baban bizim için bir akşam yemeği partisi düzenlemesi çok nazikti."

Ethan'ın babası en son onun için bir parti düzenlediğinde, bu üniversiteye uğurlama partisiydi. Ancak Ethan kendi yolunu seçtiğinde, babasının evinin kapısı onun arkasında kapandı. Ta ki bugüne kadar. Yani bu gece sadece bir nişan partisi değildi. Bu bir eve dönüş, bir zamanlar evi olarak adlandırdığı yere geri dönme davetiydi.

"Kaybolduğunda babanla ne hakkında konuştunuz?" diye sordu Priya, içeri girerken.

Ethan elini çenesine götürdü. "Fazla bir şey konuşmadık. Annemin mezarını ziyaret ettik."

Priya donakaldı. "Oh," dedi yumuşak bir sesle. "İyi misin?" Eli Ethan'ın koluna dokundu ve yüzünde söylemediğı şeyleri aradı.

"Evet. Planlı bir şey değildi," diye devam etti. "Bir saniye önce evdeydik, bir saniye sonra... nereye gittiğimizi biliyordum."

Priya'nın kalbi sızladı. "Nasıl geçti?"

Ethan bir an sessiz kaldı. "Orada öylece durduk. Onu andık. Ve ayrılmak için döndüğümüzde..." Boğazı titredi. "Babam elini omzuma koydu. Sadece... sıkıca sıkı."

Priya elini uzattı. "Gittiğine sevindim."

"Ben de." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi, yorgun ama öncekinden daha hafif. Sonra başını eğip onu inceledi. "Ben yokken ne yaptın?"

"Sen gittikten sonra kız kardeşlerimle görüntülü sohbet ettim. Nişan partisinde onlarla birlikte olmak çok güzeldi, sanal da olsa. Sonra Brooke'un sihrini izledim. Sir Puffington'ı beş dakikadan kısa bir sürede süperstar yaptı

dakikada süperstar yaptı! Şimdiden on beş bin takipçisi var." Priya telefonunu çıkardı ve ekranı ona gösterdi.

"The Puffington Post mu?" Ethan sayfayı taramadan önce güldü. "Pri, hesabında sadece bir fotoğraf var. *Bir tane*. Ve o da benimle çekilmiş."

"Oh, gerçekten mi?" Priya masum gibi davranarak sırttı.

"Bu düpedüz sömürü," dedi Ethan, o gece çekilmiş bir fotoğrafa bakarak. Sir Puffington, kafasında dijital bir taçla Ethan'ın kucağında uzanıyordu. Fotoğrafın altında şöyle yazıyordu: "TIFF'te kurtarıldı. Akşam yemeğinde taç giydirildi. Hayalini yaşıyor. #BreakingMeows #FromRescueToRoyalty #KnightInFurryArmor #MoveOverEthanKnight."

"Benimle oynadılar, Pri. Şu marka anlaşmalarına bak. Kendi kardeşim bile benden para kazanıyor. Ve benimle ve duygusal destek kedimle ilgili bu yoruma bak."

Priya gülmemek için dudağını ısırды. "Yani... internet TIFF'te onu kurtarmana takıntılı."

"Demek nişanlandığımızdan beri viral olan ilk görüntü benim... bir kediyle olduğum görüntü?"

"Ethan!" Priya nefesini tutarak, kahkahalar patlak verirken Ethan'ın koluna vurdu. "Nişanlanalı sadece iki gün oldu."

"Nişanlımın feed'imden kaybolması için bu çok uzun bir süre. Bunu hemen düzeltmeliyiz." Ethan, Priya'ya telefonunu geri verdi ve kendi telefonunu çıkardı. "Tamam, gelecekteki Bayan Knight, bunu resmi hale getirelim."

"Öylece mi? Halkla ilişkiler stratejisi yok, medya tanıtımı yok mu?" "Benden vazgeçiyor musun?"

"Hayatta olmaz."

Ethan, Priya'nın gülümsemesi ortaya çıktığı anda, gözleri eğlenceden kırışırken fotoğrafı çekti. Yüzük çok belirgin değildi, ama oradaydı, ışığı hafifçe yansıtıyordu. Birkaç fotoğraf daha çekti, açıları değiştirerek oynadı, sonra eğilip çenesine hızlıca bir öpücük kondurdu.

"Hangisini beğendin?" diye sordu, fotoğrafları kaydırarak.

"Hepsini," dedi Priya. "Kırmızı halıdaki ilk görünüşümden kesinlikle daha iyi."

"O zaman hepsini yayınlayalım." Ama fotoğrafları yüklemek yerine, telefonunu cebine koydu. "Yarın," diye mırıldandı, dudaklarını onun dudaklarına değdirerek. "Bu gece, seni tamamen kendime istiyorum. Kesintiye uğramadan."

Priya memnuniyetle iç geçirdi, parmakları onun ensesini okşadı, saçlarının uçlarıyla oynadı. Ama zamanın dolduğunu biliyordu: Birkaç gün sonra, onun gitmesi gerekiyordu.

"Seni özleyeceğim," diye fısıldadı, alnını onun alnına dayayarak.

Ethan onu daha sıkı kucakladı. "Ben de," dedi, nefesi onun teninde sıcak bir esinti gibi. "Ama bir çözüm buluruz," diye söz verdi. "Belki her iki şehirde de birer ev alırız. Biri burada, diğeri Los Angeles'ta. Uygulaman çok popüler ve herkes seninle çalışmak istiyor. Artık her yerden çalışabilirsin Pri. Hatta benimle birlikte çekimlere katılabilirsin." Bir tutam saçını kulağının arkasına itti, parmakları onun teninde oyalanıyordu. "Ama şu anda daha iyi bir fikrim var. Gece yarısı gezintisine ne dersin?" Mantık ve akıl yürütmeyi tamamen gereksiz kılan o meşhur gülümsemesini gösterdi.

"En azından önce üstümüzü değiştirmemiz gerekmez mi?" Priya, akşam kıyafetlerini işaret etti: onun zengin işlemeli salwar kameez'i ve onun şık koyu renkli takımı.

"Modaya uygun pijama pantolonunu giymek ister misin?" Ethan alaycı bir şekilde, Priya'nın ceketini askıdan alıp ona uzattı.

"Bunu asla unutmayacaksın, değil mi?"

"Hiç şansı yok."

"Peki." Priya alaycı bir iç çekişle ceketini omuzlarına attı. "Ama eğer fark edilirse, TMZ'ye Bollywood'un Sindirella'sı ve James Bond'un neden gece yarısı gezintiye çıktığını sen açıklayacaksın."

"Sadece bir sonraki casus gerilim filmi *Mission: Irresponsible* için prova yaptığımı düşünecekler." Ethan ona kaskını attı ve arkasından kapıyı kilitledi. "Atla, süper kız. Tam da uygun bir yer biliyorum."

Gece, nemli sonbahar yapraklarının kokusuyla serindi. Tren rayları boyunca ilerlerken, motorun düşük uğultusu sessizliği yankıladı, sonra dolambaçlı arka yollara saptılar. Yükselen ağaçlar yerini geniş açık alanlara bıraktı, ay ışığı her şeyi sıvı gümüş gibi kapladı.

Priya, lise gezisinde gittiği kamp alanını geçerken derin bir nefes aldı. Ağaçların arasından gölü görebiliyordu, ay ışığı su üzerinde sanki uçan ateşböcekleri gibi dans ediyordu.

Aniden, o yola geldiler. Ethan'ın onu ilk motosiklet gezisine çıkardığı yol. Ay, sanki doğrudan içine girebileceklermiş gibi, yuvarlak, parlak ve inanılmaz derecede büyük bir şekilde önlerinde belirliyordu.

Priya tutuşunu gevşetip kollarını kaldırdı, heyecandan kalbi hızla atıyordu.

"Vayyy!" diye bağırdı, sesi geceye yayılırken sırtarak. "Orada eğleniyor musun?" diye seslendi Ethan.

Motosiklet ilerlerken kahkahaları rüzgârla karışıyordu. Priya tekrar kollarıyla Ethan'ı sardı, yanağını sırtına dayadı. Burada, Ethan'la birlikte, sınırlar yoktu, sadece önlerinde sonsuza dek uzanan yol vardı — dünyanın gökyüzüne uzandığı ve iki dünyanın birbirine kusursuzca karıştığı yer. Priya'nın kalbi sessiz, heyecan verici bir kesinlikle doldu. Evren, her olasılığı barındıracak kadar geniş ve vahşiydi ve onların hikayesi, yıldızların altında, en büyük ekranda oynanıyordu.

SÖZLÜK

Aarti: Hinduizm'de, saygı ve hayranlık göstergesi olarak, genellikle lambalar veya mumlarla bir tanrıya veya kutsal bir nesneye ışık sunan bir ibadet uygulaması.

Arey: Konuşan kişinin bağlamına ve ses tonuna bağlı olarak çeşitli duyguları ifade edebilen bir ünlem, örneğin hayal kırıklığı, sevgi, şaşkınlık, kızgınlık veya inanamama.

Atta: Güney Asya mutfağında, özellikle rotli gibi yassı ekmeklerin yapımında yaygın olarak kullanılan bir tür tam buğday unu.

Baap re: Baba anlamına gelen *baap* kelimesinden gelir. Bu ifade genellikle şaşkınlık, hayret veya hayranlık ifade etmek için kullanılır. Kabaca "Aman Tanrım" veya "Vay canına" olarak çevrilebilir.

Bajra no rotlo: Darı yassı ekmeği.

Ben: Kardeşim. Ayrıca, bir kadına hitap etmek için kullanılan saygılı bir hitap şekli, *madam*.

Beta: Oğul için kullanılan bir terimdir (kız için *beti teriminin* aksine). Ancak, her ikisini de sevgiyle ifade etmek için kullanılabilir.

Bhagwanji: *Bhagwan*, Tanrı anlamına gelir. *-ji* son eki, saygı ifade etmek için kullanılan saygı ifadesi.

Bhajiya: Pakora veya börek olarak da bilinir, sebze, baharat ve nohut unu karışımını hamurla kaplayıp kızartarak yapılır.

Bindi: Kaşların arasındaki alına uygulanan dekoratif bir işaret veya nokta.

Chaniya: Hindistan'ın bazı bölgelerinde, özellikle Gujarat ve Rajasthan'da kadınlar tarafından giyilen kloş etekli bir elbise. Genellikle *choli* (bluz) ve *dupatta* (eşarp) ile birlikte giyilir ve *chaniya choli* olarak bilinen geleneksel kıyafeti oluşturur.

Chevda (veya *chevdo*): Düzleştirilmiş pirinç gevreği (*poha*), baklagiller, fındık, kuru üzüm ve baharatlarla yapılan çıtır çıtır bir atıştırmalık karışımıdır. Genellikle tuzlu, baharatlı ve hafif tatlı tatları bir araya getirir.

Choli: Genellikle sari veya *chaniya* ile birlikte giyilen dar kesim bluz. Genellikle kısadır, göbeği açıkta bırakır ve çeşitli tasarım ve stillerde bulunur.

Daal: Mercimek, bezelye ve fasulye gibi çeşitli kurutulmuş, bölünmüş baklagiller (baklagiller).

Dalit: Geleneksel Hindu kast sisteminin en alt tabakasına ait, tarihsel olarak "dokunulmaz" olarak tanımlanan kişileri tanımlamak için kullanılan bir terim. Kast sistemi, eşit haklar sağlayan ve kast temelli ayrımcılığı yasaklayan anayasa ile 1947 yılında Hindistan'da resmi olarak kaldırılmıştır. Ancak, birçok Dalit hala sosyal, ekonomik ve politik zorluklarla karşı karşıyadır.

Dandiya: Gujarat eyaletine ait geleneksel bir Hint halk dansıdır ve *dandiyas* adı verilen süslü çubuklarla yapılır. Genellikle bayram kutlamaları sırasında çiftler veya gruplar halinde yapılır.

Dhokla: Gram unu ve/veya irmikden oluşan, genellikle pirinç unu ve yoğurtla karıştırılan fermente hamurdan yapılan tuzlu bir atıştırmalık. Hamur, yeşil biber, zencefil ve zerdeçal gibi malzemelerle baharatlandırılır.

Dishoom-dishoom: Bollywood filmlerinde yumrukların atılma sesi.

Diya: Genellikle kil veya pirinçten yapılan geleneksel bir yağ lambası. Yağı dökmek için bir ağzı ve pamuk fitili olan sığ bir kaseden oluşur. Fitol yağa batırılır ve yakılır, böylece küçük, titrek bir alev oluşur.

Dosa: Genellikle ıslatılmış pirinç ve *urad daal* (siyah mercimek) ile mayalanmış hamurdan yapılan ince ve çıtır bir krep. Güney

ve genellikle

sambar (baharatlı mercimek çorbası) ve farklı türde chutney'ler gibi çeşitli garnitürlerle servis edilir.

Dupatta: Uzun dikdörtgen bir fular veya şal, genellikle *salwar khammeez* veya *chaniya choli* gibi geleneksel kıyafetlerle birlikte, tam bir kıyafetin parçası olarak giyilir.

Fafdas: Esas olarak nohut unu, zerdeçal, karabiber, karambol tohumu ve diğer baharatlardan oluşan hamurdan yapılan çıtır çıtır atıştırmalıklar. Hamur ince düz şeritler halinde açılır ve çıtır çıtır olana kadar derin yağda kızartılır.

Ganthias: Nohut unu ve baharatlardan yapılan çıtır çıtır atıştırmalıklar. Hamur kalın ip gibi şeritler halinde açılır ve altın sarısı rengini alana kadar derin yağda kızartılır. Ganthias, kalın, iri veya ince olmak üzere çeşitli şekillerde bulunur.

Garba: Gujarat eyaletinden köken alan, canlı ve ritmik hareketleriyle karakterize edilen geleneksel bir Hint halk dansı. Katılımcılar, ellerini çırparak eşzamanlı bir şekilde zarif hareketler yaparak eşmerkezli daireler veya spiraller oluştururlar.

Ghee: Bir tür saf yağ.

Gujarati: Hindistan'ın batı kesiminde bulunan Gujarat eyaletiyle ilişkili halk, dil ve kültür.

Hai Ram: Hayret, şok veya şaşkınlık ifadesidir. Hinduizm'de saygı duyulan bir figür olan Lord Rama'yı çağırmak veya ona atıfta bulunmak için kullanılan konuşma dilinde bir ifadedir.

Holi: Renkler Festivali olarak da bilinir. Neşe, eğlence ve iyunin kötüye karşı zaferi zamanıdır. Holi'nin en önemli özelliği, renkli tozların ve suyun coşkuyla atılmasıdır; katılımcılar birbirlerini neşeye, canlı renklerle ıslatırlar.

Jalebi: Buğday unu hamurunu kızartıp şeker şurubuna batırarak yapılan spiral şekilli tatlı.

Jiju: Kayınbirader için saygı ve sevgi dolu bir terimdir.

Kadhi: Yoğurt bazlı, ekşi bir köri.

Khakhra: Buğday unu ve baharat, susam, çemen otu yaprağı veya kimyon tohumu gibi diğer malzemelerin karışımından yapılan disk şeklinde tuzlu krakerler.

Khichdi: Çeşitli baharatlar ve çeşnilerle pişirilmiş, yumuşak ve lapa kıvamında bir pirinç ve mercimek yemeği.

Laal: Kırmızı.

Lassi: Tatlı veya tuzlu aromalı yoğurt bazlı bir içecek.

Laxmi: Hindu mitolojisinde, Tanrıça Laxmi zenginlik, refah ve bolluğun tanrıçasıdır.

Masi: Gujarati dilinde kişinin anne tarafındaki teyzesi anlamına gelir.

Mehndi: Kına yapraklarından yapılan, genellikle eller ve ayaklarda —genellikle eller ve ayaklarda—kullanılır.

Muthiyas: Kıyılmış sebzeler, nohut unu, ırmik ve baharatlardan yapılan buharda pişirilmiş veya kızartılmış köfteler.

Narak (veya Naraka): Yeraltı dünyasını veya cehennem gibi varlık alemlerini ifade eder. Kötü ve günahkâr ruhların ölümden sonra yaptıklarının cezasını çekmek üzere Narak'a gönderildiğine inanılır. Narak genellikle ruhların çeşitli işkencelere ve acılara maruz kaldığı, yoğun ıstırap dolu bir yer olarak tanımlanır. Ancak Narak kavramı, farklı Hindu gelenekleri ve metinlerinde farklılık gösterir.

Paneer tikka: Marine edilmiş paneer (Hint peyniri) küpleri ızgara veya fırında pişirilir ve genellikle chutney ile servis edilir.

Patras: Colocasia veya taro yapraklarıyla yapılan popüler atıştırmalıklar. Patras hazırlamak için, gram unu, demirhindi posası, jaggery ve zerdeçal, kırmızı biber tozu, kişniş ve kimyon gibi çeşitli baharatların karışımı colocasia yapraklarına sürülür. Yapraklar daha sonra sıkıca sarılır ve pişene kadar buharda pişirilir veya az yağda kızartılır.

Pendas: Süt katıları ve şeker karışımından yapılan, genellikle kakule ve/veya safran ile tatlandırılan tatlı ve çikolata benzeri şekerlemeler.

Pooja: Hinduizm'de, inananların tanrılara ve tanrıçalara dua, ilahi ve adak sundukları kutsal bir tören. Genellikle tütün ve/veya lambalar yakmak, yiyecek sunmak ve kutsal ayetler okumak gibi ritüeller içerir.

Potla: Bez torba veya bohça. Ayrıca Ayurveda, naturopati ve ev ilaçları için aromatik otlar, baharatlar veya tıbbi bileşenlerle doldurulmuş belirli bir tür küçük bez bohçayı da ifade eder.

Potu: Zemini silmek için su veya temizlik solüsyonunu emmek için kullanılan bir bez veya paçavra.

Prasad: Hindu ibadet törenleri sırasında tanrılara sunulan, genellikle yiyecek olan kutsal bir adak, daha sonra ibadet edenler arasında paylaşılır ve adanmışların ilahi kutsamaları ve lütufları kabul ettiklerini simgeler.

Pulao: Baharatlarla pişirilen ve genellikle sebze veya etle karıştırılan kokulu bir pilav yemeği.

Puri: Küçük daireler şeklinde şekillendirilmiş hamurdan yapılan ve şişip altın sarısı rengini alana kadar kızartılan bir tür kızarmış ekmek.

Rotlis: Rotis olarak da bilinir. Tam buğday unu, tuz ve sudan yapılan mayasız bir tür yassı ekmektir. Hamur ince dairesel diskler halinde açılır ve şişip açık kahverengi lekeler oluşana kadar sıcak tavada pişirilir.

Salwar khammeez: *Salwar* (pantolon) ve *khammeez* (uzun tunik) içeren iki parçalı bir kıyafettir.

Samosas: Sebze, peynir, soğan, sığır eti, tavuk ve baharatlar gibi çeşitli malzemelerle doldurulmuş, çıtır çıtır üçgen hamur kabuklarından oluşan popüler tuzlu atıştırmalıklar. Samosas genellikle altın sarısı rengini alana kadar derin yağda kızartılır ve chutney veya soslarla servis edilir.

Sangeet: Sanskritçeden türeyen bu kelime, *müzik* veya *müzikal* anlamına gelir. *Sangeet* töreni, özellikle Hindu, Sih ve Jain gelenekleri bağlamında, Hint düğünlerinden önce gerçekleşen canlı bir etkinliktir.

Sev puri: Patates, soğan, chutney ve *sev* (nohut unundan yapılan çıtır çıtır erişte) ile süslenmiş çıtır *puri* (kızartılmış hamur) ile yapılan popüler bir sokak yemeği atıştırmalıdır.

Sev tameta nu shaak: Domates ve *sev* (gevrek nohut unu erişttesi) ile yapılan, genellikle soğan, sarımsak ve baharat karışımı ile pişirilen, keskin ve baharatlı bir köridir.

Seva: Özverili hizmet veya gönüllülük. Kişisel kazanç beklentisi olmadan yardım veya destek sunma kavramını ifade eder.

Sherwani: Erkekler tarafından giyilen, genellikle diz boyu veya daha uzun bir ceket benzeri giysi. Asil ve zarif görünümü nedeniyle resmi davetler, düğünler ve kültürel kutlamalar için popüler bir seçimdir.

Shrikhand: Süzme yoğurttan yapılan, şekerle tatlandırılan ve genellikle kakule ve safranla tatlandırılan kremalı bir tatlıdır. Bazen fındık veya meyve ile süslenir.

Tawa: Geleneksel olarak demir veya çelikten yapılan düz veya hafif içbükey bir tavadır. Hint mutfağında rotli ve paratha gibi yassı ekmeklerin yanı sıra dosa gibi kreplerin hazırlanmasında yaygın olarak kullanılır.

Theplas: Rotlis'e benzeyen, ancak çeşitli baharat ve malzemelerin eklenmesiyle farklı bir tada ve dokuya sahip, popüler bir Gujarati yassı ekmeği. Genellikle tam buğday unu, yoğurt, baharat ve yağdan oluşan bir hamurdan yapılır. Geleneksel olarak, theplas zerdeçal, kırmızı biber tozu, kişniş, kimyon ve karambol tohumu gibi baharatlarla tatlandırılır.

Tilak: Adanmışlık, kültürel bağlılık ve/veya negatif enerjilere karşı koruma işareti, genellikle kül, sandal ağacı, zencefil, kıl, kumkum veya zerdeçal gibi çeşitli malzemelerden yapılır.

TEŞEKKÜRLER

Bu hikaye, onu şekillendiren birçok el, kalp ve zihin olmasaydı bugünkü haliyle olmazdı.

Amy Tannenbaum, yorulmak bilmeyen ajansım ve istikrarlı rehberim — taslaktan anlaşılmaya ve ötesindeki her adıma kadar bu yolculukta benimle birlikte olduğun için teşekkür ederim. Bu süreçte sakın uzmanlığın ve sessiz cesaretlendirmen için sonsuz minnettarım.

Bhavna Chauhan, benim parlak editörüm — bu hikaye senin gelen kutuna düştüğü andan itibaren onu savundun. Bir dizi mutlu tesadüf sonucu sana ulaşması hala kozmik bir olay gibi geliyor — gerçekten yıldızların işi! Net vizyonun, keskin gözün ve kocaman kalbin, bu kitabın her zaman olması gerektiği gibi şekillenmesine yardımcı oldu. Seninle çalışmak ne olağanüstü bir hediye oldu.

Megan Kwan, bir yazar ne kadar şanslı olabilir ki? Sadece bir değil, iki harika editör! Bu hikayeyi son aşamasına kadar bu kadar zarif ve nazık bir şekilde yönlendirdiğin ve bu kadar sorunsuz bir şekilde devraldığın için teşekkür ederim.

Keskin gözlü editörüm Crissy Boylan ve aynı derecede titiz düzeltmenim Alison Strobel'e — detaylara gösterdiğiniz özen ve düşünceli içgörüleriniz, bu hikayeyi son halini alması için paha biçilmezdi.

Talia Abramson'a — zarif iç tasarımdan çarpıcı kapağa kadar tasarım çalışmalarınız, her sayfaya görsel bir hayat kattı. Bu kitabın özünü bu kadar güzel yakaladığınız için teşekkür ederim.

Doubleday Canada'nın güçlü ekibine, Amy Black, Maria Golikova, Carla Kean, Val Gow, Kaitlin Smith, Keara Campos, Taylor Rice ve Chalista Andadari'ye, bu yolculuğun her aşamasına kattığınız özen, içgörü ve uzmanlık için içten teşekkürlerimi sunuyorum. Perde arkasındaki parlaklığınız bu kitabın dünyaya sunulmasına yardımcı oldu ve bunun için size çok minnettarım.

Hetal Patel, Faiza Daudo, Abir Fátima, MamaSita ve Soulla'ya erken okumalarınız ve dürüst geri bildirimleriniz için teşekkür ederim. Katkılarınız, devam etmek için ihtiyacım olan netliği ve içgörüyü bana sağladı.

Bu sayfa yazıldıktan sonra da nezaketini gösterenler dahil olmak üzere tüm arkadaşlarıma, okuyucularıma, yazarlara ve perde arkasındaki destekçilerime, sizleri gördüğümü ve derinden takdir ettiğimi bilmenizi isterim.

En iyi kız arkadaşım Lyla'ya, her gün yanımda küçük ama güçlü bir varlık olduğun için teşekkür ederim.

Ve kocama ve oğluma — yazmam için bana alan tanıdığınız ve tüm bu süreç boyunca bana destek olan sevginiz için teşekkür ederim.

Bu işi yapabildiğim için kendimi inanılmaz şanslı hissediyorum ve bana inanan insanlarla çevrili olduğum için daha da şanslı.

© Veronica Kuchеров

LEYLAH ATTAR, ödüllü bir Hint-Kanadalı yazardır. Kendi yayınladığı eserleri *The New York Times*, *USA Today* ve *The Wall Street Journal*'ın en çok satanlar listesinde yer almıştır. Writer's Digest Award ve IndieReader Discovery Award ödülllerinin sahibi olan Leylah, farklı etkilenimlerini ve mirasını yansıtan hikayeler yazmaktadır. *Caste in the Stars*, geleneksel yayıncılık dünyasına giriş yaptığı ilk eseridir. Toronto'da eşi, oğlu ve dünyadaki en sevimli Yorkshire terrier ile birlikte yaşamaktadır.

leylahattar.com

IG: [@leylah.attar](https://www.instagram.com/leylah.attar)

FB: [leylah.attar](https://www.facebook.com/leylah.attar)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM